

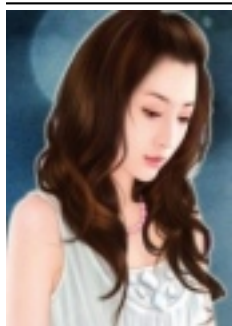
Trọn Đời Em Nuôi Anh

Contents

Trọn Đời Em Nuôi Anh	2
1. Chương 1: Gặp Mặt Và Đi Theo	2
2. Chương 2: Gặp Mặt Và Đi Theo (2)	5
3. Chương 3: Gặp Mặt Và Đi Theo (3)	7
4. Chương 4: Tìm Kế Sinh Nhai	12
5. Chương 5: Tìm Kế Sinh Nhai (2)	14
6. Chương 6: Bỏ Thuốc	16
7. Chương 7: Giúp Đỡ Lung Tung	18
8. Chương 8: Chữa Trị Lung Tung	20
9. Chương 9: Loanh Quanh Lại Thành Đồng Nghiệp	23
10. Chương 10: Từng Bước Công Về Nhà	25
11. Chương 11: Về Nhà	28
12. Chương 12: Cái Vã	30
13. Chương 13: Chuyện Hút Thuốc	33
14. Chương 14: Phát Hiện	36
15. Chương 15: Bị Thương	39
16. Chương 16: Một Minh Đùa Với Lửa	44
17. Chương 17: Sấy Tóc	47
18. Chương 18: Sự Săn Sóc Của Tùy Kỳ	49
19. Chương 19: Anh Cô Tới Tìm Cô Đây!	52
20. Chương 20: Lá Gan Thằng Oát Đây To Ra Rồi Đây Nhỉ	55
21. Chương 21: Bao Trung Hoa Thay Đổi Mọi Cục Diện	57
22. Chương 22: Mạc Tùy Bao Che Khuyết Điểm	60
23. Chương 23: Mạc Tùy Không Cần Anh Nữa	64
24. Chương 24: Tôi Sẽ Không Đi	66
25. Chương 25: Giới Thiệu Bạn Gái Cho Tùy Kỳ	68
26. Chương 26: Cuộc Gặp Gỡ Bi Thảm	71
27. Chương 28: Chuyện Về Mèo	74
28. Chương 29: Nhận Mèo	78
29. Chương 30: Sinh Nhật Trần Lương Sinh	81
30. Chương 31: Bị Lừa	84
31. Chương 32: Nói Dối Cũng Là Nhân Phẩm	87
32. Chương 33: Đại Chiến	89
33. Chương 34: Điều Tùy Kỳ Muốn	91
34. Chương 35: Năm Mới	94
35. Chương 36: Tìm Phụ Nữ Vs Tìm Đàn Ông	96
36. Chương 37: Đổi Chiến Thuật	99
37. Chương 38: Tùy Kỳ Gặp Rắc Rối	101
38. Chương 39: Giảng Co	103
39. Chương 40: Cặp Đôi Không Hòa Hợp	106
40. Chương 41: Trần Phi Đáng Thương	108
41. Chương 42: “đến Thẳng” Phiên Phúc	110

42. Chương 43: Trò Đùa Của Mạc Tuy	113
43. Chương 44: Trần Lương Sinh Sắp Đính Hôn	115
44. Chương 45: Tìm Thấy	118
45. Chương 46: Đi Hay Ở	120
46. Chương 47: Rối Rắm	123
47. Chương 48: Biện Pháp Của Lục Thổ	125
48. Chương 49: Lục Thổ Oan Hôn Đậu Nga	128
49. Chương 50: Tùy Kỳ Và Lâm Sâm	130
50. Chương 51: Nhớ Lại	132

Trọn Đời Em Nuôi Anh

Giới thiệu

Truyện xung quanh về cuộc sống của hai nhân vật Mạc Tuy và Tùy Kỳ, cô đã phải mang anh về nuôi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tron-doi-em-nuoi-anh>

1. Chương 1: Gặp Mặt Và Đi Theo

Editor: dipM

Beta:mèo mỡ

Mấy năm gần đây, phía Nam thường có tuyết rơi, chỉ có điều không bao giờ rơi lớn. Một tầng mỏng chưa kịp nhìn rõ đã tan, ngay cả màu cũng không trắng được như tuyết.

Mạc Tuy ghét mùa đông, đặc biệt là mùa đông sau khi tuyết rơi, đường thì ướt rượt, phủ đầy tuyết bị vô số vết chân nhuộm thành màu vàng sẫm như bùn, bẩn thỉu không biết rửa đến bao giờ cho hết. Chẳng bằng mưa phút đi cho rồi, rửa qua là trôi, ít ra là không thấy lầy lội.

Cô bước xuống xe, nhìn dòng người ngược xuôi trên đường mà buồn bực thở ra một hơi, hơi nước trắng xóa bay lên làm mờ tầm mắt cô trong giây lát. Bông tuyết đang rơi nhẹ nhàng bỗng bay lên không trung, gió thổi chúng nhảy múa khắp mọi phương, cho dù có che ô cũng chẳng chắn được bao nhiêu.

Vội vàng chạy vào gầm cầu đèn đuốc sáng trưng, hòa vào làn đường đi bộ vẫn đông đúc kể cả trong ngày tuyết. Đường dưới cầu này có hai đoạn, chỗ gần cửa ra trước mặt có một người vô gia cư dọn ổ ở đó, Mạc Tuy rào nhanh chân đi ra ngoài.

Tiếng nhạc đầy sức sống từ KTV vẫn vang lên rõ ràng giữa sự ồn ào của lối đi bộ. Vừa đi tới lối vào điện thoại di động lại vang lên, cô lấy ra xem một cái rồi nhận.

“Giục cái mông, có một đoạn đường mà nhận bao nhiêu cuộc của cậu rồi, không thấy phiền à.” Cô lên tầng, chào nhân viên lễ tân trong sảnh, nói số phòng, “Cúp đây, đến nơi rồi.”

Cửa phòng vừa mở, đập vào mặt luồng khí nóng ngọt ngào xen lẫn mùi thuốc lá nồng nặc khó thở.

Mạc Tùy nhíu chặt mày, khó chịu cúi bước đi vào. Phạm Tư Nhiễm thấy cô mắt liền sáng lên, ném mic cho người khác chạy thẳng đến.

“Sao cậu chậm thế? Chờ mỗi cậu thôi đấy.”

“Thời tiết thế này chị đẩy ra ngoài đường cho là tốt lắm rồi, ý kiến cái gì?” Mạc Tùy cời mũ lưỡi trai bằng nhung lông xuống cầm trên tay, mắt thì lườm sang Phạm Tư Nhiễm, “Chị nói thật chứ mùa đông thế này mà cậu còn mặc áo voan được hả?”

Phạm Tư Nhiễm bĩ ổi ưỡn eo lắc lắc vòng eo thon, khiêu khích nhìn cô, “Đây thích vậy đấy.”

“Con nào.”

“Ai, đừng nói chuyện này nữa, chúng mình nói chuyện quan trọng.” Phạm Tư Nhiễm xua tay, ôm cổ Mạc Tùy kéo cô lại gần một chút, rỉ tai cô: “Vừa nãy Trần Lương Sinh cũng đến, mình đang định nói trước với cậu, kết quả mình chưa kịp nói cậu đã cúp rồi, không trách mình được đâu!”

Mạc Tùy nhìn con bé giả vờ vô tội trước mặt mà cắn răng, ánh mắt lại không tự chủ được liếc nhìn vào trong. Giữa một đám trai thanh gái lịch, cô lập tức phát hiện Trần Lương Sinh đang ngồi yên tĩnh trong một góc, trên sống mũi cao là chiếc kính không gọng, vẫn đáng vẻ nhã nhặn lịch sự như bình thường.

“Triệu Yến Phi không đến à?” Triệu Yến Phi là bạn gái của anh ta nhiều năm nay, tình cảm rất tốt, bây giờ hai người đã đi làm rồi nhưng vẫn như hình với bóng.

“Ừ, hình như là về quê.” Phạm Tư Nhiễm trả lời không chắc chắn lắm.

Mạc Tùy trầm ngâm gật đầu, lại nhìn Trần Lương Sinh. Đúng lúc ấy anh cũng nhìn sang đây, ánh mắt hai người gặp nhau giữa không trung, anh cười, giơ tay vẫy cô.

“À... Mình sang chỗ anh ấy.”

Phạm Tư Nhiễm bật cười. “Không có tiền đồ.”

Mạc Tùy thô lỗ đẩy mấy người ôm ôm ấp ấp chắn đường trước mặt, ngồi xuống cạnh Trần Lương Sinh. Trong bầu không khí chẳng lấy gì làm sạch sẽ mà cô vẫn có thể ngửi được hương vị nhẹ nhàng thơm mát của anh. Có một khoảnh khắc, cô cho rằng mũi mình thực sự thính hơn cả chó, chỉ có điều, sự thính nhạy này chỉ xuất hiện với anh mà thôi.

“Anh tưởng hôm nay em sẽ không đến.” Trần Lương Sinh cầm một ly đồ uống gần đây đưa cho cô, “Tứ lượng không tốt thì hôm nay đừng uống rượu.”

Mạc Tùy nhận lấy, đầu ngón tay chạm đến cổ tay áo của anh, không khỏi run lên nhẹ nhẹ.

“Đã tìm được việc chưa?”

“Rồi, vừa tìm được hai hôm trước.” Mạc Tùy nhấp một hớp đồ uống lạnh lẽo.

Trần Lương Sinh hơi nhíu mày, “Không thấy mệt chứ? Nếu như thực sự không ổn anh có thể sắp xếp cho em một chân.”

“Không cần, em thấy rất ổn.”

Anh dừng một chút, nói sang chuyện khác, “Hôm qua anh gặp chú, anh nghe chú nói em chuyển ra ngoài, đang yên lành chuyển ra làm gì?”

“Học cách sống tự lập không phải rất tốt sao? Em thích ở riêng.” Mạc Tùy thản nhiên nói.

“Nhưng con gái một thân một mình ở ngoài không an toàn, chú cũng lo lắng, mấy hôm nữa chuyển về đi!”

“Không thích.”

Về nhu hòa trên mặt Trần Lương Sinh tắt dần, “Em có thể đừng tùy hứng như vậy được không?”

“Vậy anh có thể đừng nhắc đến chuyện này được không?” Mạc Tuy không nhịn được lên giọng. Tình cảm thâm kín của cô với Trần Lương Sinh ai có mắt đều thấy, hai đương sự cũng đều biết, chỉ dè dặt không vạch trần mà thôi. Ở trước mặt anh, Mạc Tuy vẫn luôn cố giữ gắng hành xử sao cho tốt nhất, nhưng thường chỉ được một hai câu là sẽ nổi xung.

“Vì sao không thể nhắc? Anh chỉ muốn tốt cho em mà thôi.” Trần Lương Sinh nghiêm túc nhìn cô, nhấn mạnh: “Đã bao nhiêu năm rồi sao em vẫn còn cư xử ấu trĩ như thế? Để cho bố mẹ mình được an tâm có gì không tốt?”

Mạc Tuy đặt mạnh cốc thủy tinh xuống bàn đứng dậy định đi, Trần Lương Sinh giữ cô kéo giật lại, “Anh còn chưa nói được hai câu em đã định bỏ đi hả? Em nói xem đã bao lâu rồi chúng ta không gặp? Có cần thiết phải thế không?”

Trần Lương Sinh đi thực tập mấy tháng ở thành phố khác, cứ một thời gian lại về một lần. Mạc Tuy luôn trốn anh không chịu gặp mặt, hôm nay nếu không phải anh nhận được tin từ trước thì có lẽ cũng không gặp được cô.

Cô nhớ anh, chỉ là đang ần ần mà thôi. Con người có lúc bị ai vậy đấy, đôi khi chỉ một tình cảm đơn giản nhất thôi cũng không thể biểu đạt.

“Em cũng thấy không cần, nhưng anh có thể đừng cố chọc vào em được không? Ngồi cạnh anh em luôn thấy khó chịu, đứng ngồi không yên, anh hiểu không?”

Mạc Tuy từ trước đến giờ rất không thích người khác ra vẻ người lớn dày dạn kinh nghiệm mà xen vào chuyện của cô. Trần Lương Sinh lại hết lần này lần khác chọc vào điều này. Là thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau Mạc Tuy nhìn anh không phải một hai lần, sự khoan dung của Mạc Tuy đối với anh là lũy thừa tịnh tiến, nhưng cái gì cũng có giới hạn của nó.

Hai người không nói gì nữa, Mạc Tuy xị mặt ngồi một lúc rồi chuẩn bị rời đi. Phạm Tư Nhiễm thấy không giữ được người bèn cầm áo khoác của mình chạy đến, Trần Lương Sinh cũng theo đằng sau.

“Anh đưa em về.” Trần Lương Sinh đón một chiếc taxi nói với Mạc Tuy.

“Không cần, em và Tư Nhiễm định đi dạo bộ một lát, anh đi trước đi.”

Phạm Tư Nhiễm và Trần Lương Sinh không hẹn mà cùng nhìn cô, một người kinh ngạc, một người lạnh lùng. Hai người đều biết Mạc Tuy có độ ỳ cao đến mức nào, cô mà cũng muốn đi dạo bộ á?

Vớ vẩn.

Tài xế taxi đã giục mấy lần, Mạc Tuy thản nhiên nói, “Đi đi!”

Cánh tay đặt trên cửa xe của Trần Lương Sinh giật giật, sau đó anh xoay người lên xe. Chiếc xe nhanh chóng biến mất ngoài tầm mắt của họ.

Phạm Tư Nhiễm huých huých người vẫn đang xuất thần này giờ, “Có về nhà không? Hay là đi với mình qua chỗ A Phàm?”

“Không có hứng thú, không muốn làm bóng đèn.”

“Sặc, làm như đây hoan nghênh cậu lắm ý.” Phạm Tư Nhiễm lấy từ trong túi ra một cái hamburger đưa cho cô, “Cầm lấy rồi biến về nhà đi!”

Chạm vào một cục lạnh ngắt rần đanh, Mạc Tuy bóc ra nhìn nhìn, “Cậu để dành cái của này từ bao giờ? Chưa lên mốc chứ?”

“Yên tâm, không độc chết được đâu.”

Phạm Tư Nhiễm cũng lên xe đi, Mạc Tuy kéo kín áo khoác rùng mình một cái đi đến bên kia đường. Lúc đi qua gầm cầu người vô gia cư kia còn ở đó, cô tiện tay ném cái hamburger lại, sau đó tiếp tục sải bước đi.

Coi như số cô đen, người ta gọi xe thì nhanh ào ào như xe từ trong gara nhà mình lái ra, vậy mà đến lượt cô là y như rằng giống bị tảo bón, cả nửa tiếng đồng hồ không có động tĩnh gì.

Mạc Tùy giậm chân lâu bầu chửi thề vài tiếng, xoay người định sang chỗ khác xem sao.

Kết quả là hết hồn đến mức sững cả người. Một người đàn ông trần truồng đang đứng sau lưng nhìn cô chăm chăm.

Mạc Tùy lùi lại một bước, cảnh giác mặt đối mặt với anh ta, “Ông anh, có việc gì sao?”

2. Chương 2: Gặp Mặt Và Đi Theo (2)

Editor: mèomỡ

Anh ta chớp chớp mắt, cúi đầu nhìn những ngón tay đang xoắn xuýt vào nhau của mình, đáng vẻ có chút đáng thương.

Nhưng Mạc Tùy từ trước đến nay không phải người dễ lừa, nhất là khi cô đang vô cùng hối hận về việc ném cho người này chiếc hamburger để rồi anh ta leo đèo theo cô. Đây chẳng phải tự tìm phiền toái sao? Cô vừa nhìn chăm chăm đối phương vừa lùi về sau, thấy anh ta định đi theo liền gào lên: “Đứng lại, anh muốn làm gì?”

Anh ta dường như cũng hốt hoảng, bước chân hơi khựng lại, nhưng sau đó vẫn dè dặt đi tiếp vài bước, không nhiều không ít đúng bằng số bước Mạc Tùy lùi.

Tay này đỡ hơi à!

Mạc Tùy kinh ngạc nhìn anh ta, sau đó lại vội vàng nhìn bốn phía người đi đường tấp nập, nhưng nhìn mãi cũng không thấy ai có khả năng ra tay giúp đỡ.

“Ông anh này, anh đừng đi theo tôi nữa nhé? Anh vẫn còn đói bụng à?”

Anh ta sờ sờ bụng, “Còn đói.”

“Nhưng tôi còn chưa ăn gì đây này.” Cô giơ hai tay lên vẫy vẫy, “Thấy không, trên tay tôi không còn gì đâu.”

Anh ta sững sờ nhìn cô nhưng dường như không hiệu quả lắm.

Mạc Tùy thử xoay người, anh cũng hơi thay đổi góc độ, lại xoay người, anh ta lại đổi góc độ, thử một lúc lâu, cuối cùng im lặng.

Mạc Tùy chấp nhận số mệnh dẫn anh ta đi tới cửa hàng KFC gần nhất, mua hai cái hamburger thật bự cho anh ta. Đưa Phật phải đưa đến Tây Thiên, phải cho người này ăn no.

Nhưng. . . .”Sao anh vẫn còn đi theo tôi?”

Mạc Tùy lạnh đến phát run, cô đi trong gió tây bắc mùa đông gần nửa tiếng rồi, vậy mà người kia vẫn không bị tụt lại phía sau. Cô theo bản năng cảm thấy như mình bị lừa, nhưng nhìn đáng vẻ của anh ta lại không giống lắm.

“Anh đừng có nói với tôi là anh còn chưa ăn no đấy nhé?”

“No rồi.” Giọng nói nhẹ nhàng khoan khoái mạnh mẽ, nghe cũng không giống chết đói.

“Vậy anh có ý gì?”

Anh ta mấp máy môi, “Cô có thể thu nhận tôi không, tôi cho cô tiền.”

Mạc Tùy thấy lời này thật vớ vẩn như thể anh ta vừa nói ‘trăng đêm nay thật đẹp, ngày mai tôi tặng cho cô nhé’ vậy.

“Có tiền còn cần ngủ gầm cầu?” Cô cười châm chọc, “Ông anh này, anh tưởng mình là thần tiên đấy à, anh có bản lĩnh như vậy thì đừng ăn hai cái hamburger nữa rồi!”

Sắc mặt anh ta cứng đờ, có vẻ hơi xấu hổ. Thấy vẻ mặt ấy trên mặt một người ăn xin, Mạc Tùy gần như đã cho rằng mình gặp ảo giác.

“Thôi, tôi không chấp với anh, tôi cảnh cáo anh đừng có mà đi theo tôi nữa.” Cô quơ quơ điện thoại trước mặt anh ta, “Bằng không tôi sẽ báo cảnh sát, nếu anh muốn đến cục cảnh sát.”

Ánh mắt đối phương tối lại, có vẻ nản chí, còn Mạc Tùy thì sải bước nhanh chóng hòa vào đám người.

Ngày hôm sau Mạc Tùy không có ca làm, ngủ đến khi mặt trời chiếu đến tận mờ. Kéo rèm ra, ánh mặt trời ấm áp chiếu lên người, thoải mái vô cùng. Cô ngáp một cái vươn vai, duỗi căng tay chân, sau đó động tác của cô cứng lại. . . . trong vòng xanh hóa dưới tầng có một người quần áo bẩn thỉu rách nát, rõ ràng là tay cuồng theo dõi ngày hôm qua.

Mạc Tùy lo lắng, cô nào ngờ một cái hamburger lại khiến cho cô ăn ra một người, còn là một người dính như keo chuột nhất quyết không buông. Cô gọi cho ông chủ ninh nọt xin đến muộn một tiếng, sau đó báo cảnh sát.

Cảnh sát đến nhanh hơn cô tưởng, nhìn người dưới lầu bị túm lên xe cảnh sát mang đi, Mạc Tùy nở nụ cười, “Này thì theo.”

Lúc Mạc Tùy ngoan ai gặp cũng thích, lúc điên thì ai gặp cũng sợ. Cô không phải người cổ hủ theo khuôn phép. Lúc đi học chẳng ngoan cũng chẳng hư, giáo viên muốn mắng lại không tìm thấy lý do, muốn mắng kệ thì lại cảm thấy cô vẫn còn cơ hội tiến bộ. Cho nên mới nói sự tồn tại của cô khiến người ta thật rối rắm.

Cô không có chí hướng lớn lao gì, sau khi tốt nghiệp một trường đại học hạng ba thì đi làm ở vài công ty xí nghiệp nhỏ. Cô thường xuyên đổi công tác tìm thú vui mới nên cô không có lòng cầu tiến, cũng chỉ quan tâm đến cảm giác của bản thân mà mắng kệ người khác. Tổng kết lại thì đúng là một kẻ ích kỷ, không tiền đồ, không ý chí, người gặp không muốn gặp, chớ gặp chỉ muốn sửa.

Quản lý đầu hói nhìn nhân viên của mình mà bó tay, “Tôi nói này Tiểu Mạc, tôi không bắt cô bê hàng xếp hàng mà chỉ bảo cô báo tên hàng, vậy mà cô vẫn có thể nhầm thìa với bao cao su được, sai lầm này cũng lợi hại quá đáng lắm.”

Ông ấy chỉ xuống đất: “Giờ đồng thìa này xử lý thế nào?”

Thìa là hàng hóa cung ứng không phải hàng hóa tích trữ, bọn họ chỉ mong sao tổng khứ được ra ngoài chứ nào có chuyện cho trả về. Hơn nữa hàng cũng được nhập từ nơi khác, cho dù đồng ý trả hàng thì bọn họ cũng không tiêu thụ được.

Mạc Tùy mặc bộ đồng phục màu da cam, hai tay đút trong túi, dùng giày đi di lớp bụi xi măng mỏng, khẽ nói: “Còn làm thế nào nữa, chẳng lẽ bảo cháu ăn sống.”

Mấy ngày nay cô ngủ không ngon, cả ngày lơ đãng, cấp trên hạ lệnh cũng không nghe rõ. Thật ra lúc báo tên hàng cô cũng có chút thắc mắc, dù sao lúc trước cũng đâu có nghe nói muốn nhập thìa. Nhưng vì lười không muốn đi xác nhận lại nên cứ báo như vậy . . . Aiz. Tóm lại là xong rồi.

Quản lý đầu hói đầu vút tờ đơn hàng sang bên cạnh, ngồi lên lan can, rầu rĩ rút một điếu thuốc ra, khước mắt không ngừng lườm cô, trong lòng bắt đầu tính toán xem nên giải quyết việc này thế nào.

Hai người làm cùng nhau đã được một thời gian, Mạc Tùy là người thế nào ông cũng hiểu, tốt nhất là đừng coi cô ta như phụ nữ.

Ông giật giật cằm, “Hút không?”

Tay Mạc Tùy đút trong túi hơi động đậy, do dự liếm đôi môi khô khốc, sau đó cũng nhảy lên lan can, nhận lấy điếu thuốc Đại Hồng Ưng giữa ngón tay ông ta, lưu loát ngậm vào miệng. Cô bật lửa, thoải mái rít một hơi rồi nhả ra một vòng khói hoàn mỹ, hút thuốc mà còn đàn ông hơn cả đàn ông.

Vương Triệu Tường lắc đầu nhìn dáng vẻ bất cần đời của cô, một lát sau liền ném đầu thuốc xuống đất, nhảy xuống phủi móng, “Ở lại đây tự kiểm điểm, hút thuốc xong thì đến chỗ lão Triệu vậy xếp mấy thùng Tẩy Khiết Tinh.” Ông ấy cầm tờ hóa đơn chỉ vào cô, gào lên: “Nghe thấy không.”

Mạc Tùy dùng hai ngón tay chỉ vào thái dương, “Đi làm việc của chú đi!”

Trưa hôm nay Mạc Tùy ngay cả thời gian uống qua quýt miếng nước cũng không có, mấy thùng khuyến mãi này sắp khiến cô vẹo cả lưng rồi. Vốn định ra kho hàng sẽ làm biếng, sau lại nghe nói quản lý đáng thương

của bọn họ bị cửa hàng trưởng mắng té tát một trận mà vẫn phải tươi cười sang cửa hàng khác tiêu thụ đồng hàng đó, cô liền không còn mặt mũi đâu mà lười biếng nữa, đành ngoan ngoãn chăm chỉ làm hết ca.

Đến lúc tan tầm, cô cúi gằm mặt đi ra bãi đỗ xe đẩy xe hàng, lại gặp phải cấp trên cũng đang mặt mũi xám xịt. Cô đi tới gần, “Quản lý Vương, nghe nói buổi chiều chú bị mắng?”

Không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì.” Thế mà cũng hỏi, cô là nhân viên của tôi? Cô gây họa không mắng tôi thì mắng ai?”

Vương Triệu Tường thật sự nổi giận, quản lý ngành ở các cửa hàng vốn quen nhau cả, bình thường lên tổng bộ họp còn dẫn nhau đi tụ tập ăn uống. Vốn gọi một cuộc điện thoại nhờ vả là xong, khổ nỗi cửa hàng trưởng mới được điều tới này ăn nói đúng là khiến cho người ta phải nổi giận. Còn trẻ mà không hiểu biết, chỉ giỏi nói mồm một đồng lý luận, ném vào thực tiễn xem, mẹ nó, ngay cả rắm cũng không phải, còn phải nín giận nghe dạy dỗ, thực uất ức quá mà.

Mạc Tùy cười gượng mấy tiếng nhưng cũng không tức giận. Cô rút từ trong túi ra một bao Trung Hoa nhét vào tay ông. Đây là lần trước cô cuỗm được từ chỗ người yêu Phạm Tư Nhiễm, chẳng nào cũng không hút, thôi thì mang đi báo đáp. Cô biết Vương Triệu Tường thích hút thuốc, đúng hơn là nghiện nặng.

Quả nhiên đối phương vừa thấy bao thuốc sắc mặt liền dịu xuống, vỗ vỗ vai cô, trong mắt như muốn nói ‘nhóc con cũng thông minh lắm’.

Hai người lại tán dóc vài câu, Mạc Tùy liền xách xe đạp đi về. Đây là xe cũ cô mua lại từ chủ nhà, đạp một cái là kêu inh ỏi như thể sẽ ‘chia năm sẻ bảy’ bất cứ lúc nào, ngay cả chuông cũng gỉ đến mức không kêu nổi, nhưng dù sao cũng nhanh hơn ‘xe cồng hải’.

Cô vào chợ gần đó mua ít thực phẩm chín và hoa quả rồi về nhà. Nơi này cách chỗ cô ở không xa, đi khoảng mười phút là đến, rất tiện.

Sau khi chào hỏi ông lão ngoài cửa, đi vào khu nhà qua khỏi vòng xanh hóa cô liền ngừng bước. Cô kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mắt, “Sao anh còn ở đây?”

3. Chương 3: Gặp Mặt Và Đi Theo (3)

Anh ta cúi đầu chẳng ho he lấy một tiếng, cũng không biết đã ở ngoài này bao lâu rồi mà mặt với tay hỏ ra ngoài lạnh cóng đến tím tái. Chỗ này là khu dân cư cũ, người sống ở đây đều là các ông cụ bà cụ mấy chục tuổi cả, không ai rảnh rỗi để ý đến tên ăn mày rách rưới như thế. Đương nhiên Mạc Tùy cũng không muốn để ý, với điều kiện là người này không đến tìm cô!

Cô phất tay không nhin được gào lên: “Làm phiền anh nhường đường. Tôi phải về nhà!”

Thế mà anh ta lại nghe lời lẳng lặng lùi vào bên cạnh thật, chỉ có điều không hề có ý rời đi, vẫn duy trì khoảng cách nhất định lò dò đi theo Mạc Tùy!

Có ai ăn no rửng mỡ nhất một tên ăn mày lạ hoắc về nhà không? Ít nhất Mạc Tùy chắc chắn không phải người đó, cô quảng cái xe xuống bậc thang phía dưới, đỡ đồ xuống, mắt trợn trắng lạnh lùng nhìn anh ta!

“Anh nói xem, anh có ý gì nào?” Cô nhìn quanh rồi đi tới bên bệ hoa của khu nhà ngồi xuống, chỉ sang bên cạnh, “Nào lại đây, ngồi đây, hôm nay anh nói cho rõ ràng xem nào!”

Cô không thềm hỏi vì sao anh ta lại đến đây, dù sao người này cũng chẳng gây ra chuyện gì. Anh ta chỉ ngồi trước khu nhà cũng không thể coi là quấy rầy dân cư được. Muốn gán cho anh ta tội gây rối cô cũng không tìm được chứng cứ, hơn nữa đi vào mấy ngày thấy không làm ăn được gì sẽ lại đi ra thôi, cô cần gì phải hỏi!

Có đôi khi cảnh sát ấy à, má nó, cũng không phải siêu nhân, không phải anh cứ nhờ vả là cái gì cũng làm được!

Mạc Tùy lấy thịt bò nguyên miếng to vừa mới mua trong túi bóng ra, tay không xé thành hai nửa, đưa một nửa cho người kia, “Này, ông anh! Tuy tôi thực sự không muốn gặp anh, nhưng cũng không thể bắt anh ngồi nhìn tôi ăn được!”

Người đàn ông kia nhận lấy, “Cảm ơn!”

Mạc Tuyền hừ một tiếng, đối với một tên ăn mày đang bám mình như đĩa thế này dù anh ta có lẽ phép thế nào đi nữa cô cũng chẳng sinh ra được tí cảm tình gì. Cô chậm rãi nhai thịt, gió mùa đông phất vào mặt hai người, được một lúc cũng thấy đau đau!

Cô run run tay ném miếng thịt găm dở vào túi, đứng lên, giậm chân. Người đàn ông kia cũng ngậm miệng ngẩng đầu nhìn cô, vẻ mặt đề phòng như thể sẽ đứng lên chạy theo cô bất cứ lúc nào!

“Anh đừng có nhìn tôi chằm chằm như thế, có nhìn nữa thì cũng không có tác dụng gì đâu. Cái thân tôi còn chưa lo xong, đừng nói là anh, dù là một con chó tôi cũng không nuôi nổi, anh bỏ ngay cái ý định trong đầu đi, tìm nơi khác mà sống!”

“Tôi có thể cho cô tiền!”

Mạc Tuyền vung tay chỉ cổng chính, “Ra khỏi cổng rẽ trái đi thẳng đến cuối đường rồi rẽ trái tiếp sẽ có một khách sạn giá rẻ, anh đi thông thả!”

“Không phải tiền mặt!” Người đàn ông cầm miếng thịt bỏ còn một mẩu trong tay nhét tất vào miệng, nhai rệu nhai rạo giữa đầu nuốt chửng, “Là thế chấp!”

Anh ta đứng dậy giơ tay vén ống tay áo lên, lộ ra cổ tay trắng nõn hoàn toàn khác biệt với màu quần áo, “Là cái này này, cô thấy không? Coi như tiền cô cho tôi ở nhờ một thời gian!”

Trong gió rét Mạc Tuyền thậm chí có thể thấy rõ cánh tay anh ta nổi lên một đám da gà, nhưng thứ hấp dẫn ánh mắt cô nhất là một chiếc đồng hồ bằng bạc sáng lấp lánh trên cổ tay. Cô không nhịn được dí sát vào nhìn, rồi ngược nhìn anh ta, nhỏ giọng hỏi: “Anh trộm được à?”

Anh ta nhíu mày, buông ống tay áo xuống: “Đây là của tôi!”

“Mang đồng hồ hàng hiệu đi làm ăn mày?” Mạc Tuyền đứng thẳng người dậy, đầy nghi vấn nhìn anh ta, “Đây là sở thích gì à?” Không bị ám đầu chứ!

Ánh mắt soi mói nhanh chóng nhìn một lượt từ đầu đến chân anh ta, không khó phát hiện quần áo trên người anh ta có giá trị không thấp, chỉ là bản quá nhìn không ra, cho nên lúc trước cô không phát hiện thôi!

Cho nên phải nói đây là một quý công tử cất vàng đi ăn xin, sau đó rảnh rỗi bám lấy cô, việc này ... hình như quá hoang đường thì phải?

“Anh là ai?”

“Không biết!” Anh ta nói.

“Không phải chứ, anh ngay cả mình là ai cũng không biết?” Mạc Tuyền trợn mắt nhìn anh ta, “Rốt cuộc anh bị làm sao? Đừng nói với tôi là bị người ta cầm gậy phang ột cái rồi mất trí nhớ nhé, tôi không tin đâu!”

Anh ta mím môi, buồn bã nói: “Tôi mất trí nhớ! Có điều không phải bị đánh, là bị xe tông!”

Cụ thể là tông ra sao, ai tông, anh ta cũng không biết. Khi tỉnh lại thứ đầu tiên nhìn thấy là trần bệnh viện trắng xóa, tiền chữa bệnh cũng nợ, đến lúc có thể xuất viện thì cuốn gói đi thẳng, chỉ loáng thoáng nghe y tá nói cả người anh ta đều là hàng hiệu, tiếc là không tìm được cách liên lạc với người nhà!

Mạc Tuyền ngơ ngác nghe anh ta nói xong, cũng không biết nên tin hay không, cuối cùng thì lắc đầu chữi thăm một tiếng, rồi quay đầu nhìn anh ta, “Lúc đó anh không lái xe, không mang giấy tờ sao? Thời buổi này chẳng lẽ anh không dùng điện thoại di động? Anh ra viện xong không lẽ không biết đi tìm cảnh sát? Người nhà anh chẳng lẽ cũng không đăng báo tìm anh?”

Hàng loạt câu hỏi đưa ra chỉ nhận được những cái lắc đầu, người đàn ông kia vô tội đáng thương trả lời: “Tôi cũng không biết!”

Lại đứng một lúc, trời cũng đã tối sẫm, những người đi qua lại cứ tò mò nhìn sang. Mạc Tuyền vừa lạnh vừa đói tâm trạng càng ngày càng tụt dốc đành dựa vào ánh đèn phát ra từ trong nhà người khác, nhảy lên nhảy xuống ở gờ bồn hoa cho ấm!

“Sao lại đi theo tôi? Anh đi lạc đâu phải chuyện mới xảy ra, sao trước đây không đi theo người khác?”

“Cô là người đầu tiên chủ động cho tôi đồ ăn. . .”

Anh ta cúi đầu thật thấp, “Tôi nghĩ cô không phải người quá xấu!”

Mạc Tùy vỗ mạnh vào gáy mình, ai bảo mày xen vào việc của người khác cơ!

Cô gào lên, “Đó là vì đồ ăn nguội ngất rồi nên tôi mới không cần! Đồ còn nóng tôi còn lâu mới ném cho anh!”

“Nhưng sau đó cô lại đưa tôi đi mua hai cái nữa!”

Mạc Tùy gầm nhẹ: “Tôi xin anh, đó là vì anh bám theo tôi, không phải tôi ăn no rồi hơi đi mua cho anh.”

Anh ta không nói gì nữa, cúi đầu buồn bã nhìn xuống mặt đất, tấm lưng cong xuống vùi như một cái bóng. Giữa cảnh đêm đông rét mướt càng tôn lên vẻ tội nghiệp bi thương đến đỉnh điểm!

Mạc Tùy thấy anh ta đáng thương, nhưng cô cũng không phải là người không cảnh giác. Có quý mới biết anh ta nói thật hay nói dối, quần áo và đồng hồ có khi cũng được chuẩn bị từ trước, giả vờ mất trí nhớ ai hỏi gì cũng bảo không biết, thực sự quá đơn giản!

“Không bằng tôi đưa anh đến đồn công an xem thế nào nhé, dù sao tôi cũng không thể thu nhận anh được!” Đây là giới hạn lớn nhất Mạc Tùy có thể làm.

“Không có tác dụng đâu, tôi đi rồi!”

“Đã đi báo án rồi? Không có chút tin tức gì sao?”

“Ừ!”

Mạc Tùy vò vò tóc, nhìn anh ta chằm chằm, “Tôi cũng hết cách rồi, thân con gái như tôi sao có thể để ột người đàn ông lạ mặt vào nhà được, anh đừng ngây thơ như vậy, tìm cách khác đi!”

“Tôi có thể đưa cô cái đồng hồ!”

“Tôi không thiếu tiền!” Mạc Tùy gào lên.

“Tôi đảm bảo sẽ không làm chuyện xấu, cũng sẽ tìm cách kiếm việc làm, tiền lương đưa cô thay tiền thuê nhà, đến khi tìm được người nhà của tôi rồi tôi có thể cho cô một khoản tiền xem như hậu tạ!” Anh ta nghĩ hết cách tìm đủ lý do để thuyết phục Mạc Tùy. Có lẽ vì là công tử con nhà giàu được nâng niu quen, thế cho nên anh ta thực sự không muốn trải qua cuộc sống lưu lạc trước đây nữa. Nếu đã phải mở lời thì phải tuôn như xả nước kéo người ta chạy mất!

Điều kiện sống của Mạc Tùy bây giờ cũng không tốt. Đối với một công dân bình thường, còn là một công dân không có chí hướng vươn lên, cuộc sống hiện giờ tạm gọi là đủ để không chết. Tiền lương hàng tháng phát được vài ngày là tiêu hết sạch, những ngày còn lại phải thắt lưng buộc bụng mà sống, cô cũng không thể xin tiền người nhà. Cho nên điều kiện người đàn ông này đưa ra đúng là rất hấp dẫn, nhưng sự hấp dẫn ấy vẫn chưa đủ để cô mất lý trí!

“Tôi nói một lần cuối, tôi sẽ không cho anh ở!” Cô lấy ví, rút ra mấy tờ, nghĩ nghĩ, lại rút thêm một tờ nữa, “Này, cầm đi, tôi cũng không cần tiền của anh, anh cứ từ từ tìm một chỗ mà ở, đừng có lảng vảng trước mặt tôi nữa, sự nhân nại của tôi thực sự có hạn!”

Người kia nhìn mấy tờ giấy đỏ trên tay cô, cô đơn cúi thấp đầu không nhận. Dù sao cũng là ăn xin, không ngờ còn có ăn xin cốt khí thế đấy!

Mạc Tùy bĩu môi, “Đây là chính anh không nhận đấy nhé, đến lúc đó đừng có hối hận!”

Lại đợi một lúc, thấy anh ta thật sự không định cầm, cô nhanh chóng nhét lại vào túi. Thật ra cô cũng không muốn đưa thật, nói cũng đã nói hết lời rồi, cô cũng không nghĩ ra cái gì mà nói nữa!

Cô lắc lắc túi bóng trong tay, “Này anh, anh đi tìm chỗ nào mà ngủ đi, tôi đi đây!”

Người kia ai oán nhìn cô một cái, tay sờ sờ lỗ thủng trên đầu gối, không có vẻ gì là sẽ ngăn cản. Phản ứng thế này lại rất hợp ý Mạc Tuy, cô nhếch miệng, không tìm không phổi chạy lên nhà, không hề quay đầu lấy một lần!

Sau đó mấy ngày liền tên ăn mày này đóng đô ngay trong khu nhà, ngủ thì chắc là hành lang, ăn là cơm thừa các cô các chú xung quanh bố thí cho. Trên lý thuyết nếu có chuyện như vậy hẳn phải mời người phụ trách khu dân cư đến giải quyết, chỉ có điều tên ăn mày này dường như rất khéo. Có một cụ ông ở nhà A, từ sau khi người bạn già của ông qua đời cách đây mấy năm chỉ còn lại mình ông. Thằng con trai độc nhất đi làm ở tỉnh khác rất ít về, ông cụ ngày ngày phải đi sớm về khuya bán những thứ linh tinh kiếm chút tiền.

Lần đó đúng lúc có mưa to, trời thì lạnh, người lớn tuổi không tránh khỏi có chút hoa mắt, đi xe ba bánh về nhà mà không nhận ra có một cục đá to trên mặt đất, cuối cùng ngã lăn ra. May là người không sao, chỉ có điều hàng hóa rơi hết xuống đường. Nghe đâu cuối cùng là anh ăn mày kia đội mưa nhặt giúp. Có người nhìn thấy, một truyền mười, mười truyền trăm, mọi người cũng xán tay giúp đỡ anh ta một chút!

Mạc Tuy đi làm luôn nhìn thấy anh ta, người ăn xin này hình như đã coi cô là người quen, lần nào cũng phải đi theo cô một đoạn đường, may là không có kiểu ngăn cản như trước nên cũng không sao!

Khu nhà cô ở là khu cho tầng lớp trung lưu của thành phố, khá là cũ rồi, trị an cũng không tốt lắm, thường xuyên nghe tin có nhà bị trộm bị cướp. Chỉ có điều nghe thì cứ nghe, còn đến khi nó vận vào mình lại là chuyện khác!

Mạc Tuy nhìn một tên choai choai vừa nhìn đã thấy không phải dạng lương thiện gì vọt ra từ trong ngõ nhỏ. Cô nào ngờ chuyện xui xẻo tám đời như bị cướp này sẽ xảy ra với mình, biết thế đã không đi đường nhỏ làm gì!

Cô nhìn ra sau, bây giờ là buổi tối, lối ra cách đó hơn 10 mét hoàn toàn tối thui, ngay cả cái bóng ma cũng chẳng thấy đâu.

“Đừng nhìn nữa, nhanh chóng đưa đồ cho tao, mùa đông lạnh thế này, để mọi người còn về nhà!” Tên giặc con khép chặt vạt áo khoác da, tay lạnh đến run rẩy nắm một con dao rọc giấy, “Con người phải biết nghĩ thoáng, của đi thay người, đưa tiền cho tao mày cũng đỡ tiền đi bệnh viện, coi như tiền xem bệnh đi!”

Mạc Tuy nghĩ, so sánh thế cũng không sai. Tên này chính là khối u ác tính, người mà bị u ác tính thì cũng chết thẳng cẳng. Bình thường tính cô kiêu ngạo, nhưng đến khi gặp chuyện thật thì hoàn toàn khác. Nói sao cũng là con gái mà, mẹ nó, dù hung hãn cũng đâu đột nhiên xuất hiện dị năng được?

Trên trán cô bắt đầu lấm tấm mồ hôi, miễn cưỡng cười nói: “Người anh em, cậu cần bao nhiêu?”

“Cần mày bỏ toàn bộ đồ có giá trị lại!”

Bàn tay đút trong túi của Mạc Tuy đã có chút ảm ướt vì mồ hôi, từ đầu đến chân tổng cộng có 10 đồng, chính cô cũng không dám xòe ra. Mẹ nó, nhờ đâu tên cướp bị chọc giận cướp tiền không đủ còn muốn cướp sắc thì chẳng phải chết không nhắm mắt sao?

Tên cướp này tuy phách lối nhưng vì làm chuyện thất đức nên trong lòng cũng có chút không yên, thấy Mạc Tuy cứng ngắc đứng đó hồi lâu không phản ứng, giọng ác ôn thúc giục, “ĐM đừng có mà làm trò, đưa tiền đây, nhanh!!”

Gió tây bắc thổi ào ào, ngõ nhỏ âm u càng có vẻ quanh quẽ thê lương. Mạc Tuy nhắm mắt yên lặng móc tiền trong túi ra, “Đây, có từng này thôi!”

Người nọ trợn tròn mắt ốc lên nhìn, có chút không dám tin cổ dụi dụi, sau đó giận dữ hét: “Mày đùa bố à!”

“Không đừng ai thêm đùa cậu? Vui lắm chắc!” Mạc Tuy cũng theo bản năng gào lên cãi lại!

Người nọ tức giận phát run, “Ra đường mà mang có 10 đồng mày tưởng bố ngu lắm à? Tao thấy mày thích ăn đòn rồi đúng không!”

Không phải là tôi thích ăn đòn mà là cậu quá ngu!

Mạc Tuyền cảnh giác nhìn cậu ta, thấy cậu ta chuẩn bị nhào lên, cô tóm chặt đầu xe vung lên, tranh thủ thời gian chạy ra ngoài. Kết quả có người còn nhanh tay nhanh chân hơn cô, nhoáng cái đã đến trước mặt cô rồi!

Một bộ quần áo rách rưới, một quả đầu bù xù như tổ quạ, còn đứng đầu gió tỏa ra mùi chua lèm. Mạc Tuyền bịt mũi nhìn lưng anh ta, nhỏ giọng yếu ớt nói: “Anh giờ cũng biết đến đón tôi rồi đấy!”

Lúc đi ra cửa là đi theo cô đến tận cổng khu nhà, giờ về lại theo cô đến hành lang, phạm vi hoạt động cũng chỉ bó gọn trong một khoảng không gian đó, hôm nay lại bước ra tận ngoài này cơ đấy!

Tên trộm thấy một tên ăn mày tự dưng xuất hiện thì lại càng kinh hãi, lùi một bước để phòng nhìn anh ta. Một lát sau, có vẻ cảm thấy đối phương không có tính uy hiếp nên lại nhào lên!

Mạc Tuyền hét lên, “Mau tránh ra!” rồi quăng xe đạp tới!

Nhưng động tác này mới thực hiện được một nửa vòng quăng thì kẻ vốn đang hung hăng khí thế kia “ô ô” mấy tiếng ngã sấp xuống đất rồi lăn lộn, mà người ăn xin vẫn duy trì động tác khi nãy như thể không hề động đấy!

Mạc Tuyền kinh ngạc, cao nhân kia, cao nhân mặc đồ cái bang! Trước đây đúng là không nhìn ra đâu nhé! Mấy giây sau cô lấy lại tinh thần vội vã báo cảnh sát. Trong lúc đợi, tên trộm định chạy, bị anh ăn mày ột đá lại lăn về đất mẹ, lần này cô thấy rõ, chỉ là một phát đá vào sườn thôi!

Xe cảnh sát đến rồi ba người cùng lên đồn lấy lời khai. Tên trộm bị tạm giam, Mạc Tuyền và bạn ăn mày cùng đi ra!

“Ai nha, thật sự không ngờ hóa ra anh có tài thể cơ đấy!” Mạc Tuyền cười ha ha nói.

“Tôi cũng không biết!” Người ăn xin khê động ngón tay, giọng nói yếu ớt, khác một trời một vực với dáng vẻ khi nãy!

Mạc Tuyền nuốt nước miếng một cái, cười gượng, “Cũng phải nhỉ, mất trí nhớ mà! Có lẽ là động tác vô thức!”

Anh ta gật đầu, rất nhanh liếc nhìn Mạc Tuyền, “Lần này cô có thể thu nhận tôi được không?”

Người này vẫn còn ô mộng hão ấy sao! Mạc Tuyền cứng ngắc nhìn anh ta, sao lại có người cố chấp đến thế nhỉ? Nhưng bây giờ mà tiếp tục kiên quyết từ chối như trước thì có vẻ không hay, dù sao mấy phút trước anh ta còn giúp mình mà, vô tâm không có nghĩa là thực sự không có tim!

Mạc Tuyền đi đi mũi chân trên nền xi măng, “Tôi nghe nói lúc trước có đại gia nào định cho anh ở nhờ rồi mà, sao anh không đến nhà ông ấy?”

Anh bạn ăn mày bĩu môi, “Không thích!”

Mạc Tuyền trừng mắt, mẹ nó anh chỉ thích chỗ tôi thôi đấy à? “Sao lại không thích?”

Anh ta mím môi không lên tiếng, cúi đầu thấp thể vừa làm chuyện gì sai vậy! Đứa bé này thật ra cũng chỉ cố chấp mà thôi, người đầu tiên đối xử tốt với anh ta sẽ để lại ấn tượng đặc biệt, nói tới nói lui vẫn đều tại cử chỉ vô tâm của Mạc Tuyền gây họa!

“Anh sẽ không cố chấp chỉ chấp nhận mình tôi thôi đấy chứ!” Một lúc lâu sau, Mạc Tuyền hỏi lại!

Như cô đoán, anh ta gật lấy gật để, đôi mắt trên khuôn mặt bản thủ sáng kì lạ!

Cô đột nhiên cảm thấy khóc không ra nước mắt, đây là tạo loại nghiệt gì vậy!

Theo như tác phong của người ăn xin này thời gian gần đây, cũng không khó để nhận ra rằng anh ta là một người chính trực lương thiện, ít nhất là không có nguy hiểm, điểm này có thể khẳng định. Hơn nữa anh ta đã quên hết mọi chuyện trước đây, gián tiếp cho thấy chỉ số thông minh của anh ta không cao, một tên ngố tương đối dễ khống chế hơn!

Mạc Tuyền cân nhắc một lúc lâu mới chấp nhận: “Muốn tôi cho anh ở cũng được, có điều sau này mọi việc đều phải nghe lời tôi, đương nhiên tôi sẽ không bảo anh làm chuyện trái đạo đức trái pháp luật gì đâu, anh

cứ yên tâm! Nhưng anh cũng phải làm như những gì anh đã nói, ra ngoài làm việc kiếm tiền, tiền kiếm được đưa hết cho tôi coi như tiền thuê nhà và phí sinh hoạt của anh!”

4. Chương 4: Tìm Kẻ Sinh Nhai

Sau khi anh ta không có ý kiến gì, gật đầu, cô lại nói: “Vậy chúng ta tới đồn cảnh sát đã, chẳng may có gì xảy ra còn dễ thương lượng. Cái mạng nhỏ của tôi tuy không đáng tiền nhưng cũng không muốn tôi đời trong tay anh đâu!”

Sau khi quay lại đồn cảnh sát, Mạc Tùy trước hết nhờ cảnh sát xác định chuyện anh ta từng báo án là thật, sau đó lại trình bày rõ ràng chuyện hôm nay một lượt. Anh chàng cảnh sát trẻ tuổi mặc đồng phục phẳng phiu ‘múa bút’ ghi lại, còn không quên cảm thán, “Đồng chí, lá gan cô cũng lớn lắm đấy, nhặt hẵn một người về nhà, không sợ gặp phải cướp à!”

Mạc Tùy cười, “Sợ chứ, sao lại không sợ, thế cho nên mới phải tới tìm các anh. Có đồng chí cảnh sát làm chỗ dựa, lá gan nhỏ như hạt vừng của tôi cũng phình to ra đấy!”

Anh chàng cảnh sát trẻ bắt đầu dĩ cười cười lắc đầu!

Lúc quay ra hai người đã biến thành hai con châu chấu trên cùng một cái dây thừng. Mạc Tùy còn chưa ăn cơm, anh ta đương nhiên cũng chưa ăn, về nhà làm nhất định không kịp. Cô vốn định đưa anh ta ra quán gần đó ăn tạm chút gì, nhưng nhìn quần áo anh ta thế này sợ rằng chưa kịp ngồi xuống đã bị người ta cầm chổi đuổi ra rồi. Cuối cùng cô mua mấy gói mì ăn liền ở một cửa hàng nhỏ chuẩn bị trở về nấu ăn tạm, qua chợ đem lại thuận tay mua thêm hai bộ quần áo giá rẻ!

Về nhà Mạc Tùy bảo anh ta đi tắm, kêu gào nói: “Anh tốt nhất là tắm cho kỹ vào, lúc ra mà còn có mùi gì khiến tôi ăn không ngon thì ra ngoài đường mà ngồi nhé!”

Anh ta bị cô nói cho đỏ cả mặt, xoay người nhanh chóng chạy vào nhà tắm!

Mạc Tùy đi đến phòng bếp nấu mì ăn liền, đồ ăn chín dự trữ trong nhà còn một ít, lại bỏ thêm chút gia vị vào trong nồi, mùi thơm dần tỏa ra. Cô nuốt nước miếng vớt mì sợi lên chia làm hai bát mang ra. Trong phòng tắm tiếng nước ‘ào ào’ không ngừng, cô liếc mắt nhìn cánh cửa khép chặt, ngồi xuống tự ăn trước!

Khi cô sắp ăn đến đáy bát cũng là lúc anh ta tắm xong, cơ thể còn hơi ẩm ướt, mặt cũng đỏ bừng, mái tóc ướt sũng còn bốc lên hơi nóng, quần áo sạch sẽ chỉnh tề tôn lên thân hình cao ráo, đôi mắt trong veo nhìn Mạc Tùy, khuôn mặt thanh tú ngượng ngùng kia đúng là đẹp trai ngoài dự kiến!

Mạc Tùy nhíu mày huyết sát kiêu lưu manh, “Chậc, mặt mũi không tệ nha, lúc trước đúng là nhìn không ra! Anh mà dùng cái mặt này đứng trên đường cái thì sẽ có cả đàn phụ nữ muốn nuôi anh à xem. Cũng không biết trong hai chúng ta số ai xui hơn, mèo mù vớ chuột chết anh lại bị tôi nhặt được!”

Không để ý đến vẻ mặt mất tự nhiên của anh ta, cô hất cằm, nói tiếp: “Đừng đứng ý ra đấy, ăn mì đi, nguội rồi!”

Người đàn ông kia ngồi xuống đối diện cô. Cũng không biết là bởi vì tắm xong nhìn thuận mắt hơn hay là có người đã cho anh ta ăn cái gì lót bụng mà lần này nhìn anh ta ăn không thấy nuốt lấy nuốt để nữa, trái lại còn chậm rãi dè dặt, lễ nghi trên bàn ăn xuất sắc như được tập luyện!

Mạc Tùy nhẹ nhàng gõ ngón trở lên mép bàn, “Anh tên gì?”

“Tôi quên rồi!”

Cái này mà cũng quên được à, Mạc Tùy xoa cằm, “Vậy anh muốn tôi gọi anh là gì?”

Anh ta suy nghĩ rồi nói: “Tôi thế nào cũng được, cô thấy thoải mái là được rồi!”

Lúc nói chuyện anh ta cũng ngừng nhai, hai tay đặt ngay ngắn ở hai bên, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc. Mạc Tùy nhìn bộ dáng đứng đắn này của anh ta mà vô cùng không thoải mái, xua tay, “Anh không cần nghiêm trang như vậy đâu, trông chẳng khác gì đi dự hội nghị cả. Tôi không hay để ý nên anh cũng đừng có nề nề quá, thoải mái một chút, thích thế nào thì cứ làm thế này! Biết chưa?”

Anh ta im lặng một lát rồi gật đầu, lại cầm đũa lên ăn, nhưng lúc nghe thấy Mạc Tùy nói vẫn sẽ theo bản năng dừng tay!

“Tôi họ Mạc, tên Mạc Tùy, Tùy trong Tùy Đường!”

Anh ta nhép miệng khẽ nhấm lại một lần, Mạc Tùy lại nói: “Lúc gọi tên tôi không cần quá tròn tiếng đâu, phiền lắm! Hay cho anh họ Tùy đi, tôi nhớ là có họ này, vừa khéo có liên quan đến tôi, nhưng tên thì đặt là gì nhỉ?”

Cô ngược cầm lên suy nghĩ, “Tùy Triều? Tùy Đường? Tùy Đường không được, nghe như tên ngôi sao nữ ấy. Tùy Khắt? Tùy Kỳ!” Cô vỗ bàn một cái, “Tên này, Tùy Kỳ, hai họ này nghe khá thoải mái, vừa khéo anh cũng từng làm ăn xin một thời gian. Về sau tìm được người thân, khôi phục trí nhớ, giữ lại làm kỉ niệm cũng không tệ!”

Tùy Kỳ không hề có ý kiến, chỉ gật đầu đồng ý!

Nhà Mạc Tùy là kiểu nhà độc thân tiêu chuẩn một phòng ngủ một phòng khách một nhà vệ sinh một nhà bếp. Minh cô ở thì vừa, hiện giờ lại có thêm một người bỗng biến thành chật chội!

Cô ôm chần bông dự phòng ra phòng khách, “Chần anh tự trải, không thừa phòng chỉ có thể ngủ phòng khách, cho dù anh ngủ không thoải mái cũng đành chịu, tôi tuyệt đối sẽ không nhường giường cho anh!”

Tùy Kỳ ôm chần ngoan ngoãn nghe cô nói, xoay người tìm chỗ thích hợp để trải chần bông. Phòng khách nối liền với phòng ăn, một bộ bàn ghế là kín chỗ. Anh ta đi một vòng, cuối cùng dịch cái bàn vào bên trong, kéo ghế dựa ra kê song song rồi đặt chần lên ngủ tạm. Anh ta rất cao, chỉ có nửa người trên là được ở trong chần, nửa người dưới cho dù anh ta có cố thì cũng khó mà đắp được!

Mạc Tùy đứng bên cạnh nhìn anh ta thử nằm lên, bộ dáng khó khăn rất buồn cười, cho dù hơi tàn nhẫn đối với đường sự đang chật vật kia!

“Được rồi, anh tự nghĩ cách mà nằm thoải mái nhé!” Cô ngáp một cái, vươn vai, “Tôi ngủ trước, ngày mai còn đi làm!”

“Khoan đã!” Tùy Kỳ vội vã lao đến trước mặt cô, tháo đồng hồ trên tay xuống đưa cho cô, “Cô cầm đi!”

Mạc Tùy nhướn mày liếc anh ta một cái, “Cho tôi?”

“Ừ, làm tiền thế chấp!” Anh ta đưa lên, “Thế chấp tiền thuê nhà!”

Mạc Tùy cầm lấy, đeo vào tay mình trước mặt anh ta, to gấp đôi tay cô, không đeo được, nhưng vẫn bỏ vào trong túi, “Cho tôi cũng đừng nói cái gì mà tiền thế chấp, không biết chừng ngày nào đó tôi dùng với mục đích khác, hoặc là dùng cho nữa, anh tự mình cân nhắc đi!”

Tùy Kỳ nhìn tay cô dúm vào trong túi, lắc đầu, “Không sao, cô cầm đi!”

Mạc Tùy ngày hôm sau làm ca sớm, khi cô thức dậy trời còn chưa sáng hẳn, ánh sáng bên ngoài rèm cửa sổ là màu xanh lạnh lẽo. Lại nằm nường mấy phút mới rời giường đi ra ngoài, Tùy Kỳ giật mình dụi mắt ngồi dậy, mê mang nhìn cô!

Rửa mặt đánh răng xong lại hấp hai cái bánh bao ném cho anh ta một cái, nói: “Tôi đi làm, anh muốn ra ngoài hay ở nhà dọn nhà cũng được, giữa trưa tôi về!”

Rầm! Đóng cửa lại đi thẳng!

Qua vài ngày, Tùy Kỳ vẫn không ra ngoài tìm việc mà ở trong nhà nấu cơm, quét dọn, giặt quần áo cho Mạc Tùy, nghiêm nhiên thành dẫu ngoan nhà Mạc Tùy. Anh ta không có chứng minh thư, chuyện trước kia cũng đã quên sạch không biết mình có thể làm gì, những đơn vị chính quy nhất định sẽ không nhận anh ta!

Mạc Tùy cũng không thể nuôi một người mãi được, với đồng lương còm cõi của cô thì sớm hay muộn cũng phải ra đường hít khí trời mà sống. Cô đành gọi cho Phạm Tư Nhiễm!

“Lão Phạm, tìm cho chị đây một công việc đi, tiền lương bao nhiêu cũng được!”

Chỗ Phạm Tư Nhiễm có chút ẩm ỉ, sau đó cô ấy đổi một chỗ yên tĩnh, “Chắc, công việc của cậu mới làm đã đổi rồi? Chị đây cũng không phải trung tâm giới thiệu việc làm, cậu muốn là có đâu nhé!”

Công việc trước giờ của Mạc Tuy đều nhờ Phạm Tư Nhiễm tìm cho cô, thông qua cửa nào vận dụng cách gì thì không rõ, nhưng thời gian khoảng cách đều ngắn, có thể nói rằng hiệu suất làm việc của lão Phạm quá cao!

“Không phải mình, là có người nhờ, mình thuận tiện giúp một tay!”

“Cậu quan tâm đến chuyện của người khác từ bao giờ vậy? Cậu cứ lo cho cái thân cậu đi đã nhé, chị đây không rảnh lo chuyện bao đồng thay cậu!”

“Sao mà lăm mồm thế!” Mạc Tuy không kiên nhẫn nhủu mày, “Mặc kệ, mấy ngày nữa phải tìm được ỉnh!”

Bên kia im lặng một tẹo, sau đó truyền đến tiếng cười làm người ta sợ hãi, “Nam hay nữ?”

“Nam!”

“Mặt mũi thế nào? Đừng nói là tình yêu của cậu đấy nhé!”

“Nghĩ linh tinh cái gì đấy! Người quen thôi, cậu lập tức tìm ỉnh!” Dừng một chút, lại bổ sung: “Về phần mặt mũi ấy à, thực sự rất xinh đẹp, nếu cậu thích có thể tới đón đi!”

“Cậu đừng hại mình, A Phàm kia mà ghen lên thì không ai đỡ được đâu!” Bên trong có người bắt đầu gọi cô, “Aiz, cúp đây, vài ngày nữa sẽ báo lại cho cậu!”

Cúp điện thoại, Mạc Tuy quay đầu nhìn người đàn ông đang phơi quần áo trên ban công, thở dài, cảm thấy mình bắt đầu giống mẹ già nhiều chuyện rồi!

5. Chương 5: Tìm Kế Sinh Nhai (2)

Buổi tối hai ngày sau Phạm Tư Nhiễm gõ cửa nhà Mạc Tuy. Mạc Tuy ngậm quả táo ngồi khoanh chân dưới đất, hai tay ấn nút nhoay nhoáy điên cuồng, ánh mắt nóng rực như sắp bốc hỏa nhìn chăm chăm vào những bóng người sắc sỡ nhảy nhót trên ti vi, nhỏ táo gào lên: “Ra mở cửa!”

Tùy Kỳ ngồi cạnh đang theo dõi trận game, nhặt quả táo cô vừa nhỏ ra để gọn gàng xong rồi mới đứng lên!

Phạm Tư Nhiễm không ngờ ra mở cửa lại là một người đàn ông lạ hoắc, không những thế còn là một người đàn ông lạ hoắc vô cùng đẹp trai. Cô lùi lại một bước, ngó lại biển số nhà, chắc chắn là mình không nhầm rồi mới cẩn thận nhìn từ đầu đến chân anh ta mấy lần, “Anh là ai?”

Đúng lúc ấy, một tiếng hét bực dọc từ trong phòng truyền ra, sau đó là tiếng kêu của Mạc Tuy: “Lão Phạm, vào đi!”

“Mạc Tuy!” Phạm Tư Nhiễm đáp lại một tiếng, sau đó vẫn mang vẻ mặt khó hiểu, tránh qua Tùy Kỳ đi vào.

Mạc Tuy đã ném tay cầm điều khiển, nhàn nhã ngồi trên chiếu gặm nửa quả táo, trợn mắt nhìn Phạm Tư Nhiễm, nhồm nhoàm nhai: “Ăn cơm chưa?”

Phạm Tư Nhiễm gạt đầu ngồi xuống cạnh cô, nhỏ giọng hỏi: “Ai đấy? Cậu bắt đầu mang đàn ông về nhà rồi đó à?”

“Nói ra thì dài lắm! Chuyện mình nhờ thế nào rồi?”

“Xong rồi, không thì mình đến đây làm gì!” Phạm Tư Nhiễm quay đầu liếc nhìn người đứng trong bếp một cái, “Này, cậu nói mình nghe một chút về anh ta đi, đừng bảo công việc đó là tìm cho anh ta đấy nhé?”

“Tìm cho anh ta đấy!” Mạc Tuy ném hạt táo qua một bên rồi rút giấy ăn lau miệng, “Anh ta sẽ ở lại nhà mình một thời gian, nên tiện tìm cho anh ta một công việc luôn!”

Mạc Tuyền kể lại toàn bộ chuyện đã xảy ra cho Phạm Tư Nhiễm. Phạm Tư Nhiễm trừng mắt rất bất bình nhìn cô, “Cho một tên đàn ông ở nhà mình thì còn ra thể thống gì nữa! Trần Lương Sinh mà biết sẽ bầm cậu ra là cái chắc!”

Mạc Tuyền giơ một ngón tay. “Cho nên cậu nhớ khóa cái mồm cậu lại!”

“Muốn mình không nói cũng được, nhưng chuyện này đáng nghi lắm! Ngay cả...” Cô đột nhiên dừng lại, chờ Tuyền Kỳ đặt hoa quả lên trước mặt các cô rồi đi, mới nói tiếp: “Ngay cả người ta có xuất thân thế nào cậu cũng không biết mà đã cho ở rồi, to gan quá đấy. Cậu không sợ anh ta có ý đồ khác à?”

“Rồi rồi, đừng nghĩ nhiều, mình đến tận đồn cảnh sát báo án rồi. Hơn nữa anh ta cũng đã ở đây hơn một tuần, nếu có ý đồ thì đã ra tay lâu rồi, sao phải chờ đến tận bây giờ?” Mạc Tuyền vỗ vỗ vai Phạm Tư Nhiễm, “Yên tâm, mình còn chưa ngu ngốc đến mức bị người khác lừa đâu!”

“Cậu mà không ngu á!” Phạm Tư Nhiễm lầm bầm.

Mạc Tuyền coi như không nghe thấy, “Cậu tìm được cho anh ta việc gì rồi?”

“Phục vụ trong quán bar, vốn đang lo việc đó không hợp với bạn cậu, dù sao hoàn cảnh công việc cũng hơi rắc rối. Nhưng bây giờ nhìn lại cũng thấy hợp lắm, đúng là kiểu việc cho người không có cái gì như anh ta!”

“Quán nào vậy?”

“Quán của bạn A Phàm, mới mở ở gần chỗ rẽ đường Tân Giang đó!”

Mạc Tuyền nghĩ ngợi rồi gật đầu, “Tốt lắm, có người quen chiếu cố cũng tốt!”

Phạm Tư Nhiễm ở đó khoảng hai tiếng mới bị bạn trai gọi điện bắt về. Đến lúc ấy Tuyền Kỳ mới từ ban công quay về phòng. Anh rất lễ phép, từ khi Phạm Tư Nhiễm đến cho đến khi cô đi anh đều tự giác tránh qua chỗ khác cho hai người có không gian riêng nói chuyện thoải mái. Ánh mắt Mạc Tuyền lướt qua cái mũi bị lạnh đỏ bừng và hai chân đút trong dép lê của anh.

“Ngày mai anh bắt đầu đi làm, phục vụ trong quán bar. Đến lúc đó sẽ có người dạy anh, anh cũng phải khiêm nhường một chút, gặp khách hàng ghé gớm thì cố mà nhịn, làm phục vụ không tránh được những chuyện như thế đâu!” Mạc Tuyền nghĩ lại thôi, “Thôi quên đi, đến lúc đó anh tự cân nhắc, một hai câu cũng không giải thích hết được. Anh linh hoạt một chút là ổn!”

Tuyền Kỳ gật đầu, “Tôi biết rồi!”

Thời gian làm việc của quán bar kéo dài đến tận khuya. Mạc Tuyền đánh cho anh một cái chìa khóa cửa ngoài, còn treo thêm vào móc khóa một con gà màu vàng đầu tròn xoe. Ngày đầu tiên anh đi làm, Mạc Tuyền gọi cả Phạm Tư Nhiễm và người yêu cô ấy đến cổ vũ. Họ tìm một cái ghế đệm để ngồi, kệ Tuyền Kỳ đi theo quản lý.

Vì còn sớm, trong quán cũng không đông người, ba người chơi xúc xắc, thỉnh thoảng nói chuyện đôi câu. Thời gian dần trôi, đến buổi tối, tiếng nhạc ồn ào bắt đầu vang lên, những ngọn đèn nhiều màu cũng điên loạn xoay chuyển. Mạc Tuyền hí hóp mắt hơi cúi người, bị đèn chiếu vào mắt rất khó chịu!

Người anh em của Tư Phàm biết bọn họ ở đó nên có ý sang hỏi thăm. Nhìn anh ta khá trẻ, nhiều lắm cũng chỉ tầm 30, nhìn cách ăn mặc là biết dân ăn chơi. Anh ta trêu đùa trò chuyện với họ vài câu rồi gọi quản lý đưa Tuyền Kỳ tới gặp mặt một chút, để sau này có gì cũng tiện chiếu cố.

Tuyền Kỳ nhanh chóng được quản lý dẫn ra, theo bản năng, anh đứng ở bên cạnh Mạc Tuyền. Anh đã thay đồng phục, quần tây, áo sơ mi trắng, cộng với một cái áo gile màu đen, cổ đeo nơ màu bạc, dáng người nho nhã cao ráo như trúc, hơn nữa gương mặt lại đẹp trai, nhìn cực kỳ thích mắt!

Anh lễ phép chào hỏi ông chủ của mình, anh ta vỗ vai anh cười khích lệ vài câu, rất khách khí, rất quy cách, nhìn không ra cái gì bất thường. Nhưng không biết có phải Mạc Tuyền nhầm hay không, cô mơ hồ cảm thấy ông chủ trẻ tuổi kia vừa nhìn thấy Tuyền Kỳ hai mắt đã phát sáng, dường như vô cùng hưng phấn!

Tuyền Kỳ nhanh chóng quay lại với công việc, hội Mạc Tuyền ngồi một lúc liền đi về. Dù sao quán bar phải mở đến rạng sáng, ngày mai họ còn phải đi làm, không thể về muộn thế được!

Mạc Tuyền kéo chặt áo khoác co ro đứng ở cửa đợi xe, hai người kia đứng cạnh cô đang ngọt ngào ôm ôm ấp ấp sưởi ấm cho nhau, nói với nhau câu nào thì buồn nôn câu đó!

“Tôi bảo này, hai người chọn thời điểm chút đi, không thấy tôi còn đứng đây à, mẹ nó chứ giữ hình tượng giùm cái!”

Phạm Tư Nhiễm lườm cô một cái, hừ lạnh: “Chị đây cứ thích thế đấy, cậu ghen tị chứ gì! Không thì cậu bảo tình yêu bé nhỏ của cậu ra đây ôm cậu đi!”

Mạc Tuyền trợn trắng mắt, từ khi nhìn thấy Tuyền Kỳ đến giờ bà chị này đã tự động xem anh là người yêu của cô rồi. Trong đầu con gái đang yêu trừ mấy thứ vợ vắn này ra thì đúng là không chứa được gì khác nữa mà. Cô cũng lười đỉnh chính, có loại người người khác càng nói thì lại càng hăng!

Phạm Tư Nhiễm đột nhiên chọc Mạc Tuyền một cái, nhỏ giọng: “Lão Mạc, mau nhìn kia, Trần Lương Sinh!”

Mạc Tuyền hai mắt sáng ngời quay đầu nhìn lại, xa xa ở một lối ra khác Trần Lương Sinh đang ôm Triệu Yến Phi đi ra bãi đỗ xe. Anh ta theo bản năng nhìn sang hướng này, ánh mắt hai người chợt gặp nhau. Anh ta sững sốt hơi khựng lại, sau đó thì thầm gì đó với Triệu Yến Phi rồi đi sang đây!

Mạc Tuyền cười lạnh, nhảy lên xe taxi vừa hay dừng lại, nghiêng ngang rời đi!

Trần Lương Sinh chạy vài bước rồi dừng lại, yên lặng nhìn chiếc xe lướt qua người. Người sau cửa sổ xe không thèm liếc nhìn anh ta đến một cái, anh ta không nhận được híp mắt lại!

Phạm Tư Nhiễm ôm eo Tư Phàm, từ trước ngực anh nhỏ giọng thầm thì, “Con khốn này dám chạy thật!”

Tư Phàm vỗ vỗ vai cô, nhìn Trần Lương Sinh đến gần, cười chào hỏi trước: “Thật khéo quá, hai người cũng đến chơi sao?”

“Ừ, hôm nay vừa hay có buổi tụ hội ở đây!” Anh ta im lặng một chút, rồi mới nói: “Mạc Tuyền hôm nay không đi làm sao? Nó cũng bắt đầu đi bar từ khi nào vậy?”

Phạm Tư Nhiễm tiếp lời, “Vừa hay hôm nay nó không có ca thôi. Bình thường cũng không đi bar bao giờ, hôm nay cơ bản là vì có một người bạn đi làm ở đây ngày đầu tiên, nên bọn em tới cổ vũ một chút!”

“Vậy thì tốt, Mạc Tuyền tùy hứng không hiểu chuyện, sau này hai người cố gắng khuyên bảo nó, đừng để nó tới mấy chỗ như thế này. Dù sao những nơi vàng thau hỗn loạn như thế cũng nhiều cám dỗ, mà nó thì lại đúng là kiểu người không kháng cự được sức hấp dẫn!”

Phạm Tư Nhiễm và Tư Phàm nhìn nhau, đều gật gật đầu!

Trần Lương Sinh lại nói: “Mạc Tuyền giờ đang ở đâu? Có thể cho tôi biết địa chỉ được không?”

Phạm Tư Nhiễm khó xử: “Không phải là em không nói, mà tính nó anh cũng biết rồi đấy, nếu em nói cho anh không chừng nó lại giận dữ cả em, thôi tự anh gọi điện hỏi nó đi!”

Khúc mắc giữa Mạc Tuyền và Trần Lương Sinh không phải một hai câu có thể nói rõ. Phạm Tư Nhiễm cũng biết một chút ít, cô càng không thể đồng ý tiếp tay làm việc xấu, miễn tai họa về sau!

Trần Lương Sinh cũng hiểu, gật đầu “Vậy chào hai người nhé!”

6. Chương 6: Bỏ Thuốc

Tuyền Kỳ bắt đầu cuộc sống ngày đêm đảo lộn. Mấy ngày đầu thì còn có chút không quen, lúc nào cũng mệt mỏi, may là gần đây đã đỡ hơn rất nhiều.

Mạc Tuyền làm theo ca luân phiên, ngày nào phải làm ca sáng cô cũng cố gắng nhẹ tay nhẹ chân để khỏi đánh thức anh. Nhưng đôi khi nhìn đôi chân trắng rần chắc kia rủ xuống đất cô vẫn có chút bồn khoăn. Nói thế nào thì anh ta bây giờ cũng đã có việc làm, về sau tiền lương đều sẽ bay vào túi của cô. Cứ để anh ta ngay cả ngủ cũng không được ngon thế này, lương tâm ít ỏi của Mạc Tuyền rốt cuộc cũng có chút xịu lung lay!

Trong siêu thị có rất nhiều hàng ế hoặc hàng tồn, nhân viên làm việc trong siêu thị có thể mua theo giá chiết khấu, Mạc Tuyền cho rằng đây là ưu điểm duy nhất khi làm ở siêu thị!

Cô cầm mấy chai dầu gội và sữa tắm chuẩn bị về nhà, quay đầu lại bỗng thấy một chiếc giường gấp đặt ở hàng lang. Đây là hàng trưng bày ở tầng hai. Cô túm lấy Vương Triệu Tường đang định cầm tiền, “Chú quản lý, cái giường này cũng thanh lý à?”

“Đúng vậy, cô muốn à?”

“Vâng, rẻ thì cháu lấy, bao nhiêu vậy?”

“30 tệ, muốn thì lấy đi!” Đối diện lại có nhân viên hỏi mua, Vương Triệu Tường vội vàng quay lại!

Mạc Tuyền ngồi xổm xuống lay lay kiểm tra một lượt, ngoại trừ góc phía dưới bên trái thiếu một cái đinh ốc, góc trên bên phải thiếu một thanh sắt giường thì những linh kiện khác còn đủ cả. Cô ấn thử lên phía trên. . . còn chắc chắn!

“Được rồi, cháu lấy cái này!” Cô hí hục dọn dẹp giường, sau đó trả tiền cho lãnh đạo rồi vác ra ngoài!

Nhìn thì không lớn mà lúc vác lên lại nặng trĩu. Cô dựng thẳng giường, đặt lên phía trước yên xe. Cô nhìn quanh một lượt. . . Muốn đạp xe về là bất khả thi rồi, chỉ có thể chậm chạp dắt cẩn thận. Cô buồn bực ‘chặc’ một tiếng, hơi hối hận vì đã mua chiếc giường này, thật phiền toái!

Mua đồ ăn là nhiệm vụ của cô, lúc tan tầm sẽ thuận tiện mua đồ dự trữ vài ngày mang về. Phía trước đặt cái giường kênh cang đi vào khu chợ tấp nập rất khó khăn. Cô khó nhọc mua được một ít rau củ, xong lại đi mua cá trích. Quay hàng thủy sản ầm ướt, mặt đất trơn trượt, cô vừa chỉ vào trong thùng nói: “Lấy cháu hai con này!” thì đã ngã ‘rầm’ xuống đất.

Cả xe lẫn giường thép đều đè lên bụng cô, tóc ở sau gáy dính xuống đất ướt nhẹp. Mạc Tuyền vừa buồn nôn vừa xấu hổ, vội vàng đứng lên nhìn những ánh mắt hóng hớt xung quanh, không nhận được gào lên: “Nhìn cái rầm, chưa thấy ai ngã bao giờ à!”

Máng xong ngay cả cá cũng không cần, xỉ mặt, kéo giường thép hí hục vội vàng chuồn mất!

Đi đến cửa khu trọ cô lại gặp được ông cụ nhà hàng xóm. Mạc Tuyền chào một tiếng rồi đi vào nhà, đột nhiên bị ông gọi lại, “Aiz, Tiểu Mạc à, quần cháu sao lại thế này?”

“À, cháu vừa vấp ngã, không sao đâu!”

“Không phải!” Ông ấy chỉ vào mông cô, “Còn có con cua đang treo lủng lẳng kia kìa!”

Mạc Tuyền sững sờ, kéo quần quay đầu lại xem. Giữa mông cô có một con cua, hai cái càng to oành kia đã kẹp chặt lấy rãnh quần cô. Thảo nào cô thấy mông nặng nề, vốn tưởng do dính nước, ai dè là tại con cua không biết xấu hổ này. Mặt Mạc Tuyền tái mét, đưa tay định bắt!

“Aiz, đừng bắt!” Ông cụ vội la lên, “Cua mà đã kẹp thì nó không thả đâu, cháu đừng kéo, kéo không khéo là rách cả quần đấy. Cứ để vậy mà về nhà rồi lấy nước đổ vào, nó sẽ tự thả ra thôi!”

Mạc Tuyền cứng ngắc buông tay, cúi gằm mặt đi vào!

Cô phi lên tầng như bay, ném cái giường gấp xúi quẩy này xuống đất rồi về phòng thay quần. Sau đó cô nghe theo lời ông cụ, bắt được con cua thả ra. Mạc Tuyền cầm đũa hung dữ chọc chọc mai cua cứng rắn, hai cái càng của siêu bự giơ lên để lộ ra phần bụng phẳng, “Này thì hung, này thì mạnh, tối nay tao nín thở sống mày. Lại dám kẹp mông tao điều khắp phố, mặt mũi tao bị mày làm mất hết rồi!”

Nói xong, lại hung hăng chọc chọc cho hả giận!

Tuỳ Kỳ rạng sáng trở về thấy giữa phòng khách đặt một chiếc giường xếp gãy liền sững sốt. Mạc Tuyền luôn thờ ơ với anh, nói chuyện cũng hay nói móc châm chọc, không ngờ cô sẽ lo lắng đến vấn đề nghỉ ngơi của anh như vậy. Anh bất giác nhìn sang cửa phòng đóng chặt, cô gái này. Thật ra vẫn rất tốt bụng!

Quãng thời gian anh nằm màn trời chiếu đất cũng coi như ném trái hết đắng cay ngọt bùi. Mạc Tuyền không phải người hiền lành nhất, nhưng là người duy nhất chủ động giúp anh. Cho dù xuất phát từ điều kiện gì đi nữa thì điều này vẫn khiến anh ghi nhớ trong lòng. Anh sống chết quần lấy cô cũng xuất phát từ bất đắc dĩ và quyết tâm đập nổi đóm thuyền [1], cuộc sống như vậy anh thật sự không thể nào sống tiếp được nữa, cũng may lần đặt cược này anh đã đặt đúng cửa!

[1] Đập nổi chìm thuyền – Phá phủ trầm chu: Dựa theo tích: Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông thì chìm hết thuyền, đập vỡ nổi niêu để binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng.

Ngày hôm sau Tùy Kỳ cố ý nhắc tới chuyện này để cảm ơn cô. Mạc Tùy vừa thấy cái giường gấp kia liền nghĩ ngay đến con cua không biết đã tiêu hóa đến đâu rồi. Mặt cô lập tức đen lại, hung dữ trợn mắt nhìn anh, xoay người đi vào toilet, để Tùy Kỳ vô tội đứng sững sờ ở đó không biết mình đã làm sai chỗ nào!

Trong siêu thị, số nhân viên luôn thay đổi rất nhiều. Thứ nhất là do công việc thì vừa bận vừa mệt, thứ hai là do tiền lương khấu trừ bảo hiểm xong thì cũng chẳng còn lại là bao. Người mới tới làm một ngày đã bỏ chạy cũng không hiếm, đúng hôm nay thì một thằng oắt mới đi làm bên khu thực phẩm bỏ việc, cấp trên đành gọi người từ khu khác sang!

Quản lý khu thực phẩm Lư Khải vì chuyện chuyển người đã đứt mất mấy dây thần kinh não. Lần nào cũng vậy, vất vả bồi dưỡng ra một đứa là lại chạy mất, tâm huyết đều đổ sông đổ biển cả!

Anh ta và Mạc Tùy cũng khá thân, biết cạnh cô có nhiều anh em bạn bè, không nhịn được than thở với cô: “Tiểu Mạc, em giúp anh tìm đứa nào đáng tin một chút nhé, cứ thế này thì anh chưa già đã bạc đầu mất!”

“Được thôi, để em xem, tìm được em sẽ báo cho anh!” Mạc Tùy lập tức đồng ý, về phần cụ thể khi nào thì có thể tìm được rồi hẵng hay!

Chủ quản khu thực phẩm và khu gia dụng bình thường có chút tranh hơn thua. Mạc Tùy là người của khu gia dụng, tuy rằng giúp anh ta tìm một người đáng tin cũng không phải chuyện gì to tát, nhưng cô cũng lười làm những chuyện như vậy. Chẳng may lão đại nhà mình nghe được tin tức trong lòng có vướng mắc, thì cô biết sống sao?

Hôm nay cô làm ca tối, bởi vì sắp phải kiểm kê kho cho nên mấy ngày nay các khu đều đang làm chuẩn bị, thời gian tan tầm cũng muộn hơn bình thường!

Lúc cô về đến nhà thì xương sống từ cổ xuống đều đã cứng đờ rồi. Lục tục xoa cổ mở cửa, ánh sáng đột nhiên đập vào mắt làm cô hơi bất ngờ. Bình thường giờ này Tùy Kỳ không thể nào ở nhà được!

Cô bỗng cảnh giác, lùi lại một bước, ánh mắt cẩn thận nhìn từng góc trong không gian phòng vốn chẳng rộng là bao, cuối cùng tìm được một bóng đen ở góc cửa phòng bếp. Quần áo màu đen lấp ló ở ngoài hơi hơi lay động!

Khi cô đang do dự không biết có nên vào hay không thì người kia khẽ rên rỉ một tiếng. Âm thanh trầm thấp mềm mại như tiếng đàn cello. Mạc Tùy trợn mắt chạy vào, lúc lao tới cửa phòng bếp lại thấy Tùy Kỳ đang cuộn người nằm trong phòng bếp, quần áo trên người vẫn là đồng phục quán bar, nhưng dường như đã bị lôi kéo nên vô cùng xộc xệch. Khuôn mặt tuần tú đỏ ửng, hai mắt mờ mịt nhìn chằm chằm Mạc Tùy!

“Tôi. . . . !” Cô cũng không biết phải nói gì. Nhìn là đã thấy anh ta bị bỏ thuốc. Mẹ nó, đám súc sinh!

7. Chương 7: Giúp Đỡ Lung Tung

Giờ có hỏi lại xem chuyện gì đã xảy ra cũng vô dụng. Mạc Tùy cố dìu anh đứng lên, kết quả lại bị ôm vào lòng. Cô dùng sức đẩy anh ra rồi cho anh một cái tát, “Mẹ nó, anh tỉnh táo lại cho tôi!”

Tùy Kỳ rên rỉ, thở hổn hển, nhưng ánh mắt đã có thần hơn một chút. Mạc Tùy dìu anh vào buồng tắm, vừa đi vừa mạnh tay tát vào mặt anh, “Tốt nhất là anh hãy tỉnh táo cho tôi, anh mà dám làm gì tôi, tôi bóp chết anh!”

Tùy Kỳ nắm chặt lấy áo Mạc Tùy, ánh mắt không ngừng giãy giụa giữa u mê và tỉnh táo, nhiệt độ cơ thể càng lúc càng cao, từng dòng nhiệt không ngừng đi thẳng xuống dưới bụng, nóng lòng tìm một đường nào đó để thoát ra. Nhưng anh không hoàn toàn mất lý trí, anh híp mắt nghiêng đầu nhìn Mạc Tùy, khuôn mặt thanh tú không mềm mại như những người phụ nữ khác nhưng rất sạch sẽ, đôi môi mỏng lạnh lẽo không ngừng khép mở. Anh nhắm mắt lại cố gắng đè nén ngọn lửa khao khát trong cơ thể. Anh tuyệt đối không thể đụng vào cô gái này!

Mạc Tùy ném anh xuống dưới vòi sen, không chút lưỡng lự mở vòi nước. Dòng nước lạnh lẽo lập tức phụt ra, ướt sũng cả hai người. Mạc Tùy vội vàng nhảy ra một bước, vòi sen trong tay vẫn nhắm thẳng vào người rúc trong góc tường. Hai tay Tùy Kỳ ôm lấy mình, thân thể run rẩy, đồng phục mỏng tang dán chặt vào người, răng anh lập cập đánh vào nhau, tạo thành tiếng động rất rõ ràng trong gian phòng chật chội này.

Mạc Tùy nhìn khuôn mặt đỏ bừng bất thường của anh, “Ông anh này, anh cố nhịn một chút nhé. Mai bị cảm cùng lắm thì truyền mấy bình nước thôi, nhưng lửa này mà không dập thì cả hai chúng ta đều chết, anh chịu khổ một chút, cố nhịn đi!”

Tùy Kỳ chỉ biết cô đang huyền thuyên gì đó nhưng cụ thể là gì thì anh hoàn toàn không rõ. Trong người anh cứ chột nóng rồi lại chột lạnh làm anh sắp phát điên rồi. Hai tay anh ôm chặt đầu gối, các đốt ngón tay vì quá dùng sức mà trắng bệch, dường như chỉ cần mạnh hơn một chút nữa thôi là máu sẽ xé lớp da đỏ mà trào ra!

Hai người đều không biết tác dụng của loại thuốc này kéo dài bao lâu và mạnh đến mức nào, chỉ đành cố hết sức không chế được hiệu. Mạc Tùy hồi hộp theo dõi từng cử động của anh, sẵn sàng lao ra chạy trốn bất cứ lúc nào!

Cũng may, Tùy Kỳ ngoại trừ phát ra những tiếng rên rỉ ngắt quãng không quy luật thì cũng không có hành động quá khích nào khác, đôi môi đỏ rõ ràng đang từ từ biến thành trắng bệch, lưng cong lại thành một hình dạng quái dị. Sau một đêm như thế không biết sẽ để lại hậu quả đến mức nào nữa. Cảm giác đau lòng càng lúc càng đậm hơn trong lòng Mạc Tùy, mẹ nó, thằng khốn nào ra tay hiểm độc thế hả!

Đợi một lúc mặt Tùy Kỳ tái nhợt hẳn đi, Mạc Tùy bỏ vòi sen xuống chạy đến, nâng cái đầu ướt sũng của anh lên, lo lắng nói: “Này, anh sao rồi?”

Mắt anh không còn tiêu cự nhìn người trước mặt, run rẩy không nói ra được một lời, như thể sẽ ngất đi ngay lập tức. Mạc Tùy cũng hơi sợ, này, đừng có chết rét đấy chứ, giờ cô mới chột nhớ ra đang là mùa đông!

Cô vội vàng chạy vào phòng lấy quần áo sạch đặt bên cạnh, rồi lại mở vòi sen đổ thành nước ấm xối lên người anh, tay vừa liên tục xoa xoa người cho anh, “Sẽ ổn thôi, sẽ ổn thôi, anh cố chịu một chút nữa là lại ấm lên rồi!”

Phòng tắm vốn chẳng rộng nhanh chóng mù mịt hơi nước vì nóng, Tùy Kỳ cũng dần bớt run, sắc mặt cũng hồng hào trở lại. Mạc Tùy không quan tâm đến người mình cũng đã ướt, vỗ vỗ vào mặt anh, “Này, bây giờ anh thấy thế nào? Có đỡ hơn chút nào không?”

Anh thở hổn hển, không ngừng cọ đầu mình lên vách tường gạch lạnh lạnh, cổ áo bị kéo lộ ra một mảng da thịt trơn mịn, cật lực mới thốt ra được một chữ, “Nóng!”

Có thể thấy là thuốc vẫn chưa hết tác dụng. Ngay lúc Mạc Tùy không biết phải làm sao, anh đột nhiên đưa tay xuống kéo khóa, vội vàng móc cây bảo bối ra bắt đầu lên xuống cọ xát, tiếng hít thở bỗng càng trở nên dồn dập nặng nề!

Mạc Tùy còn chưa kịp phản ứng, nhìn chằm chằm chỗ đó vài giây mới vội quay đầu đi, mặt đỏ bừng, bên tai còn vang tiếng thở ồ ồ của anh. Cô chỉ nói được một câu, “... Mẹ kiếp.”

Cô là con gái nhà lành đấy nhé, mặc dù ăn nói thô thiển nhưng đã bao giờ trải nghiệm thực chiến đâu? Giờ còn chẳng cho người ta chuẩn bị đã nhảy ngay đến bản 3D chân thực âm thanh nổi thế này thì ai mà đỡ được!

Có lẽ Tùy Kỳ đã muốn làm thế này từ lâu rồi, chẳng qua lúc này bị nước lạnh làm cóng người không cử động được thôi. Thân nhiệt vừa trở lại đã hoạt động tích cực như thế, cũng chẳng thêm để ý rằng Mạc Tùy đang đứng ngay cạnh!

Mạc Tùy cũng dán cả người lên tường, ngẩng đầu nhìn lên trần nhà ngăn người, bên tai là tiếng rên rỉ gọi cảm không ngừng của Tùy Kỳ. Trong không gian chật chội hai người bị ép vào cùng một chỗ, Tùy Kỳ chỉ hơi mạnh tay một chút là sẽ đập phải người cô. Mạc Tùy rất muốn chạy, nhưng cô bị anh chặn, ngoại trừ núp sâu vào góc thì chẳng làm được gì nữa. Vòi sen trên tay cô vẫn còn đang xả nước ấm lên người anh!

Cũng không biết qua bao lâu, Tùy Kỳ gầm nhẹ một tiếng, tay đâm vào tường, quay đầu nhìn Mạc Tùy, trong mắt là màu đỏ ghê người như máu, kèm theo tiếng thở dốc phập phồng rối loạn như một con mãnh thú đáng sợ đang nổi giận muốn ăn thịt người!

Mạc Tùy gặp ánh mắt của anh, trợn mắt, gào lên: “Mẹ nó, anh tỉnh táo lại cho tôi!”

Giờ nếu Tùy Kỳ không khống chế được làm ra chuyện gì, cô cũng không dám chắc mình có thể chống cự được. Dù mạnh mẽ đến đâu cô cũng chỉ là một cô gái, làm sao có thể cản được một người đàn ông đang rơi vào tình dục?

Cơ mặt Tùy Kỳ không ngừng co rút, khuôn mặt nhả nhận anh tuần trở nên gợi cảm một cách tà ác nguy hiểm, ánh mắt của anh liên tục quay cuồng giữa tỉnh và mê, một hồi lâu mới khàn khàn nói: “Giúp tôi!”

“Giúp thế nào?” Mạc Tùy vội vã tiếp lời, cứ thon thót cả đêm thế này là giảm thọ đấy!

Anh đưa tay kéo tay Mạc Tùy đặt lên cội nguồn dục vọng của mình, kinh quyết nói: “Giúp tôi ra!”

“Mẹ anh...” Sắc mặt Mạc Tùy thay đổi xoành xoạch, bàn tay bị anh nắm vội siết lại, nhưng ngón tay lộ ra vẫn chạm đến chỗ đó. Cảm giác ấy khiến cho da đầu cô tê rần, nổi cả da gà. Mẹ kiếp, lần đầu tiên sờ chịch muốn giữ lại cho chồng chịch đấy!

Tùy Kỳ một tay ôm cổ Mạc Tùy, tựa đầu mình lên vai cô cố vùi vào đó hít sâu hương vị của cô, tay kia cầm tay cô đặt trên dục vọng của mình không ngừng ma sát, giọng nói rối loạn vang bên tai cô: “Giúp tôi! Mạc Tùy, giúp tôi ra, tự tôi không làm được! A! Ừm!”

Tiếng rên rỉ cuối cùng làm Mạc Tùy giật mình suýt thì nhảy dựng lên. Cô cúi đầu nhìn thứ to lớn hùng vĩ, màu sắc có vẻ rất không ổn, có chút tím như sắp nghẹn chết. Vừa nãy anh ta tự làm lâu như thế mà không hề có hiệu quả gì sao?

Hô hấp ồ ồ bên tai vẫn tiếp tục, hai người áp sát vào nhau, rất dễ cảm nhận được là anh đang run rẩy. Mạc Tùy cắn răng, nhắm mắt, chấp nhận số phận mở năm ngón tay ra cầm. Nhiệt độ nóng bỏng khiến hai người đang da thịt chạm vào nhau bất giác cùng run lên!

“Mẹ nó, từ khi gặp anh tôi chẳng bao giờ được may mắn cả, coi như tôi xui xẻo, sau này anh liệu mà trả ơn gấp bội đi!” Vừa nói tay cũng bắt đầu dùng sức chà sát. Mạc Tùy không có kinh nghiệm, trước đây cũng chưa bao giờ gặp phải chuyện như thế này. Tay cô chỉ biết làm theo sự hướng dẫn của Tùy Kỳ, bộ phận cứng rắn trong bàn tay cô không ngừng qua lại cố gắng cọ cọ, từ gốc đến đỉnh, ngay cả mạch máu bên trong cũng không tha!

8. Chương 8: Chữa Trị Lung Tung

Hơi thở của Tùy Kỳ càng ngày càng nóng, phả sau tai Mạc Tùy khiến cô run lên bần bật, ngay cả nhiệt độ cơ thể cũng tăng dần!

Cô thở hắt ra mấy hơi, tự điều khiển năm ngón tay thon dài. Tùy Kỳ lập tức phát ra một tiếng rên rỉ vừa đau đớn vừa sung sướng, đồng thời càng đâm mạnh phần dưới vào tay Mạc Tùy hơn. Khi đâm đến tận cùng, đỉnh đầu sẽ ma sát đến quần jeans của Mạc Tùy, vải ngấm nước hơi ẩm kích thích tầng tầng khoái cảm trong anh, tiếng thở dốc trong cổ càng lúc càng đậm đặc, càng lúc càng thường xuyên. Cho đến khi ngón tay Mạc Tùy vô tình chạm đến thịt non trên đỉnh đầu cái miệng nhỏ của anh, thân thể anh bỗng co rút, lưng gập lại, chất lỏng đậm đặc màu trắng mang theo nhiệt độ nóng rực từ đỉnh đầu phun ra, bắn lên người cả hai!

Hai người thở dốc nhìn nhau, sau đó kiệt sức đổ vật sang hai bên. Mạc Tùy liếc nhìn thứ dính dớp trong lòng bàn tay và quần mình, cảm giác hoang đường như đang mơ vậy!

Nhưng đêm nay còn chưa có kết thúc, Tùy Kỳ bị hạ thuốc rất mạnh, gần như còn chưa kịp lấy lại tinh thần thì cái thứ vốn mềm nhũn kia đã hồi phục rồi. Sau khi có kinh nghiệm lần đầu tiên động tác của Mạc Tùy thuần thục và to gan hơn rất nhiều, chủ yếu là vì cô cũng đã ôm tâm tình ‘lợn chết không sợ nước sôi’. Dù sao đã đến nước này rồi thì còn dè dặt cái rắm!

Lại liên tục bắn hai lần nữa mới coi như được yên. Tay Mạc Tuyền run đến mức không cử động được nữa, ngay cả sức để lấy xà phòng rửa cũng không có. Tuyền Kỳ cũng không khá hơn là bao, nơi đó sưng đỏ kinh khủng, Mạc Tuyền thật sự lo lắng về sau khéo anh sẽ bắt lực mất!

Hai người mệt mỏi dọn dẹp qua loa rồi tự leo lên giường đi ngủ. Lúc này mặt trời đã ló rạng ở phía chân trời, một ngày mới đã bắt đầu!

Mạc Tuyền ngủ say như chết, ngay cả sáng hay tối cũng không phân biệt được. Cô cầm điện thoại ở đầu giường lên thấy liền mấy cuộc gọi nhỡ. Cô đau đầu day trán, gần đến ngày kiểm kê rồi, cửa hàng bận tối tăm mặt mũi mà cô lại dám nghỉ không phép. Thế nào cũng bị mắng cho xem!

Cô đứng dậy đi ra ngoài. Tuyền Kỳ còn đang ngủ, nửa gương mặt vùi vào chăn, chau mày, tiếng thở cũng nặng. Mạc Tuyền vỗ vỗ mặt anh lại thấy nóng ran. Cô phát hoảng, lúng túng và xấu hổ trong lòng cũng biến mất hết!

“Này, anh tỉnh lại đi!” Mạc Tuyền vỗ vỗ mặt anh, “Anh phát sốt rồi!”

Tuyền Kỳ khó chịu cử động, mắt nhắm lại nhìn Mạc Tuyền, chỉ nói đúng hai chữ, “Khó chịu!”

Mạc Tuyền xốc chăn của anh lên, ném quần áo đặt bên cạnh cho anh, “Mau, lập tức đến bệnh viện!”

Tuyền Kỳ ôm đầu chậm rì rì ngồi dậy, lại tiếp tục mệt mỏi mặc quần áo vào. Mạc Tuyền đá anh một phát, “Nhanh cái tay lên, tôi muốn làm rồi đây này. Hôm nay thế nào cũng bị mắng!”

Tuyền Kỳ uất ức nhìn cô, “Tay không có sức!”

Mạc Tuyền lườm anh, “Anh là đàn bà đấy à?”

Anh cúi đầu xuống nhìn hai chân mình, “Không có sức thật mà!”

“Aiz! Tôi sợ anh rồi!” Mạc Tuyền rất hận bộ dáng uất ức này của anh, đành giúp anh mặc quần áo, “Coi như tôi nợ anh, trong sạch của bàn tay cũng bị anh chiếm hết rồi. Rốt cuộc sao tôi lại đen đủi vậy nhỉ!”

Càng nói càng tức, cô không nhịn được lại đập anh một cái. Đầu Tuyền Kỳ cúi càng thấp, có vẻ rất uể oải!

Lúc xuống tầng bước chân anh cũng lảo đảo. Mạc Tuyền mắng thầm ‘phiền toái’ rồi đưa tay đỡ anh. Đến bệnh viện đo nhiệt độ quả nhiên là sốt gần 40 độ. Mạc Tuyền tắc lưỡi, cũng không biết người này bắt đầu sốt khi nào!

“Sốt cao thế này rất nguy hiểm!” Bác sĩ mặc áo blouse đẩy kính trên mũi, “Ý vào tuổi trẻ nên chủ quan, chờ đến khi sốt đến mức này! Nào, đi tiêm đi!”

Mạc Tuyền đỡ anh đi ra ngoài, giọng nói già nua phía sau tiếp tục truyền đến, “Còn nữa, mùa đông đừng quá buông thả dục vọng!”

. Mặt Mạc Tuyền đen như đất nồi, vội bỏ người lại chạy mất dép. Tuyền Kỳ hơi dựa vào người cô chặt vật lảo đảo một chút, ngẩng đầu nhìn bóng lưng vội vàng đi xa không nhịn được thở dài!

Phòng truyền dịch kín người, bọn họ xếp hàng chờ y tá đến cầm kim. Mạc Tuyền thừa dịp đi ra ngoài gọi điện thoại cho Vương Triệu Tường xin phép!

Điện thoại vừa thông liền truyền đến tiếng gào và tiếng ồn xung quanh, “Tôi nói đồng chí này, cô có còn vô trách nhiệm hơn được không? Cô có biết bây giờ là lúc nào không? Kiểm kho đây, mẹ nó lại còn dám chơi trò biến mất, khu của cô để đây cho ai làm? Cô chơi tôi đấy à?”

“Lão đại lão đại à! Đừng kích động!”

“Lão đại cái rắm, tôi phải gọi cô là lão đại thì có!” Ông quát!

“Cháu cũng bắt đắc dĩ mà, hiện giờ bọn cháu còn đang ở bệnh viện truyền nước! Sốt tận 40 độ đấy, có thể thức dậy đến bệnh viện đã giỗi lắm rồi!”

Wang Zhao Tui nửa tin nửa ngờ, “Thật không?”

“Lừa chú làm gì? Không tin chú nghe!” Mạc Tuy đưa điện thoại di động tới bên cửa sổ đăng ký, tiếng máy móc thu phí của bệnh viện dứt quãng truyền ra, “Chú tin chưa?”

“Hừ, cô nghĩ ngợi đi! Sáng mai tăng ca cho tôi!”

Cúp điện thoại Mạc Tuy liếc nhìn phòng truyền dịch một cái rồi sang quán ăn bên cạnh mua đồ ăn sáng. Người sốt cao chỉ có thể ăn nhẹ, cô lại không muốn ăn nên chỉ tùy tiện mua hai bát cháo xương!

Trở về Tuy Kỳ đã được truyền nước. Mạc Tuy ngồi vào bên cạnh anh, đặt một bát lên tay vịn, tức giận nói: “Ăn đi!”

Anh không cầm, “Mệt!”

“Hừ!” Mạc Tuy không kiên nhẫn lườm anh, nghĩ đến cái vẻ uể oải của anh suốt từ sáng đến giờ liền bốc hỏa. Chủ yếu là vì cô không có kinh nghiệm, gặp chuyện tồi qua đến bây giờ còn chưa tỉnh lại thì có!

Cô lớn tiếng mắng: “Anh có còn là đàn ông không thế, sốt một tý mà ngay cả sức ăn cháo cũng không có? Anh tưởng mình là trẻ con à!”

Tùy Kỳ hé miệng cúi đầu không nói!

Mạc Tuy thấy cái dáng vẻ nhẫn nhịn này của anh lại càng tức, không nhịn được đề cao âm lượng: “Không muốn ăn thì nhịn, phiền chết tôi!”

Nói xong một cô bé ngồi phía đối diện đột nhiên khóc òa lên đình tai nhức óc. Mạc Tuy còn chưa lấy lại tinh thần, cô bé kia đã kéo áo mẹ khóc thét: “Mẹ, chị kia là người xấu!”

Ngón tay ngăn ngừn mập mập chỉ vào Mạc Tuy. Cô vốn đã khó chịu lại càng khó chịu hơn!

Người mẹ trẻ tuổi vội vàng ôm con vào trong lòng, xấu hổ xin lỗi Mạc Tuy, “Ngại quá, trẻ con không hiểu chuyện!”

Mạc Tuy có thể nói cái gì? Cô có kém cỏi cũng không thể cãi nhau với một đứa trẻ được. Cô cầm thìa nhựa chọc chọc xương trong cháo, cuối cùng bực dọc ném vào thùng rác bên cạnh!

Tùy Kỳ luôn nhìn cô, lúc này nói: “Ăn của tôi này!”

Mạc Tuy dùng khốe mắt liếc anh một cái, lạnh nhạt nói: “Không có hứng thú!” Nghiêng đầu nhắm mắt!

Tùy Kỳ truyền ba bình nước cũng hết cả ngày. Đi ra cửa lớn bệnh viện Mạc Tuy liền nhận được điện thoại của Tư Phàm!

“Lão Mạc, bạn em không sao chứ?”

“Anh có ý gì?”

Tư Phàm ấp úng, nói: “Anh cũng biết thằng đó thích đàn ông, nhưng không ngờ nó dám ra tay với cả Tùy Kỳ. Anh cũng vừa mới nhận được tin, rất xin lỗi, bạn em không sao chứ!”

Mạc Tuy kinh ngạc nhìn về phía Tùy Kỳ đang nghi hoặc nhìn mình, chợt nhớ lại khổ sở tối qua. Giờ nhắc lại, cô tức mắng to: “Thuốc này cho anh uống thử xem có sao không? Tên đó ăn no rửng mỡ à? Ra tay với ai không ra lại dám đụng đến Tùy Kỳ? Nếu xảy ra chuyện thì ai phụ trách? Người bị hấn chà đạp rồi hấn bồi thường được không? Lần sau đừng để em nhìn thấy hấn, bằng không em đánh chết hấn!”

“Phải phải phải! Anh đã mắng nó rồi, nó sấm hối rất thành kính, cam đoan sẽ không có lần sau nữa!”

“Mẹ nó, hấn mở quán thì trai bao nào mà không có, lại còn dám có ý đồ linh tinh. Không sợ đoạn tử tuyệt tôn à!”

“Lão Mạc!” Tư Phàm ở bên kia kêu: “Em kiềm chế một chút, dù sao cũng là con gái, bên cạnh còn có người!”

Mạc Tuy nhìn đám người đi qua, thở dài, vỗ vỗ mặt tức đến nóng rực, “Mặc kệ có lần sau hay không, dù sao anh ấy cũng sẽ không đi làm ở đó nữa. Tiền lương mấy ngày nay cùng phí bồi thường tinh thần đưa cho anh ấy em sẽ bỏ qua chuyện này. Bảo thằng súc sinh kia tốt nhất về sau đừng có đụng vào người khác, bằng không thì cứ liệu hồn!”

Mạc Tuy tuy độc miệng tay chân yếu ớt, nhưng không có nghĩa là cô sẽ để người ta dè dặt cười cợt. Ngày trước cô cũng đã từng nổi loạn, cho dù hiện giờ không còn liên hệ với đám người đó nữa nhưng muốn triệu tập lại cũng không khó!

“Rồi, anh biết rồi, em đừng suốt ngày ăn nói như nữ lưu manh thế nữa, bị Trần Lương Sinh nghe thấy lại ăn mắng cho xem!”

Mạc Tuy đột nhiên ngượng ngùng, “Liên quan gì đến anh!”

“Giúp anh chuyển lời xin lỗi đến bạn em, thật ra chủ yếu cũng tại cậu ta đẹp trai quá thôi!”

“Cút!”

Mạc Tuy cất điện thoại di động vào túi, người bên cạnh đã sớm đứng sững đó như tượng đá. Quán bar vốn hỗn loạn, hôm qua thấy anh như vậy cô đã đoán được một phần. Nhưng vốn tưởng là phú bà nào đói khát không nhịn được bỏ thuốc định xxx anh, ai ngờ lại là một tên đực rựa, Tuy Kỳ có thể chạy thoát coi như cũng giỏi!

Mạc Tuy rất muốn hỏi sao anh chạy được, nhưng nhìn sắc mặt anh trắng bệch lại có chút không đành lòng. Dù sao đối với một thằng nam, chuyện đó vẫn rất khó nói!

Cô nhéo nhéo cánh tay anh như trấn an, “Đi, về nhà thôi!”

Suốt cả ngày hôm nay mãi đến lúc này thái độ của Mạc Tuy đối với anh mới tốt hơn một chút!

9. Chương 9: Loanh Quanh Lại Thành Đồng Nghiệp

Ngày hôm sau Mạc Tuy làm thông ca tổng cộng 10 tiếng, đến tối về tay chân vừa sưng đau vừa rệu rã. Hôm nay cô cố tình sang khu thực phẩm lượn lờ, Lư Khải còn đang bận công nông xếp giá hàng.

Cô ngheh cái cổ đi tới, “Quản lý Lư anh đã tuyển được người chưa?”

Anh ta ngửa đầu nhìn Mạc Tuy, “Chưa, vẫn trống! Sao?”

“Em có một người bạn vừa thất nghiệp hôm qua, nếu không mai em đưa đến anh xem thế nào nhé?”

Anh ta vui vẻ nói: “Được, mai đưa đến đây! Ôi chào ôi, anh bận ngập đầu đây này!”

Mạc Tuy cười cười, “Em đi đây, anh tiếp tục bận đi nhé!”

Cô về đến nhà Tuy Kỳ còn chưa ngủ, đang ngồi trên ghế xem thời sự buổi tối, thấy cô về anh liền đứng dậy: “Tôi đun lại canh gà cho cô, cô uống chút rồi hãy ngủ!”

Mạc Tuy xua tay, “Không cần, tôi không thích dầu mỡ!”

Tuy Kỳ hơi dừng bước, cuối cùng vẫn cứ vào bếp bung canh gà nóng ra, “Cái này không mỡ đâu, tôi còn lọc qua rồi đấy, cô thử xem!”

Mạc Tuy nhíu mày, giờ cô mệt chết được chỉ muốn ngủ thôi, nào có tâm trạng mà uống canh!

Cô cố nhịn cơn buồn bực nhận lấy một hơi uống hết, cô chép miệng, kinh ngạc nhìn anh, “Mùi vị không tệ đâu, ngon hơn tôi từng uống nhiều, anh làm thế nào vậy?”

Anh hơi ngượng ngùng cười cười, “Tôi cũng không biết, chỉ cho vài thứ, cảm thấy phải nấu thế nào thì nấu vậy thôi!”

Không ngờ người này làm theo cảm tính, còn lấy cô làm vật thí nghiệm. Mạc Tuy nhìn cái bát súp còn hơi ấm trên tay, dừng nói người này không phải công tử mà là đầu bếp đây nhé. Nếu thế thì cô lỗ to, tiền hậu tã đã thỏa thuận từ trước cũng sẽ bốc hơi mất!

Lúc Mạc Tuy tắm rửa xong đi ra đã sắp nửa đêm rồi. Tuy Kỳ đang cúi người trải giường chiếu, cô ngáp một cái bước đến, “Anh lại đây, chúng ta thương lượng một chút!”

Tùy Kỳ dừng tay, nhìn cô. Mạc Tùy nói: “Mai đi làm với tôi, nhân viên xếp hàng siêu thị, anh thấy thế nào?”

“Cùng chỗ với cô sao?”

“Phải!”

“Vậy tôi không có ý kiến gì hết!”

“Ồ!” Mạc Tùy gật đầu, rồi liếc nhanh anh, cân nhắc nói: “Chuyện đó anh đừng để bị ám ảnh tâm lý nhé! Qua rồi thì cho qua đi!”

Tùy Kỳ hơi sững sốt, sau đó mặt bỗng đỏ lên, khẽ nói: “Tôi biết, may là cũng chưa xảy ra chuyện gì!”

Mạc Tùy nhíu mày, nhìn bộ dạng ngại ngùng của anh mà da đầu tê rần, vội ho một tiếng, “Muộn rồi, đi ngủ đi! Chuyện cần quên thì đừng nhớ nữa!”

Nói xong quay người về phòng ngủ!

Ngày hôm sau dậy sớm hơn bình thường, hai người đến chỗ Phạm Tư Nhiễm lấy chứng minh thư. Xuống dưới nhà, Mạc Tùy bảo anh dắt chiếc xe đạp cà tàng ra, “Anh biết đi xe không?”

Tùy Kỳ sải bước đi tới, căng chân dưới lớp quần căng ra để lộ đường cong mạnh mẽ xinh đẹp, chân đạp một cái, “lọc cọc lọc cọc” đi một vòng rồi trở lại, vững vàng dừng trước mặt Mạc Tùy!

Cô cười, “Được đó, có thể quên tên mình nhưng mấy cái này thì lại không quên được. Kể ra cũng có cái hay!”

Tùy Kỳ toét miệng cười có vẻ rất vui sướng!

Mạc Tùy ngồi ở yên sau, vỗ vai anh, “Đi thôi, ra cửa rẽ trái!”

Khi họ tới chỗ Phạm Tư Nhiễm, cô ấy còn chưa dậy. Mạc Tùy phải gọi đến mấy cuộc mới lôi được cô ấy khỏi chăn, lúc đi ra đường nhiên sắc mặt cô ấy cũng chẳng thể tốt nổi!

“Cậu có biết hôm qua mấy giờ mình mới ngủ không?” Cô chỉ vào cái tổ quạ trên đầu, quát Mạc Tùy.

“Cậu đừng trách mình, mình đã nói với cậu từ tối qua là hôm nay đến lấy chứng minh thư rồi!”

Phạm Tư Nhiễm ném thẳng cái thẻ chứng minh thư trong tay vào mặt Mạc Tùy, “Mẹ nó, nhưng cậu không nói là sáng sớm! Nếu biết là vào cái giờ này thì có điên mới mở cửa cho cậu!”

Mạc Tùy nhanh tay lẹ mắt đỡ được, cười nói: “Đừng tức giận đừng tức giận, mau đi ngủ tiếp đi, lần sau mình không thể nữa, tuyệt đối không thể nữa!” Nói xong còn rất bỉ ổi chào theo kiểu quân đội!

Phạm Tư Nhiễm tức giận trừng mắt nhìn cô, rồi quay người đi!

“Mau mau mau, chúng ta cũng mau đi thôi, không là muộn bây giờ. Nếu tôi muộn hôm nay nữa là xong đời luôn đấy!” Mạc Tùy kéo Tùy Kỳ vội vàng chạy đi.

Khi họ đến cửa hàng, Mạc Tùy chấm thẻ thay đồng phục xong liền dẫn Tùy Kỳ đi gặp Lư Khải. Anh ta chưa nói gì đã xếp thẳng Tùy Kỳ đi bốc vác hạng nặng luôn, cũng không quan tâm tay chân mảnh khảnh như anh có nhắc nổi thùng dầu hay bao tải gạo không.

Mạc Tùy ở bên cạnh nói đùa: “Quản lý Lư, đây là một vị công tử ‘thân kiêu thị quý’ đó, anh không sợ anh ấy chịu không nổi hử!”

“Anh nói cô nghe nhé, anh thiếu người đến nỗi sắp phải đi lừa lao động trẻ em rồi, chứ đừng nói đến thanh niên sáng sủa đẹp trai như cậu này!” Lư Khải vừa xếp bao gạo lên, vừa cố sức nói.

Tùy Kỳ cài xong cúc áo đồng phục liền tới giúp Lư Khải một tay.

“Tôi làm được!”

Anh nói với Mạc Tùy. Lư Khải nghe vậy sướng rơn, “Không tệ, lần đầu có người làm ở đây mà bảo là mình làm được đấy, tôi thích!”

Nhân viên bốc hàng quèn cũng chẳng phải là công việc có tương lai gì, ngoài sức khỏe thì không cần bất cứ kỹ năng nào khác. Làm ở đây trên cơ bản đều để qua ngày, ai lại thực sự nghiêm túc làm việc chứ. Những câu nói hừng hực khí thế như vậy ngoại trừ học sinh mới ra trường chưa có kinh nghiệm ra thì hiếm ai nói!

Mạc Tuyền buồn cười nhìn anh rồi về vị trí của mình, vừa hay gặp Vương Triệu Tường, cô chỉ chỉ đồng hồ trên tay, “Cháu không đến muộn đâu nhé!”

Wang Zhao Tui cười cô một cái, phất tay, “Cô đi dọn hàng ngay cho tôi!”

Trong siêu thị, hầu hết là các bác gái trung niên thừa thời gian. Chuyện Mạc Tuyền mang theo một anh chàng đẹp trai vào không đến một tiếng đã truyền khắp nơi. Mọi người đều biết hai người này quan hệ không đơn giản liền thầm hỏi thăm có phải là người yêu không. Mạc Tuyền nghe thấy đã phải giải thích mấy lần, sau này có người đến hỏi nữa thì cô cũng lười trả lời. Có phải là vệt dầu mà cả ngày hót đi hót lại một bài thể được.

Tuyền Kỳ rất đẹp trai, riêng điều này thôi cũng đủ để anh thành miếng mồi ngon rồi. Người lớn tuổi thì coi như con trai, người trẻ tuổi thì xem như người yêu hoặc bạn thân, nếu không thì chẳng có chuyện mới đến làm có nửa buổi đã có em thu ngân tặng socola rồi!

Lúc tan tầm Mạc Tuyền ngồi sau ăn một miếng socola đen to, vừa ăn vừa nói: “Em kia tặng anh có một miếng thôi à? Sao keo thế!”

“Không phải, cô ấy đưa tôi cả hộp nhưng tôi không nhận!”

“Anh có ngốc không, sao lại không nhận, cho thì phải nhận, anh không ăn thì tôi ăn!” Mạc Tuyền nhìn gáy anh, lên lớp một tràng, “Mai người ta cho anh phải nhận đấy, hiểu chưa?”

“Nhưng tôi không thích tùy tiện nhận đồ của người khác, không có công không hưởng lộc.”

Mạc Tuyền cười, “Trước đây anh còn đi ăn xin cơ mà, đồ ăn đều là đồ đi xin, giờ còn dám nói ‘không có công không hưởng lộc’ cơ đấy!”

Cô lấy socola còn sót trong túi nhét hết vào miệng, nhồm nhoàm vừa nhai vừa nói: “Hơn nữa, anh cũng có thể nhân cơ hội xem xem cô ấy thế nào. Nếu thấy không tệ thì làm bạn trai bạn gái cũng tốt, như vậy là tặng lại cả người anh cho người ta rồi. Công to như thế rồi nhé, lấy tý thức ăn đã là gì!”

Tuyền Kỳ cau mày, anh không thích những lời cô vừa nói. Ai cũng có điểm giới hạn của mình, mà điểm anh không muốn bị người khác động vào nhất chính là những ngày lưu lạc của anh. Nhưng nói thế nào thì nói, ấn tượng sâu đậm nhất của Mạc Tuyền với anh chỉ có mỗi khoảng thời gian đó. Chuyện này làm anh có chút khó chịu, càng nghĩ càng thấy mất mặt, càng thấy tổn thương!

Rầu rĩ một lúc, anh mới nói: “Tôi không thích cô gái đó!”

“A, vậy anh thích kiểu thế nào?” Mạc Tuyền chọc chọc eo anh, “Dừng ở chợ một chút, tôi còn phải mua đồ ăn!”

10. Chương 10: Từng Bước Cống Về Nhà

“Không biết, dù sao cũng không thích!” Tuyền Kỳ dừng xe ở cửa chợ, hỏi: “Vì sao không mua trong cửa hàng, bên kia cũng có rau kia.”

“Hàng trong chợ đều là người ở đây hái xong rồi bán luôn, chắc chắn tươi hơn.”

Tuyền Kỳ cái hiểu cái không gật đầu đi theo, hai người dạo một vòng nhanh chóng mua xong rồi đi về.

Ngày mai là kiểm kho chính thức, buổi tối siêu thị đóng cửa sớm một tiếng, sau đó tất cả nhân viên bắt đầu kiểm kê hàng hóa, lôi cả chục nghìn đơn hàng tồn kho ra kiểm tra. Số lượng kiểm tra hàng tồn kho chính thức lại được nhân viên thu ngân viết lại. Mạc Tuyền và một người bảo vệ đứng trước giá hàng, một người đọc một người viết, làm hết buổi tối cũng xây xẩm mặt mày.

Gần rạng sáng, những người làm ca sáng về trước, Mạc Tùy phải đợi đến hai giờ mới có thể về nhà. Cô ngửa đầu xoa cổ, nói thầm: “Việc này đúng là không dành cho người làm mà!”

“Nói đúng đấy, một năm hai lần, mỗi lần đều một nửa chết nửa sống mất mấy ngày, rất tổn thương nguyên khí!” Anh chàng bảo vệ trẻ tuổi cũng tán thành phụ họa.

Khi được ‘xống chuồng’ thì mí mắt trên dưới của Mạc Tùy đã đánh nhau ầm ầm, lúc xuống cầu thang không có người đỡ thì đã ngã lộn cổ rồi. Cô lắc lắc đầu đi đến chỗ để xe, sau đó híp mắt, “Sao anh còn chưa về?”

Tùy Kỳ là nhân viên mới tới, còn rất nhiều điều bỡ ngỡ, cơ bản cũng chỉ giúp được chút việc nên Lưu Khải bảo anh có thể về trước. Mạc Tùy khi ấy đứng lúc xuống tầng nên nghe được. Cô cứ cho rằng anh đi trước rồi.

“Để một mình cô về muộn không an toàn, cho nên tôi ở lại giúp mọi người!” Anh dắt xe tới, sải bước đi nghiêng đầu nói với cô: “Đi lên đi!”

Ánh đèn rọi xuống phủ lên cho khuôn mặt nghiêng đẹp hoàn mỹ của anh một vầng sáng. Mạc Tùy ngẩn người, quả thật không tài nào hiểu được hành động của anh. Có thể là do cô đã quen thói ích kỷ, hơn nữa tự mình biết mình nên thái độ đối với anh cũng không thân thiết, đối là một người khác có lẽ sẽ không lo nghĩ nhiều như vậy.

Mạc Tùy lười suy nghĩ tiếp, có lẽ là do anh ta hiền lành mà thôi, bị bắt nạt thế nào cũng không để bụng.

Cô kéo chặt vạt áo khoác, vội vàng bước tới ngồi lên xe. Nhưng vì quá buồn ngủ nên xe vừa mới lăn bánh, Mạc Tùy đã gật gà gật gù đập phải lưng anh vài cái.

Tùy Kỳ nhú mày, “Cô ngồi cẩn thận đi nào, ngã bây giờ!”

Mạc Tùy không đáp, túm lấy áo bên hông anh rồi lại nhắm mắt cúi đầu lắc trái lắc phải. Khi cô thực sự sắp ngủ gật thì tay lại trượt, cả người đổ về phía trước. Tùy Kỳ vội vàng đưa một tay giữ chặt cô, đầu xe lao đảo mấy cái rồi ngừng lại, Mạc Tùy cũng sực tỉnh.

“Tôi bảo cô cẩn thận một chút cơ mà! Nhỡ ngã thì làm sao?” Đây là lần đầu tiên Tùy Kỳ nói với cô mà giọng có chút trách mắng.

Rạng sáng mùa đông rét vô cùng, Mạc Tùy hắt hơi một cái tách tay anh ra, “Đừng nói nữa, đi mau đi mau, lạnh chết rồi.”

Tùy Kỳ nhìn cô vài giây, “Vầy lần này cô phải ngồi vững đấy nhé!”

Nhìn Mạc Tùy gật đầu rồi anh mới đi tiếp. Mới đạp vài cái thôi mà bên hông đã có thêm hai cái tay vát qua ôm hờ hờ, trên lưng nặng như có gì đó dựa vào. Tùy Kỳ sững sốt, cúi đầu nhìn bụng mình. Nương đèn đường chỉ thấy hai ống tay áo mờ mờ, mơ hồ có thể thấy cổ tay trắng nõn bên trong. Anh hơi mím môi, tốc độ đạp bỗng chậm lại, đi càng vững vàng hơn.

“Người anh em, cho tôi dựa nhờ một tẹo!” Mạc Tùy lầm bầm than thở.

Cô cũng mệt sắp chết rồi, cô vốn là người mê ngủ, bình thường giờ này không biết đã say giấc nồng bao lâu rồi. Hơn nữa thần kinh cô thô nên rất nhiều chi tiết và vấn đề cô không bao giờ nghĩ tới, cứ cho rằng ngay cả ‘tuốt’ mình cũng đã từng giúp người ta rồi thì dựa nhờ cái lưng giữ thăng bằng ngủ một giấc cũng có là gì đâu?

Đến dưới nhà, Mạc Tùy vẫn còn ngủ, Tùy Kỳ vỗ vỗ cánh tay cô, khẽ nói: “Mạc Tùy, đến rồi, mau xuống xe.”

Cô lảo bầm dụi mắt, chậm rì rì đứng lên, dựa vào tay vịn cầu thang. Chờ Tùy Kỳ cất xe đi tới, thấy cô chớp chớp mắt không nói gì, Tùy Kỳ thử hỏi: “Tôi công cô lên nhé?”

“Ừ!” Cô gật đầu, bả vai rũ xuống, hai mắt mơ hồ không hề có sự sắc bén thường ngày, “Chân tôi đau!” Mấy ngày làm liên ca chạy tới chạy lui không nghỉ ngơi, hôm qua hai chân đã bắt đầu sưng lên, hôm nay lại ngồi lại đứng lại làm, hai chân đã mất cảm giác rồi.

Tùy Kỳ không nói gì mà trực tiếp xoay người ngồi xổm xuống đưa lưng về phía cô, “Lên đi!”

Mạc Tuyền đi về phía trước vài bước, cả người thoải mái nằm lên. Cũng không biết là vì quá mệt hay vì lưng Tuyền Kỳ rất rộng mà nằm lên rất thoải mái. Cô không nhận được cọ mặt vào, khẽ nói, “Cảm giác còn ấm áp hơn cả Trần Lương Sinh.”

Lúc này hàng hiên chỉ có hai người bọn họ, ngoại trừ tiếng bước chân nhẹ nhàng chậm chạp thì chỉ còn tiếng gió bên ngoài. Tuy Mạc Tuyền nói rất khẽ nhưng Tuyền Kỳ vẫn nghe thấy.

Ngày hôm sau Mạc Tuyền bị tiếng đồng hồ báo thức liên tục đánh thức. Khi cô dậy Tuyền Kỳ đã đi rồi, cô sửa sang qua loa rồi đi xuống tầng. Khi phát hiện xe đạp vẫn dựng dưới tầng, ban đầu cô hơi kinh ngạc sau đó vội vàng lên xe.

Hôm nay buôn bán bình thường và kiểm kê kho vẫn tiến hành như mọi ngày. Bộ phận thu ngân tiếp tục kiểm tra đơn hàng, đánh lại một lần nữa để chờ cấp trên tiến hành rà soát. Cho nên bên cạnh máy thu tiền kiểm tra đơn hàng ngoại trừ nhân viên thu ngân ra thì còn cần một người nữa.

Trần Khánh Giai vốn có biệt danh ‘cửa hàng hoa’ cố ý xếp Tuyền Kỳ mới tới đến bên cạnh mình, ý đồ thế nào thì ai cũng biết. Mạc Tuyền thỉnh thoảng xuống tầng đều sẽ thấy hai người thân mật đứng sát vào nhau, dù là do bên nữ cố ý tiến tới nhưng người khác nhìn vào vẫn thấy thật thân mật.

Đồng nghiệp đi cùng huých tay Mạc Tuyền, “Này, nhìn thấy vậy có cảm giác gì không?”

Mạc Tuyền kỳ quái liếc nhìn cô ấy một cái, “Mình có thể có cảm giác gì?”

“Cậu thực không thích anh ta à? Người ta đẹp trai như vậy, muốn tìm được một người như thế chắc là bất khả thi mất.”

Mạc Tuyền nâng tay khoác vai cô ấy, “Mình biết tự lượng sức mình mà, cậu nhìn cái mặt mình xem có giữ nổi anh ta không? Không bằng an phận một chút thì hơn.”

Vài ngày sau, nhân viên các cấp đều khôi phục tiến độ công việc. Mạc Tuyền được nghỉ cả một ngày nên tinh thần phơi phới. Tan tầm cô theo thói quen móc socola Trần Khánh Giai tặng trong túi Tuyền Kỳ ra ăn không may lại bị cô ta nhìn thấy, đối phương sững sốt sau đó sắc mặt trở nên rất khó coi, do dự vài giây liền đi về phía bọn họ, dáng người yếu ớt ánh mắt ai oán khổ sở động lòng người.

Mạc Tuyền tiếp tục nhơn nhơn bóc kẹo, bỏ socola vào miệng nuốt, lại còn vô tâm cười nói: “Ôi, Trần đại mỹ nữ hôm nay làm tôi à?”

Trần Khánh Giai gật đầu có lệ, tầm mắt lại dính chặt lấy Tuyền Kỳ, “Em có thể nói chuyện với anh được không?”

Mạc Tuyền buồn cười nhún mày, cố ý ăn thêm một viên socola nữa trước mặt cô ta, híp mắt với Tuyền Kỳ: “Hai người cứ từ từ tán gẫu, tôi ra phía trước chờ anh.”

Chờ Mạc Tuyền đi xa, xác định không nghe được gì, Trần Khánh Giai mới cao giọng lên án: “Vì sao anh lại cho Mạc Tuyền ăn socola em tặng anh?”

“Chẳng lẽ tôi cho Mạc Tuyền ăn cô sẽ không tặng sao?” Tuyền Kỳ bình tĩnh hỏi.

“Anh. Em không có ý đó, nhưng mà.” Trần Khánh Giai ảo não di di chân, không biết nên nói như thế nào, “Chẳng lẽ anh không biết em có ý gì sao?”

“Cô có ý gì?”

Nụ cười của Trần Khánh Giai méo sệch, “Anh đùa giỡn em đúng không?”

Tuyền Kỳ im lặng một chút mới đáp: “Lúc trước tôi cũng có nói với cô rằng socola chỉ có người nhà tôi thích ăn thôi, để tránh phiền toái về sau thì đừng nên tặng nữa. Trong khoảng thời gian này tôi thật sự rất cảm kích.”

“Mạc Tuyền là người nhà của anh sao?” Trần Khánh Giai kinh ngạc hỏi.

“Ồ trong mắt tôi thì là vậy.”

11. Chương 11: Về Nhà

Có lẽ ở trong lòng Mạc Tuyền anh chỉ là một khách trọ đến ở nhờ mà thôi. một ngày nào đó sẽ mỗi người một ngã như hàng triệu con người ngoài kia. Nhưng trong thế giới nội tâm của anh chỉ có duy nhất mình Mạc Tuyền, họ không chung huyết thống, cũng không phải người yêu, thậm chí ngay cả bạn bè cũng không phải, nhưng trong trí nhớ ngắn ngủi của anh chỉ có một mình cô.

Tuyền Kỳ gật đầu với Trần Khánh Giai, cũng không quan tâm đến đôi mắt đỏ hoe của cô ta, dắt xe đi thẳng đến chỗ Mạc Tuyền.

Mạc Tuyền đang chơi với con chó con của một nhà dân cạnh góc đường rẽ thì nhận được điện thoại của Trần Lương Sinh.

“Hôm nay về nhà ăn cơm đi, anh cũng sẽ về.”

“Hôm nay em có việc, không rảnh.” Mạc Tuyền dùng mũi chân đá cái đuôi đang vẫy rối rít của con cún.

“Việc quan trọng lắm không?” Hình như anh ta cũng đang rất bận, quay sang nói mấy câu với người bên cạnh rồi mới nói tiếp: “Khó được một ngày đúng dịp, việc của em có thể để sang ngày mai không?”

“Thật sự không được!”

Anh ta yên lặng một chút, câu tiếp theo giọng càng mềm mỏng hơn: “A Tuyền, về nhà được không? Chúng ta nói chuyện chút.”

Lòng Mạc Tuyền vốn lung lay sắp đổ, lúc này, không ngoài ý muốn đã sụp một góc. Trần Lương Sinh chỉ cần hơi mềm mỏng một chút là cô sẽ không chống cự được, lần nào cũng vậy, chưa từng có ngoại lệ.

Bản thân cô cũng thấy nản, mình thật không có chí khí, đá khế con cún đang cắn dây giày cô sang một bên, khó chịu trả lời: “Rời rời rồi, biết rồi, chút nữa em về.”

“Anh đến đón em!” Anh ta lập tức tiếp lời.

“Không cần, tự em đi được!” Nói xong nhanh chóng cúp điện thoại, cô căm ghét bản thân mình, không chịu đi theo sự khống chế của lý trí.

Tuyền Kỳ đến nơi cô cũng không chú ý, đến tận lúc anh mở miệng hỏi cô mới hoàn hồn, “Hôm nay chúng ta mua gì ăn vậy?”

“Tự anh đi mua đi, hôm nay tôi phải về nhà!” Để phòng ngừa, Mạc Tuyền còn cho anh một ít tiền lẻ mang theo người, “Tối tôi về.”

Tuyền Kỳ biết nhà cô cũng ở đây, nhưng từ khi sống cùng nhau anh chưa từng nghe cô nhắc tới nên cũng quên mất. Sau khi ngạc nhiên đi qua, anh mới vội vàng gật đầu nói: “Được rồi, đêm hôm cô phải chú ý an toàn đấy.”

Mạc Tuyền gật đầu bừa một cái rồi xoay người đi. Tuyền Kỳ nhìn bóng cô khuất sau đầu phố rồi mới đạp xe về. Đến chợ một lúc anh vẫn không biết nên mua cái gì, trước đều là hai người đi cùng, Mạc Tuyền chỉ đạo, anh chỉ phụ trách xách đồ, giờ đi một mình nên có chút lúng túng.

Đi một vòng, cuối cùng anh mua mấy thứ giống hôm trước rồi đi về. Ít ra đều là những món đơn giản Mạc Tuyền thích ăn.

Mạc Tuyền lên xe rồi còn đi mấy vòng ở ngoài mới về. Tới nơi, Trần Lương Sinh đã ở đó. Trong nhà có sưởi, anh ta chỉ mặc một chiếc áo phông màu ghi, ngồi trên sofa pha xem thời sự, nghe tiếng liên quay đầu lại.

“Anh gọi sao em không nghe máy?”

“À, không nghe thấy!” Mạc Tuyền thay giày đi vào trong, ngồi xuống cạnh anh ta, hai chân gác lên bàn trà, đáng vẻ lười biếng.

Trần Lương Sinh đánh cô một cái, “Bỏ chân xuống, con gái con đứa ngồi thế này còn ra thể thống gì nữa!”

“Anh phiền thế!” Mạc Tùy đứng dậy ngồi cách xa anh ta, hai chân vẫn cứ gác lên bàn, khiêu khích vênh mặt lên với anh ta.

Trần Lương Sinh buồn cười, nhìn cô, “Thực sự chẳng tiến bộ gì cả.”

“Kệ, em thích thế!”

“Mấy ngày nay bận việc lắm à?”

“Cũng tạm.”

Trần Lương Sinh bóc quýt đưa cho cô, “Mệt thì nhận đi, đừng thể hiện, từ bé sức khỏe đã không tốt mà giờ còn đi làm khuôn vác.”

Mạc Tùy nhú mày nhìn anh ta, nhếch miệng âm ờ: “Anh không hiểu thì đừng có nói lung tung, suốt ngày khuôn vác gì chứ, em cũng không phải cửu vạn.”

Cô nhét mấy múi quýt còn lại vào miệng, nói: “Này, bóc quả nữa đi.”

“Gọi anh đi.”

“Đồ hâm.”

Mạc Tùy lúc bé tí chưa biết gì luôn bám sau hông Trần Lương Sinh gọi anh. Lần nào cô gọi anh ta là ‘anh’ cũng là vì có chuyện cần nhờ, chẳng hạn như không đi được nữa bắt anh ta công, đói bụng bắt anh ta mua đồ ăn, bài tập nhiều quá không muốn làm.

Lớn hơn một chút cô không gọi nữa, thường thì cứ cả tên họ Trần Lương Sinh, chỉ lúc nào cần xin xỏ thì mới gọi anh.

Qua vài năm sau, mẹ Mạc Tùy ốm nặng rồi mất, mẹ con anh ta dọn vào biệt thự của nhà họ Mạc, thì ngay cả tên cô cũng rất ít gọi, có việc cần giúp đỡ cũng không đi tìm anh ta. Mạc Tùy bắt đầu ở lại trường, kì nghỉ hè lang thang bên ngoài cũng không muốn về nhà, cho đến mấy tháng trước, cô mới chính thức đăng hoàng dọn ra ngoài.

Trần Lương Sinh bóc cho cô hai quả nữa. Mạc Tùy ăn xong vẫn đòi thêm, anh ta không bóc nữa, tiện tay nhắc cả đĩa hoa quả đi.

“Ăn quýt nhiều không tốt, nóng trong.”

Mạc Tùy kinh ngạc nhìn anh ta, “Sao em thấy càng ngày anh càng nhiều chuyện thế nhỉ?”

Trần Lương Sinh thản nhiên nói: “Anh lại nghĩ là mình ít quan tâm quá.”

Trần Tố Quyên từ trong bếp đi ra, thấy Mạc Tùy, không khỏi bất ngờ, vui mừng ra mặt: “Tiểu Tùy tới rồi à, ngoài kia lạnh lắm đúng không?”

Mạc Tùy và Trần Lương Sinh ngồi dậy đi về phía bàn ăn. Cô mặt vô cảm gật đầu một cái, không đáp.

Trần Tố Quyên lau hai tay lên tạp dề cho khô, cười đi tới, “Cho dì xem nào, có phải gầy đi rồi không? Ừm, gầy đi rồi, ở nhà vẫn tốt hơn mà.”

Vừa nói bà vừa giơ tay lên chạm vào tóc mai bên tai Mạc Tùy. Mạc Tùy nghiêng người tránh rồi ngồi xuống bàn ăn, cầm đĩa bắt đầu gấp thức ăn, để lại Trần Tố Quyên vẫn đang nâng tay, có chút xấu hổ.

Những chuyện này vừa hay bị Mạc Vĩ Tân nhìn thấy hết, ông đi tới đặt đĩa cá lên bàn, vốc dáng hơi mập nhưng uy nghiêm không giảm chút nào, “Tuổi càng tăng mà chỉ số thông minh thì càng giảm, đến hai chữ tôn trọng cơ bản nhất cũng không biết, Mạc Tùy, bố nói vậy nghe có hiểu không?”

Ông tháo tạp dề quăng sang một bên, nhìn cô, “Nói!”

Trần Tố Quyên kéo ông, khề giọng trách: “Con nó lâu lắm mới về, ông làm gì vậy?”

“Tôi đang dạy nó lễ phép cơ bản!”

“Tiểu Tù không phải nhân viên của ông, trong nhà đừng nói cái giọng đó. Lúc trước không phải anh vẫn bảo là nhớ con sao, giờ con nó về rồi sao không hỏi thăm nó!” Bà cười cười với Mạc Tù, “Mạc Tù, con đừng giận, bố con già rồi nên càng ngày càng lẩm lờ.”

Mạc Vĩ Tân có công ty riêng, kinh doanh đều đều, lúc còn trẻ cũng không đạt được thành quả nào đáng kể, giờ già rồi cũng không còn tham vọng như ngày trước, đủ sống ỉnh và đủ nuôi đám nhân viên trong công ty là được rồi.

Mạc Tù vẫn không nói gì, cầm đũa gõ bàn một cái nói: “Gọi tôi về không phải để ăn cơm à? Mấy người có ăn không? Không ăn thì tôi đi trước.”

Mạc Vĩ Tân biến sắc, còn định nói tiếp thì bị Trần Tố Quyên ngăn lại, bóp vai ông ầm ông ngồi xuống ghế, rồi cười nói: “Đúng đúng đúng, chúng ta bây giờ ăn cơm, hôm nay dì còn nấu món thịt kho tàu con thích ăn đấy, lát nữa ăn nhiều chút nhé.”

Có điều, cả bữa cơm Mạc Tù món nào cũng ăn chỉ trừ món thịt kho tàu đó là không động đũa lấy một lần. Trần Lương Sinh gấp vào bát cô, Mạc Tù tỏ vẻ khó chịu, đổ cả bát cơm. Ba người trên bàn cùng biến sắc, nhưng vẫn cố nhịn xuống.

Ăn xong, ngoại trừ Trần Tố Quyên vào bếp dọn dẹp, những người còn lại ngồi trong phòng khách. Mạc Vĩ Tân vừa cầm chén uống trà vừa đánh cờ với Trần Lương Sinh, Mạc Tù thì cắn hạt dưa ngồi cạnh xem.

“Thanh niên đúng là hấp tấp, đi chậm lại một chút!” Ông lên pháo ăn tượng, hai con pháo đặt song song chiếu cứng con tướng của Trần Lương Sinh.

Mạc Tù xùy một tiếng, “Chỉ thế thôi à!”

Mạc Vĩ Tân nhướn mày, “Con bé này, muốn vào à?”

“Chơi thì chơi!” Cô ném hạt dưa đi phui tay mấy cái rồi đứng dậy lôi Trần Lương Sinh ra, “Anh còn ngồi đó làm gì? Mau nhường chỗ nào.”

12. Chương 12: Cãi Vã

Mạc Tù biết chơi cờ tướng là do Mạc Vĩ Tân dạy. Mà không chỉ cờ tướng, cờ năm quân, cờ lục chiến cũng là ông dạy cô. Khi ấy hai cha con mỗi ngày ăn cơm xong đều sẽ đánh mấy ván. Ông nhìn con gái đối diện kích động xếp quân chờ, chỉ chớp mắt đã lớn như vậy rồi, mà bọn họ cũng đã rất nhiều năm không ngồi đối diện nhau như thế này.

“Ở một mình có quen không?”

Mạc Tù nâng cằm lên, “Con cũng không phải ngày đầu tiên ở trọ bên ngoài, chiếu tướng!”

“Vốn định chờ con tốt nghiệp là có thể về nhà, kết quả được vài ngày đã lặng lẽ chuyển đi!” Ông nhìn Mạc Tù, trên mặt là dấu vết của năm tháng, “Thực sự không định trở về sao?”

Mấy năm gần đây hai cha con càng ngày càng xa cách. Mạc Vĩ Tân ngoài miệng không nói nhưng trong lòng vẫn rất buồn. Tính cách Mạc Tù quật cường giống mẹ cô, là người đâm phải tường cũng không biết quay đầu lại. Bao nhiêu đêm trằn trọc suy nghĩ ông cũng thấy sợ cứ tiếp tục như thế này thì ngay cả tình thân giữa hai cha con cũng sẽ tiêu tan hết.

“Vâng, không về đâu!” Mạc Tù nhàn nhạt đáp, vẫn kiên quyết như cũ.

“Con từ nhỏ đã thích anh Lương Sinh, hiện giờ anh về rồi, con cũng chuyển về không phải tốt hơn sao?”

Tay Mạc Tù cầm cờ hơi khựng lại, nghiêng đầu nhìn người bên cạnh, “Anh không đi nữa sao?”

“Ừ, ở đây cũng có thể phát triển!” Trần Lương Sinh đặt hạt dưa đã bóc hết vỏ đến cạnh tay cô.

Mạc Tù vừa bóc một nắm ăn vừa nghi hoặc nhìn anh ta đến thất thần. Lúc trước khi Trần Lương Sinh đi, mẹ anh ta khuyên hết lời cũng vô dụng, ban đầu cứ cho rằng người này thế nào cũng phải ở bên ngoài vài năm, kết quả bây giờ còn chưa tới nửa năm đã về rồi.

Mạc Vĩ Tân nói: “Thế nào? Giờ muốn về sao?”

Mạc Tùy nghĩ nghĩ, lắc đầu, kiên quyết nói: “Không về!”

Mọi người đồng thời không nói khiến không khí yên lặng đến đáng sợ, Trần Lương Sinh tiếp lời: “Chú Mạc, thực ra con cũng không định ở nhà.”

Mạc Tùy cười lạnh ra tiếng, Mạc Vĩ Tân trừng mắt nhìn cô, rồi quay ra nói với Trần Lương Sinh: “Đã thương lượng với mẹ con chưa?”

“Dạ rồi, lúc trước con đã nói qua với mẹ, mẹ cũng biết rồi.”

“Vậy thì được, mẹ con biết là tốt rồi.”

Trần Lương Sinh gật đầu, lại nói: “Nếu chú Mạc thấy lo Mạc Tùy ở ngoài một mình thì bảo con bé thuê chung với con.”

“Anh đùa à?”

“Cũng được.”

Hai người đồng thời mở miệng, sắc mặt Mạc Tùy có chút khó coi, “Được cái gì? Con ở một mình rất tốt.”

Trần Lương Sinh im lặng nhìn cô. Mạc Vĩ Tân nói: “Con không để bố bớt lo được à, không muốn ở nhà cũng được, chuyển qua ở cùng Lương Sinh. Có nó chăm sóc con, bố cũng an tâm.”

Mạc Tùy cười: “Ông có gì mà không an tâm? Tôi giết người phóng hỏa hay làm gì à? Sao ông không nói từ mấy năm trước ấy? Hiện giờ mới nói thì có nghĩa lý gì?”

“Bố biết bố nợ con nhiều lắm, bố biết sai rồi, cho nên hiện giờ muốn sửa.”

“Muộn rồi!” Mạc Tùy cắn răng ngắt lời ông, “Chuyện của tôi ông không cần quan tâm!”

“Mạc Tùy!” Mạc Vĩ Tân đứng phắt dậy, không để ý đến sự ngăn cản của Trần Lương Sinh, quát: “Mày nói linh tinh gì đấy hả, đừng quên mày vẫn là con gái bố. Chỉ cần ngày nào bố còn sống thì bố có quyền quản mày ngày đó. Mày cho rằng mình suốt ngày lêu lổng với đám mất dạy là tốt sao?”

Lúc này Trần Tố Quyên từ phòng bếp chạy ra, vội la lên: “Sao thế? Không phải mới rồi vẫn còn tốt sao? Sao đột nhiên lại cãi nhau?”

Trần Lương Sinh vỗ vỗ vai bà, nhỏ giọng nói: “Không sao đâu ạ, mẹ cứ kệ đi.” Nói xong lại đẩy bà vào phòng bếp!

Mạc Tùy ngênh cổ, “Ông nói ai mất dạy?”

“Bố nói ai trong lòng mày tự rõ.”

Mạc Tùy cười khẩy, “Ông dựa vào cái gì mà nói bạn tôi như vậy? Khi tôi không có tiền tất cả đều nhờ họ giúp đỡ, ông có tư cách gì nói bọn họ như vậy?”

“Mạc Tùy!” Trần Lương Sinh lạnh lùng trách: “Đủ rồi, em đừng có mà nói chuyện với bố như vậy.”

“Anh câm miệng đi!” Mạc Tùy nói.

Mạc Vĩ Tân tức đến run cả người, “Bố không giúp mày là vì mày không có tiền nhưng không chịu nói, mà tiền bố ày lại không bao giờ dùng.”

“Đó là bởi vì tiền của ông bẩn.” Mạc Tùy nhanh chóng tiếp lời, lập tức cầm áo trên sofa khoác vào rồi chạy mất!

Mạc Vĩ Tân ở sau kêu: “Mày chạy cái gì? Bố ày đi rồi à? Quay lại đây.”

Mạc Tùy đã sớm chạy khỏi cửa, Trần Lương Sinh vội cầm áo khoác đuổi theo, “Chú Mạc, để cháu tiễn con bé, chú yên tâm.”

Mạc Tùy chạy một mạch tới đường cái, đang định lên xe lại bị ngăn cản. Trần Lương Sinh nói: “Giận gì mà giận quá vậy? Cha con với nhau có gì mà to tiếng.”

“Chắc, anh rảnh quá nhỉ? Buông tay!” Mạc Tùy giãy giụa nhưng không được.

Tài xế xe taxi quay ra nhìn bọn họ, “Cô có đi không đây?”

“Không đi tôi gọi xe làm gì, chờ một chút thì chết à?”

“Đồ thần kinh!” Tài xế chửi thề một tiếng rồi lái xe đi.

Trần Lương Sinh giữ chặt cô, “Đừng làm loạn, đường không xa chúng ta cùng lắm thì đi bộ!”

“Bà đây không thừa hơi. Buông tay!” Mạc Tùy gắt.

“Đi không được thì để anh công em.”

“Không thèm.”

“Mạc Tùy.” Trần Lương Sinh quát khê.

Thành phố buổi chiều ồn ào náo nhiệt, người đi đường khoác áo dày sụ đi qua đi lại, bên tai là tạp âm phiền phức, bọn họ đứng ở đầu đường rực rỡ ánh đèn hừng gió tây bắc.

Mũi Mạc Tùy đã lạnh đến đỏ bừng, nước mũi đua nhau chảy xuống. Cô chặt vật khịt mũi, giật giật cánh tay, “Được rồi, em không chạy, anh mau buông tay ra.”

Trần Lương Sinh buông cô ra, “Vì sao không muốn ở cùng anh?”

“Không tiện.”

Anh ta nhướn mắt, “Sao thế? Có bạn trai rồi hả?”

Mạc Tùy bất mãn trừng mắt nhìn anh ta, “Đừng nói lung tung, không phải anh còn có Triệu Yên Phi sao, em ở cùng không tiện.”

“Cô ấy chỉ thi thoảng mới ghé qua thôi.”

Thi thoảng không có nghĩa là không đến, cho dù có chuẩn bị tâm lý nhưng chính tai nghe thấy vẫn thật khó chịu.

Mạc Tùy gầy gầy tóc, “Thôi, không nói chuyện này nữa kéo lại cãi nhau.”

Cô nâng tay nhìn đồng hồ, “Không còn sớm nữa, em đi đây, ngày mai còn phải đi làm, lần sau tán gẫu tiếp.”

“Giờ em ở đâu?”

“Cách nơi này rất xa.”

“Anh đưa em về.”

“Không cần! Cũng không phải mới mười mấy tuổi còn cần người khác đưa đón. Hơn nữa chỗ em cũng không tiện tiếp khách!” Cô vẫy tay đón xe, lần này Trần Lương Sinh không ngăn cản, “Em đi nhé, hẹn gặp lại.”

Anh ta nở nụ cười nhẹ, gật đầu, “Hẹn gặp lại.”

Mạc Tùy ngồi xe về nhà, mở cửa vào nhà thấy Tùy kỳ đang xem TV như mọi ngày. Anh quay ra nhìn, “Về rồi à? Chơi vui không?”

Tâm trạng Mạc Tùy không vui nên cũng không muốn nói chuyện. Cô gật bừa một cái rồi vào phòng ngủ lấy quần áo đi tắm.

Lúc ra thấy trên điện thoại có hai tin nhắn mới của Trần Lương Sinh. Bình thường nếu muốn liên lạc bọn họ sẽ gọi thẳng, số lần gửi tin nhắn có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Mạc Tùy vội vàng ấn mấy chữ nhắn lại rồi ném điện thoại sang bên chuẩn bị đi sấy tóc, kết quả lại phát hiện Tùy kỳ đang đi đằng sau.

“Đi theo tôi làm gì?” Mạc Tùy lạnh lùng hỏi.

13. Chương 13: Chuyện Hút Thuốc

Tùy Kỳ hơi sững sốt, “Tôi có... thứ này cho cô!”

“Không rảnh!” Nói xong cô cũng sập cửa đi vào nhà.

Tùy Kỳ ấp úng nhìn cô, “Nhưng... là tiền mà.”

Tay Mạc Tùy khựng lại, “Tiền? Tiền gì?”

Về mặt anh có chút mất tự nhiên, anh thấp giọng nói: “Là tiền quán bar làm lần trước bồi thường.”

Mạc Tùy gật gật đầu, “Tiền lương với tiền bồi thường hả? Bao nhiêu?”

“Tôi không biết.” Anh đưa thẻ tín dụng cho Mạc Tùy, “Vừa nãy Tư Phàm gọi đến bảo thế.”

Máy cố định ở nhà hai người là của chủ cho thuê nhà để lại, tuy họ không cần dùng tới nhưng vì lắp cùng mạng nên vẫn để đấy, một tháng cũng không phải trả thêm mấy.

Mạc Tùy nhận lấy, cầm lật qua lật lại mấy cái, “Mai tôi đi kiểm tra xem có bao nhiêu, có tiền rồi cũng nên mời nhà lão Phạm ăn bữa cơm, dù sao họ cũng giúp mình nhiều.”

Tùy Kỳ gật đầu không hề ý kiến.

Hôm sau, tan làm, hai người cùng đi đến ngân hàng, Mạc Tùy nhìn 4 số 0 hiện trên màn hình mà sung sướng.

“Cũng hào phóng đấy chứ. Tôi khá là hài lòng với mấy chữ số này đấy.” Mạc Tùy cười híp mắt bắt đầu lấy tiền.

Tùy Kỳ nghiêng đầu nhìn cô, lúc này anh cũng cười. Nhiều tiền hay ít tiền cũng không quan trọng, đủ ăn đủ tiêu là được rồi, cái chính là anh cảm thấy hiếm khi Mạc Tùy vui vẻ thế này!

Tiền rút ra một nửa, cho Tùy Kỳ hai nghìn tiền mặt, chỗ còn lại bao gồm tiền mời cơm toàn bộ do Mạc Tùy cầm!

Mạc Tùy vừa vội vàng đút tiền vào túi vừa nói: “Có ý kiến gì nói ngay, quá hạn không hiệu lực!”

“Tôi không có ý kiến!” Như bây giờ đã tốt lắm rồi, anh cũng không mơ tưởng xa xôi gì, nhìn một xấp tiền rất mỏng trên tay mình, “Thật ra cô không chia cho tôi cũng không sao đâu!”

Mạc Tùy liếc anh một cái, cảm thấy người này như bị ngốc vậy, người ta thì tìm mọi cách để tiền vào túi mình, anh thì ngược lại, tìm cách để tiền chạy ra ngoài!

“Được rồi, cầm đi, không chừng lại có lúc gặp chuyện khẩn cấp cần tiền gấp!”

Mạc Tùy vỗ vỗ túi tiền căng phồng hài lòng cười nói: “Đừng nói là không có chỗ tiêu, sau này anh có bạn gái rồi lại chê ít quá à xem, tôi cũng không phải là người không hiểu biết. Sau này thiếu tiền thì cứ tìm chị đây nhé! Ha ha!”

Tùy Kỳ nghe vậy có chút không vừa lòng, nói: “Chắc chắn cô nhỏ tuổi hơn tôi!”

“Ồ, biết cái cơ à, thế anh nói xem anh bao nhiêu tuổi?” Mạc Tùy trêu anh.

Tùy Kỳ đã quên sạch chuyện trước kia, đương nhiên là không nói được mình bao nhiêu tuổi. Anh nhỏ giọng nói: “Dù sao chắc chắn là lớn hơn cô!”

“Ôi dào, sao mà biết được! Đã không biết mình bao nhiêu tuổi mà còn dám mặt dày nói mình lớn hơn tôi. Anh ấy mà, chỉ có cửa ngoan ngoan làm em trai tôi thôi nhé!” Nói xong cô thừa cơ ngả ngớn sờ soạng mặt anh rồi chạy biến ra xa!

Tối đó, họ cùng nhau đi ăn bít tết. Mạc Tùy chờ trước cửa Chí Tôn hơn nửa tiếng mới thấy bóng dáng Phạm Tư Nhiễm và đồng bọn.

“Hai người cao su vừa vừa thôi chứ? Tự nhìn xem mấy giờ rồi?”

“Cậu lại còn dám lên án? Mời người ta thì phải báo trước giờ chứ, bọn mình ra hàng gọi xong đồ rồi cậu mới gọi, còn đến được là may rồi!” Phạm Tư Nhiễm chống hông thở dốc, chạy xong giờ tàn tạ cả rồi.

Tư Phàm vỗ vỗ lưng cô, “Có muốn uống nước không, anh mua cho em!”

Mạc Tùy bị nói cũng ngượng ngùng, sờ mũi, “Đừng đi, vào chọn đồ ăn đi, trong này cũng có nước!”

Ăn xong đã gần bảy giờ, vừa hay hôm nay là cuối tuần, trên lối đi bộ toàn là người, Phạm Tư Nhiễm nhích lại gần Tư Phàm, nói với Mạc Tùy: “Ày, muốn làm tăng hai không? Giờ đi đâu?”

Mạc Tùy rướn cổ ra khỏi khăn quàng, “Đi karaoke xem còn phòng không!”

Vì không xa nên họ cũng không gọi xe, tầm mười phút là đến. Vào lễ tân hỏi thì vẫn còn phòng, chỉ có điều là phòng to chuyên để tổ chức party thôi!

Mạc Tùy lôi thẻ hội viên ra, “Được rồi, thế thì lấy phòng đấy cho tôi, bốn tiếng!”

“Chỉ có mấy người bọn mình mà chọn phòng lớn vậy có lãng phí quá không? Có cần gọi thêm người không?” Phạm Tư Nhiễm hỏi.

Mạc Tùy kéo Tùy Kỳ đang ngơ ngác nhìn đông nhìn tây, theo chân nhân viên đi vào trong, nói: “Đừng, nhiều người ồn, hơn nữa toàn người quen thấy anh ta lại hỏi han nợ kia, nhức đầu lắm. Lỡ đâu giải thích không được hoặc họ không tin thì phiền lắm!”

Phạm Tư Nhiễm và Tư Phàm không hện mà cùng nhìn Tùy Kỳ một cái!

Sau khi hoa quả và bia được mang lên, hai người đàn ông bắt đầu chơi xúc xắc. Mạc Tùy và Phạm Tư Nhiễm lần lượt chọn bài hát, hát một thì xúm vào phá rối hai người kia, xem mấy ván đều là Tùy Kỳ thắng!

Phạm Tư Nhiễm dựa đầu vào vai Tư Phàm, “Này, hôm nay anh không được uống say đâu đấy!”

“Say cái rắm!” Anh ta uống một hơi cạn sạch ly, quệt miệng, quát: “Lại, anh không tin mình không thắng được!”

Tùy Kỳ lúc đầu cũng không biết chơi tí nào, vừa chơi vừa học. Nhưng anh chỉ thua mấy ván đầu, về sau thì không thua nữa. Mạc Tùy ghé sát tai anh, khẽ nói: “Có thật là lần đầu anh chơi không đấy? Lần đầu chơi mà sao giỏi quá vậy!”

Hơi thở Mạc Tùy phả ra lúc nói làm tai anh ngứa ngứa. Anh không nhịn được đưa tay gãi, nói: “Lần đầu tiên đó!”

“Sặc!” Lần đầu chơi mà đã trâu bò thế, Mạc Tùy phải nhìn anh bằng con mắt khác rồi!

Ván này Tùy Kỳ thua, anh thả nhiên uống hết rượu, tay lóng ngóng xóc tiếp, vừa xóc vừa nghiêng đầu nói vào tai Mạc Tùy, “Ván đó tôi cố ý cho anh ấy thắng đấy!”

Nói xong, mím môi cười cười, ánh mắt nhìn Mạc Tùy sáng rực, giống như một cậu bé bày trò đùa nghịch thành công, đang chờ đồng bọn khen ngợi mình.

A, có tiền đồ! Mạc Tùy kinh ngạc nhìn anh.

Sau đó họ lại tiếp tục hát, tuy nói chỉ có bốn người, nhưng chơi cũng vẫn vui. Phạm Tư Nhiễm thích hát, khó được ngày không bị ai cướp mic như hôm nay nên cô càng hăng hơn. Bất tri bất giác, đã hết nửa thời gian, bia cũng uống hết một két, đương nhiên hầu hết là ở trong bụng Tư Phàm, anh ta phải vào nhà vệ sinh đến mấy lần liền.

Lại một lần nữa anh ta che miệng đi ra ngoài, Phạm Tư Nhiễm bất mãn nói: “Mình nói này, ít ra cũng phải nhường tí chứ, hành hạ người khác vậy sao được? Quá đáng! Để mình!”

Cô kéo ống tay áo ngồi vào chỗ đối diện, cầm hộp xóc lên lắc liên hồi, “Ai trước đây?”

Tùy Kỳ chớp mắt vài cái, cũng vụng về đẩy đẩy một chút, gơ tay, “Mời cô!”

Sau đó, ván ấy Phạm Tư Nhiễm thắng, không chỉ là một ván thắng, mà mấy ván sau cũng thắng. Mạc Tùy nhìn Tùy Kỳ bình tĩnh rút tiếp một cốc bia, không nhận được rĩ tai anh: “Này này này, nhường thế hơi quá rồi đấy!”

“Không sao đâu!” Anh bình tĩnh trả lời.

Phạm Tư Nhiễm thắng nên rất vui sướng, tâm tình tốt đến độ phấn khích, đá luôn đôi giày cao gót đứng lên ghế salon, may là hôm nay cô ấy không mặc váy!

Lúc Tư Phàm bước vào mắt lơ đãng, thấy Phạm Tư Nhiễm cũng không phản ứng nhiều, ngồi sụp xuống cạnh cô, ôm trán, xem ra là uống say lắm rồi!

Mạc Tùy một mình cầm mic lăm răm một lúc bắt đầu ngẩn người, mắt thỉnh thoảng liếc sang bọn họ, nhìn thấy thuốc lá của Tư Phàm để trên bàn cơ nghiệm ẩn giấu bao lâu lập tức lại trào lên. Cô không hề nghĩ ngợi đã chộp lấy rút một điếu châm lửa, lửa vừa bật đã bị người khác giật mất!

Cô kinh ngạc nhìn người đó, “Anh làm gì đấy?”

“Không được hút!” Tùy Kỳ nghiêm mặt nhìn cô.

Tư Phàm ngủ như chết căn bản chẳng còn biết trời trăng gì, Phạm Tư Nhiễm thì trấn an vỗ vỗ vai anh, cười nói: “Thỉnh thoảng hút một điếu cũng không sao, lão Mạc trước đây không biết đã hút bao nhiêu rồi, giờ anh quan tâm làm gì?”

Mặt Tùy Kỳ càng đanh lại, “Trước đây cô cũng hút? Con gái hút thuốc làm gì?”

“Anh quan tâm làm gì!” Mạc Tùy vốn nóng tính, lúc này cũng nổi cơn, trợn mắt nhìn anh chằm chằm, “Đây thần kinh nào của anh chập nên động kinh à? Ăn no rừng mỡ đúng không? Cút ra ngoài cởi chuồng chạy vài vòng cho nó tiêu cơm đi!”

“Nói không được hút là không được hút!” Tùy Kỳ gào lên, ngón tay dùng sức cớp lấy bao thuốc vo nát.

Từ trước tới nay Tùy Kỳ luôn cho người khác cảm giác anh là người rụt rè không có chính kiến, đây là lần đầu tiên thấy anh kích động đến mức này. Mạc Tùy và Phạm Tư Nhiễm nhìn nhau có chút ngơ ngác.

Tùy Kỳ cũng không để ý hai người phản ứng thế nào, đột nhiên xoay người đi đến sô pha cầm áo của mình và Mạc Tùy lên, sau đó kéo cô đi!

Bố khỉ, đây là nổi loạn đúng không?

Mạc Tùy nhìn người đàn ông giận dữ phăm phăm xông ra ngoài, quát: “Anh buông tay ra cho tôi, buông ra, có nghe không, nào anh úng nước rồi à? Ăn phải thuốc nổ à? Mà vừa rồi anh nói cái gì? Hả? Anh nói với ai đấy hả?”

Tùy Kỳ bực bội không nói gì đi ra ngoài. Họ đi đến cửa Phạm Tư Nhiễm mới hoàn hồn, đuổi theo, “Này này này, hai người đi đâu đấy? Còn chưa đến giờ mà, mình cũng không mang tiền đâu đấy!”

Mạc Tùy cũng bám chặt khung cửa, nhất quyết không buông, nói: “Anh có buông ra không thì sao? Anh không buông bà đây cũng không buông, mẹ kiếp!”

Phạm Tư Nhiễm cũng nhào tới ôm tay kia của Mạc Tùy, nhìn Tùy Kỳ, “Người anh em, hôm nay có chút quá đáng, anh mau thả lão Mạc ra, nếu không mọi người đều không vui!”

Tùy Kỳ từ trên nhìn xuống Mạc Tùy, lạnh lùng nói: “Cô còn hút thuốc không?”

Cũng không rõ là ưu thế chiều cao hay khí chất nội tại được phát ra mà lúc này khí thế của Tùy Kỳ tỏa ra càng lớn hơn. Mạc Tùy và Phạm Tư Nhiễm cũng không rét mà run!

Đây là tình huống gì vậy! Cô chẳng qua cũng chỉ nhặt một tên ăn mày thôi mà, từ bao giờ mà tên ăn mày này đã trèo được lên đầu cô rồi?

Mạc Tùy cứng đầu nhìn anh, đanh giọng nói: “Được rồi, buông móng vuốt của anh ra, tay tôi đau!”

Tùy Kỳ sững sờ cúi đầu nhìn cổ tay mảnh khảnh của Tùy Kỳ đỏ lên một mảng, mắt anh run lên lập tức buông tay, “Tôi...”

“Cút!” Mạc Tùy hét lên, xoay người quay lại, vừa đi vừa xoa xoa cổ tay, người đầu nắm chặt thế!

Phạm Tư Nhiễm xán vào bên cạnh cô, nhỏ giọng thì thầm, “Này, anh ta làm sao vậy? Lúc nổi cáu thật đáng sợ, cậu phải cẩn thận đấy nhé!”

Mạc Tùy quay đầu liếc Tùy Kỳ, anh chạm phải ánh mắt cô vội vã cúi đầu. Cô hừ lạnh, “Mình mà phải sợ anh ta á? Buồn cười!”

“Cậu đừng có coi thường! Không tin cậu thử lại xem!” Phạm Tư Nhiễm hất mặt về phía gói thuốc lá trên bàn, “Xem anh ta phản ứng thế nào!”

“Cậu già rồi hay sao mà chuyện mới mấy giây trước đã quên rồi?”

“Cho nên mới nói, người này nguy hiểm lắm, cậu tránh xa anh ta ra một chút!”

“Rồi rồi, đừng nói nữa, phiền phức quá!”

Mạc Tùy xua tay, không muốn nói nữa. Hôm nay Tùy Kỳ nổi giận cũng đủ khiến bọn họ sợ mấy ngày. Không ngờ một người thành thật chất phác lại có thể nổi giận đến thế. Đây thực ra cũng chẳng phải chuyện to tát, chẳng qua là bỗng dưng bốc hỏa mà thôi. Giống như cô, một ngày không biết nổi giận bao nhiêu lần. Chỉ có điều một người bình thường không nổi giận, thỉnh thoảng điên lên một lần thì hiệu quả sẽ rất rõ rệt. Các cụ đã dạy rồi, chó cắn người thì không sửa mà!

14. Chương 14: Phát Hiện

Bọn họ tiếp tục ở lại phòng nhưng cũng chẳng còn tâm trạng mà chơi đùa nữa, ngồi thêm một lúc rồi lục tục ra về. Tư Phạm uống say, ba người cùng đưa anh ta lên taxi, Phạm Tư Nhiễm cũng ngồi vào. Trước khi đóng cửa, cô còn quay lại nói với Mạc Tùy: “Lão Mạc, tự cẩn thận đấy nhé!”

“Biết rồi, cậu đi đi.”

Xe chạy xa, Mạc Tùy im lặng xoay người đi về phía khác, Tùy Kỳ vội vàng đuổi theo. Giữa hai người cách gần hai mét, cảm giác này có hơi giống lần đầu gặp nhau.

“Anh biết mình sai ở đâu chưa?” Đi được một đoạn đường rất dài, Mạc Tùy không quay đầu lại hỏi.

“Tôi không sai!” Anh khê khàng nhưng kiên định trả lời.

Mạc Tùy ngừng bước, xoay người nheo mắt nhìn anh, “Không sai?”

“Đúng, phụ nữ không nên hút thuốc, không tốt.”

“Ái chà!” Mạc Tùy nở nụ cười, “Hút thuốc được hay không chẳng lẽ tự tôi không biết? Đến phiên anh lên mặt dạy dỗ sao?”

Anh chớp mắt mấy cái, không đáp.

Mạc Tùy dùng ngón tay chọc mạnh lên người anh mấy cái, “Anh hãy nhận thức rõ thân phận của mình đi, anh chỉ là khách trọ sống nhờ ở nhà tôi thôi, hai chúng ta không có quan hệ gì hết. Đưa anh đi chơi cùng với các bạn tôi chỉ là vì đột nhiên nổi hứng. Anh yên tâm, sẽ không có lần sau đâu. Còn nữa, nếu về sau anh còn xen vào chuyện của tôi thì xin mời anh dọn đi cho. Hiện giờ anh đã có cơ sở kinh tế, tôi nghĩ sẽ không đến mức lại lưu lạc đầu đường nữa đâu. Anh hiểu chưa?”

Mặt Tùy Kỳ có chút tái nhợt, anh rũ mắt xuống, nhìn có vẻ buồn rầu bị thương, trên tay còn đang cầm áo khoác, lạnh như vậy cũng không biết mặc vào.

Mạc Tùy nhìn anh từ trên xuống dưới mấy lần, đột nhiên quát, “Nói chuyện với anh đấy, điếc à?”

“Hiểu rồi!” Anh rầu rĩ đáp, sau đó ngẩng đầu nhìn Mạc Tùy một cái. Cái liếc rất nhanh nhưng vừa tội nghiệp vừa buồn bã, khiến Mạc Tùy cũng ngây ra một chút, đột nhiên cảm thấy có phải mình đã làm chuyện gì tội ác tày trời không thể dung tha không.

Tóm lại là muốn tốt ỉnh. Cô cũng không nói được thêm những lời khắt nghiệt nữa, mà những lời khắt nghiệt nhất cũng nói xong rồi. Cô thở dài, uể oải bỏ tay xuống, “Được rồi, về nhà thôi! Anh mà ngoan tôi cũng lười đuổi anh.”

Từ đó về sau Mạc Tùy đối xử với anh luôn xa cách, quan hệ của hai người bỗng bị kéo giãn rất xa. Tùy Kỳ là người nhạy cảm, đương nhiên có thể cảm nhận được. Anh cố gắng làm càng nhiều việc hơn, nấu cơm, quét dọn phòng v...v... Mong có thể kéo gần quan hệ giữa họ, nhưng hiệu quả lại chẳng đáng kể.

Mạc Tùy cũng đã quyết định phải giữ khoảng cách, dù sao cũng không phải người quen, ngoài chuyện đúng lúc anh ta gặp nạn thì buộc phải giúp thì chẳng còn gì. Hơn nữa người này mất trí nhớ, không biết xuất thân thế nào, về sau sẽ ra sao còn chưa rõ, vẫn nên phân chia rõ ràng thì tốt hơn, miễn cho sau này bị liên lụy.

Trần Lương Sinh đã tìm được nhà mới. Anh ta gọi tới bảo Mạc Tùy qua giúp. Hôm nay cô không có ca nên cũng không chối từ, để lại cho Tùy Kỳ tờ giấy nhấc rồi đi.

Trần Lương Sinh thuê một căn nhà hai phòng một sảnh giữa nội thành, giao thông thuận lợi, mua sắm cũng tiện, quả đúng là khác một trời một vực với cái tổ chim của Mạc Tùy. Lúc cô đến trong nhà đã bày rất nhiều đồ, anh ta mặc một bộ quần áo ở nhà thoải mái đang khuôn đồ, thấy cô liền vội vã nói: “Bê hộ anh cái bình hoa kia vào đây!”

Mạc Tùy nhìn cái bình hoa cao cỡ nửa người, “Chắc, muốn em giúp thì cũng phải để em tự chọn việc chứ, việc của đàn ông thế này sao lại giao cho em?”

Nói thì nói vậy chứ tay cũng không ngừng, cũng may bình hoa này nhìn thì to chứ bê lên cũng không nặng lắm

Trần Lương sinh nghe thấy cô nói vậy liền cười, “Em thế nào anh còn không biết sao, nếu em thực sự không nào được anh cũng không dám bắt em làm.”

Lúc hai người đi qua nhau, anh nâng tay xoa tóc cô. Mạc Tùy sững sốt, lập tức giấy nảy lên: “Mẹ nó, tay anh bẩn quá!”

“Nói chuyện văn minh chút đi!”

Mạc Tùy vội vàng ngậm miệng, sau khi cất bình hoa xong ra ngoài liền thấy anh đang bê một cái thùng đi vào. Anh nhìn quanh bốn phía, nói: “Triệu Yên Phi sao không tới?”

Bạn trai yêu quý chuyển nhà nào có chuyện bạn gái không tới?

“Cô ấy vừa đổi công tác còn đang làm quen, anh không nói cho cô ấy, khỏi ảnh hưởng tới cô ấy.”

Mạc Tùy khinh thường bĩu môi, “Ng ngoan quá cơ.”

“Được rồi, đừng có đứng đó mà chửi thảm, qua đây giúp anh xếp sách!” Anh chỉ chỉ một cái thùng khác, “Tất cả đều ở đây, cứ xếp theo tên là được.”

Mạc Tùy nhìn thấy toàn là sách tài chính chuyên ngành, cô tùy ý lật vài tờ, “Em không hiểu thì xếp kiểu gì?”

Trần Lương sinh thở dài, “Em nói xem anh có thể trông mong vào em cái gì đây?”

“Vậy tốt nhất anh đừng trông mong gì cả.”

Về mặt Trần Lương Sinh phức tạp nhìn cô một cái, Mạc Tùy bận nghịch đồ trong thùng nên không phát hiện, “Thôi, xếp theo tiếng nhé, tiếng Trung với tiếng Anh dễ phân biệt mà.”

“Khó dạy!”

“Lắm mồm!”

Những thứ thực sự phải sắp xếp lại không nhiều lắm. Đồ đạc có sẵn trong nhà vốn cực kỳ đầy đủ rồi. Sau khi phân loại và sắp xếp mấy thứ đồ linh tinh hay dùng, thuận tiện thêm chút đồ dùng hàng ngày là coi như xong việc rồi.

Hai người bạn cả một buổi sáng, cơm trưa cũng chỉ là tùy tiện nấu chút đồ ăn nhanh. Mạc Tỳ lấy thìa khảy bánh sủi cảo trong bát nhựa, “Anh cũng thật quá đáng, ngay cả cơm ăn cũng không có.”

Trần Lương sinh tựa vào quầy bar, tay cầm cái bát cười nói: “Anh nhớ em thích ăn sủi cảo mà?”

“Em thích ăn là một chuyện, nhưng đến đây giúp còn phải ăn thứ này là một chuyện khác.” Mạc Tỳ bắt mồm.

“Tối hôm nay anh chiêu đãi một bữa thật ngon nhé.”

Cô nghĩ nghĩ nói: “Em muốn ăn bánh dẻo rán nhà ông Trương trong ngõ.”

“Ngu ngốc, buổi tối không bán.”

“Xế chiều đi mua.” Cô cười lấy lòng với Trần Lương Sinh, bộ dáng mặt dày kia rất giống lúc nhỏ xin xỏ anh đi mua gì đó.

Ánh mắt Trần Lương Sinh trở nên dịu dàng hơn, gật đầu, “Được, buổi chiều đưa em đi.”

Mạc Tỳ vui vẻ, moi một cái bánh sủi cảo to nhất cho vào miệng, ngay cả nóng cũng quên mất. Cô hét lên một tiếng, che miệng, “Mẹ kiếp, sao mà vẫn nóng vậy.”

Trần Lương Sinh đã sớm vào phòng bếp rót cho cô một chén nước lạnh mang tới, “Mau uống đi, sao em vẫn không khiến người ta bớt lo được nhỉ?”

Mạc Tỳ trợn mắt nhìn anh ta, gầy gầy tóc mấy cái, “Anh đừng lúc nào cũng xoa tóc em, cũng đâu còn là trẻ con nữa, xấu hổ lắm.”

“Em còn biết xấu hổ cơ đấy.” Trần Lương Sinh chế nhạo cô.

Mạc Tỳ nhìn anh như nhìn tên ngốc, không đáp.

Ăn cơm xong hai người liền ra ngoài mua đồ, đến siêu thị chọn một đồng hồ dùng hàng ngày. Lúc mua cốc Trần Lương Sinh để cô chọn. Mạc Tỳ kỳ quái nhìn anh một cái, “Hâm à, cũng không phải em muốn dùng, sao lại bảo em chọn?”

“Không phải mắt thẩm mỹ của con gái đều giống nhau sao? Em chọn cho Yên Phi một cái.”

Mạc Tỳ có cảm giác như bị hắt một chậu nước lạnh, cô giật giật khoe miệng, ánh mắt đảo nhanh qua giá hàng, để cô chọn phải không? Được thôi, chọn cho anh cái chấn động lòng người luôn.

“A, cái này đi!” Cô đưa một cái dính đầy bụi cho anh, “Thế nào? Đẹp đúng không?”

Trần Lương Sinh nhú mày nhìn ‘đồng shit’ đầy bụi trước mắt, cầm lấy nhìn nhìn, “Cũng được đấy, nhưng cái cốc này chắc chỉ có ai tính cách độc đáo như em mới dùng thôi, Yên Phi sẽ không thích đâu.”

Nụ cười trên mặt Mạc Tỳ cứng lại một chút, khẽ nói: “Cũng phải, người phân cao thấp, em làm sao có thể so với chị ấy.”

Anh đặt cái cốc về giá hàng, ánh mắt bình tĩnh nói: “Thôi, không mua nữa, lần sau để cô ấy tự đến mua!”

Mua xong hai người để đồ vào cốc rồi lên xe. Mạc Tỳ vừa cài dây an toàn xong điện thoại của Trần Lương Sinh chợt vang lên.

“Alo. Ừ. Từ sáng Được.” Trần Lương Sinh đưa di động cho Mạc Tỳ, “Tư Nhiễm tìm em.”

“Lão Phạm?” Mạc Tỳ nhận lấy đồng rút di động của mình ra nhìn mới phát hiện hết pin, “Chuyện gì thế?”

Phạm Tư Nhiễm: “Lão Mạc, cậu đi ra ngoài sao không nói với Tỳ Kỳ một tiếng, anh ta lo phát sốt lên kia kìa.”

“Đâu, mình có để lại giấy nhắn mà?”

Sau một loạt tạp âm, điện thoại được giao cho Tỳ Kỳ, “Mạc Tỳ, cô ở đâu vậy?”

“Tôi ở chỗ bạn, anh ấy chuyển nhà tôi đến giúp.” Mạc Tùy nhìn Trần Lương Sinh một cái, lay lay anh ta. Trong xe quá yên lặng, cô định hạ cửa sổ xe xuống để anh ta không nghe được cuộc nói chuyện thì lại phát hiện bị khóa mất rồi.

“Khi nào cô về?”

“Không biết, anh có chuyện gì à?” Mạc Tùy phiền não nói, có lẽ vì có tật giật mình nên cô chỉ muốn lập tức cúp điện thoại.

“Cô có thể về ngay bây giờ không?”

“Chắc, rốt cuộc anh bị làm sao vậy?”

Bên kia yên tĩnh một lát, mới nhỏ giọng nói: “Tôi sợ cô không quay lại.”

Mẹ kiếp! Sao anh ta lại có suy nghĩ đó cơ chứ? “Đó là nhà của tôi, tôi không quay về thì có thể đi đâu?”

“Nhưng không phải cô đang giận tôi sao?”

Mạc Tùy cười lạnh, “Yên tâm, không đến mức vì anh mà không về nhà đâu. Không có việc gì thì cúp, anh về nhà đi.”

Trả điện thoại cho Trần Lương Sinh, anh ta bình tĩnh cầm lấy bỏ vào túi, sau khi nổ máy lại nói: “Em không ở một mình?”

“Ừ, thuê chung.”

“Nam hay nữ?”

Mạc Tùy thất dây an toàn, “Đùa à, đương nhiên là nữ, sao em có thể thuê chung với nam được?”

Trần Lương Sinh quay đầu nhìn cô, ánh mắt nặng nề nhìn cô vài giây mới quay đi, “Vậy à? Vậy thì tốt.”

Mạc Tùy cảm thấy lưng rịn ra mồ hôi, đến ngõ cũ thấp thỏm ăn bánh dẻo. Có thể là do bị tâm trạng ảnh hưởng nên ăn cũng không thấy ngon nữa rồi.

Ăn qua loa cho xong, Trần Lương Sinh hỏi: “Giờ muốn đi đâu?”

“Anh có gì cần em giúp nữa không?”

“Không cần, những thứ đó tự anh làm được.”

Mạc Tùy gật đầu, “Vậy thì em về nhà.”

“Anh đưa em về.” Trần Lương Sinh cầm chìa khóa đi về phía xe.

“Không cần.” Mạc Tùy không nhúc nhích, “Tự em về được, anh còn phải về nhà dọn dẹp, cũng không biết mất bao lâu mới dọn xong, không đưa em về thì hơn. Em tự bắt xe về được, ở đây bắt xe cũng dễ mà.”

Trần Lương Sinh như cười như không nhìn cô, “A Tùy, có lẽ chính em cũng không phát hiện, lúc em lo lắng sẽ nói nhiều hơn.”

Mạc Tùy cứng đờ, “Có à?”

“Ừ.” Anh ta nhàn nhạt đáp một tiếng, “Em lo cái gì?”

“Em có lo gì đâu.” Cô vội vã đáp.

“Thật sao?” Trần Lương Sinh nghịch nghịch chìa khóa trong tay, ngừng vài giây, lại nói: “Là nam đúng không?”

15. Chương 15: Bị Thương

“Đương nhiên là không phải rồi. Sao em lại thuê chung với đàn ông được?” Mạc Tùy cười ha ha.

Nhưng đột nhiên anh ta ngẩng đầu nhìn cô bằng ánh mắt rất sắc, vẻ nhàn nhã khi nãy biến mất hết, anh ta lạnh nhạt nói: “Sao em biết anh nói người ở cùng em là đàn ông?”

Mạc Tùy sững sốt cứng họng, áp lực từ trước mặt càng lúc càng nặng nề, cô mím chặt môi ngơ ngác đứng tại chỗ. Hai người đều không nói gì. Một hồi lâu sau, cô đột nhiên như thể chịu thua, nói: “Phải, là đàn ông đấy, ai quy định là không được ở ghép với đàn ông chứ?”

“Mạc Tùy!” Trần Lương Sinh lớn tiếng quát: “Em có biết em đang nói gì không? Em nghĩ ở chung với một người đàn ông là vinh quang lắm à?”

“Em chẳng làm chuyện gì mất mặt, cứ cho là không vinh quang ít ra cũng không có gì đáng hổ thẹn!” Mạc Tùy cũng lớn tiếng đáp lại!

Trần Lương Sinh không thể tin nổi nhìn cô. Có thể nói anh ta đã nhìn Mạc Tùy lớn lên, trong trí nhớ của anh ta, nếu hai người cãi nhau chỉ có thể là vì vấn đề gia đình, chưa bao giờ là vì một người khác. Thậm chí chuyện Triệu Yến Phi cô cũng chỉ tự ôm phiền muộn, tuyệt đối sẽ không lòi ra để tranh cãi. Hôm nay cô lại vì một người đàn ông, một người đàn ông chẳng có quan hệ gì, mà cãi nhau với anh ta!

Anh ta đau đầu, đỡ trán “Chuyển khỏi đó ngay!”

Mạc Tùy gân cổ, “Không!”

“Anh nói em chuyển khỏi đó em có nghe thấy không?” Anh ta trầm giọng quát.

“Vì sao chứ? Giờ em sống rất tốt, em không muốn có bất kỳ thay đổi nào, cũng sẽ không để bất kỳ ai thay đổi nó, kể cả anh cũng thế!” Cô nói nhanh: “Hơn nữa, anh ấy không giống như các người nghĩ, các người nghĩ em ở với người không đúng đắn, nhưng anh ấy...”

“Đủ rồi!” Trần Lương Sinh cắt ngang lời cô, mặt lạnh, hai mắt âm lãnh như tóe ra khói, anh ta giơ tay chỉ vào mặt Mạc Tùy “Cảnh cáo em, đừng có nói đến một người đàn ông nào khác trước mặt anh!”

Đã chạng vạng, ráng chiều chiếu trên người bọn họ cũng có thể cảm giác được bầu không khí đông lạnh giữa hai người mà cũng trở nên ảm đạm.

“Về nhà!” Anh ta nói.

“Không về! Em cũng không hiểu, tại sao em không thể ở chung với người khác? Em không phải vị thành niên! Chẳng lẽ anh và Triệu Yến Phi cũng không thể ở chung với nhau?”

“Hai chuyện này không giống nhau!” Trần Lương Sinh gào lên.

“Có gì không giống?” Mạc Tùy trừng mắt nói.

“Cô ấy là bạn gái anh, mà người đàn ông kia chẳng là cái gì cả!”

“Hóa ra lý do không thể ở chung là như thế à!” Mạc Tùy buồn cười quá, cô buông tay, như thể không quan tâm nữa: “Được thôi, vậy em coi anh ấy là bạn trai là được!”

“Mẹ kiếp em nói cái gì đấy!” Trần Lương Sinh hiếm khi nói tục, “Đây là trò đùa đấy à?”

Mạc Tùy đột nhiên nghiêm túc nói: “Em không nói đùa, anh ấy rất tốt, nếu có một ngày em tìm người đàn ông nào đó để kết hôn, thì anh ấy chính là một lựa chọn!”

Hai người lẳng lặng nhìn nhau. Mặt Trần Lương Sinh âm trầm đáng sợ, một lát sau, anh ta xoay người lao vào trong xe, khởi động xong, phóng đi như điên.

Mạc Tùy đứng tại chỗ, thở dài, uể oải như thể vừa đánh nhau xong. Về đến nhà, Tùy Kỳ đang bận rộn trong bếp. Anh nghe thấy tiếng liền chạy ra, trên người anh đang đeo cái tạp dề hình con heo, tay cầm xẻng xào, há miệng định nói lại bị Mạc Tùy ngăn lại.

“Bây giờ anh đừng có làm phiền tôi, tôi muốn đi ngủ.” Nói xong xoay người vào phòng ngủ, thuận tay kéo cửa đóng lại.

Tùy Kỳ mặt xầm xì lại lui về phòng bếp.

Nói Tùy Kỳ là đối tượng tốt chẳng qua là kiếm có đối phó Trần Lương Sinh mà thôi, đâu thể nào làm thật. Nếu như lý trí một chút, muốn tránh cho chuyện đang bé xé ra thành to, đúng ra cô phải bảo Tùy Kỳ dọn ra ngoài ngay lập tức mới đúng. Cô sờ sờ thẻ trong ví, cô cũng có thể trả lại tiền này cho Tùy Kỳ.

Nhưng mà... Mạc Tùy nhìn quần áo vừa gấp gọn gàng đặt trên giường. Thật ra thì, anh cũng chưa từng phạm lỗi gì, chỉ toàn bị cô sai phách như osin, thậm chí anh còn không oán giận dù chỉ một lần. Có một câu cô không nói sai, thực sự anh không tệ chút nào!

Mạc Tùy một mình miên man nghĩ ngợi trong phòng, xem có cách nào để mở miệng đuổi anh đi không, đúng lúc ấy tiếng gõ cửa vang lên!

“Ăn cơm thôi!” Tùy Kỳ gọi.

“Đây đây!” Mạc Tùy đứng dậy đi ra.

Tùy Kỳ nấu nướng rất tốt. Sau một lần cô ném thử đồ anh làm, xoong nồi đã được giao cho anh. Chỉ cần ở nhà, anh sẽ luôn là người xuống bếp.

Mạc Tùy bồn chồn ăn cơm, chờ Mạc Tùy ăn gần xong, mới quyết ác tâm, nói: “Mấy ngày nữa anh chuyển đi chỗ khác đi!”

Tùy Kỳ giật mình, ngẩng đầu nhìn cô.

Mạc Tùy cúi đầu gầy gầy hạt cơm trong bát, không tìm được sự chột dạ, vội ho một tiếng mới nói tiếp: “Anh xem, giờ anh đã ổn định, tôi cũng không thể giúp được gì nhiều hơn. Ở đây không thừa phòng, anh cứ ngủ ở phòng khách mãi cũng không tiện, sớm tìm một căn nhà khác để chuyển đi thôi!”

Tùy Kỳ nhìn cô, trong mắt đều là đau đớn. Vì chuyện trước kia anh đã quên, thiếu đi rất nhiều những trải nghiệm của đời người, anh cũng không khác trẻ con là mấy, chưa kịp học cách che giấu cảm xúc, liếc mắt nhìn là biết vui hay buồn. Bây giờ ký ức của anh chẳng còn bao nhiêu, mà một lớp ký ức mỏng manh này lại phủ toàn Mạc Tùy. Mạc Tùy nói, không cần anh nữa, anh cảm giác như bị người nhà vứt bỏ vậy!

“Tôi vẫn thấy ổn mà, tôi không sợ ngủ phòng khách đâu.” Anh thấp giọng nói.

“Nhưng tôi thì thấy không ổn, để người khác thấy hai chúng ta ở chung một nhà không biết họ sẽ nghĩ gì nữa. Hãy nghĩ cho danh dự của tôi, anh dọn ra ngoài đi!” Tuy rằng danh dự của cô xưa nay không có giá trị lắm.

Tùy Kỳ nhú mày cúi đầu, cảm thấy rất oan ức, vì những gì làm được anh đều làm cả rồi, không biết còn có cách gì khiến Mạc Tùy vui vẻ bỏ ý nghĩ này đi nữa!

“Có phải tại tôi nói không cho cô hút thuốc nên cô vẫn còn giận tôi không?”

“Không phải!” Mạc Tùy sờ dái tai, đáng vẻ đáng thương của anh khiến cho cô cảm thấy thật khó chịu, như thể là cô bắt nạt gì người khác ấy.

Cô bực bội nói: “Dù sao chuyện cần nói tôi cũng đã nói rồi, anh thực hiện cho sớm đi!”

Nói xong cô đứng dậy trở về phòng. Tùy Kỳ yên lặng ngồi trên ghế nhìn chằm chằm cửa phòng cô, một lúc lâu sau mới bắt đầu uể oải thu dọn bát đĩa.

Hôm sau, tâm trạng của Tùy Kỳ xuống rất thấp, lúc đi làm cũng không chủ động nói chuyện với ai, một vài người quen còn chạy đến hỏi Mạc Tùy anh bị làm sao, đương nhiên cơ bản toàn là các cô gái trẻ cả.

Mạc Tùy trả lời trăm người như một, “À, hình như là anh ấy muốn tìm bạn gái, mà vẫn không tìm được người phù hợp!”

Sao đó một đám người càn lộn lờ quanh Tùy Kỳ, Mạc Tùy thì lại càng được ăn ké nhiều hơn.

Cô đứng đưa hai chân ngồi ở yên sau bóc hạt thông, vừa bóc vừa hỏi: “Này, anh tìm nhà đến đâu rồi?”

“Còn chưa tìm được!” Thật ra anh còn chẳng đi tìm!

“Nếu không tôi hỏi thăm giúp anh một chút nhé!”

“Không cần đâu!” Anh buồn bã trả lời.

Mạc Tùy giãn mày, nở nụ cười, “Vây được rồi, tự anh tìm đi, nhanh chút!”

Hôm nay có hàng về, quản lý gọi một cuộc, cả đám đều tự giác chạy đi dỡ hàng, Mạc Tùy cũng có đi, chỉ là không làm nhiều.

Cô đứng ở cuối dây chuyền chờ nhận hàng, mọi người xếp hàng lần lượt chuyển hàng cho nhau, xếp đầy một ván gỗ thì xe chở hàng nhấc lên mang đi, vì thế, bên cạnh tường, đặt rất nhiều ván gỗ.

Cũng coi như số cô đen, khối hàng đầu tiên kéo đi gặp đúng ổ gà trên đất, xe chở hàng rung lên vừa khéo va vào ván gỗ dựng bên tường, lập tức mấy tấm đều đổ hết xuống. Mạc Tùy theo bản năng muốn chạy đi, nhưng bị người trước mặt chặn mất đường, cô trơ mắt nhìn tấm ván rơi thẳng xuống mũi chân!

“Mẹ...” Mạc Tùy thấp tiếng hô, đau đớn truyền đi toàn thân, suýt nữa thì phát khóc!

Người bên cạnh nghe động tĩnh đều ngừng tay, vây quanh hỏi thăm.

Khổ thân Mạc Tùy đau quá không trả lời nổi.

Vương Triệu Tường ngồi xuống cạnh người cô, gào lên hoảng hốt: “Đau chỗ nào? Cử động được không?”

Mạc Tùy nghiến răng rít ra một câu, “Động cái rắm!”. Giờ cô cảm thấy chân mình mất hết cảm giác rồi!

“Đi bệnh viện ngay!” Vương Triệu Tường phát tay, một bảo vệ siêu thị ở bên ngồi xuống định bế cô lên, lại có người ngăn lại!

“Để tôi!” Tùy Kỳ nói, xoay lưng lại công Mạc Tùy đi ra ngoài nhanh như chớp!

Vương Triệu Tường gọi: “Có cần ai giúp một tay không?”

“Không cần!”

Tùy Kỳ bước đi rất nhanh, làm cho chân Mạc Tùy bị xóc nảy càng lúc càng đau.

Cô dùng hết sức đánh vào lưng anh, “Anh đi từ từ chút được không, đau chết mất!”

Tùy Kỳ không chậm lại chút nào, “Cố nhịn một chút thôi, đến nơi bây giờ đây!”

Vì hàng đến lúc sáng sớm nên trên đường đến một cái taxi cũng chẳng có, cả xích lô cũng không một bóng!

Mạc Tùy bắt đắc dĩ, “Đáng lẽ phải mượn bọn họ cái xe máy chứ!”

Đúng là quan tâm sẽ bị loạn, lúc đó hai người đều không nghĩ tới. Tùy Kỳ cứ tăng tăng chạy, không bao lâu sau, trán anh lấm tấm mồ hôi.

Mạc Tùy vững vàng dựa vào vai anh, nghiêng đầu nhìn gò má thanh tú tinh tế của anh lúc này đã dần dần mất sắc hồng.

Cô thấy rất không thoải mái, mở miệng, giọng nói cũng rung theo bước chân của anh: “Mệt lắm đúng không?”

Anh lắc đầu, không đáp, cố gắng giữ hô hấp ổn định, mắt nhìn xe cộ hai bên chuẩn bị qua đường.

Mạc Tùy không nhịn được giơ tay lên lau mồ hôi chảy trên gò má anh.

Tùy Kỳ khựng lại, nghiêng đầu kinh ngạc nhìn cô, sau đó híp mắt nở nụ cười vui vẻ.

Đến bệnh viện, khi Mạc Tùy ngồi trên giường, cô có thể cảm giác được hai cánh tay run rẩy không khống chế được của Tùy Kỳ, còn có nhịp thở dồn dập và sắc mặt trắng bệch của anh.

Mùa đông đi giày cũng dày nên cô không bị thương về xương, chỉ bị bong gân, còn cả mấy cái móng chân đáng thương vỡ hết rồi.

Mạc Tùy nhìn bác sĩ, kinh hãi hỏi: “Phải nhổ ạ?”

“Đúng vậy, có điều cô cứ yên tâm, tôi sẽ tiêm thuốc tê cho!” Bác sĩ cầm ống tiêm trả lời vô cùng hiền hòa.

Mạc Tùy tê cả da đầu, đột nhiên giật nảy người lên, nói: “Tôi không nhỏ đâu!”

Tùy Kỳ vội vàng ngăn cô lại, bác sĩ đứng sau lưng nói: “Sợ gì? Có thuốc rồi sẽ không đau đâu!”

Ông vừa nói vừa đi tới ấn Mạc Tùy ngồi cho ngay ngắn, tay bắt lấy tay cô, nói nhẹ nhàng: “Đừng nhúc nhích, tôi châm kim đây, cô mà động đậy có khi kim gãy vào trong thịt thì không dễ xử lý đâu!”

Mạc Tùy run bắn cả người lên. Trong đầu cô đang chửi thầm mười tám đời nhà ông bác sĩ, còn người cô thì cứng ngắc lại một cử động nhỏ cũng không dám.

Tùy Kỳ thấy cô sợ hãi như thế cũng không đành lòng nổi, trấn an xoa xoa cổ cô.

Bác sĩ nhanh chóng thu lại ống tiêm, “Thế nào? Tôi nói là không đau mà!”

Mạc Tùy sắc mặt không dễ nhìn chút nào, lạnh lùng nhìn ông, lầm rầm: “Sao không đau được!”

“Chắc, kim đâm vào thịt đau đương nhiên là sẽ có rồi, nhưng đau như thế vẫn nằm trong mức chịu được!”

Sự bình tĩnh như chẳng có gì xảy ra của bác sĩ làm Mạc Tùy cúi nghiêng rằng lợi. Bác sĩ lại cầm nhíp kẹp một cục bông thấm dung dịch thuốc đi đến, thành thạo xoa lên ba cái móng chân của cô. Lập tức móng chân cô sủi bọt trắng, không biết là phản ứng hóa học gì đây nữa!

Tiếp đến bác sĩ cố định chân cô, ngay khi Mạc Tùy còn chưa kịp phản ứng đã cầm nhíp rút thẳng ra!

Mạc Tùy khê kêu một tiếng, hai tay chống hai bên thành giường lập tức nắm chặt hết sức, cơn đau thắt cả tim bò lan ra như rần trong người cô!

Tùy Kỳ nhíu chặt mày, nhanh chóng bước tới che hai mắt cô, ép đầu cô vào trong ngực mình.

Tay anh có thể cảm nhận được cơ thể run rẩy của cô, anh đau lòng nói: “Nhanh thôi mà.”

Ba móng chân mà thôi, không lâu được nổi, bác sĩ ném các thứ vào thùng rác ở bên cạnh, đứng lên nói: “Xong rồi, không sao!”

Mạc Tùy lay tay Tùy Kỳ, đẩy tay anh ra một chút, nhìn bóng lưng ông bác sĩ đang đi ra quầy thuốc kia, nói như hết hơi: “Bác sĩ, không phải bác nói không đau à! Tôi đau đến sắp ngất rồi!”

“Tiêm thuốc tê rồi mà sao đau được!” Bác sĩ vô tội nói: “Về lý thuyết là sẽ không đau đâu.”

Mạc Tùy thậm chí còn có ý nghĩ bóp chết ông ta, đồ bác sĩ chết tiệt!

Băng bó xong, kê đơn lấy thuốc, rồi Tùy Kỳ công cô đi gọi xe về nhà. Chạy qua chạy lại cả nửa ngày, hai người đều mệt rũ. Về đến nhà rồi, Mạc Tùy nghỉ ngơi xong, gọi điện cho Vương Triệu Tường, kể lại chi tiết tình trạng, tiện thể xin nghỉ nửa tháng.

Tùy Kỳ rót cho cô một cốc nước, “Uống nước đã, ăn xong rồi uống thuốc.”

Giờ tuy còn sớm, nhưng hai người không ăn sáng nhiều, ăn trưa sớm cũng không sao. Mạc Tùy nhận lấy nháp một hộp, “Không ăn cơm đâu, không muốn ăn.”

“Không được! Thuốc đó uống sau khi ăn! Phải ăn trước đã!”

Mạc Tùy nhìn anh kiên quyết, đành chịu thua xua tay, “Được được, nghe lời anh hết!” Giờ cô chẳng có tâm trạng mà cãi nhau với anh đâu, cũng không có ý định cãi nhau với anh nữa.

Chiều không có gì làm, Mạc Tùy không tiện đi lại, lại không muốn xem TV nên định đi ngủ.

“Hay là tôi công cô vào vậy?” Tùy Kỳ đứng cạnh cô nói.

“Không cần!” Mạc Tùy đi giày vào một chân, một chân kia để anh đỡ, tay vung lên, “Đỡ tôi là được rồi!”

Tư thế này thật y như lão phật gia khởi giá vậy.

Tùy Kỳ vội vã đỡ cô, “Cẩn thận chút nào!”

16. Chương 16: Một Mình Đua Với Lửa

Mạc Tùy ôm lấy chân nhảy lò cò vào phòng, ngủ thẳng đến xế chiều mới dậy. Trong lúc cô ngủ Tùy Kỳ còn lo lắng vào xem mấy lần. Ngày trước Mạc Tùy đi ngủ luôn khóa cửa phòng, giờ chân không tiện mới không khóa.

Tùy Kỳ còn phải làm ca tối, chờ Mạc Tùy dậy hai người cùng nhau ăn cơm xong anh liền đi.

Mạc Tùy một mình ngồi phòng khách vừa xem tivi vừa ăn đồ ăn vặt, vì là buổi tối nên luôn cảm thấy có chút trống trải, cô đành nghĩ tới chuyện đi tắm xong lại lên giường nằm.

Chỉ dùng một chân khó tránh khỏi có chút bất tiện, móng cô dựa vào bồn rửa tay run rẩy cởi áo lau người. Những chuyện này còn dễ làm chứ đến lúc gội đầu chỉ có một chân rất khổ.

Cô ngồi trên bồn cầu hai tay chống hai bên nhìn bàn chân trắng nõn mịn màng trong chậu mà bó tay. Cái chân bị thương còn đang gác ở bên cạnh không chịu nổi lực. Muốn giơ cả hai chân đồng thời đưa tay ra rửa rõ ràng là bất khả thi, cô cũng không phải diễn viên xiếc dựa vào móng là có thể giữ cân bằng được.

Ngay khi cô giữ tư thế này đến mức sắp hóa đá thì Tùy Kỳ về. Dù cô biết nam nữ thụ thụ bất thân nhưng khổ nỗi hiện thực tàn khốc lại đang ập xuống đầu, hơn nữa cô còn từng nhìn thấy cái thứ trong quần anh ta rồi, rửa chân thì có là gì.

Nước trong chậu đã lạnh, Tùy Kỳ lại múc thêm chút nước nóng cho vào. Khi ngón tay chạm vào bàn chân Mạc Tùy bỗng dừng lại một chút, trên khuôn mặt đang cúi xuống của Tùy Kỳ bỗng nổi lên chút sắc hồng, động tác càng nhẹ nhàng hơn. Anh chậm chậm nắm ngón chân cùng bàn chân cô.

Mạc Tùy rất sợ ngứa, từ lúc tay anh đụng tới chân mình cô đã phải kìm chế để không rụt lại. Lúc này thấy anh lại xoa chậm như nhào bột mi liền không nhịn được nói: "Anh nhanh lên một chút, sờ cái gì mà sờ."

Người nói vô tâm người nghe có ý, Tùy Kỳ ngẩng đầu ngại ngùng nhìn cô một cái, mặt càng đỏ hơn, vội vàng cầm lấy khăn lông lau khô cho cô. Lúc định lau cái chân đau, Mạc Tùy nói: "Bên này không cần, tự tôi lau."

Mạc Tùy vốn định gội đầu, nhưng ngại phiền toái nên không muốn nói với anh, nghĩ cách mấy ngày nữa rồi gội.

Tùy Kỳ đổ nước, sau đó đỡ cô về phòng. Lúc quay ra mặt vẫn đỏ, xúc cảm trơn ướt trên tay dường như vẫn chưa hề biến mất.

Ngón tay bỗng run rẩy, anh xoay người cầm lấy quần áo của mình vào nhà tắm.

Trong giỏ có quần áo Mạc Tùy vừa thay, vò lung tung vào với nhau. Tùy Kỳ bình thường nhìn thấy cũng không cảm thấy có gì đặc biệt, nhưng không biết vì sao hôm nay lại thấy tim đột nhiên đập rộn, hơn nữa còn có xu hướng ngày càng nhanh.

Anh ngừng thở quay ngoắt đầu đi, bước đến bên bồn rửa tay vội vàng cởi quần áo, đứng dưới vòi hoa sen xả nước lên khắp người. Nhưng xao động trong lòng cũng không vì vậy mà biến mất, ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng. Ánh mắt nhìn chăm chăm tường trắng phía trước kịch liệt run run, giây giữa một lúc cuối cùng vẫn quay lại đi về phía cái giỏ như bị thôi miên, hầu kết khê chuyển động.

Chính anh biết làm vậy là không đúng, lần trước là do thuốc, còn lần này là dục hỏa tự phát, sôi trào như muốn nhấn chìm anh. Dục hỏa dưới trạng thái thanh tỉnh còn đáng sợ, chân thật hơn khi bị thuốc ép cả trăm lần, nó đang tiến đến phần dục vọng to lớn chôn sâu trong thân thể.

Bàn tay ở môn trớn phía trên, đầu ngón tay cầm chiếc quần lót hình gấu mèo của cô. Dưới đáy quần màu đen có dấu vết màu trắng nhàn nhạt, giống như thôi thúc cuối cùng. Con người Tùy Kỳ co lại, không tự chủ được đưa nó đến gần mặt. Mùi phả nữ nồng đậm kích thích khứu giác của anh, ngọn lửa hừng hực nóng cháy lập tức lao về phía bộ phận nào đó, cứng rắn cao ngất đến mức hơi đau đớn.

Cuối cùng anh cầm quần lót bao trùm lên nơi nóng cháy nhất, nhiệt độ cơ thể tăng vùn vụt. Anh ngửa đầu, đôi mắt mê mang nhìn trần nhà, cho đến khi cả người đầm đìa mồ hôi bắn ra.

Sau khi dục vọng biến mất là lạnh lẽo ập đến, nhiệt độ thể dần dần giảm xuống, nhịp tim chậm lại, nhớ lại hành vi như biến thái một giây trước, Tùy Kỳ đột nhiên xấu hổ vô cùng. Sao lại có thể làm như vậy, nếu bị Mạc Tùy biết thì phải làm sao bây giờ.

Mạc Tùy ghét nhất là giặt quần áo, từ sau khi Tùy Kỳ tới, quần áo của cô đương nhiên được giao cho anh. Nhưng dù da mặt dày đến đâu đi chăng nữa thì cũng không thể nào để một người đàn ông giặt đồ lót ỉn ỉn được.

Ngày hôm sau cô đánh răng rửa mặt xong lại theo thói quen lục nội y từ giỏ quần áo, kết quả lại phát hiện quần áo trong giỏ đều ẩm ẩm.

“Tùy Kỳ, anh lại đây.” Cô thò ra ngoài cửa gọi.

“Sao vậy?” Anh vội vã từ phòng bếp chạy tới.

“Thế này là sao?” Mạc Tùy chỉ vào quần áo, “Sao lại ẩm hết thế này?”

Cơ mặt Tùy Kỳ cứng ngắc trong giây lát, sau đó nói: “Hôm qua định để cả quần áo của tôi vào, kết quả lúc cầm lên không cẩn thận làm rơi xuống đất.”

Mạc Tùy nhú mồm, “Quần áo không thể để lẫn, mấy ngày nữa đi mua thêm cái giỏ, anh dùng riêng một cái.”

Tùy Kỳ gật đầu, vội nhìn cô, “Hôm nay ăn canh bánh tổ được không?”

Đây là món lúc trước Mạc Tùy dạy anh làm, Mạc Tùy từ nhỏ đã thích ăn canh bánh tổ. Cô gật đầu, vừa giũ quần áo vừa nói: “Được, ăn món đó đi.”

Tùy Kỳ lại vội vã ngoài, Mạc Tùy cầm một cái chậu bắt đầu giặt quần áo.

Vài ngày sau, Phạm Tư Nhiễm biết tin Mạc Tùy bị thương, sau khi chắc chắn cô chỉ bị thương nhẹ liền vô đạo đức cười trên sự đau khổ của người khác, sau đó còn lên kế hoạch đến ‘chiêm ngưỡng’.

Phạm Tư Nhiễm đến vào buổi chiều, hơn nữa còn đi tay không. Tóc Mạc Tùy hôm nay đã bết như mì sợi, còn tỏa ra mùi chua, chính cô còn thấy đêm ngủ không ngon giấc.

“Cậu tới đúng lúc lắm.” Cô vẫy tay chỉ huy, “Cầm chậu nước kia gội đầu ỉn ỉn.”

Nụ cười của Phạm Tư Nhiễm cứng đờ, “Không đến mức ấy chứ, cậu bị thương ở chân chứ đâu phải ở tay, sao lại bắt mình gội đầu cho cậu.”

“Cậu đứng bằng một chân gội đầu ỉn ỉn xem, cậu mà làm được tiền lương tháng này mình sẽ kính dâng cho vợ chồng hai người mua bao cao su.”

“Mẹ nó.”

Phạm Tư Nhiễm mắng nhỏ một câu rồi ngoan ngoãn đi lấy nước, đặt vào bồn tắm bên cạnh bồn cầu. Mạc Tùy ngồi trên bồn cầu, nửa người trên nghiêng về phía trong bồn tắm.

“Cậu đổ nước chậm thôi, làm ướt cổ áo chị đây rồi này.” Mạc Tùy cúi đầu rầu rĩ nói.

“Biết rồi.”

Phạm Tư Nhiễm nhúng khăn lông vào nước rồi vắt lên đầu Mạc Tùy, vừa vò tóc cho cô. Cái cảm giác nhóp nhóp làm cô run lên, “Tóc cậu như con ăn xin vậy, mẹ kiếp, bẩn phát sợ.”

“Gội thì gội đi.”

Nước ấm gội xuống tóc, hơi nước mang theo mùi chua chua tản ra, khiến trên đầu tràn ngập mùi vị làm người ta buồn nôn.

Phạm Tư Nhiễm nghiêng đầu, nhăn mũi, khổ như chịu cực hình, động tác trên tay lại không giảm, “Hôm nay chị đây mà ăn không vô, cậu phải đền cho chị gấp bội.”

Một tay Mạc Tùy chống lên thành bồn tắm, một tay chống lên bồn cầu, cả người vặn vẹo cũng không dễ chịu, “Cậu còn sức lắm nhắm không bằng nhanh tay lên, hai người đều có thể mau chóng thoát ly khổ hải.”

Chân không bị thương của cô chịu lực đến mức sắp rút gân rồi, đúng là khổ quá mà.

Phạm Tư Nhiễm gọi sạch hai lần xong còn định gọi cả dầu xả. Mạc Tùy ngăn cô ấy lại, “Đừng đừng đừng, đừng gọi nữa, thất lực mình sắp gãy đến nơi rồi.”

Phạm Tư Nhiễm đổ dầu xả xuống, lau khô tóc cho cô rồi đỡ ra phòng khách. Sau đó cô ấy còn quay lại dọn dẹp sạch nhà tắm xong mới đi ra, giặt giặt tay chân, nói: “Mình đúng là phải có cái nhìn khác đối với việc gội đầu, ai biết lại mệt như vậy chứ.” Cô ấy ấn bả vai, “Mỏi chết mất.”

Mạc Tùy cười nhìn cô ấy, “Về nhà bảo A Phàm nhà cậu ấn cho, thuốc đến bệnh hết, bằng không lại tìm chỗ nào mà lặn, thuận tiện mĩ dung dưỡng nhan.”

Phạm Tư Nhiễm nhếch miệng kinh bỉ, “Tư tưởng của cậu càng ngày càng không trong sáng.”

Chất tóc Mạc Tùy hơi cứng, không chăm sóc thường xuyên thì đúng là không dám ra ngoài. Giờ dài ra còn đỡ, ngày trước cứ qua một buổi tối là sáng hôm sau nhìn hệt như đồ điên.

“Mau, đi lấy máy sấy ra đây sấy tóc ỉnh.”

Phạm Tư Nhiễm không kiên nhẫn lườm cô một cái, “Cậu phiền quá.”

Mạc Tùy dùng chân không bị thương đá cô ấy một cái, “Mau mau mau.”

Phạm Tư Nhiễm bất đắc dĩ đứng dậy, đến tủ giày lấy máy sấy tới, thuận tiện lấy cả lược, cắm điện sấy tóc cho cô.

Tóc ẩm không chải cẩn thận, khi sấy liền rối lại với nhau, vừa dùng lược chải vừa sấy lại càng khó.

“Á á á, đau.” Ngay từ lần chải đầu tiên, Mạc Tùy đã phải ôm đầu, “Cậu có biết sấy không đấy, có ai sấy tóc như cậu không hả?”

Phạm Tư Nhiễm giơ một tay cầm lược một tay cầm máy sấy ra, “Chị đây vốn không biết làm, không phải chính cậu nhờ chị đây sấy à.”

“Vậy cũng phải làm cẩn thận tý chứ, để nhiệt độ à con dí máy rõ gần.”

“Rồi rồi rồi, để mình thử lại.” Phạm Tư Nhiễm đẩy cô, “Quay lại, mau.”

Mạc Tùy nhăn mặt xoay người, được vài giây, “Ngừng, đau chết mất.” Cô sờ sờ đồng tóc rồi xù như bông trên đầu, “Thành ra thế này rồi còn chải.”

Phạm Tư Nhiễm nhìn mái tóc dày kèm theo cái ‘bánh bao’ màu đen trên đỉnh đầu, không nhịn được che miệng cười, “Không mượt mới phải chải, mượt sẵn rồi thì chải làm quái gì.”

Mạc Tùy buồn bực, giằng lấy lược, “Xê ra, có tý chuyện cũng làm không xong.”

Phạm Tư Nhiễm nhướn mày, vui vẻ đi chơi điện tử.

Mạc Tùy giơ tay bắt đầu ‘so chiêu’ với đồng tóc. Lúc này vừa khéo đúng giờ Tùy Kỳ về tới nhà.

Anh mang theo một đồng đồ ăn, xuất hiện ở cửa. Phạm Tư Nhiễm lên tiếng chào hỏi, “Anh đẹp trai. Hôm nay tôi ở lại ăn chực, anh mua cái gì đấy?”

“Cánh gà, cá, rau. . . .” Tùy Kỳ bắt đầu báo cáo.

“Tôi thích ăn cánh gà, anh làm kho tàu sao?” Phạm Tư Nhiễm kích động ngắt lời anh.

“Ừ, kho tàu.”

“Tôi thích ăn kho tàu nhất, nhớ bỏ hạt tiêu.” Nhìn Tùy Kỳ gật đầu, cô lại quay đầu chơi tiếp.

Tùy Kỳ xách đồ ăn đến phòng bếp rửa tay rồi lập tức quay lại chỗ Mạc Tùy, “Tóc rối lại rồi hả? Cần sấy sao?”

“Đương nhiên.” Mạc Tùy đánh vật mãi không xong, hai tay cũng đã mỏi nhừ, cô phiền chán lườm anh một cái, tức giận nói.

“Tôi giúp cô nhé?”

Mạc Tùy liếc anh một cái, có vẻ không tin tưởng, “Anh làm được không?”

17. Chương 17: Sấy Tóc

Tùy Kỳ mím môi, gật đầu “Được!”

“Vậy thì được!” Dù sao cô cũng mới làm rồi.

Tùy Kỳ đi tới sau lưng cô, hai tay nhẹ nhàng đặt lên đầu cô, ngón tay mềm mại linh hoạt di chuyển ở phía trên. Nút rồi nhanh chóng được gỡ ra.

Anh cầm lược để một bên lên chải đầu cho cô, rồi sờ sờ mái tóc còn ướt, “Có muốn sấy khô không?”

Mạc Tùy đang vung vẩy hai cánh tay mỗi đến chuột rút của mình, đỉnh đầu có tay anh đặt lên rất thoải mái, lúc này vội vàng gật đầu, “Ừ, sấy đi!”

Tùy Kỳ cầm lấy máy sấy đặt trên bàn nước bật công tắc, gió nóng lập tức thổi ra. Anh sấy thử trên tay mình một chút, sau đó, giữ khoảng cách vừa đủ sấy tóc cho Mạc Tùy. Ngón tay thon dài trượt theo mái tóc, đồng thời nhẹ nhàng xoa bóp da đầu cô mạnh vừa phải, cách sấy kì lạ nhưng cũng không làm khó chịu của anh làm Mạc Tùy thoải mái nhắm nghiền mắt.

Sấy xong toàn bộ, lại có một lọn tóc vểnh ngược lên, chắc là vừa nãy gỡ tóc để sót, Tùy Kỳ lấy tay đè nó xuống, vừa bỏ tay ra, nó đã lại vểnh lên đúng đưa như lò xo. Anh phải tay lược tay sấy một lúc lâu mới kéo được nó xuống.

“Xong rồi.”

Mạc Tùy mở mắt, ngẩng đầu nhìn anh, đưa tay thả nhiên vỗ vỗ đùi anh, khen ngợi, “Không tệ đâu đồng chí Tùy, tay nghề rất tốt!”

Tùy Kỳ hơi sững sốt, mím môi, lùi lại một bên, “Cũng thường thôi.”

“Lần sau có rảnh thì lại sấy cho tôi đi.” Thoải mái hơn ra hàng gội đầu nhiều, phục vụ riêng mình lại còn là một anh đẹp trai nữa.

“Được!”

Tùy Kỳ lại quay về bếp làm cơm, Mạc Tùy nhảy lò cò ngồi xuống cạnh Phạm Tư Nhiễm, cầm cái điều khiển cầm tay còn lại, “Nhanh, đổi sang chơi hai người đi!”

Phạm Tư Nhiễm ấn nút Back để chọn lại, mắt nhìn màn hình miệng thì nói: “Bây giờ anh ta có lúc nào bất thường không?”

Mạc Tùy biết ý cô nói đến lần Tùy Kỳ biểu hiện bất thường ở hàng karaoke, nhưng câu này cô nghe vẫn có chút khó chịu, như thể con nhà mình có đi nghịch ngợm thể nào mình cũng thấy nó ngoan, đầu thể người khác mắng mỏ được?

“Nói dễ nghe chút đi, bất thường gì chứ, thể là quan tâm thôi mà! Chẳng lẽ anh ấy không được quan tâm người khác sao?”

Phạm Tư Nhiễm cười, “Nhìn cậu đi, bệnh như gì ý, mình cũng chỉ nói thể thôi, hơn nữa, cậu và anh ta có quan hệ gì mà còn muốn người ta quan tâm cậu hả?”

Mạc Tùy ấn phím điều khiển xoay xoay, bóng người màu đỏ trên màn hình di chuyển rất linh hoạt, “Thể thì sao? Không được à? Dù là khách ở trọ bình thường quan tâm chủ thuê nhà một chút cũng chẳng lạ, huống chi chị đây là ân nhân đưa anh ấy về đây, cứu anh ấy trong lúc nước sôi lửa bỏng, ô, lại chết nữa rồi!”

“Lại còn ân nhân à, cậu từ cổ đại đến à! Mà cổ đại người ta toàn lấy thân báo đáp đấy!” Phím điều khiển đột nhiên không nhảy, Phạm Tư Nhiễm dùng sức đập một phát lên mặt bàn, thể là lại dùng được, “Cái này sắp vút được rồi.”

“Cố dùng đi em, cái này là mình xin của chủ nhà từ năm ngoái đó.”

“Cậu có thể dùng có động cái gì cũng là đi xin được không?” Phạm Tư Nhiễm quắc mắt liếc cô.

“Mình thích thế!” Mạc Tùy phách lối vênh mặt.

“Trở lại chuyện chính, mình cảm giác anh ta rất có lòng muốn lấy thân báo đáp đấy!” Phạm Tư Nhiễm hào hứng, cũng không thèm chơi nửa, xoay người nhìn Mạc Tùy chăm chăm, “Chẳng lẽ cậu không phát hiện ra sao?”

“Phát hiện cái méo gì, là do cái đồ thiếu nữ đang yêu nhà cậu nhạy cảm quá thì có.” Mạc Tùy cầm lại điều khiển cầm tay của cô, tự chơi một mình.

“Ngu ngốc! Do dây thần kinh nhà cậu to ấy!” Phạm Tư Nhiễm khinh thường bĩu môi, “Người này đáng đáp không tề, mang ra đường lấy mặt mũi cũng rất tốt. Đối xử với cậu cũng được, tuy không có kinh tế vững chắc, nhưng chuyện sau này không thể nói trước. Hai người ở bên nhau, quan trọng nhất là hợp nhau. Cậu đừng nhớ thương gì Trần Lương Sinh nữa, đã bao nhiêu năm rồi, cũng chỉ lãng phí thời gian, cần gì phải thế!”

Mạc Tùy không chớp mắt lấy một cái, nhìn chăm chăm TV, bình tĩnh nói: “Không phải trước đây cậu bảo mình phải đề phòng anh ấy à? Còn bảo anh ấy là người không thân không quen!”

“Đó là trước đây, giờ tớ nghĩ kỹ lại rồi, không bằng cậu tiến tới với Tùy Kỳ đi, nói thế nào cũng hơn yêu Trần Lương Sinh!” Cô dừng một chút, “Trần Lương Sinh là hổ không đày, mà Tùy Kỳ cùng lắm cũng chỉ là chó nước cạn thôi. Nếu cậu muốn nhảy, một là rơi thẳng xuống mất hút, một là vấp một cái, khác nhau rõ ràng, lão Mạc, chọn cái nào hơn ấy!”

Bữa tối, một đĩa to cánh gà kho tàu đều vào bụng Phạm Tư Nhiễm hết. Cô ăn rất thỏa mãn, ăn xong không bao lâu thì bị một cuộc điện thoại của Tư Phàm kéo đi mất.

Lại vài ngày trôi qua, Mạc Tùy thay thuốc mấy lần, chân đã có thể đi bộ chậm chậm được rồi. Cô không thể chịu nổi cảnh ngồi nhà quá lâu, chỉ cần quá một tuần là đã có cảm giác người mình mọc mốc lên rồi. Thế là cô gọi điện cho Vương Triệu Tường, định đi làm luôn.

Mạc Tùy tích cực như thế này làm Vương Triệu Tường lần đầu tiên cảm thấy có chút cảm tình với cô cấp dưới này, “Tiểu Mạc, không ngờ cũng có ngày cô có chí tiến thủ như thế! Tốt, tốt lắm, được được, mai đi làm, xếp lại một ít hàng hóa thôi là được, có gì cần bê tôi sẽ bảo người khác giúp cô.”

Cô cúp điện thoại, Tùy Kỳ nói: “Cô đi lại còn khó khăn, tôi nghĩ cô cứ nghỉ thêm mấy hôm thì tốt hơn.”

“Đã báo cáo lãnh đạo xong rồi, còn nghỉ ngơi gì nữa!” Mạc Tùy không quan tâm, nói, “Ở nhà một mình mãi tôi cũng không chịu được, thà đến ngồi không ở siêu thị còn hơn!”

Thật ra từ khi biết cô muốn đi làm Tùy Kỳ đã bám theo lải nhải cả ngày rồi, nhìn vẻ mặt kiên quyết của cô rõ ràng không có cách thay đổi được, anh đành chịu thua, cúi đầu gọt khoai sọ.

Mạc Tùy gác chéo chân, tung tung điện thoại cho đỡ buồn tay, đột nhiên quay đầu nói: “Ồ nhỉ? Anh còn chưa có đi động phải không?”

Anh ngừng tay, “Tôi không cần đâu, cũng chẳng có việc gì dùng đến.”

“Thời buổi này có ai không dùng đi động?”

“Phí tiền lắm.”

“Thật sự không cần à? Có điện thoại đi động đi đâu cũng dễ liên lạc hơn. Như lần trước anh không tìm thấy tôi ấy, có đi động gọi thẳng là được rồi, đỡ mất công phải chạy ra đường!” Cũng đỡ đi ra ngoài gây rắc rối cho tôi!

Tùy Kỳ không nghĩ nhiều như thế, giờ nghe cô nói mới ngộ ra, gật đầu, “Ừ, cần”

“Chú em, chờ đó!” Mạc Tùy vỗ vỗ đầu gối, đứng dậy, vào phòng ngủ, lấy ra mấy cái điện thoại cũ rồi lại quay lại phòng khách, đổ một loạt trước mặt Tùy Kỳ.

“Ừm... Cái này hỏng rồi... Cái này dây cắm máy tính không thấy đâu nữa... Có cái này hình như còn dùng được!” Cô vui đầu tìm tòi trong một đồng dây sạc trên bàn, tìm một cái tương thích.

Tùy Kỳ nhìn, đột nhiên nói: “Không phải mua mới à?”

Mạc Tùy yên lặng, liếc mắt nhìn anh, một giây trước còn kêu là phí, giờ đã bảo đi mua mới rồi. Vậy là cô ném những thứ trong tay, đứng lên, “Đi, giờ đi mua!”

Tùy Kỳ thu dọn đồng đồ đầy bụi bặm trên sàn, tung tăng đi theo.

Hai người ngồi xe vào nội thành, bên vỉa hè là một loạt cửa hàng chuyên doanh di động, Mạc Tùy đưa anh qua mấy hàng để xem. Điện thoại thì chưa chọn được, nhưng ánh mắt đắm đuối bắt tới thì không thiếu, cái cảm giác bị người khác nhìn trộm như thế này làm Mạc Tùy rất khó chịu, mặc dù, không phải là nhìn cô, nhưng vẫn bị ảnh hưởng!

“Anh đứng cách xa tôi ra!” Mạc Tùy cảm tức tròng người bên cạnh.

Tùy Kỳ sửng sốt, vô tội nhìn cô, chưa kịp hiểu vì sao đột nhiên cô nổi giận.

Mạc Tùy chỉ ra đằng sau, “Nhìn thấy ba cái vạch đó không, anh đứng ra đó, từ giờ trở đi phải giữ khoảng cách bằng này! Nghe chưa?”

Tùy Kỳ nhìn ra sau, chỗ kia cách khoảng chừng hơn hai mét, anh có chút không vui, “Vì sao?”

Lúc đó có một cô gái trẻ đi qua không nhìn được nghĩa sang một cái, Mạc Tùy giận dữ rống lên, “Bảo anh đứng đó cơ mà có nghe thấy không!”

Tùy Kỳ cũng liếc nhìn người đi đường, dường như đã hơi hiểu được tình hình. Anh xoa xoa hai mắt của mình, lui về sau mấy bước, buồn thiu.

“Còn chưa qua vạch!” Mạc Tùy nhắc.

Tùy Kỳ nhìn cô ai oán, rồi lui thêm một chút.

18. Chương 18: Sự Săn Sóc Của Tùy Kỳ

Mạc Tùy vừa lòng, lại chậm chạp nhảy lò cò đi trước. Nhưng khi vào cửa hàng hai người không thể tránh khỏi việc đứng gần nhau. Cũng không biết là bởi vì vừa rồi cô bắt anh đứng ra xa hay vì lý do gì mà vừa vào đến nơi Tùy Kỳ liền tiến tới cực kỳ gần, gần như là dán sát vào người cô.

Mạc Tùy nhìn anh kè kè bên cạnh mình, “Điều hòa rất ấm, anh còn cần lại gần người khác để sưởi nữa cơ à!”

Nhân viên bán hàng nghe xong liền cười trộm, ánh mắt đảo qua cả hai người, nói: “Có bạn trai biết chăm sóc như vậy thật tốt, người khác nhìn cũng phải hâm mộ, chỉ đứng thôi cũng muốn chắn gió cho bạn gái.”

Lúc này cửa cửa hàng bỗng mở ra, cửa hướng về phía Bắc nên gió dội thẳng vào. Tùy Kỳ đứng ở bên trái cô đã chắn hết gió. Người khác không nói thì đúng là Mạc Tùy không phát hiện ra, tuy rằng điều hòa để nhiệt độ cao, nhưng gió mùa đông thổi thẳng vào người cũng vẫn lạnh.

Bạn trai cái rắm ý, nhưng Mạc Tùy cũng lười giải thích, nhất là giải thích với người xa lạ. Càng giải thích người ta sẽ càng tò mò. Cô túm lấy anh kéo lại, “Đứng dịch vào bên trong một chút.”

Tùy Kỳ mỉm cười, mắt cong thành hình trăng khuyết, hai bên má có lúm đồng tiền mờ mờ. Lúc này anh đang mừng thầm vì người ta hiểu nhầm anh là bạn trai cô, dù cảm giác ấy trong lòng rất mơ hồ, chính anh cũng không hiểu rõ, nhưng phản ứng bản năng có thể bộc lộ những cảm xúc sâu kín nhất. Anh thích người khác đặt anh và Mạc Tùy cạnh nhau, khen ngợi anh đối tốt với Mạc Tùy. Điều ấy sẽ khiến anh thấy thỏa mãn từ đáy lòng.

“Tôi thích đứng ở đây.” Anh cười tủm tỉm nói.

Mạc Tuyền nhìn anh như nhìn người thiếu năng, “Tuyền anh, nhưng rốt cuộc là anh thích cái nào?” Cô chỉ quầy hàng, “Chọn đi, đi nhiều cửa hàng thế rồi anh không thấy mệt sao?”

Tuyền Kỳ nhìn lướt qua, kiểu dáng cũng chẳng khác nhau mấy. Anh lại nghĩ đến chiếc di động Mạc Tuyền đang dùng, “Tôi muốn cái giống của cô.”

“Của tôi? Đó là mẫu từ năm ngoái rồi.”

Anh gật đầu, “Ừ, giống của cô.”

Mạc Tuyền nói mẫu cho nhân viên bán hàng, không cần mới nhất tốt nhất, còn tiết kiệm tiền. Chỉ khác là cô dùng màu trắng, Tuyền Kỳ dùng màu đen. Dù sao màu này cũng hợp với đàn ông hơn.

Lấy hàng, dùng thử, tất cả đều rất thuận lợi. Sau khi tính tiền lại thuận tiện mua sim mới. Mạc Tuyền đưa di động cho anh, “Cầm lấy này.”

Tuyền Kỳ nhận lấy ấn vài cái, nói: “Cho tôi số của cô.”

Mạc Tuyền lơ đãng đọc số điện thoại của mình, cô đang nghĩ xem lát nữa nên đi đâu ăn cái gì, gần đây hình như có thêm mấy cửa hàng ăn mới.

Bên cửa sổ tầng trên nhà đối diện có hai người, cô gái mặc đồ trắng hỏi, “Yến Phi, cậu nhìn cái gì vậy?”

“À, một người bạn thôi.” Triệu Yến Phi nhìn Mạc Tuyền phía dưới. Mạc Tuyền bước đi chậm chạp khiến cô chú ý, mà chàng trai cực kỳ tuấn tú bên cạnh càng khiến cô ta kinh ngạc hơn.

Mạc Tuyền đã có bạn trai từ khi nào vậy? Lương Sinh có biết không?

Lúc này Mạc Tuyền bị vấp, được chàng trai bên cạnh ôm vào lòng, sau đó hai người rời đi.

“Đi thôi.” Triệu Yên Phi cười nói với đồng nghiệp: “Lát nữa phải mua gì không?”

“Có chứ, kết hôn rất phiền phức.” Đồng nghiệp cười khổ, nhưng khóe mắt vẫn có hạnh phúc không thể nào che dấu được, “Đúng rồi, hai cậu cũng mau kết hôn đi.”

“Bọn mình ấy à. . .” Cô ta dừng một chút, “Còn sớm.”

Mạc Tuyền định tới Áp Hang Cầu ăn đặc sản Trung Hoa. Lần trước nghe Phạm Tư Nhiễm nói đồ ăn ở đây không tệ.

Lúc đi qua dãy cửa hàng trưng bày xa hoa, Tuyền Kỳ đột nhiên tiến lên kéo cô lại.

“Sao vậy?”

Anh chỉ cửa hàng phía trước, “Chúng ta vào đó xem thử đi.”

Hiếm khi anh chủ động đưa ra yêu cầu, nhưng nhân viên trong mấy cửa hàng như thế này thường là những cô gái trẻ, cô không muốn bị người ta chỉ trích.

“Tôi ở đây chờ, anh vào một mình đi.” Mạc Tuyền ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh. Tuyền Kỳ có chút thất vọng, “Tôi sẽ ra nhanh thôi.”

“Đi đi, đi đi.” Mạc Tuyền xua tay.

Tuyền Kỳ chạy một mạch vào. Mạc Tuyền tựa lưng vào ghế ngồi nhìn quanh rồi lôi điện thoại ra chơi Zombie tận thế. Mới bắt đầu chơi đã thấy anh quay ra rồi.

Trên mũi là chiếc kính đen thật to, phía dưới là chiếc khẩu trang cùng màu, che kín như đóng phim điệp viên vậy.

“Này, đây là của cô.”

Mạc Tuyền cúi đầu nhìn khẩu trang nhưng vàng nhạt trên tay anh, ngẩn người.

Anh cúi đầu, khẽ nói: “Tôi che như vậy có thể đứng bên cạnh cô rồi.”

Tiếng nhạc từ cửa hàng hai bên đường trộn lẫn vào nhau thật âm ỉ. Mạc Tùy kinh ngạc nhìn anh, xem ra anh cũng không ngốc như cô tưởng.

Cô cầm lấy, xoa xoa vụn vụn khẩu trang, cũng không rõ đây là cảm giác gì.

Quay đầu, cô đeo khẩu trang vào, mùi nhựa xộc lên khiến cô nhú mày. Nhưng cô không nói gì, hất cằm, “Đi thôi!”

Tùy Kỳ lại vui vẻ bắt đầu đi bên cạnh Mạc Tùy. Tuy đã võ trang hạng nặng nhưng với người cao ráo anh tuấn như anh thì cũng chẳng có tác dụng là bao, ngược lại thế lại khiến cho người ta có cảm giác xinh đẹp cấm dục mãnh liệt. Số người quay đầu lại nhìn không những không giảm mà còn tăng lên. Mạc Tùy rũ mắt, cố gắng lơ đi cảm giác mất tự nhiên khi bị những ánh mắt xa lạ nhìn chằm chằm.

Ngày hôm sau bắt đầu chính thức đi làm, Mạc Tùy trốn ở góc chết camera không quay được lau bụi bặm bên ngoài bao bì, thỉnh thoảng lại rút di động ra nghịch.

Hôm qua Tùy Kỳ mua di động xong liền lưu luôn số của cô. Cô cũng cho anh số của Phạm Tư Nhiễm, nhưng không biết là anh ngốc hay không quan tâm mà không thấy lưu vào.

Một buổi sáng liên tiếp nhận được tin nhắn của anh, chắc là tâm trạng có đồ mới nên thế. Mạc Tùy nhìn thấy anh nhắn: Bánh bột cuốn nhân thịt hôm nay giống hệt như xác cua vậy.

Sau đó cô không nhận được bèn nhắn lại: Tôi thấy não anh mới là xác cua ấy.

Triệu Yến Phi sáng nay có một cuộc họp. Vì hơi gấp nên Trần Lương Sinh lái xe đưa cô đi.

“Đúng rồi, hôm qua em thấy Mạc Tùy ở Lâm Phường.”

“Ừ!” Trần Lương sinh nhàn nhạt đáp.

“Em thấy con bé đi cùng một người đàn ông, Mạc Tùy có bạn trai à?”

“Không nghe nói.” Anh ta chậm rãi xoay vô-lăng.

Triệu Yến Phi khó hiểu nhìn anh ta một cái, lại nói: “Vậy chuyện Mạc Tùy bị thương anh có biết không?”

Anh ta sững lại, vẻ bình tĩnh biến mất, “Không biết, con bé bị thương à?”

“Hắn là vậy. Hôm qua em thấy con bé đi hơi cà nhắc.” Triệu Phi Yến cười cười, “Lúc rảnh qua thăm con bé đi, đỡ phải lo lắng.”

Trần Lương Sinh nhú mày gật đầu, sau đó tăng tốc.

Anh ta đưa Triệu Phi Yến đi xong, về nhà, cởi áo khoác tùy tay ném trên sofa, sau đó gọi cho Mạc Tùy.

Hai người từ sau lần cãi nhau trước không liên lạc nữa. Mạc Tùy vốn đã chuẩn bị sẵn tinh thần bị một số người chỉ chiết sau khi việc này bại lộ, nào biết anh ta lại không hề có động tĩnh, cô cũng dần dần lơ là, kết quả anh ta vừa gọi đến cảm giác căng thẳng lại xuất hiện.

Cô do dự một chút sau đó quyết tâm cúp máy, người này không thể dây vào.

Mặt Trần Lương Sinh xám ngoét, đây là lần đầu tiên Mạc Tùy cúp điện thoại của anh, gần đây ngoại lệ hơi nhiều rồi đó.

Anh nhìn chằm chằm màn hình điện thoại di động một lúc lâu, cuối cùng cầm lấy máy bàn bên cạnh gọi cho cô.

Đây là điện thoại mới lắp, số cũng hoàn toàn mới, quả nhiên Mạc Tùy nhanh chóng nghe máy, giọng nói kiêu ngạo vang lên, “Ai đó?”

Trần Lương Sinh cười lạnh, “Đúng là càng ngày càng to gan nhỉ!”

Mạc Tùy sững sốt, trầm giọng, “À, là anh à. Có chuyện gì không?”

Cô còn tưởng là Phạm Tư Nhiễm cơ. Lão Phạm hôm kia nói với cô rằng muốn chơi chút trò tình thú với Tư Phàm, định quay về thời dùng điện thoại bàn chứ không dùng di động.

“Nghe nói em bị thương?”

Mạc Tùy híp mắt, “Anh nghe ai nói?”

“Yến Phi thấy em ở trên đường.” Anh ta ngừng lại một tẹo, lạnh nhạt nói: “Đương nhiên, còn có người đàn ông kia nữa.”

“Thế à, trùng hợp thật.” Tuy Trần Lương Sinh nhắc đến Tùy Kỳ vẫn sẽ làm cô cảm thấy kỳ quái, nhưng chuyện đã rồi còn biết làm thế nào nữa.

Cô nhìn chân mình lại nói: “Mấy hôm trước đỡ hàng bị đè vào chân, thay thuốc mấy lần giờ đỡ hơn rồi, không sao đâu.”

“Buổi tối gặp mặt đi. Để anh xem.”

“Không rảnh!”

Trần Lương Sinh tựa vào sofa, cổ áo trong hơi mở ra, ngón tay đặt ở trên đầu gối nhẹ nhàng gõ lên xương bánh chè.

“Bây giờ càng ngày càng khó mời em đấy.” Anh ta cười nói: “Lần nào cũng bảo bận, em đang bận cái gì?”

Mạc Tùy không đáp, cô đương nhiên biết anh ta đang đá đểu cô.

“A Tùy, đừng cho là anh không nói nghĩa là anh đã bỏ qua, em cũng nên có chừng mực một chút!”

Mạc Tùy đáp, “Vẫn là câu nói kia, em không sai.”

“Sai hay không sai là do anh quyết định. Hiện thực rành rành ra đó chúng ta từ từ xem, về sau em cũng đừng có mà hối hận! Buổi tối ra ngoài ăn cơm!”

Mạc Tùy rất khó chịu với giọng điệu vênh váo này của anh ta. Cho dù việc này hoang đường nhưng cô tự nhận mình khá hiểu Tùy Kỳ. Đầu óc anh đơn giản như vậy, nói anh muốn hại người chẳng khác gì truyện cổ tích. Bây giờ anh lại bị người ta mắng như kẻ tiểu nhân toan tính làm cho cô rất muốn bênh vực anh.

“Không đi.” Cô nói, “Buổi tối em còn phải đi làm.”

Sau đó cô cúp máy nhanh như chớp, còn tắt luôn. Trần Lương Sinh nhất định sẽ nổi giận cho xem.

Trần Lương Sinh quả thật rất tức giận, anh ta không thể tin nổi nhìn điện thoại liên tục báo bận, sau đó ném điện thoại xuống đất.

Sắc mặt sa sầm, anh ta ngồi trên ghế một lúc lâu mới cầm áo khoác chạy ra ngoài.

19. Chương 19: Anh Cô Tới Tìm Cô Đây!

Editor: dipM

Beta:mèo mỡ

Mạc Tùy nhìn thấy Trần Lương Sinh lúc đã gần tan làm. Anh ta mặc áo sơ mi trắng quần tây, khoác áo khoác đen, vô cùng phong lưu phóng khoáng.

Nhân viên bảo vệ dắt anh ta đến trước mặt Mạc Tùy, cười nói: “Tiểu Mạc, anh cô đến tìm cô này!”

Mạc Tùy đặt khăn lau điện thoại xuống, đứng lên, “A, phải rồi! Hiếm khi anh mới tới khu này mà!”

Trần Lương Sinh nhàn nhạt liếc cô, nói với người dẫn mình tới: “Làm phiền anh rồi.”

“Không sao đâu.” Anh bảo vệ ngừng nghếch lắc đầu, “Tôi đi trước đây.”

Chờ người đó đi xa, Trần Lương Sinh mới từ từ nhìn sang đồng lõa xộn bấn thủ bên chân Mạc Tùy, “Công việc thế này mà em thấy rất thoải mái sao?”

Mạc Tùy xoắn xuýt mấy ngón tay dính bẩn của mình, “Em thích thế.”

Trần Lương Sinh nhìn cô cúi đầu như thể để tùy anh ta muốn mắng muốn đánh thế nào cũng được liền cảm thấy bất lực, lắc đầu, bước lại gần, “Bị thương ở chân mà sao không nói với anh?”

“Nói cũng chẳng để làm gì.” Cô nhỏ giọng lầm bầm.

“Sao em biết được nói cũng không để làm gì?”

“Anh đâu phải bác sĩ.”

Trần Lương Sinh trừng mắt, “Ít ra anh còn có thể lái xe đưa em đi viện! Còn hơn là một mình em đi!”

Mạc Tùy há miệng, nhưng cuối cùng cũng không nói lời nào.

“Muốn nói gì thì nói đi!”

Cô lắc đầu, “Không, em nói gì được chứ.”

Vốn định nói cho anh ta biết mình không đi một mình, nhưng nếu lời chuyện này ra thế nào cũng sẽ cãi nhau, cô không rảnh.

Anh ta giơ tay gõ gõ Mạc Tùy, ra lệnh: “Ngồi xuống anh xem chân em thế nào.”

Mạc Tùy không nghe, “Đồng người qua lại trông chẳng ra làm sao cả.”

“Em còn biết xấu hổ cơ à!” Trần Lương Sinh trừng mắt lườm cô, rồi nói tiếp: “Ngồi xuống đi, anh che cho.”

Mạc Tùy bị anh ta đẩy xuống ngồi lên băng ghế, cô nhìn anh ta ngồi xổm xuống trước mặt mình, trên gương mặt quá quen thuộc ẩn khuất lo lắng.

“Muốn xem chân em thế, không sợ chân thối quá chết ngất luôn à?”

Trần Lương Sinh cười liếc nhìn cô, “Anh còn từng bị em nhét tất vào mồm rồi đấy, có gì phải sợ?”

Vụ này là do Mạc Tùy có việc tìm anh ta, kết quả hôm trước Trần Lương Sinh thức khuya quá, gọi thế nào cũng không dậy. Cũng tại hồi đấy còn bé, làm gì cũng không nghĩ, cô cởi luôn cái tất đang đi nhét vào miệng anh ta. Nghe nói cả ngày hôm đó đến cả ăn Trần Lương Sinh cũng ném ra được mùi chân.

Chân Mạc Tùy đã tháo băng, có điều vẫn phải kiêng nước, hàng ngày chỉ có thể lau mấy lần bằng khăn, trên ngón chân đau vẫn còn vết nước thuốc rất rõ ràng.

Ngón chân không có móng lại còn bôi thuốc loang lổ nhìn khá đáng sợ. Trần Lương Sinh nhíu chặt lông mày, ngón tay xoa nhẹ nhẹ trên chỗ bị thương, Mạc Tùy giật nảy lên, “Này, bẩn đấy!”

Anh ta ngẩng đầu nhìn cô, không nói một câu nào, đột nhiên giơ tay tóm tai cô.

Mạc Tùy tránh trái tránh phải, “Vừa mới sờ vào chân xong, a, đừng đụng vào em!”

Trần Lương Sinh cố tình sờ mấy cái rồi mới thôi, sau đó giúp cô đi tất.

Mạc Tùy rụt chân lại, “Để tự em làm.”

“Đừng nhúc nhích.” Trần Lương Sinh đẩy tay cô ra, “Hồi bé em đi vệ sinh còn để anh chùi cho đấy, giờ còn tránh cái gì!”

Mạc Tùy đơ ra, lúng túng nhìn anh ta, “Cứ lời chuyện ngày xưa ra là sao.”

“Sao không được? Tết năm nào người lớn cũng thích kể lại chuyện này còn gì?”

Mạc Tùy bĩu môi không thêm nói nữa.

Thu dọn xong thì cũng tan làm, Mạc Tùy bàn giao công việc xong liền đi rút tiền. Trần Lương Sinh vẫn đang đi theo, giờ Mạc Tùy cũng đành mang anh ta đi ăn cùng thôi, còn cố tình chọn đi cửa chính.

Lên xe rồi, cô nhắn tin cho Tùy Kỳ báo anh tự về. Tin nhắn vừa gửi được một giây, anh đã gọi điện thoại tới.

“Cô đi đâu?”

Mạc Tùy quay đầu liếc Trần Lương Sinh, Trần Lương Sinh tỏ mặt rất bình tĩnh cài dây an toàn, “À, tôi với mấy người bạn đi ăn, anh ăn trước đi.”

Lúc đó Trần Lương Sinh quay sang cài dây an toàn cho Mạc Tùy, cô ngửa người ra sau.

“Ăn xong rồi cô về chứ?”

“Ừ, ăn xong tôi sẽ về.”

“Dây này hơi chật, em dịch sang bên kia một chút.” Trần Lương Sinh đột nhiên nói.

Tùy Kỳ lập tức yên lặng, chỉ còn tiếng gió thổi truyền qua điện thoại. Ngày nào anh cũng đứng chờ Mạc Tùy ở nhà để xe, mà cái ngõ đó gió rất lớn.

Mạc Tùy nhú mày nhìn Trần Lương Sinh, dịch người sang một bên, “Tôi cúp đây, anh tự về đi nhé.”

“Chờ một chút,” Giọng anh buồn buồn, “Ai ở cạnh cô vậy?”

“Bạn tôi.”

“Bạn nào?”

“Chắc, anh quan tâm mấy chuyện này từ bao giờ thế?” Mạc Tùy bị anh hỏi cũng khó chịu, “Cúp đây!”

Trần Lương Sinh nhìn cô cúp điện thoại, khóe miệng hơi nhếch lên, “Không phải nói là người thuê chung thôi à? Sao nói chuyện nghe như người yêu vậy?”

“Thân nhau thì nói thế, không được chắc?” Mạc Tùy nhún mày, nghĩ một chút, lại nói: “Không phải anh nói người yêu mới được ở chung à? Em đang cân nhắc việc thành người yêu với Tùy Kỳ đây.”

Trần Lương Sinh bắt đầu nổ máy, anh ta hiểu Mạc Tùy, cô là điển hình cho kiểu người cố chấp không chịu làm theo lời người khác. Người ta bảo cô đi hướng tây, cô sẽ nhất quyết đi hướng đông. Nếu muốn chống lại người như thế, chỉ có thể dùng cái đầu. Biết sao được, ngoại trừ bốc đồng ra, chỉ số thông minh của cô là bằng không, quá ngốc!

Lúc đầu tại anh tức giận quá mới quên mất.

“Em muốn hẹn hò không phải là không được, nếu em thích cậu ta thì dẫn cậu ta về gặp chú Mạc đi. Em cũng không còn nhỏ nữa, đến lúc có bạn trai rồi.” Anh ta vừa quay vô lăng, vừa làm như tùy ý nói.

Mặt Mạc Tùy biến sắc, cảm tức trừng anh ta, rồi quay ngoắt đi nhìn đường ngoài cửa xe.

Vừa khéo lúc này là giờ tan tầm cao điểm nên người đi siêu thị cũng đông vô cùng. Họ ra đến cửa liền bị các xe khác chặn mất, chỉ đành chờ.

Mạc Tùy nhìn cửa ra vào cho nhân viên lục tục có người lên xe đi ra, không lâu sau, Tùy Kỳ cũng ra. Anh không lên xe đi, mà dắt, đầu cúi gằm, mặt không cảm xúc.

Đúng vậy, Tùy Kỳ đang rất không vui. Bạn của Mạc Tùy anh chỉ biết hai người là Phạm Tư Nhiễm và Tư Phàm, nhưng giọng nói lúc này rõ ràng không phải của hai người mà anh quen. Đó là ai? Mạc Tùy hình như rất thân với anh ta. Điều này làm anh rất khó chịu. Trước đây anh chưa từng nghĩ đến chuyện Mạc Tùy quen biết rộng đến mức nào, còn có bao nhiêu người mà anh không biết. Còn bây giờ anh có muốn mong muốn đến điên cuồng phải thăm dò điều đó. Mạc Tùy còn quá nhiều thứ anh không biết làm anh cảm thấy vô cùng khựng hoảng. Anh ghét cảm giác này.

Trần Lương Sinh chú ý tới tầm mắt của cô, cũng quay đầu nhìn. Đó là một chàng trai đẹp đến mức chỉ một lần nhìn thấy cũng không thể nào quên được. Anh ta mím môi nhìn Mạc Tùy vẫn thất thần, không nhận được híp mắt lại.

Không khí lúc hai người ăn rất nhẹ nhàng, tốt hơn rất nhiều so với Mạc Tùy tưởng, như thể những xích mích trước đó hoàn toàn không tồn tại. Thật ra, có một số việc thực sự không nên nghiêm túc quá, điều này làm cô thấy rất thoải mái.

Mạc Tuyền cắn một miếng lên bánh bao nhân canh, hút sạch canh ở trong, rồi dìm cả vỏ bánh vào trong bát dấm cho bên trong đầy dấm rồi mới bỏ vào miệng. Đầu lưỡi bị kích thích mạnh mẽ, cô thoải mái nheo mắt lại.

“Thói quen này phải sửa, ăn thế này dạ dày chịu sao nổi.” Trần Lương Sinh ngồi đối diện lạnh lạnh nói.

Cô bắt mắt nhìn lại, “Câu này anh nói bao nhiêu năm rồi đã thấy chán chưa?”

“Em sửa thì anh sẽ không nói nữa!” Anh ta nhấp một ngụm đồ uống, nhướn mày, “Em đã sửa chưa?”

“Không sửa đâu, cách ăn như thế cũng là tuyệt kỹ của em đó, không phải ai cũng làm được đâu.” Vừa nói vừa bỏ một miếng khác vào miệng.

Trần Lương Sinh buồn cười, “Em còn làm như đáng tự hào lắm.”

Mạc Tuyền hừ một tiếng, rồi chuyển chủ đề, “Được rồi, làm sao anh biết em làm ở cửa hàng đó?” Cô chưa từng nói với anh ta, anh ta cũng không hề nhắc đến, không lý nào anh ta lại biết được cả.

20. Chương 20: Lá Gan Thẳng Oắt Này To Ra Rồi Đây Nhì

Anh ta đã phải lái xe khắp thành phố mấy vòng, tìm lần lượt từng siêu thị một, may mắn cuối cùng đã tìm được, nếu không tìm được cũng chỉ đành chấp nhận. Dù có gọi điện thoại cho Phạm Tư Nhiễm chắc chắn cũng hỏi không ra. Nhưng sao anh ta có thể nói điều này cho cô biết? Nếu nói ra không biết cô sẽ nghĩ như thế nào, hoặc nên nói là không biết sẽ vênh vác đến mức nào.

Anh ta lạnh nhạt nói: “Vừa khéo đến siêu thị đó mua đồ, nghe thấy nhân viên nhắc đến tên em, cho nên thuận miệng hỏi, không ngờ em ở đây thật.”

“Sao anh lại đến đó mua đồ?” Siêu thị Mạc Tuyền làm không phải siêu thị lớn, tính từ nhà Trần Lương thì đó không phải siêu thị tiện lợi nhất.

“À, anh đưa Phi Yến đi làm gần đó, thuận đường mua chút đồ.”

Mạc Tuyền thả thìa xuống lau miệng, không nói nữa.

Cơm nước xong thì vẫn còn sớm, Mạc Tuyền đứng ở cửa ra rụt cổ, nói: “Anh về đi, em bắt xe về.”

“Em cho rằng anh sẽ để em bắt xe về sao?”

Anh ta liếc nhìn chân cô, vẫy vẫy chìa khóa, “Đi thôi.”

Mạc Tuyền do dự nhìn bóng lưng trong gió lạnh sau đó đuổi theo, cái cổ chân đã hết đau không tài nào nói ra được.

Khu cô ở cũng coi như trung tâm thành phố, chỉ có điều ở rìa ngoài nên giao thông và mua sắm đều hơi bất tiện. Thế nên cô bảo Trần Lương đỗ xe ở ngoài cửa khu.

“Cho em xuống ở đây, bên trong quay xe hơi khó.” Cô tháo dây an toàn, nói.

Trần Lương Sinh nhìn bốn phía, đều là nhà cũ, rất nhiều đèn đường đã hỏng thỉnh thoảng chớp sáng chớp tắt, “Điều kiện ở đây không tốt lắm, ở có an toàn không vậy?”

“Không sao đâu, em cũng ở được một thời gian rồi.”

“Chuyển nhà đi, anh tìm chỗ tốt hơn cho em.”

“Không cần.” Mạc Tuyền lập tức cự tuyệt, ngón tay chỉ cửa xe, “Mở khóa.”

“Anh còn chưa nói xong.” Trần Lương Sinh lườm cô, “Em vội cái gì?”

“Rồi rồi rồi, sợ anh rồi.” Mạc Tuyền tựa vào ghế, hai tay ôm ngực nhìn anh, “Nói đi!”

Trần Lương Sinh hạ cửa sổ xe xuống một chút để gió thổi vào, sau đó châm một điếu thuốc, khói màu trắng lập tức lan tỏa khắp xe, mùi nicotine xộc vào mũi.

“Còn hơn một tháng nữa là năm mới rồi.” Anh ta ngậm thuốc lá, neho mắt nhìn về phía trước, “Trước giao thừa mấy ngày nhớ về, đừng khiến mọi người ngay cả năm mới cũng khó chịu.”

Mạc Vĩ Tân có thể coi là người đàn ông có chút thành tựu trong sự nghiệp, mà ham của lạ là bản tính của đàn ông. Từ năm Mạc Tùy chưa đến mười tuổi đã biết ông có tình nhân nhưng cụ thể là ai thì không biết. Qua vài năm mơ hồ biết là quả phụ có một đứa con trai tên Trần Tổ Quyên, nhưng không có bằng chứng nên không thể chứng minh bà ta là kẻ thứ ba được. Năm Mạc Tùy mười sáu tuổi mẹ cô buồn rầu mà chết, nửa năm sau mẹ con nhà họ Trần liền công khai vào nhà họ Mạc. Trần Tổ Quyên có thể nói là hung thủ gián tiếp hại chết mẹ cô, cô sao có thể dễ dàng chấp nhận và tha thứ?

Cô từ nhỏ đã chơi với Trần Lương Sinh, trước khi mọi chuyện xảy ra cô còn có thể nói cho người khác cô thích anh, nhưng sau thì dù có yêu cũng nhất quyết không thể mở miệng. Cô hận mẹ anh, hận cha mình, nhưng cô vẫn là con gái ông, còn yêu con trai kẻ thù của mình. Bao năm phải lừng chừng bên bờ lương tâm đã tra tấn, xé nát cô. Mạc Tùy không quên được hình ảnh mẹ mình cô đơn qua đời trong phòng bệnh, bất lực khi không quên được người mình yêu đồng thời cũng chẳng bao giờ có được.

Trước khi có thể tự lập năm mới nào cô cũng bị bắt phải trở về căn nhà kinh tởm đó, buộc phải cùng họ đón năm mới. Sự phản kháng của cô chẳng thể thay đổi được gì, khuất phục trước hiện thực tàn khốc chỉ có thể ẩn nhẫn. Sau khi có thể tự lập được, điều đầu tiên cô làm là chuyển đi, sau đó gần như không bao giờ về nữa. Thời điểm cô thực sự thoát ly được khỏi đó là sau tốt nghiệp, nơi đã từng gọi là nhà kia đã chẳng còn lại bao nhiêu đồ của cô nữa, nhưng vẫn cố ý quay về một chuyến để chuyển đồ, thực chất là muốn tuyên bố từ nay về sau cô và họ không còn bất cứ quan hệ nào nữa

Mấy năm nay cô luôn trốn tránh Trần Lương Sinh. Tuy biết tình yêu không có kết quả nhưng trái tim vẫn không tài nào không chế được, vậy nên cô chỉ có thể trốn tránh chờ quá khứ trôi qua. Làm gì có ai thiếu một ai đó là sẽ không thể sống được, cũng không có ai có thể nhớ thương một người cả đời?

Giao thừa năm ngoái cô bị Trần Lương ép về, hiện giờ Mạc Tùy mà được quay lại ngày hôm đó, cô sẽ im lặng ở lại mấy ngày, sau đó vào đêm giao thừa, khi bọn họ đang hoà thuận vui vẻ, trực tiếp lật bàn. Đùa à, Mạc Tùy cô không dễ chịu mẹ nó dựa vào cái gì lại phải để cho bọn họ sung sướng.

Đa phần oán hận đều được tích lũy qua năm tháng, muốn tiêu giảm lại càng cần nhiều thời gian hơn. Trần Lương Sinh nói vậy, đã hoàn toàn đâm trúng cái gai trong lòng Mạc Tùy.

Nương ánh trăng lạnh lẽo bên ngoài cô nhìn thùng rác cạnh cửa lớn, cười cười, “Năm mới anh đừng mong em về, bình thường ép em về còn chưa tính, cái ngày gia đình đoàn viên vậy tội gì phải tới ép em.”

“Đó cũng là nhà em!” Trần Lương Sinh nói nhỏ.

“Không!” Mạc Tùy lắc đầu, “Anh đừng nói vậy, mẹ em chết sớm, ba em đưa tiễn. . . . người phụ nữ khác về nhà. Một đứa bé không cha không mẹ như vậy nào dám nói là có nhà.”

Trần Lương Sinh duỗi tay ra ngoài cửa sổ gẩy tàn thuốc, “Mạc Tùy, có một số chuyện phải nghĩ thoáng một chút, đừng nên đi vào chỗ bế tắc cả đời, làm vậy rất vô nghĩa!”

“Ừ!” Cô gật đầu, “Lúc an ủi người khác em cũng thường nói thế.”

“Em biết ý anh không phải thế mà!” Trần Lương Sinh quay đầu nhìn cô, “Tội gì, mẹ anh thật ra cũng sống không tốt, em không biết. . . .”

“Đủ rồi!” Mạc Tùy khẽ ngắt lời anh ta, “Đừng kể lể với em bà ta đáng thương thế nào, đáng đồng tình thế nào. Một người phụ nữ không có chồng nhưng vẫn nuôi dạy con thành tài quả thật vĩ đại, đáng tiếc, bà ta không nên đi cướp chồng người khác. Điều đó khiến em cảm thấy kinh tởm.”

Mạc Tùy vén vén tóc mái hơi dài trước trán, “Em không phải người theo thuyết vô thần, em luôn cảm thấy kẻ phá hoại hạnh phúc của người khác sẽ xuống Địa ngục. Trần Lương Sinh, quan điểm của chúng ta về vấn đề này luôn khác nhau, nếu anh còn mong về sau quan hệ của chúng ta không trở nên căng thẳng thì tốt nhất nên dừng tại đây. Là em ngu xuẩn, vĩnh viễn sẽ không thay đổi.”

Tàn thuốc màu đỏ đã cháy tới đuôi, Trần Lương Sinh chăm chú nhìn nửa bên mặt trắng nõn của cô nên không chú ý, cho đến bị bỏng mới vội vàng thả tay. Đầu mẩu thuốc lá bị gió khẽ thổi lăn mấy vòng ra xa.

“Nếu chúng ta không có hơn mười năm tình cảm, có phải ngay cả anh em cũng không muốn gặp đúng không?” Anh ta chậm chậm hỏi.

“Anh cảm thấy bây giờ em muốn gặp anh sao?” Mạc Tùy nghiêng đầu nhìn anh ta một cái, cười cười, “Chúng ta vì sao lại thành ra thế này trong lòng anh và em đều hiểu, anh cần gì phải hỏi thẳng ra?”

Trần Lương Sinh không nói nữa, một lúc lâu sau liền mở khóa, “Đi đi!”

Mạc Tùy nhanh chóng mở cửa xuống xe, chạy đi như trốn.

Trần Lương Sinh nhìn bóng dáng cô dần khuất ở góc đường mới nhắm mắt lại, mỗi một tựa vào lưng dựa.

Tùy Kỳ là người sống rất có quy luật, đến giờ ăn cơm đến giờ xem tivi đến giờ tắm rửa đến giờ ngủ, cho nên Mạc Tùy vào nhà thấy anh đang ngẩn người ngồi ở ghế trên cũng không khỏi kinh ngạc. Cô nhìn đồng hồ, thắc mắc: “Anh ngồi đây làm gì? Không xem phim tám giờ [*] của anh nữa à?”

[*] Phim tám giờ: những phim truyền hình cầu huyết chiếu vào giờ vàng.

Anh ngược mắt liếc cô một cái, khó chịu quay đầu không để ý tới cô.

Ồ kìa, lại giở trò gì đây? Mạc Tùy khó hiểu nhìn gáy anh vài lần, đi tới, đưa ngón tay chọc chọc cánh tay anh!

“Anh làm sao thế? Tưởng gáy mình đẹp lắm đấy à? Cũng chỉ là nửa cái vòng tròn thôi, tự hào cái gì!”

Tùy Kỳ quay mặt vào tường, lầm bầm, “Cô đi ăn cơm với người đàn ông khác.”

Mạc Tùy đợi mãi không thấy anh nói tiếp, “Rồi sao?”

“Không cho tôi biết!”

Thấy anh cứ nói nửa chừng lại thôi, Mạc Tùy cũng hơi bực. Vừa nãy đã bị Trần Lương Sinh làm cho khó chịu rồi, tuy là chuyện đã nhiều năm nhưng cứ nhớ tới là cô vẫn tức như thường.

Cô không nhịn được, quát: “Con mẹ nó, anh có rắm thì đánh đi, phiền chết đi được. Đàn ông đàn ông mà lẽ ra lẽ rề, tôi còn chưa đàn bà bằng đâu.”

Tùy Kỳ vội vàng quay đầu nhìn cô, vẻ mặt vô tội và uất ức, anh cũng gào lên, “Chỉ biết đi theo người đàn ông khác, không ăn cơm với tôi!”

Mạc Kỳ nghe vậy liền đơ luôn, sau đó trợn mắt. Thằng oắt này gan to ra rồi đấy nhỉ!

21. Chương 21: Bao Trung Hoa Thay Đổi Mọi Cục Diện

Chả hiểu sao lại đăng bây giờ cơ phải để giãn hai chương cách nhau 1 tuần chứ mèo ơi ơi ơi

Cô tiện tay vỗ một cái vào đầu anh, “Hâm quá, tôi chạy theo đàn ông lạ bao giờ? Chạy rồi còn về hay sao? Mà cho dù chạy thật anh quản được chắc?”

Tùy Kỳ sờ sờ chỗ bị cô vỗ, “Sau này cô đừng có chạy lung tung!”

“Ai cần anh lo!”

“Tóm lại là không được chạy lung tung!” Anh nhấn mạnh!

Mạc Tùy giơ tay lên phách lối chỉ vào mũi anh, đang định nói lại thì bị anh nắm lấy giật lại phía mình. Cô va vào góc bàn rồi chật vật ngã vào lòng anh, Tùy Kỳ cúi đầu nhìn cô, hai người lập tức mất anh mất em từng đó vì sao, hô hấp nháy mắt hòa vào làm một. Mạc Tùy không hề để ý bụng bị đụng đau, bối rối nhìn anh. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thẳng vào mắt anh từ khoảng cách gần như thế, đôi mắt trong suốt sạch sẽ như nhìn không thấy đáy.

“Làm cái gì vậy? Buông tay!” Mạc Tùy cố giữ bình tĩnh quát khê, giấu đi sự bối rối bên trong.

Tùy Kỳ nhìn đôi môi cô khép mở mà hầu kết trượt trượt. Anh hơi tránh tầm mắt nhìn chăm chăm vành tai cô, “Sau này không cho cô chạy theo thằng khác!”

Mạc Tuyền không thể hiểu sao anh cứ cố chấp về chuyện này như vậy, hơn nữa chuyện này có liên quan tí gì đến anh đâu?

“Anh có buông ra không?” Mắt cô dần dần lạnh đi, “Nếu anh còn muốn yên ổn sống ở đây thì ngoan ngoãn một chút cho tôi!”

Trái tim Tuyền Kỳ như bị giọng nói lạnh như băng của cô đâm thẳng một nhát. Sau khi lấy lại ý thức, anh nhanh chóng thả cô ra, rồi luống cuống nhìn Mạc Tuyền, há miệng định nói gì. Cuối cùng lại tiếp tục yên lặng!

Cô có thể thuận miệng nói một câu cút với Mạc Tuyền, đây là lợi thế lớn nhất của Mạc Tuyền, cũng là đòn chí mạng với Tuyền Kỳ.

Mạc Tuyền nhanh chóng đứng dậy sửa sang lại quần áo, sau đó quay người đi vào phòng ngủ. Đến khi đóng cửa lại, cô mới bình tĩnh lại thở ra một hơi, xoa xoa ngực mình, không biết là bị dọa sợ hay làm sao, mà tim đập rõ là nhanh!

Từ đó, tan tầm Tuyền Kỳ không bao giờ chờ Mạc Tuyền ở nhà xe nữa, mà ngồi ở chỗ quét thẻ công để chờ luôn. Qua mấy hôm có người đã trêu anh là “hòn vọng phu phiên bản nam”, anh còn ngốc nghếch đến nỗi mừng rỡ bao nhiêu lâu, làm cho Mạc Tuyền thật sự không chịu nổi!

Khi nhận được điện thoại của Tư Phàm, Mạc Tuyền đang chuẩn bị đi làm, giọng nói gần như đứt quãng của anh ta vang lên ở đầu kia: “Lão Mạc, có thấy Tư Nhiễm không? Có chuyện rồi, không thấy cô ấy đâu!”

Mạc Tuyền ngừng lắc chìa khóa trong tay: “Nói rõ hơn đi!”

“Không thấy Tư Nhiễm đâu hết, từ tối hôm qua đã không thấy nữa, anh làm thêm giờ vừa về mới phát hiện!”

“Có khi nào là đến nhà người khác chơi không?”

“Không thể!” Anh ta nói rất chắc chắn: “Trong nhà đồ đạc rất lộn xộn, rõ ràng có dấu vết phản kháng!”

Mạc Tuyền mặt biến sắc: “Chờ đó, em tới ngay!”

Tuyền Kỳ đứng bên vãn quan sát nét mặt của Mạc Tuyền, chờ cô cúp điện thoại xong phi ra ngoài như cơn gió, anh cũng nhanh chóng khóa kỹ cửa bám sát theo.

Mạc Tuyền vừa lên xe vừa gọi cho Vương Triệu Tường xin nghỉ.

Ông sếp ở đầu kia phát khùng, rống lên, “Thưa cô, sao lần nào cô cũng vậy thế? Cô tưởng siêu thị này là nhà cô mở đấy à?”

“Sếp ạ, cháu biết lỗi rồi, thực sự đó, cháu biết lỗi rồi!” Mạc Tuyền quay về phía ghế trước mặt vừa gạt đầu lia lịa, “Nhưng hôm nay xảy ra chuyện lớn thật, chuyện liên quan đến mạng người, cháu phải xin nghỉ, chậm một chút không chừng có người mất mạng đấy!”

Tài xế taxi nghe thế không nhịn được nhìn hai người họ qua kính chiếu hậu một cái.

“Mẹ kiếp, có lần nào cô xin nghỉ mà không bảo là sắp chết không?” Vương Triệu Tường tiếp tục gào lên trong giận dữ, có một cấp dưới suốt ngày xin nghỉ thế này là kiếp nạn lớn nhất đời ông!

“Đảm bảo là không có lần sau, thật mà, bao giờ về cháu mua Trung Hoa cho chú!”

“Ông đây thêm Trung Hoa làm gì!”

“Hai bao!”

Wang Zhao Tuo không liên tiếng nữa, Mạc Tuyền liếc nhìn người bên cạnh đang chăm chăm nhìn cô, nói tiếp: “Sếp, tiện thể báo quản lý Lưu là Tuyền Kỳ cũng xin nghỉ nhé!”

“Méo gì, hai đứa chúng mày giờ trò bỏ trốn à!”

“Ba bao Trung Hoa!”

Mạc Tuyền cúp điện thoại không được bao lâu thì cũng đến nhà Phạm Tư Nhiễm. Tư Phàm đang lo lắng đứng chờ ở cửa, nhìn thấy họ liền chạy tới. Đôi mắt thức khuya xong vẫn tơ máu, nhìn hết sức thảm thương.

“Anh đã liên lạc tất cả những người có thể liên lạc rồi, không ai biết Tư Nhiễm đi đâu, từ hôm qua đã không thấy cô ấy, điện thoại di động anh đã gọi đến hết pin rồi!” Anh ta hoảng loạn túm tóc như sắp nhảy dựng lên.

Mạc Tùy ngẫm nghĩ một chút, hỏi: “Gần đây ra ngoài chơi có gây tội với ai không?”

Anh ta nghĩ rồi nói: “Không hề! Bọn anh đều rất bận, mấy ngày nay không hề đi ra ngoài!”

“Có ai... đến tìm cô ấy không?”

“Cũng không có!” Anh ta nghĩ một chút, “Chỉ là gần đây tâm trạng có chút bất ổn!”

Mạc Tùy nghi hoặc cúi đầu nghĩ, đột nhiên như thể nghĩ ra cái gì, trợn mắt, “Hôm nay là mừng mấy?”

“17, sao vậy?” Tư Phàm túm lấy người cô, “Có phải nghĩ ra cái gì rồi không?”

Tùy Kỳ nhìn móng vuốt của Tư Phàm đang chạm vào Mạc Tùy khó chịu nhíu mày, đưa tay đẩy ra.

“Em biết nó đi đâu rồi! Anh nó ra tù!”

Phạm Tư Nhiễm có một anh trai tên là Phạm Hoắc, mấy năm trước vào tù vì tội cướp đoạt tài sản. Một thời gian trước, cô ấy có nhắc đến, hình như là được thời hạn giam giữ kết thúc trong mấy ngày này.

Nếu như đúng là anh cô ấy đã ra tù, vậy rất có thể là cô ấy bị anh mình bắt. Hai anh em nhà Phạm Tư Nhiễm tình cảm không thân thiết, mà Phạm Hoắc không phải kẻ trọng tình thân, tình ruột thịt đáng trân trọng trong mắt người khác với hắn chỉ là thứ vô giá trị, đã không thể tiêu như tiền còn không thể dùng như đàn bà thì có tác dụng gì.

Hơn nữa hắn ta vào tù đâu phải lần một lần hai?

Ba người cùng đi xe đến ngoại ô. Nhà Phạm Tư Nhiễm ở vùng nông thôn ngoại thành. Chỗ đó mấy năm nay đã chuẩn bị xây thành khu nghỉ dưỡng, các gia đình đều chuyển đi cả, chỉ còn lại một vài căn nhà cũ xập xệ chờ phá bỏ mà thôi.

Mạc Tùy đã từng đến đây một lần, địa chỉ cụ thể không còn nhớ rõ, xuống xe đi lòng vòng một hồi cũng không thấy manh mối nào.

Tư Phàm vội la lên: “Được chưa vậy? Hay anh báo cảnh sát nhé!”

“Báo cái mông, chưa đến 24 tiếng!” Mạc Tùy cũng sốt ruột nhíu chặt mày, cô giơ cổ tay xem đồng hồ, thời gian trôi qua quá nhanh.

Lúc này đột nhiên Tùy Kỳ chỉ vào một chỗ, nói: “Hay đi sang đó xem?”

Mạc Tùy nhìn theo tay anh chỉ. Ở vùng nông thôn vắng người, ruộng đồng rất nhiều, chỗ Tùy Kỳ chỉ là một mảnh ruộng cỏ mọc hoang um tùm.

“Ồ hân, anh có thấy cái nhà nào ở đó không?” Mạc Tùy tức giận lườm anh.

“Nhưng có cảm giác có người đi qua đó!” Anh thấp giọng nói.

“Có người đi? Sao anh nhìn thấy được?” Mạc Tùy vội vã đi qua nhìn một chút.

“Nhìn cỏ, cỏ rạp về một bên!” Thoạt nhìn rõ ràng có người thường xuyên đi lại, nhưng bụi cỏ như thế rất nhiều, cũng không thể chứng minh được gì, biết đâu là gió thổi!

Tùy Kỳ lại nói: “Còn có bùn đất, bên kia có vết chân!”

Trên đồng cỏ vết chân cũng không phải chuyện lạ, có nhà chuyển đi xong nhưng ruộng ở đây vẫn để lại trông trọt, trở về thăm ruộng thường xuyên!

Mạc Tùy và Tư Phàm liếc nhìn nhau, Tư Phàm nói: “Vây đi, hai người ở đây tiếp tục tìm nhà, mình qua đó xem một chút!”

Dù sao, bây giờ bất cứ điểm đáng ngờ nào cũng không thể bỏ qua, nói không chừng mèo mù vớ được cá rán lại tìm thấy, Mạc Tùy cũng nghĩ vậy, “Được rồi, ai tìm được thì gọi điện thoại!”

Mạc Tuyền dẫn Tuyền Kỳ tiếp tục đi vào trong. Nhà ở đây đều cũ đến bong tróc, phơi gió phơi nắng mãi tường đã loang lổ, các góc nhà chằng đầy mạng nhện, sự điêu tàn tỏa ra từ cả đám bụi bặm trắng xóa đọng ở bên.

Đẩy cửa đi vào, bụi rơi xuống làm Mạc Tuyền nhíu mày. Cô che mũi phẩy phẩy tay. Chỗ khỉ ho cò gáy thế này thì có người không đây? Đừng bảo Phạm Hoắc không tới đây. Đột nhiên cô có chút do dự, không xác định mình đoán có đúng không.

Đột nhiên, cô như nhìn thấy cái gì, thốt lên “Tìm được rồi! Ở đằng kia!” rồi nhào tới.

Thật sự là ngại up quá đi mất thôi.

Chú thích: đọc là hiểu Trung Hoa là cái gì rồi đúng không, thuốc lá đó.

Giờ bị giới hạn dung lượng kho ảnh rồi dùng hotlink vậy. Thuốc lá Trung Hoa thuộc diện hịn, đắt, chả biết hút lên thì nó thế nào khác gì vinataba nhà mình không. Mình chả ham.

Chả liên quan lắm nhưng mỗi lần đi qua nhà máy thuốc lá Thăng Long là lại chết ngất vì mùi thuốc lá thơm lắm ý, ngọt như mùi socola luôn. Nhưng hút vào thì chả thơm gì cả. Kinh.

Chung là thuốc lá với mình cũng như cà phê, đứng từ xa ngửi thôi chứ bảo tự nếm thì không chấp nhận được.

Tiêu đề gốc của chương này là Trung Hoa vạn năng, nghe chả hiểu gì nên đã đổi thành thế này.

22. Chương 22: Mạc Tuyền Bao Che Khuyết Điểm

Đó là một căn nhà còn lụp xụp hơn căn nhà họ đang đứng, toàn bộ nóc nhà gần như đã nát hết.

Mạc Tuyền đá bật cửa gỗ, kèm theo tiếng vang chói tai cánh cửa lắc lư vài cái rồi đổ ụp xuống đất khiến bụi bay mù mịt.

Cô bước lên ván cửa lao thẳng vào. Thật ra cũng chẳng cần vào làm gì, không gian trong nhà nhỏ đến mức liếc một cái là có thể bao quát hết toàn cảnh. Trong nhà trống rỗng, đừng nói là người ngay cả con chuột cũng không thấy.

Mạc Tuyền không khỏi thất vọng rũ vai, ngoại trừ nơi này cô không nghĩ ra được nơi nào khác. Phạm Hoắc trông như thế nào cô còn không biết, cũng không quen ai biết hắn, biết tìm thế nào đây?

Hai người lại đi ra ngoài, Tuyền Kỳ nhìn bộ dáng thất thần của cô mà cũng buồn bực theo. Anh nhìn xung quanh vài vòng, đột nhiên ngừng bước, “Mạc Tuyền, ở kia!”

Đây là một căn nhà cách nhà Phạm Tư Nhiễm không xa, cũng lụp xụp không kém gì nhà hàng xóm. Từ khe cửa khép hờ có thể nhìn thấy bắp chân trắng nõn, trên chân có vết đỏ mờ mờ, nếu không nhìn kỹ sẽ không thấy.

Ôi trời!

Tìm Mạc Tuyền như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, mẹ kiếp, không phải chứ?

Sự sợ hãi trào dâng khiến lưng cô rịn ra một tầng mồ hôi, vội vàng chạy tới run rẩy đẩy cửa ra. Trên mặt đất bẩn thỉu bừa bộn, Phạm Tư Nhiễm nằm im không nhúc nhích, tóc tai rối bù rũ trước trán, mặt đầy máu, quần áo tuy rằng bẩn thỉu nhàu nhúm nhưng ít nhất còn lành lặn mặc lên người, giày không biết đã rơi ở đâu, trên làn da chỉ chít vết thương lớn nhỏ không đều.

Mạc Tuyền không biết cô ấy bị thương nặng hay nhẹ, cũng không biết bị thương ở đâu nên không dám tùy tiện di chuyển cô ấy, chỉ nằm sấp xuống đất dùng tay vỗ mạnh lên mặt cô ấy, “Lão Phạm, lão Phạm, cậu tỉnh lại đi?”

Không biết Phạm Tư Nhiễm nằm trên đất đã bao lâu, khuôn mặt trắng bệch như người chết, chạm vào cũng thấy lạnh ngắt.

Mạc Tuy vội vàng cởi áo khoác lên người Phạm Tư Nhiễm, Tuy Kỳ cũng cởi đắp nốt nửa người dưới cho cô ấy.

“Anh lập tức gọi cho Tư Phàm, sau đó gọi cứu thương.” Mạc Tuy phân phó Tuy Kỳ, nơi này quá hoang vắng không bắt được xe, chỉ có thể gọi xe cứu thương đến mà thôi.

Mạc Tuy vừa xoa xoa cánh tay cùng hai chân Phạm Tư Nhiễm, vừa lớn tiếng gọi tên cô ấy, “Lão Phạm, lão Phạm, mẹ kiếp, cậu mới chỉ gọi đầu ỉnh mình đã phải mát-xa toàn thân cho cậu. Mẹ nó, ít nhất cũng phải ừ hử một tiếng ỉnh biết chứ, nếu không sao mình biết tay nghề mình ra sao được?”

Cô lại chạy lên phía trước lay đầu cô ấy. Mạc Tuy sốt ruột đến đỏ cả mắt, người Phạm Tư Nhiễm vẫn lạnh như thế.

“Phạm Tư Nhiễm, tỉnh lại đi, chúng ta lập tức tới bệnh viện, cậu tỉnh lại ngay ỉnh.” Mạc Tuy dùng sức xoa xoa mặt cô ấy, “Nếu cậu không tỉnh Tư Phàm phải làm sao bây giờ? Tên khốn kiếp ấy nhất định sẽ chạy theo con khác đấy, con mẹ nó, cậu chấp tay nhường cho con khác thật à? Mẹ kiếp, cậu không nhu nhược đến mức đó. Đúng không?”

Không biết là bị lời này kích thích hay do không chịu nổi sự giầy vò của Mạc Tuy, Phạm Tư Nhiễm khó chịu giật giật mí mắt, sau đó hé một chút, khuôn mặt mơ hồ trước mắt dần trở nên rõ ràng.

Mạc Tuy mở to mắt nhìn cô ấy, lúc này lại dùng sức vỗ vỗ lên mặt cô ấy, vui mừng nói: “Tỉnh lại, cậu phải cố duy trì tỉnh táo, nghe không?”

Phạm Tư Nhiễm lúc này đã tỉnh hẳn, nhìn Mạc Tuy đột nhiên khóc òa lên, “Hu hu hu. Đau chết mất.”

Lúc này Tư Phàm dựa vào lời chỉ đường của Tuy Kỳ cũng đã tìm được bọn họ. Người anh ta lấm lem bùn đất, vừa chạy vào thấy tình trạng của Phạm Tư Nhiễm, anh ta đau lòng muốn chết.

Anh ta vội vàng ôm chặt Phạm Tư Nhiễm vào lòng. Phạm Tư Nhiễm đột nhiên hét một tiếng, “Mẹ kiếp, đau em.”

Mạc Tuy bắt lực nhắm mắt, cô còn đang định bảo đừng đụng vào cô ấy, đề phòng có chỗ nào gãy xương hoặc trật khớp, đáng tiếc vẫn chậm một bước.

Tư Phàm đặt Phạm Tư Nhiễm lại xuống đất, dây thần kinh cũng bắt đầu hoạt động trở lại. Phạm Tư Nhiễm lạnh đến mức răng đập lập cập vào nhau, vết máu bám trên mặt bởi vì nước mắt mà biến thành lệ máu, khuôn mặt quả thực vô cùng thê thảm.

“Cậu cử động xem có chỗ nào không ổn, có ngồi dậy được không, nằm mãi như vậy không tốt đâu.” Mạc Tuy ngồi xổm xuống nói với cô ấy.

Về mặt Phạm Tư Nhiễm vô cùng đáng thương, “Không có sức.”

Tuy Kỳ lúc này đã tìm lại được đôi giày của Phạm Tư Nhiễm từ nơi khác, đưa cho Mạc Tuy.

Mạc Tuy giật mình nhìn anh, “Anh tìm ở đâu thế?”

Tuy Kỳ chỉ vào bên trong, “Dưới đồng gạch.”

Đó là một đồng gạch bụi chông chắt. Siêu thật, thế mà cũng tìm được.

Mạc Tuy vội vàng đi giày cho Phạm Tư Nhiễm, kết quả phát hiện trong giày còn có cả một bên tất bị thiếu. Đúng là siêu +1.

Phạm Tư Nhiễm được Tư Phàm đỡ ngồi dậy. Một chân và một bên tay cô ấy không thể cử động, vết thương trên đầu to nhỏ ra sao còn chưa biết, có nội thương hay không cũng phải đến bệnh viện kiểm tra mới biết được.

Xe cứu thương nửa tiếng sau mới đến, vội vàng nâng cáng đưa người lên xe. Mạc Tuy ngồi trong khoang, nói với y tá: “Thiên sứ áo trắng à, tốc độ của mọi người nhanh thật đấy. Cánh dài đến mức nào rồi?” Nếu là người nguy kịch hấp hối chẳng phải đã ‘thăng’ luôn rồi sao?

Y tá đương nhiên hiểu được sự châm chọc trong lời cô, hạ giọng nói: “Đành chịu, nội thành đông xe, chúng tôi đã đến nhanh nhất có thể rồi. Hơn nữa đường ngoại thành chỗ này lại khó đi, chúng tôi thật sự hết cách.”

Ở trên xe, Phạm Tư Nhiễm được làm kiểm tra đơn giản một lượt. Tình trạng cũng không quá nghiêm trọng, muốn có kết quả kỹ hơn thì phải chờ đến bệnh viện.

Thấy tinh thần cô ấy đã ổn định, Mạc Tùy liền hỏi cô ấy đầu đuôi ngọn ngành.

Tình huống cụ thể khá giống với những gì Mạc Tùy suy đoán, quả nhiên là Phạm Hoắc. Hắn mới ra tù không có tiền nên nghĩ cách kiếm tiền, dù sao vừa mãn hạn nên không dám đi cướp của người khác, đành tống tiền những người thân xung quanh.

Phạm Hoắc thực tế đã được thả ra mấy ngày rồi, hắn hỏi thăm tin tức của Phạm Tư Nhiễm khắp nơi. Phạm Tư Nhiễm nghe phong thanh nên định chuyển nhà, chỉ có điều chưa kịp thực hiện thì Phạm Hoắc đã tới. Sau khi cướp hết đồ trong nhà hắn còn ép Phạm Tư Nhiễm nói mật mã thẻ ngân hàng. Trong đó là toàn bộ tiền tiết kiệm của Phạm Tư Nhiễm và Tư Phàm, bọn họ định dùng để sang năm kết hôn nên cô ấy đương nhiên không chịu nói. Phạm Hoắc thấy vậy liền đánh ngất cô ấy, lôi ra ngoài.

Đêm hôm khuya khoắt hắn đưa cô ấy đến nhà cũ rồi đánh thức cô ấy dậy, sau đó đánh cô ấy thương tích khắp mình. Đến tận lúc trời sắp sáng, Phạm Tư Nhiễm vẫn không chịu nói. Phạm Hoắc thấy không lấy được mật mã, vừa khéo lại kiếm được một khoản tiền mặt nên hắn vứt cô ấy lại chuồn mất.

Cũng coi như hắn còn chút lương tri, không đến mức giết người diệt khẩu, bằng không giờ thứ bọn họ tìm được đã là thi thể của Phạm Tư Nhiễm rồi.

Tư Phàm đau lòng hôn lên trán cô ấy, “Tiền có thể kiếm lại, lúc ấy đáng lẽ em nên nói mật mã cho hắn.”

Cô ấy uất ức bĩu môi, “Nhưng em muốn kết hôn.”

Có lẽ vì không có một gia đình bình thường hạnh phúc, nên kết hôn cùng người mình yêu tạo thành gia đình đã trở thành mong ước lớn nhất của Phạm Tư Nhiễm.

Mạc Tùy và Tùy Kỳ ở bệnh viện đến chiều, sau khi chắc chắn Phạm Tư Nhiễm đã ổn mới trở về. Ánh mặt trời hôm nay rất đẹp, chiếu lên người có cảm giác hết sức thoải mái. Cô híp mắt duỗi lưng, sau một phen hú vía là cảm giác mỗi mọt. Phạm Hoắc mới chỉ bắt đầu, không xử lý hắn chỉ sợ sau này sẽ lại phát sinh sự cố. Chuyện này tuy không ai nói ra miệng nhưng trong lòng mỗi người đều hiểu.

Qua vài ngày hai người rảnh rỗi nên cùng đi chăm Phạm Tư Nhiễm. Cô ấy vẫn đang xin phép ở nhà dưỡng thương, hiện tại trong nhà còn nuôi thêm một con chó, để phòng Phạm Hoắc lại đến gây chuyện. Chỉ ít có chó sẽ yên tâm hơn một chút, cho dù không có tác dụng thì mẹ nó ít nhất còn có thể sủa vài tiếng.

Tùy Kỳ ôm chó ở phòng khách xem tivi, Mạc Tùy ngồi tán gẫu cùng Phạm Tư Nhiễm cách đó một đoạn.

“Con chó kia thì có tác dụng gì hả? Nhỏ tí, muốn nuôi thì cũng phải nuôi con nào to một chút chứ.” Mạc Tùy nhìn con chó lông vàng, nói với vẻ nghi ngờ.

“Nuôi từ nhỏ mới có tình cảm, lớn thì nói làm gì. Không chừng còn chạy theo người lạ mất.” Phạm Tư Nhiễm nhàn nhã cắn hạt dưa nói.

Mạc Tùy không quá tán thành, cô không có hứng thú với loại động vật nhỏ này, thay vào đó lại nói Tùy Kỳ: “Anh đừng ôm nó chặt quá, cẩn thận dây bẩn lên người.”

Tùy Kỳ quay đầu nhìn cô, ngay cả con cún lông vàng trong lòng anh cũng chui đầu ra gối lên khuỷu tay anh, rảnh rang nhìn Mạc Tùy, “Tôi vừa cho nó ra ngoài giải quyết rồi, không sao đâu.”

Lần này đổi thành Phạm Tư Nhiễm kinh ngạc, “Anh mang nó đi giải quyết ở đâu?”

“Ban công.”

Sắc mặt Phạm Tư Nhiễm càng thay đổi, đột nhiên đứng dậy bắt Mạc Tùy đỡ cô ấy ra ban công, một tay treo trước ngực, một tay bó thạch cao, bóng lưng có vẻ rất đau đớn. Cô ấy đứng ở ban công, thấy trên đất đầy phân và nước tiểu, vẻ mặt cũng biến thành đau đớn nốt.

Phạm Tư Nhiễm phần nộ quay vào quát: “Mẹ nó, ai cho anh mang nó ra đây giải quyết? Toilet để làm cảnh à?”

Mạc Tùy không vui, cũng không phải chuyện gì to tát, cô ấy kích động như thế làm gì? Hơn nữa còn dám mắng người của cô, vì thế cô rút tay lại. Phạm Tư Nhiễm đang mắng hăng say chặt vật lảo đảo, khó hiểu nhìn cô. Mạc Tùy lạnh nhạt nói: “Chỉ là đi bậy thôi chứ có gì đâu? Mà cũng tại cậu nuôi chó trong nhà đấy chứ, mắng cái gì mà mắng? Chờ chồng cậu về bảo anh ta dọn là xong.”

Nói xong, cô hồ hững liếc Phạm Tư Nhiễm một cái xoay người vào phòng. Phạm Tư Nhiễm đứng một chân, một tay chống lan can một lúc mới hoàn hồn, nhảy lò cò vào.

Phạm Tư Nhiễm vừa nhảy vừa lắc đầu, bao che khuyết điểm kiểu này thật quá kiêu ngạo, thật sự quá kiêu ngạo.

Tóc Mạc Tùy đã hơi dài rồi, cô miễn cưỡng tựa vào ghế, chu môi, vừa sấy vừa nghịch tóc mái.

Phạm Tư Nhiễm nhảy lò cò đến bên cạnh cô, ngồi xuống, thở phào, liếc xéo cô một cái, tức giận nói: “Đừng sấy nữa, xấu chết đi được, đợi lát nữa cạo luôn cho xong.”

“Ừ, thế cũng được, tóc dài khó chịu.” Cô đưa tay sờ gáy, tóc đằng sau đã chạm đến cổ áo rồi.

“Vây đi cắt đi, thuận tiện bé con chó đi tắm hộ mình, mấy ngày không tắm bẩn lắm rồi.”

“Cậu nói nhiều như vậy mục đích chính vẫn là đưa chó của cậu đi tắm đúng không?”

“He he.” Phạm Tư Nhiễm cười gian, “Là tiện thể thôi.”

Mạc Tùy tuy rằng không tình nguyện nhưng vẫn đưa con chó kia theo. Cô nhìn con chó lông vàng ngoan ngoãn nằm trên tay Tùy Kỳ, nói: “Chuyện tắm cho chó giao cho anh xử lý.”

Tùy Kỳ gật đầu, xoa đầu chú chó nhỏ, “Được.” Anh cũng rất thích chơi với nó.

Hai người đi tới trước cửa hiệu làm tóc, bên trong không quá đông. Mạc Tùy làm tóc trước, Tùy Kỳ ôm chó đứng bên cạnh chờ.

Mạc Tùy vuốt mái tóc ướt sũng ngồi vào ghế, “Đằng sau cắt ngắn đi, càng ngắn càng tốt, hai bên với tóc mái sửa một chút là được.”

Thợ cắt tóc gật đầu, “Được.”

Cắt tóc được hai mươi phút, Mạc Tùy ngồi bắt đầu thấy buồn ngủ, cũng không biết qua bao lâu, bên tai truyền đến tiếng nói chuyện mơ hồ.

“Con chó thật đáng yêu, chắc chưa được hai tháng nhỉ?” Là giọng nữ rất trẻ.

“Không biết. Của người khác.” Tùy Kỳ thần nhiên đáp.

“Golden Retriever rất thông minh, nhà tôi trước kia cũng nuôi một con đấy. Con cún này tên là gì?”

“Tên?”

Mạc Tùy nhướn mắt nhìn qua gương, con nhóc gọi đầu không biết đã thành niên hay chưa đang nằm bên cạnh Tùy Kỳ cười tít mắt nói chuyện.

“Đúng vậy, thú cưng không phải đều có tên sao?”

Anh nghĩ nghĩ, “Tiểu Mạc?”

Mạc Tùy mở hai mắt ra.

“Hay là Tiểu Tùy?” Anh đang rối rắm lắm bầm.

Đối phương cười nói, “Sao thế? Bạn anh cũng chưa đặt tên cho nó à?”

Lúc này Mạc Tùy nhìn gương đột nhiên quát, “Anh đừng có mà quá đáng.” Tiểu Mạc với chĩa Tiểu Tùy? Dám đánh đồng cô với chó.

Tùy Kỳ nhìn cô một cái, ngoan ngoãn cúi đầu, gầy tai con chó mấy cái, không nói nữa.

23. Chương 23: Mạc Tùy Không Cần Anh Nữa

Con nhỏ gọi đầu xấu hổ nhìn hai người một cái, xoay người chạy tới nơi khác.

Mạc Tùy cắt tóc xong đứng dậy xoay xoay cổ, cảm thấy thân thể thoải mái lên không ít, sau đó nhìn về phía Tùy Kỳ, thấy anh muốn đưa con chó qua, “Á, đừng đưa cho tôi, anh đặt ở ghế đi.”

“Sẽ chạy mất.” Tùy Kỳ nhìn cái ghế một cái.

“Nhỏ như vậy có thể chạy đi đâu?” Mạc Tùy xua tay, “Đặt đấy đi.”

Tùy Kỳ chần chờ cuối cùng vẫn đặt lên, con chó nhỏ đứng ngay ra trên ghế tựa sau đó cuống cuống run lấy bầy nhìn Tùy Kỳ, ánh mắt đáng thương như bị vứt bỏ, còn phát ra tiếng nức nở nhỏ yếu ớt. Anh cúi người vỗ vỗ đầu nó, “Ng ngoan chờ ở đây nhé, tao sẽ quay lại ngay.”

Mạc Tùy lắc đầu cười nhạo ra tiếng, một người đàn ông lớn đầu rồi mà vẫn thần kinh. Tùy Kỳ xoay người đi theo con nhóc gọi đầu đi gọi đầu. Tóc của anh còn dài hơn Mạc Tùy, từ sau khi cô nhặt anh về chưa cắt bao giờ, đương nhiên là rất dài rồi.

Cô rảnh rỗi liền ngồi bên cạnh cầm di động chơi. Khoảng nửa tiếng Tùy Kỳ cũng cắt gọi xong. Khuôn mặt vốn bị tóc che khuất giờ lộ ra, đôi mắt đào hoa hơi xếch, mũi cao thẳng, môi mỏng, đường nét gò má hoàn mỹ, tuấn tú lạ thường. Ngay cả thợ cắt tóc là nam cũng phải ngẩn người.

Mạc Tùy ho khan một tiếng ra quây trả tiền, sau đó chuẩn bị ra về lại bị Tùy Kỳ ngăn lại. Anh vội la lên: “Con chó đâu rồi?”

“Chó?” Mạc Tùy quay đầu nhìn về phía ghế dựa, mất tăm rồi.

Cô nuốt nước miếng, lúng ta lúng túng nói: “Tôi cũng không biết.”

“Cô nói sẽ không chạy mà.” Tùy Kỳ nhìn cô lí nhí nói.

Mạc Tùy bị anh nhìn đến xấu hổ, giống như người lớn làm sai chuyện trước mặt trẻ con, còn bị người ta chỉ thẳng mặt.

Cửa hiệu làm tóc cũng chỉ có một gian mà thôi, liếc mắt một cái có thể bao quát toàn bộ. Hai người tìm vài vòng không thấy đành ra bên ngoài tìm, không chừng con chó đó chạy theo người khác rồi ấy chứ.

Cuối cùng cũng tìm được ở chỗ mấy đứa nhỏ đứng góc đường. Có lẽ là thấy chó nhỏ đáng yêu, thừa dịp không ai chú ý liền ôm ra đây. Mạc Tùy xách cổ con chó nhỏ ném vào lòng Tùy Kỳ, sau đó véo tai mấy đứa nhóc hù dọa: “Ăn trộm là không ngoan, nên bắt vào tù. Nào nào nào, chúng mày lần lượt báo tên bố mẹ ra đây.”

Đám nhóc sợ mất mặt, xoắn xoắn ngón tay cúi đầu, không đứa nào dám hé răng.

Mạc Tùy lại nói: “Không nói sao? Không sao, tối nay cảnh sát sẽ tới nhà gặp ba mẹ mấy đứa ghi tên.”

Trong đó có một cô bé mím môi sợ đến mức đột nhiên khóc òa lên. Có đôi khi nước mắt cũng lây lan, khiến cả đám trẻ con một giây sau liền gào khóc òa òa khóc òa òa.

Mạc Tùy ngó ra, thấy người đi đường bắt đầu nhìn mình với ánh mắt hiếu kỳ liền ngượng ngùng cười cười, cuối cùng kéo tay Tùy Kỳ, “Chạy.”

Mạc Tùy vất chân lên cổ mà chạy, Tùy Kỳ ôm con chó bị động chạy theo sau lưng cô, vòng mấy ngõ mới dừng lại. Cô chống đầu gối, trong lòng còn sợ hãi nhìn đằng sau, chỉ trên bọn nhóc thôi ai dè chúng nó khóc toáng lên. Không biết bị người qua đường nghĩ như thế nào nữa.

Tùy Kỳ nhú mày nhìn cô thở, ánh mắt có chút trách cứ, giọng điệu thản nhiên nói: “Sao cô lúc nào cũng như vậy thế?”

“Hử?” Mạc Tùy nhìn anh, nghi hoặc nói: “Như thế nào?”

“Xấu tính.” Anh nhúm mày sờ sờ đầu con chó nhỏ, mắt không dám nhìn cô nhưng vẫn cả gan hùng hồn nói: “Người ta cũng đâu cố ý, trẻ con thôi mà, cô chấp làm gì?”

Tùy Kỳ rất ít khi có vẻ mặt nghiêm túc chứ đừng nói đến những lời trách móc như thế này.

Mạc Tùy sững sốt, sau đó đứng thẳng người lên hai tay chống eo, vừa cười nói: “Ha, không tồi! Bắt đầu học được cách lên lớp người khác rồi đấy. Nhưng anh cũng thiếu não quá, tôi có khi nào tốt đâu? Hai chúng ta tiếp xúc lâu như vậy rồi, sao giờ anh mới biết?”

Cô quay đầu nhìn xe cộ cùng người đi đường ngược xuôi, vô số người đi lướt qua đều xa lạ mà xa cách, cười nói: “Được rồi, đi thôi, đi tắm rửa cho nó đi.”

Hai tay cô dứt túi đi ra ngoài trước, cũng không thèm liếc anh lấy một cái. Sau đó hai người không nói bất cứ câu nào với nhau nữa. Mạc Tùy chỉ nghếch đi động, vẻ mặt bình tĩnh, còn Tùy Kỳ lại không ngừng nhìn trộm cô, muốn nói cái gì cuối cùng mấp máy vẫn không nói ra.

Đến cửa hàng thú cưng, Mạc Tùy đi đến khu nghỉ ngơi gần cửa sổ ngồi xuống nhìn bên ngoài đến bần thần. Tùy Kỳ ra quầy giao chó cho nhân viên, trong đó một người cười nói: “Chú chó này anh mới nuôi đúng không?”

“Ừ.” Anh gật đầu.

“Tên là gì vậy?”

“Tiểu. Tiểu Tùy.” Nói xong anh liếc nhìn Mạc Tùy một cái, cô dường như lại không nghe thấy.

Chó được ôm vào, Tùy Kỳ chần chờ ngồi xuống đối diện Mạc Tùy, gãi gãi tai có vẻ rầu rĩ. Anh không thích không khí như bây giờ, tuy rằng lúc trước Mạc Tùy cũng rất ít khi nói chuyện với anh, nhưng cũng sẽ không tỏ vẻ xa cách như vậy, giống như hai người chỉ là người lạ. Cảm giác như vậy rất kinh khủng.

Hơn nữa trước nếu như anh có ý kiến cô sẽ phản bác thẳng, giọng điệu thái độ đều vô cùng ác liệt. Tuy rằng làm vậy khiến anh tổn thương, nhưng so với vẻ vô thường vô phạt vừa rồi vẫn tốt hơn nhiều. Mạc Tùy bình tĩnh như vậy khiến anh cảm thấy không có cảm giác an toàn.

Cửa hàng thú cưng có rất nhiều chó mèo thậm chí là lợn con. Mạc Tùy đang nhìn con heo ngốc nghếch kia, Tùy Kỳ nói với bác sĩ bên cạnh: “Con mèo này bị làm sao vậy?”

“Không sao, nó rất khỏe, chỉ tiêm vắc-xin phòng bệnh thôi.” Rút thuốc vào ống kim tiêm, bác sĩ đẩy đẩy kính trên mũi, cười nói: “Đây là mũi cuối, số còn lại thì chờ người tới nhận nuôi nó.”

“Nó vẫn chưa có chủ sao?”

“Phải, là mèo hoang.” Bác sĩ lại đẩy kính, “Mấy hôm trước tôi nhặt được dưới tầng, lúc đó còn gầy hơn bây giờ cơ!”

Tùy Kỳ nhìn con mèo trắng nhỏ nằm ở trong lồng, do dự nói với Mạc Tùy: “Tôi có thể mang về nuôi không?”

Mạc Tùy quét mắt nhìn, đáp hai chữ, “Tùy anh.”

Tùy Kỳ không biết cô nói thật hay là có lệ, dù sao cô cũng rất ghét chó, vì sao giờ muốn nuôi mèo lại dễ dàng đồng ý như vậy? Anh rất sợ Mạc Tùy giận. Cô mà giận, anh cũng không biết nên làm gì, cũng bắt đầu hối hận vì những lời nói ban nãy. Vì sao lại nói vậy cơ chứ? Mạc Tùy dẫn mình về nhà, cô tốt như vậy cơ mà. Nghĩ thế, trong lòng anh lại càng áy náy.

Lúc đi ngoại trừ con chó lại còn dẫn thêm một con mèo, thức ăn và cát đi vệ sinh. Một mình Tùy Kỳ không xách được nhiều như vậy, Mạc Tùy đưa tay ôm lấy con chó. Lần này cô khoan dung khác hẳn lúc đến, điều này làm cho Tùy Kỳ càng thêm sợ hãi.

Sau khi đưa chó về nhà Phạm Tư Nhiễm, Mạc Tùy lập tức đi về nhà. Về tới nhà đã là chạng vạng, Tùy Kỳ đặt con mèo vào chỗ xong liền vào phòng bếp nấu cơm. Mạc Tùy ra ban công thu quần áo của mình rồi tùy tay ném lên giường, còn quần áo của Tùy Kỳ thì gấp gọn gàng giúp anh. Đây là lần đầu tiên Mạc Tùy gấp quần áo cho anh từ khi hai người quen biết tới nay.

Lúc Tùy Kỳ bưng canh đi ra thấy vậy không khỏi ngẩn người, sau một lúc lâu cũng không hoàn hồn được.

Chờ gấp xong hết quần áo thì thức ăn cũng đã làm xong. Mặc Tùy không nói gì lẳng lặng ngồi xuống bắt đầu ăn cơm. Tùy Kỳ nhìn khuôn mặt không biểu cảm của cô trong lòng có chút không yên. Anh cũng không vì Mặc Tùy giúp anh gấp quần áo mà cảm thấy cao hứng, ngược lại lại cảm thấy khó chịu, giống như cô đang yên lặng phân rõ giới hạn, cho dù ý nghĩ này có chút vớ vẩn.

Nhưng đến khi bữa tối kết thúc Tùy Kỳ mới phát hiện ý nghĩ này chẳng những không vớ vẩn, thậm chí anh còn phải đối mặt với hiện thực còn tàn khốc lạnh lẽo hơn thế.

Mặc Tùy lấy từ trong phòng ngủ ra hai tấm thẻ, giao cho anh, “Anh cầm đi, một tấm là quán bar lần trước đền tiền cho anh, tấm còn lại là tiền lương anh làm ở siêu thị. Hôm nay anh hãy chuyển đi đi!”

24. Chương 24: Tôi Sẽ Không Đi

Tùy Kỳ vẫn không nhúc nhích nhìn cô, tay đặt ở trên đầu gối run rẩy không kìm chế được. Mặc Tùy nói nghiêm túc, cô không cần anh nữa.

Mặc Tùy đứng dậy bắt đầu thu dọn bát đĩa, mà đây vốn là việc của Tùy Kỳ, cô vừa dọn vừa nói: “Đi thôi, đồ đạc tôi đã dọn hộ anh hết rồi, cho dù tạm thời không tìm được nhà thì với số tiền ấy anh cũng không cần ăn ngủ đâu đường nữa, anh đi đi.”

Giọng điệu của cô dừng dừng giống như chỉ đang đuổi một con chó con mèo đi lạc vào nhà, không chút lưu luyến.

Tùy Kỳ nhìn cô hờ hững quay mặt đi mà trong lòng đau nhói, anh chỉ nói sai một câu thôi, vì sao lại không cần anh, anh có thể sửa, anh cái gì cũng có thể làm, vì sao lại không cần anh?

Anh im lặng ngồi không nhúc nhích trên một lúc lâu, chỉ cúi đầu ngẩn người nhìn ngón tay mình, trên khuôn mặt tuần tú là vẻ đau đớn và tuyệt vọng khôn cùng.

Thật ra Mặc Tùy cũng không dễ chịu, hai người dù sao cũng đã ở bên nhau một thời gian không ngắn, Tùy Kỳ làm bao nhiêu chuyện không phải cô không phát hiện. Chỉ có điều những lời anh nói hôm nay thật sự đã làm tổn thương cô. Nói gì cũng được nhưng chỉ riêng chuyện này là không. Có lẽ trong mắt anh cô thật sự là một kẻ rất kém cỏi, mặc dù sự thật đúng là cô chẳng tốt đẹp gì, suốt ngày nổi giận mắng mỏ anh, anh có thể nhìn đến bây giờ quả thật là nhân tài. Thôi, dù sao họ cũng là người của hai thế giới, sớm hay muộn cũng sẽ đi đến bước này.

Mặc Tùy từ phòng bếp đi ra thấy anh vẫn còn giữ nguyên tư thế lúc trước không nhúc nhích, cô xoa xoa tay, “Đi đi, dù sao vẫn có thể gặp nhau ở chỗ làm, không cần quá buồn đâu.”

Không cần quá buồn ư? Vì sao cô có thể nói nhẹ nhàng như vậy? Tùy Kỳ cố gắng đè nén cảm giác xua chột tràn ngập trong lòng, cổ họng cũng không thút chặt, hầu kết run rẩy không ngừng.

Mặc Tùy nhìn anh không có phản ứng gì, liền mở cửa, mang đồ cô đã dọn cho anh ra cửa, “Mấy thứ này anh mang hết đi, nếu cái khiêng được cái giường này thì anh cứ lấy, chỗ tôi có lẽ tạm thời không cần dùng. Hai ta nói thế nào cũng coi như quen biết, về sau gặp mặt thì cứ chào hỏi, đừng khiến quan hệ trở nên căng thẳng.”

Cơ mặt Tùy Kỳ giật giật, tay dưới bàn siết chặt, dùng lực quá lớn khiến khớp ngón tay trắng bệch. Ra khỏi cánh cửa này về sau bọn họ chỉ là quan hệ thấy mặt thì chào, tầm quan trọng của anh trong lòng Mặc Tùy có lẽ không bằng Phạm Tư Nhiễm cùng Tư Phàm nên không thể công khai đến đây, không thể ngủ cùng cô ở dưới một mái nhà, không thể nói chuyện xem tivi, không thể dùng chung một phòng vệ sinh, không thể cùng ăn cơm trên một chiếc bàn, lại không thể thấy nét mặt cô bất cứ lúc nào. Tất cả đều không phải của anh, mà một ngày nào đó có lẽ sẽ có một người khác tiến vào thay thế anh, sau đó hưởng thụ tất cả.

Nghĩ vậy khiến dây thần kinh đã đến cực hạn như giãn ra rồi đứt phụt. Anh đứng bật dậy, ghé đống xuống đất. Mặc Tùy đang mang đồ ra cửa cũng giật mình, quay đầu nhìn anh một cách khó hiểu, tên này lại động kinh à?

“Tôi không đi.” Anh xoay người nhìn chăm chăm Mạc Tuy, đáy mắt xuất hiện ngọn lửa hùng hực, kiên quyết hét lên: “Tôi không cần tiền, tôi không đi.”

Mạc Tuy chớp mắt mấy cái, quay lại xách con mèo mới mua ra ngoài, “Đi hay không không phải do anh, mau nhanh đi đi.”

Xách hết đồ ra ngoài, cô đi vào, chỉ chỉ cánh cửa mở rộng, “Đi đi.”

Về mặt Tuy Kỳ bị thương lại kinh ngạc, nhìn cô, “Cô không cần tôi nữa sao?” Nói không cần là không cần thật sao?

“Ừ.” Cô bình thản đáp.

Đầu Tuy Kỳ ù ù như vừa bị người ta giáng ột đòn thật mạnh. Mạc Tuy càng bình tĩnh càng chứng minh cô không cần anh, sự thật này khiến anh uất ức tức giận đến điên mất.

Anh đột nhiên đưa tay túm chặt Mạc Tuy, đẩy cô vào tường. Mạc Tuy không kịp phản ứng, đến khi hoàn hồn đã bị anh đè chặt. Cô hoảng sợ nói: “Làm cái chết tiệt gì đấy, buông tay ra, nghe. . . . Ừm. . .”

Tùy Kỳ đột nhiên cúi người hung hăng hôn cô, anh không muốn nghe Mạc Tuy nói nữa, những lời ấy sẽ chỉ làm anh khó chịu, không biết nên làm thế nào mới tốt.

Mạc Tuy kinh ngạc tròn tròn mắt, bởi vì khoảng cách quá gần nên trước mắt chỉ có một khoảng màu da mơ hồ, đôi môi vẫn còn đang bị giày vò, đầu lưỡi của anh thông thả liếm môi cô, sau đó nhẹ nhàng đưa vào muốn đưa lưỡi vào miệng cô. Hô hấp của hai người trong chớp mắt đã hòa vào nhau, tất cả giây giụa tại giây phút này đều biến mất.

Mạc Tuy nhắm nhẹn, cố gắng thả lỏng cơ thể cứng đờ, chờ anh hơi buông cô ra một ít liền thẳng tay đẩy anh ra rồi cho anh một cái tát, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Mẹ nó, anh chán sống rồi à?” Đây là nụ hôn đầu tiên của bà đây, mẹ kiếp.

Tùy Kỳ chật vật lùi về phía sau vài bước, bên má trắng nõn bị đánh nhanh chóng hiện lên dấu năm ngón tay rõ ràng.

“Cút đi!” Sắc mặt Mạc Tuy cực kỳ khó coi, “Cút ra ngoài ngay lập tức, tôi bị mù mới cho anh ở nhờ.” Nói xong hằn học sờ lên môi.

Tùy Kỳ nghiêng người về phía cô, nói rất nhỏ: “Tôi khiến cô khó chịu vậy sao?”

Mạc Tuy sững sốt, giọng nói tràn đầy tuyệt vọng của anh khiến cô có chút không quen, cuối cùng vẫn tỏ vẻ chán ghét hất mặt, “Đúng, cho nên anh cút đi.”

Tùy Kỳ bất giác run lên, rất nhiều người đều nói anh đẹp, rất nhiều người đều thích anh, nhưng người anh muốn thu hút nhất lại không thích thì có tác dụng gì? Anh thậm chí có chút chán ghét khuôn mặt của mình.

Anh đưa tay tự tát ình một cái thật mạnh, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của Mạc Tuy chậm chậm xoay người đi ra ngoài.

Cửa bị đóng phát ra tiếng vang khiến Mạc Tuy nhú mào, cô liếc mắt nhìn chiếc giường xếp gãy để tựa vào tường, buồn bực vào phòng tắm tắm rửa ngủ.

Ngày hôm sau Mạc Tuy làm ca hai nên cô ngủ nướng đến muộn mới dậy. Ra ngoài, thấy phòng khách lặng ngắt như tờ cô bất giác ngẩn ngơ. Tuy rằng khi Tùy Kỳ còn ở cũng không phát ra tiếng động quá lớn, nhưng chỉ ít cũng có hơi người, bỗng dưng không thấy nữa quả thật có chút không quen.

Cô cười gượng với không khí, sau đó xốc lại tinh thần, vào phòng bếp lấy cơm thừa tối qua nấu lại thành bữa cơm trưa nóng hổi. Đã lâu rồi cô không ăn uống tạm bợ như thế này, ăn được vài miếng liền bỏ. Aiz, ngay cả khẩu vị cũng bị chiều hư rồi, đây cũng không phải là hiện tượng tốt.

Bỏ bát đĩa vào bồn rửa lấy chìa khóa đi làm. Vừa mở cửa liền ngăn cả người, kinh ngạc kêu lên: “Anh không đi à?”

Tùy Kỳ ngồi dựa vào cạnh tường, hành lý để bừa bên cạnh, vẫn nguyên vị trí hôm qua Mạc Tuy xách ra đây.

Ngay cả áo khoác anh cũng không mặc, tay để bên ngoài đã lạnh tới tím tái. Con mèo nhốt trong lồng đã được thả ra, đặt lên đùi, lúc này nghe thấy tiếng liền xoay đầu lại bắt đầu kêu meo meo. Tùy Kỳ mệt mỏi liếc nhìn Mạc Tuy một cái, sau đó lại cúi đầu vui mặt vào người con mèo nhỏ, rầu rĩ nói: “Tôi sẽ không đi.”

Mạc Tuy không biết cái tật cứng đầu này anh học từ ai, mặt dày mày dạn đến này trình độ cũng coi như một tài năng.

“Tôi còn phải đi làm.” Cô đưa tay nhìn đồng hồ, thuận tiện đóng cửa, tiếng cửa đóng khiến Tùy Kỳ đang ngồi trên đất run lên, “Anh thích ngồi đó thì cứ ngồi, thích chịu lạnh thì cứ chịu, người chịu khổ là anh chứ tôi thì chẳng sao, sẽ không có ai đau lòng đâu.”

Tùy Kỳ vui vào người con mèo, lắc đầu, giống như đứa trẻ giận dỗi đang tủi thân nhưng lại không dám cãi lại người lớn.

Mạc Tuy nhíu mày nhìn dáng vẻ này của anh. Không còn thời gian nữa, cô khẽ cắn môi quay người đi xuống tầng. Đến chỗ rẽ lại không nhìn được nhìn lên trên, anh vẫn duy trì tư thế vừa rồi, trên đầu có một lọn tóc vểnh ra, thân thể còn run lên nhẹ nhẹ.

Cô quát: “Anh đi đi, lạnh như vậy đừng để bị bệnh.” Nói xong liền đi thẳng không hề quay đầu lại.

Tiếng bước chân càng lúc càng xa cho đến khi hoàn toàn biến mất Tùy Kỳ mới ngẩng đầu, mắt đỏ hoe.

25. Chương 25: Giới Thiệu Bạn Gái Cho Tùy Kỳ

Bởi vì hai người làm cùng ca nên khi Tùy Kỳ đột nhiên biến mất thì chỉ biết hỏi Mạc Tuy thôi.

Lư Khải chạy xông xộc đến khu đồ gia dụng tìm cô, “Tiểu Mạc, hôm nay sao không thấy Tiểu Tùy đi làm?”

“Nghe bảo anh ta không khỏe, anh ta chưa gọi cho anh à?” Mạc Tuy nói dối không chớp mắt.

“Không hề! Anh gọi cho nó nó còn không nghe máy!”

“Có thể là ở bệnh viện không nghe thấy chuông!”

Lư Khải đi rồi, Mạc Tuy ngồi ôm mấy cuộn giấy fax ngăn người, sau đó xếp hàng lên giá rồi đi vào kho hàng nhỏ bên cạnh lấy di động gọi cho Tùy Kỳ.

“Mạc Tuy!” Điện thoại nhanh chóng có người nhận, giọng nói trầm trầm khàn khàn truyền tới, xung quanh có vẻ rất yên tĩnh.

“Anh còn chưa đi à?”

“Tôi không đi!”

Mạc Tuy dựa vào học tủ, một tay ôm trán, vẻ mặt bất đắc dĩ, “Anh muốn tôi phải nói thêm bao nhiêu lần đây, tôi sẽ không cho anh ở nhờ nữa. Còn công việc ở siêu thị, anh có cần nữa không? Nếu cần thì chuẩn bị rồi đi làm, nếu anh bỏ tôi cũng đỡ phải kiểm soát anh!”

Bên kia yên lặng, rồi sau đó cúp điện thoại!

Mạc Tuy kinh ngạc nhìn điện thoại, mẹ nó, lá gan con cừu nhỏ này giờ to ra rồi đấy nhỉ?

Bây giờ đang là thời điểm lạnh nhất của mùa đông, Tùy Kỳ cứ ngồi bên ngoài cả đêm thế này, người sắt cũng chẳng chịu nổi. Không phải Mạc Tuy không nhìn thấy khuôn mặt đã trắng bệch của anh, chỉ là cô cố gắng làm như không thấy mà thôi. Cô không thể mềm lòng thêm lần nữa!

Siêu thị có đợt hàng về, Mạc Tuy đi dỡ hàng cùng mọi người, khu lưng thực vì không có Tùy Kỳ nên Lư Khải phải tự đi bê vác. Nhìn anh chàng tay chân khăng khiu nghiêng rỗng rỗng lợi bê đồ khiến người ta lập tức nhớ tới sự mạnh mẽ khỏe khoắn của Tùy Kỳ, dù anh cũng rất gầy.

Quả nhiên bên cạnh có người cười nhạo anh ta, “Quản lý Lư, Tiểu Tùy nhà anh đâu rồi? Gọi đến làm giúp đi, đỡ lo anh bị thùng dầu đè bẹp!”

Lư Khải trừng mắt lườm bọn họ: “Thôi đi, không phải mấy người nghĩ cho tôi mà rõ ràng là nhớ khuôn mặt của Tùy Kỳ thì có, đừng có mơ trâu già gặm cỏ non!”

“Bọn tôi muốn gặm còn không đến lượt!” Một người trong số họ chỉ Mạc Tùy, “Tiểu Tùy chỉ biết mỗi Tiểu Mạc thôi, tên hai người này cũng hay thật, đầu cuối hô ứng.”

Mọi người đều cười ồ lên, Mạc Tùy cúi người đề lên xe chở hàng, “Đừng lảm chuyện, rồi đến lúc khóc không kịp đâu!” Cô hát cầm sang phải chỉ chỉ, cười xấu xa: “Hàng lại đến nữa rồi!”

Xe tải lớn màu xanh nhạt thấp thoáng đầu đường, tiếng ai oán kéo dài không dứt!

Dỡ xong hàng cũng mất cả tiếng, Mạc Tùy nhìn đồng hồ thấy còn nửa tiếng là tan làm liền dựa vào lan can lơ đãng hút thuốc cùng Vương Triệu Tường. Đầu ngón tay kẹp điếu thuốc đã đen sì cũng không thèm rửa. Nhìn quanh, đập vào mắt cô là tấm ván đã từng rơi vào chân cô lần trước. Hình ảnh Tùy Kỳ công cô đi bệnh viện lại như hiện ra trước mắt. Cơ thể dùng sức đến nỗi cứng ngắc vẫn bất giác run lẩy bẩy, giữa mùa đông giá rét mà mồ hôi chảy ròng ròng, hồn hển gần như tắt thở mà vẫn cố gắng đè nén, và cả ánh mắt không hề giận dữ dù hôm qua bị bỏ ngoài lạnh cả đêm!

Những mâu thuẫn quá rõ ràng làm lương tâm Mạc Tùy hiếm khi trỗi dậy (mèo: lương tâm mà phát tác được thì cũng vui đấy =)), như một mầm cây bất ngờ vạch đất điên cuồng vươn lên. Cô không ngồi yên nổi trên lan can nữa mà ném đầu mẩu thuốc lá, giẫm tắt, vừa cởi đồng phục vừa nói: “Sếp, cháu xin nghỉ!”

Đang hút dở thuốc, Vương Triệu Tường tròn mắt, quát: “Lại nghỉ?”

“Chuyện ngoài ý muốn, không có lần sau đâu mà!”

“Câu này con trai ông đây cũng biết nói!”

“Về cháu mua Trung Hoa cho!” Mạc Tùy chạy xăm xăm vào nhà xe cách khu nhận hàng không xa.

Vương Triệu Tường bám lan can gào lên, “Trung Hoa cũng không phải vạn năng!”

(mèo: TĐN lần trước nhất quyết không chịu dùng từ vạn năng mà giờ lại dám ghi vào đây *sút sút* dip: ahihi...)

Tiếng quát bị thương tan vào không khí.

Mạc Tùy chạy thẳng về nhà, lên đến tầng, quả nhiên anh vẫn còn đứng ở đó, tay chân cứng ngắc cuộn người lại, vùi mặt vào đầu gối, con mèo con đã đặt lại về lồng, xung quanh vung vãi đồ ăn ẻo.

Cô bắt đắc dĩ thở dài, bước tới đập bập chân anh. Tùy Kỳ không ngẩng đầu tránh qua một bên.

“Được rồi, đứng lên đi!” Mạc Tùy dứt hai tay trong túi quần, ngửa người ra sau tựa lên lan can cầu thang, nhìn thẳng vào ánh mắt kinh ngạc của Tùy Kỳ.

Mới có một buổi tối, Tùy Kỳ đã tiêu tụy không ít, râu ria mọc lên làm mặt anh càng có ánh xanh.

“Anh không định đi chứ gì?”

Ánh mắt Tùy Kỳ tối lại, cúi đầu vừa nhìn ngón tay mình vừa lắc đầu,

“Không đi, tôi biết lỗi rồi, tôi không bao giờ nói vậy nữa đâu.”

Mạc Tùy nhú mày, tên này vẫn không hiểu, nguyên nhân không phải do câu nói kia. Anh không nói không có nghĩa là anh không nghĩ, hai người không hiểu nhau lại có thêm khoảng cách sẽ rất khó ở chung, cho dù chỉ là khách trọ.

Cô nói: “Nguyên nhân tôi bảo anh đi không phải do anh nói hay không nói, mà bởi vì hai chúng ta vốn không có quan hệ gì. Anh chẳng qua là một tên ăn mày ở vệ đường, còn tôi không hiểu thân xui quỷ khiến thế nào mà giúp anh một lần, đơn giản thế mà thôi!”

Tùy Kỳ nghe cô nói mà khó chịu. Anh tự biết rằng cô nói đúng, nhưng Mạc Tùy sẽ không thể tưởng tượng nổi tầm quan trọng của cô đối với anh, nhưng chính anh cũng không biết phải biểu đạt điều đó như thế nào, chỉ có thể oan ức mím môi nhìn chằm chằm xuống mặt đất.

Mạc Tùy nghĩ một chút, lại nói: “Bây giờ anh không muốn rời đi có lẽ cũng chỉ là tập tính theo dấu của chim non mà thôi, khi chim non mới nở ra, nhìn thấy sinh vật nào đầu tiên thì sẽ nghĩ đó là mẹ mình...”

Tùy Kỳ cắt ngang lời cô, kiên quyết: “Tôi không coi cô là mẹ!”

Nhưng tôi rất nghi anh còn chẳng biết mẹ là cái gì cơ!

Hơn nữa, còn có nụ hôn kia... Mạc Tùy không phải đồ ngốc, cô chỉ thích giả ngốc thôi. Nhưng với trí thông minh của Tùy Kỳ hiện giờ cô luôn cảm thấy anh còn chưa biết cái gì là yêu, những gì anh làm có thể chỉ là hành động vô thức, giống như lần anh bị bỏ thuốc không thể nhận được đành cầm tay cô để dập lửa vậy.

Đến gần trưa rồi, Mạc Tùy bụng đầy ưu tư đứng lên, vung tay, nói: “Tôi sợ anh rồi, đi thôi, về nhà!”

Nếu là người khác, có mặt dày đến mấy bị người ta đóng đồ ném ra ngoài thì cũng biết hậm hực, ngẩng cao đầu mà đi, chỉ có Tùy Kỳ mới bám dính như thế này. Đến nước này rồi thì Mạc Tùy biết phải làm sao, cũng không thể gọi cảnh sát bắt người như lúc chưa quen biết được.

Tùy Kỳ thoáng sửng sốt, thấy Mạc Tùy dường như nói thật, lập tức mất hết vẻ uể oải khi nãy, xách hết đồ bật dậy vui vẻ bám sau lưng cô.

Mắt Mạc Tùy vẫn dõi theo anh, vẻ mặt đột nhiên bừng sáng của anh làm cô kinh ngạc, biểu cảm biến đổi quá mức rõ ràng, cứ như thể cô chắc chắn sẽ cho anh vào.

Sau khi Tùy Kỳ vào nhà anh sắp hết đồ đạc về chỗ cũ, nghiêng đầu nhìn ngắm với vẻ thỏa mãn, rồi đưa lại hai tấm thẻ cho Mạc Tùy.

Mạc Tùy không nhận, “Anh tự giữ đi, sau còn dùng!”

“Tôi không cần!”

“Nào có ai không cần tiền? Nếu anh không muốn sau lại làm ăn mày thì liệu mà giữ đi.”

Tùy Kỳ giật giật khoe môi, đặt thẻ vào tay cô. “Nhưng tôi không cần!”

Nói xong xoay người chạy đi xếp chỗ ẻo con của anh.

Suy nghĩ của anh rất đơn giản, không có tiền thì Mạc Tùy sẽ không còn có để đuổi anh ra ngoài. Ở lại đây là mong ước lớn nhất của anh, anh không muốn rời khỏi căn nhà bé tí xập xệ này, không muốn rời khỏi Mạc Tùy, cũng không cho phép bất cứ ai khác ngoài bọn họ bước vào.

Sóng gió qua đi, Tùy Kỳ vẫn bền bỉ trụ lại, trừ việc có thêm một con mèo, hai người lại tiếp tục trở lại cuộc sống bình thường. Chỉ có điều mấy ngày sau, Mạc Tùy lại sắp xếp cho Tùy Kỳ một chuyện, cô muốn giới thiệu bạn gái cho Tùy Kỳ.

Ngại chuyện Trần Khánh Giai trước đây, lần này Mạc Tùy không giới thiệu người cùng chỗ làm nữa, chẳng may xảy ra chuyện gì lại ảnh hưởng tới công việc, hơn nữa cũng khó mở lời.

Cô bảo hai người nhà Phạm Tư Nhiễm tìm giúp.

“Cậu nghĩ mình là siêu nhân chắc? Tìm việc hỏi mình, tìm nhà hỏi mình, mẹ kiếp giờ tìm đàn bà cũng hỏi mình, cậu ỉnh là tú bà chặn gà đấy à?”

Mạc Tùy ngoáy ngoáy lỗ tai, “Chẹp, đây không phải là vì quan hệ bọn mình tốt nên mình nể mặt cho cậu đi tìm à!”

“Quan hệ thì cho tôi xin, không dám nhận!” Phạm Tư Nhiễm lạnh lùng đáp.

“Thôi được rồi, đừng đôi co với mình, nhanh lên đi!”

“Không phải, mà là mình thật sự không có!” Phạm Tư Nhiễm bắt đầu dĩ nhiên, “Hơn nữa giờ mình thành thương binh rồi đâu có tiện tìm?”

“Vậy mình đi hỏi Tư Phàm!”

“Cậu dám!” Phạm Tư Nhiễm gào lên, “Cậu mà dám để cho A Phàm nhà mình giao du với mấy con bé không đứng đắn, bà đây liều mạng với cậu!”

“Đồ hâm.” Mạc Tùy bình tĩnh đáp trả hai chữ, rồi đưa tay định cúp.

“Này! Không được tìm A Phàm nghe không!” Cô nàng bên kia lại gào lên,

“Mình tìm cho cậu!”

Mạc Tùy nở nụ cười, “Nói sớm có phải hơn không.”

“Cút!”

Một tuần sau đó, Phạm Tư Nhiễm gọi đến nói là tìm được người phù hợp rồi, người ta còn làm thu ngân ở một trung tâm thương mại lớn, lương tháng khá, cũng xem như là đồng nghiệp với Tùy Kỳ, vô cùng thích hợp!

Mạc Tùy không ý kiến gì nhận lời luôn. Hôm đó vừa hay hai người rảnh, cô bảo Tùy Kỳ sửa soạn một chút rồi theo cô đi gặp một cô gái. Thực ra Tùy Kỳ chẳng có gì mà sửa soạn, quanh đi quẩn lại có mấy bộ quần áo nhìn đã rẻ tiền mặc đi mặc lại, may mà có gương mặt vớt vát lại, có mặc như cái bang thì cũng vẫn là một tên cái bang đẹp trai phong độ lịch lãm.

Dòng người tấp nập, Tùy Kỳ đi sau Mạc Tùy mấy mét, mặt phụng phịu. Anh không có hứng thú với việc đi làm quen bất cứ cô gái nào khác, nhưng kháng nghị với Mạc Tùy cũng vô dụng, lại muốn làm cô vui anh mới miễn cưỡng nghe theo.

26. Chương 26: Cuộc Gặp Gỡ Bi Thảm

Nguyên nhân Mạc Tùy kiên quyết giới thiệu bạn gái cho anh rất đơn giản. Bởi vì cô cảm thấy thằng nhóc Tùy Kỳ này “đến mùa”, để đề phòng lửa sém tới chỗ mình thì tốt nhất nên giới thiệu cho anh đối tượng dập lửa.

Họ hẹn gặp nhau ở ‘1818 Hoa Ngữ’, là một quán cafe nghỉ dưỡng thích hợp để gặp mặt lần đầu. Cô gái kia còn chưa đến, bọn họ gặp Phạm Tư Nhiễm trước. Mạc Tùy dẫn dò anh, “Lát nữa gặp người ta thì nhớ phải khách khí một chút, biết không? Anh mà làm tôi mất mặt thì về sau đừng hòng ra ngoài nữa.”

Sau đó cô còn rút trong ví ra mấy tờ tiền đưa cho anh, “Hào phóng một tý, đừng keo kiệt, dù làm cái gì cũng không được để cho con gái trả tiền.”

Phạm Tư Nhiễm kéo cô một cái, “Được rồi mà, anh ấy cũng không phải trẻ con, chúng ta đi trước đi!”

Tùy Kỳ im lặng nãy giờ đột nhiên ngẩng đầu, “Hai người đi đâu?”

Phạm Tư Nhiễm chỉ phía đối diện, “Chúng tôi sang đó chờ anh. Hai người cứ từ từ nói chuyện, tranh thủ nhất vợ về.”

Mạc Tùy gật đầu, vỗ vai anh, “Đúng, biểu hiện cho tốt, chúng tôi đi trước nhé.”

Nói xong đỡ Phạm Tư Nhiễm còn khập khiễng đi ra ngoài. Tùy Kỳ không nhịn được đi theo vài bước, sau đó dừng lại quay người đi theo nhân viên phục vụ tới chỗ đã đặt.

Mạc Tùy và Phạm Tư Nhiễm lên tầng hai hàng trà sữa đối diện, chọn chỗ kín đáo bên cửa sổ, gọi đồ.

“Sao cậu đột nhiên lại muốn giới thiệu bạn gái cho anh ấy?” Phạm Tư Nhiễm nghi hoặc hỏi.

“Đàn ông muốn phụ nữ không phải rất bình thường sao?”

“Là bình thường, nhưng không giống như chuyện cậu nên quan tâm.” Ngay sau đó, cô ấy cười đầy ẩn ý, nói: “Có phải đã xảy ra gian tình gì đó mình không biết không? Chắc, nếu là thật không bằng cậu tới luôn đi.”

Mạc Tùy liếc xéo cô ấy một cái, “Nói linh tinh. Có tin tức của Phạm Hoắc chưa?”

Về cột nhà trên mặt Phạm Tư Nhiễm lập tức biến mất. Cô ấy lấy thìa khuấy trà sữa, rầu rĩ lắc đầu, “Không, quý mới biết anh ta lại chạy đi đâu rồi.”

“Thực sự không muốn báo cảnh sát à?”

“Không, nói thế nào đây cũng là anh trai mình.” Hơn nữa anh ấy mới ra tù hôm nay, hôm sau đã bị người nhà tổng vào, vậy thì thật quá đáng buồn.

“Vậy cậu nhớ cẩn thận một chút.” Loại người như thế cũng không phải người tốt, không chừng ngày mai sẽ lại xông tới gây chuyện.

“Mình biết. Chỉ là vẫn hơi sợ.” Chuyện xảy ra lúc trước đã tạo thành ám ảnh đối với cô, buổi tối thường gặp ác mộng.

Mạc Tùy gõ nhẹ ngón tay trên mặt bàn, ngẫm nghĩ, nói: “Cảm giác vẫn hơi kỳ lạ, hẳn ta dễ dàng bỏ cuộc như vậy sao? Không dám đảm bảo không có lần sau, một lần bọn mình còn có thể tìm được cậu, lần thứ hai biết đâu sẽ bị giết rồi vứt xác ấy chứ.”

Phạm Tư Nhiễm trừng mắt, “Không đến mức ấy đâu. Nói thế nào cũng là anh ruột mình.”

“Anh ruột cậu không phải cũng đã đánh thủng một lỗ trên đầu cậu à?” Mạc Tùy cầm điện thoại lên xem.

Phạm Tư Nhiễm sầu lo, “Nhưng báo cảnh sát cũng không ổn. Anh ấy vừa mới ra tù.” Lần này vào không biết sẽ phải ngồi tiếp bao nhiêu năm nữa?

“Vậy cậu cứ chờ để lão ý đánh tiếp đi.”

Phạm Tư Nhiễm liếc cô một cái, đột nhiên nói: “Cậu mê di động từ bao giờ thế? Nãy giờ giữ khư khư không rời tay.”

“Ừ, gần đây bắt đầu nghịch wechat, còn đang mò.”

“Ai ôi, lão Mạc có tiến bộ.” Phạm Tư Nhiễm hưng phấn cũng rút điện thoại ra, “Nào nào nào, add chị, chị đây dạy cho.”

Mạc Tùy không nói gì chỉ nhìn cô ấy một cái, thêm vào list. Nhưng trên thực tế cô đang đọc tin nhắn.

Tùy Kỳ từ lúc Mạc Tùy vừa đi liền gửi tin nhắn không ngừng, nói bên kia món nào ăn ngon món nào không ngon, món nào đẹp món nào không đẹp, lúc này đang gửi tin nhắn chê cô gái kia nói nhiều hệt như mấy bà thím.

Mạc Tùy đành nhắn lại: ‘Mất mọc trên đỉnh đầu. Có chút lễ phép nào không?’

Cô biết cô gái kia trông như thế nào. Trước khi đến cô đã xem hình cô ấy trong di động của Phạm Tư Nhiễm. Một cô gái trẻ trắng trẻo nõn nà, còn lâu mới bắt mắt như Tùy Kỳ nói, chỉ có thể nói là do yêu cầu của anh ta quá cao.

Tùy Kỳ thấy Mạc Tùy rớt cục cũng nhắn lại vốn đang vui vẻ, nhưng vừa đọc xong nội dung thì lại hệt hắng.

Cô gái ngồi đối diện cười sặc sụa cả mặt rồi, diễn nãy giờ mà Tùy Kỳ chẳng thèm liếc cô ta lấy một cái. Nếu là lúc trước cô ta nhất định sẽ cao ngạo vênh mặt đi thẳng. Mặt mũi cô ta không tệ nên người thích cô ta không phải không có. Ý vào tuổi trẻ xinh đẹp còn có tư cách kén chọn nên mới không có người yêu, chứ cô ta vốn không phải loại nhìn sắc mặt người khác.

Nhưng hôm nay là vì Tùy Kỳ quá đẹp trai, lực hấp dẫn cực lớn khiến cô ta phát huy sự nhẫn nại trước nay chưa từng có.

“Anh rất bận à? Em thấy anh gửi tin nhắn suốt, có phải công việc không?”

Tùy Kỳ nhú mày đáp “Ừ” Một tiếng lầy lẹ. Mạc Tùy đã nói là phải lịch sự mà.

Mặt cô ta sáng lên, anh rớt cục cũng không lẽ cô đi nữa rồi, điều này chứng tỏ đã có bước tiến rồi đúng không?

“Công việc bận rộn như vậy, chắc là không có thời gian mua quần áo nhỉ? Lát nữa em với anh đi mua mấy bộ quần áo nhé.” Cô ta vừa đến liền nhìn ra quần áo Tùy Kỳ mặc là loại rẻ tiền, gián tiếp chứng minh điều kiện của anh cũng không dư dả. Nhưng không sao, thích là được rồi.

Tùy Kỳ vội vàng nhắn tin cho Mạc Tùy, ‘Cô ta chê quần áo của tôi không tốt.’

Mạc Tùy nhú mày, đáng lý nên mua quần áo cho Tùy Kỳ trước, mặc như vậy quả thật hơi mất mặt, nhưng việc này ai lại nói thẳng toẹt ra như thế?

Cô cấp tốc ấn phím, ‘Lần sau mua cho anh mấy bộ mới, bây giờ đành chịu vậy.’

Tùy Kỳ ngẩng đầu liếc nhìn cô gái kia một cái, “Mẹ tôi nói mấy ngày nữa sẽ mua cho tôi.”

“Vậy đến lúc đó em cùng bác đi dạo phố.” Cô ta nhiệt tình nói.

Tùy Kỳ lại vội vàng gửi tin nhắn, ‘Cô ta gọi cô là ‘bác’ đấy.’

Mạc Tùy vừa thấy liền nổi giận, không nói đến lý do vì sao hai người kia lại nhắc đến mình, nhưng gọi là ‘bác’ thì quá đáng lắm rồi.

Cô nhắn lại: ‘Cút về, không gặp nữa.’

Lúc thì chê người ta keo kiệt, lúc thì đá xoáy người ta già, điệu bộ mẹ chồng điển hình, cười về không đáng tin chút nào.

Tùy Kỳ xem xong nhếch miệng cười, đối phương tưởng mình nói vậy khiến anh vui, then thùng rũ mắt xuống, kết quả anh nói: “Mẹ tôi bảo lần khác gặp, tôi đi đây.”

Nói xong mặc kệ cô gái còn đang trợn mắt há hốc mồm tại chỗ, ngay cả hóa đơn cũng không thèm thanh toán đã chạy mất.

Tùy Kỳ chạy vội tới chỗ Mạc Tùy, ngồi vào bên cạnh Mạc Tùy mắt sáng như đèn pha, chẳng nói chẳng rằng ngoan như con chó.

Phạm Tư Nhiễm hừ một tiếng, tính tình kiểu này mà đòi tìm bạn gái? Ngoại trừ Mạc Tùy chắc chẳng còn ai lọt vào mắt xanh của anh ta nữa rồi.

Mạc Tùy nhàn nhạt liếc người đối diện một cái, đưa cốc trà sữa cô chưa uống hết đến trước mặt Tùy Kỳ, “Uống đi, uống xong về nhà.”

Tùy Kỳ cầm cái cốc, lòng ngón tay tỉ mỉ sờ thân cốc, vội nhìn lên sườn mặt đang chìm trong ánh nắng của Mạc Tùy, khoe miệng anh hơi cong lên, nheo mắt vui vẻ uống trà sữa.

Lúc trước đã gọi điện thoại cho Tư Phàm tới đón người. Hiệu suất của Tư Phàm không tồi, thoát cái đã đón Phạm Tư Nhiễm đi rồi. Mạc Tùy vỗ vỗ đầu gối, nói với Tùy Kỳ, “Đi thôi. Đừng liếm nữa.”

Tùy Kỳ cắn miệng cốc không buông, anh đang muốn đem cái cốc này về nhà.

“Anh bị hâm à. Uống trà sữa còn cầm cốc về làm gì?”

Tùy Kỳ sờ sờ tay cầm hình đầu hổ, “Đẹp mà.”

Ấu trĩ ngây thơ. Cũng không phải trẻ con sao thấy đồ đẹp lại muốn mang về nhà. Nhân viên phục vụ đứng bên cạnh xấu hổ nhìn bọn họ, chắc cũng không hiểu vì sao một người đàn ông đẹp trai như vậy mà đầu óc lại có vấn đề?

Mạc Tùy bị người ta nhìn cũng xấu hổ, đá Tùy Kỳ một phát, “Có đi hay không, không đi tôi đi một mình.”

Tùy Kỳ ngửa đầu nhìn cô, mím môi, dáng vẻ tội nghiệp như bị bắt nạt.

Mạc Tùy hết cách, cũng không thể bỏ anh ở lại đây được, ngồi đây còn chưa đủ mất mặt à? Cô bực mình xua, “Được rồi, mang thì mang, tôi sợ anh rồi.”

Tùy Kỳ vừa lòng, cầm cái cốc nhỏ leo đèo đi theo phía sau Mạc Tùy, ngay cả túi cũng không cần. Anh nghĩ rằng dù sao cái cốc này hai người đã dùng chung, cực kỳ có ý nghĩa kỷ niệm, Mạc Tùy còn từng áp môi lên đấy nữa.

Một người đàn ông cầm cốc đi trên đường thực ra rất kỳ quặc. Mạc Tuyền nói anh, “Anh không thấy xấu hổ à? Mau cất thi, người ta nhìn còn tưởng tôi mang theo một kẻ thiếu năng.”

Tuyền Kỳ không chịu, cô lại nói: “Anh còn cầm nữa tôi vứt thùng rác đấy.”

Uy hiếp có hiệu quả, Tuyền Kỳ vội vàng cất vào trong túi, bụng bên phải lập tức phình lên rõ to. Tuy rằng hơi quái nhưng còn đỡ hơn vừa nãy.

27. Chương 28: Chuyện Về Mèo

Mạc Tuyền không thích nuôi thú cưng, thỉnh thoảng ôm ấp chơi đùa còn được chứ muốn cô cẩn thận chăm sóc chúng thì thật bất khả thi. Dù sao riêng cái thân cô cô còn lo chưa xong.

Nhưng giờ đã ôm mèo về rồi cô cũng không thể vứt bỏ được, thôi thì hàng ngày cho ăn, chỉ cần không chết là được rồi, không phải sao?

Nhưng cô quên mất rằng mèo cũng cần ăn uống vệ sinh, nó có hành động tự do, nó cũng có cái miệng biết phát ra âm thanh.

Ngày nào cũng thế, vừa dậy là đã đi vệ sinh, tè chỗ này ị chỗ kia, thấy người liền quần lấy, cái miệng chiếm nửa cái mặt cứ kêu meo meo không ngừng. Mạc Tuyền phát phiền lên được.

Cô đã sớm nghĩ tới chuyện nhân lúc còn kịp tặng nó cho người khác, nên khi đi làm đã thăm dò mấy người đồng nghiệp.

Một người trong đó kích động giơ tay, “Em, cho em, chuột nhà em điên cuồng lắm rồi, túi trứng cuộn vừa mua em còn chưa ăn miếng nào đã bị nó cướp mất, không những thế lại còn thích chui vào chăn của em. Sáng nay dậy vừa vén chăn, mẹ nó, đã thấy nằm trong ổ chăn rồi!”

Mạc Tuyền cắn răng, “Thật á?”

Đối phương nghiêm túc nói: “Lừa chị em là Tam Mao!”

Bởi vì cô ấy ít tóc nên bị đặt cho cái biệt danh Tam Mao, cô ấy không thích, còn từng vì cái biệt danh này mà đánh nhau với người ta một trận. Cho nên lời thề này rất có giá trị, gián tiếp cho thấy chuyện con chuột kia là đáng tin. Nhưng dù chuyện đó là thật thì cũng chẳng có gì để kiêu ngạo.

“Vậy được rồi, mai chị mang đến cho.”

Tan ca về nhà, thấy Tuyền Kỳ đang bận rộn trong bếp Mạc Tuyền bắt đầu dọn đồ ề. Đang lúc cô dọn đồng thượng vàng hạ cám kia thì con mèo trắng bông quần lấy chân cô kêu gào. Mạc Tuyền đá nó ra xa một chút, nó lại lắc lắc cái mông chạy tới, bước chân nhẹ nhàng, đáng người uyển chuyển.

“Chắc, chỉ biết dính người, đến nhà người ta cũng nhớ phải kêu cho to vào, dọa chạy chuột cũng coi như cho tao ít sĩ diện!” Mạc Tuyền thấp giọng dạy dỗ, ngón tay nhẹ nhàng gỡ đầu nó, con mèo nhỏ sung sướng híp mắt lại.

Lúc Tuyền Kỳ đi ra thấy trên đất đặt một cái túi, “Thay đồ mới cho nó à?”

Mạc Tuyền đứng dậy đi rửa tay, nói: “Không phải, nhà Trần Tam nhiều chuột, tôi định tặng con mèo này cho cô ấy.”

Tuyền Kỳ sững sờ, anh rất thích con mèo nhỏ này. Lúc Mạc Tuyền giận không muốn gặp anh ít nhất còn một con mèo ở bên, nhất là khi số lần Mạc Tuyền không muốn nhìn mặt anh không hề ít.

Anh đặt bát đĩa lên bàn, nhìn Mạc Tuyền, kiên quyết nói: “Không được!”

“Nhà chúng ta không có chuột, nuôi mèo làm gì?” Mạc Tuyền lơ đãng nói.

“Tôi muốn nuôi, không được cho!” Tuyền Kỳ vội la lên: “Tôi sẽ chăm nó, cũng sẽ không để nó đi vệ sinh lung tung.”

Mạc Tùy nuốt miếng thịt nướng trong miệng, nhú mồm, “Ăn cơm đừng nói nhắc đến mấy thứ kinh tởm đấy!”

Sau đó không để ý tới anh nữa, tập trung ăn cơm. Tùy Kỳ vẻ mặt thất vọng, chẳng còn tâm trạng đâu mà ăn, tùy ý gắp mấy miếng rồi đi vào ăn, còn bày mấy thứ Mạc Tùy đã dọn ra.

Mạc Tùy liếc anh một cái, lạnh nhạt nói: “Lát nữa dọn lại cho tôi, đàn ông đàn ông ôm ấp một con mèo còn ra thể thống gì nữa.”

Tùy Kỳ dẫu môi dùng im lặng để kháng nghị, ngón tay thon dài xinh đẹp vuốt lông cho con mèo nhỏ.

Cứ giằng co như vậy cả buổi trưa, Tùy Kỳ cũng không dọn đồ theo lời cô, Mạc Tùy còn phải nói mãi anh mới chịu đi làm. Con mèo nhỏ kia vẫn quần quanh chân hai người cao giọng kêu. Tùy Kỳ đứng bên chẳng nói chẳng rằng, ánh mắt nặng nề như bị bao phủ bởi một tầng lụa mỏng.

Mạc Tùy bị anh nhìn có chút chột dạ, dù sao lúc trước cũng là cô đồng ý cho anh nuôi, giờ chưa đến nửa tháng đã lật lọng tặng mèo cho người khác. Cô mím môi nghiêng người ngăn tầm mắt của anh, tay hơi chần chờ sau đó lại tiếp tục.

Đến chỗ làm, Mạc Tùy đưa mèo cho Trần Tam. Không biết là vì sợ do tới chỗ lạ hay làm sao mà con mèo nhỏ bắt đầu kêu gào thảm thiết. Cô đành đưa tay gỡ dưới cổ nó mà trong lòng rối như tơ vò.

“Đừng kêu nữa, giữ sức đến nhà mới rồi kêu.”

Trần Tam vui vẻ gật đầu, “Đúng đúng đúng, kêu đuổi hết chuột trong nhà cho chị.”

Nói xong cô ấy mang mèo đặt ở cạnh kho hàng tươi sống. Mạc Tùy cũng quay người định trở về khi mình, ngẩng đầu lại nhìn thấy Tùy Kỳ đang đứng cách đó không xa, đồng phục gile màu xanh bởi vì quá lớn tụt xuống vai anh.

Sau hôm ấy Tùy Kỳ cứ rầu rĩ không vui, nói chuyện giữa hai người đa số đều do Tùy Kỳ bắt đầu, giờ anh không chịu nói hai người đương nhiên càng ít nói chuyện.

Mạc Tùy vốn tưởng rằng để anh hục hặc vài ngày là xong, ai ngờ mấy ngày trôi qua vẫn không thấy anh khá hơn chút nào. Giờ cô mới phát hiện lần này Tùy Kỳ buồn thật rồi.

Ngẩng đầu không thấy cúi đầu vẫn gặp nên Mạc Tùy cũng bắt đầu có chút mất tự nhiên, hơn nữa chuyện này chủ yếu là tại cô, không chủ động làm hòa thì không được rồi.

Cô đắn đo vài ngày cuối cùng lại tới cửa hàng thú cưng mua một con mèo. Nhưng người ta đâu có dự trữ cho cô muốn mua lúc nào thì mua.

Cô bé mặc đồng phục y tá màu hồng dùng khước mắt liếc Mạc Tùy, lạnh lùng nói: “Vậy bé mèo lúc trước đâu?”

“Tặng đồng nghiệp rồi. Nhà cô ấy nhiều chuột quá nên tôi cho cô ấy.”

“Thật không? Chúng tôi cần chứng minh.” Cô gái kia nhìn cô đầy nghi ngờ.

Mạc Tùy bị nhìn phát bực, “Tôi việc gì phải lừa cô.”

Cô gái kia nghĩ nghĩ, nói: “Có thể bảo đồng nghiệp của chị chụp một tấm ảnh không?”

“Ai, sao tôi nói cô không tin!” Không mua được mèo còn bị nghi ngờ.

“Chị cho tôi xem tôi sẽ tin.”

Hai người đều bắt mắt nhìn nhau chằm chằm. Mạc Tùy nghĩ: cô là ai chứ, cô thích tin hay không liên quan gì tới tôi, nhưng lại không thể đánh nát tinh thần tích cực của y tá.

Cuối cùng cô nghiêng đầu, gọi cho Trần Tam.

“Em có nhà không? Chụp một bức ảnh con mèo gửi cho chị.”

Đối phương đang chơi mặt chược, tiếng chạm nhau lách cách, “Em đang chơi. Chị cần ảnh là gì?”

“Cần là cần, em nhanh lên một chút!” Mạc Tuy thúc giục.

Trần Tam dùng dằng một lát, mới nói: “Rồi rồi rồi, chụp cho chị đây, chờ tẹo.”

Lúc này cô y tá ở bên nhỏ giọng nói, “Nhớ chụp mèo giờ chân trước”

Mạc Tuy lườm cô ta, “Cô làm xiếc à?”

“Không quy định tư thế ai biết có phải ảnh chụp từ trước không.” Cô ta khẽ lầm bầm.

“Tôi chịu cô rồi!” Mạc Tuy cảm thấy như đang đi vào đầm rồng hang hổ, đành nói vào trong điện thoại: “Này, lúc chụp nhớ giờ chân mèo lên nhé.”

“Được rồi, còn yêu cầu nào nữa không?”

“Hết rồi.”

Cúp điện thoại, Mạc Tuy liếc cô y tá kia như khiêu khích, cầm chìa khóa bắt đầu trêu chú chó đang nằm chữa bệnh. Một lúc sau chuông điện thoại vang lên.

Mạc Tuy mở ảnh con mèo ngốc đang lộ ra một đồng răng nanh cho y tá xem, kiêu ngạo nói: “Nhìn xem, tôi có lừa cô đâu? Tôi ăn no rửng mỡ làm gì con mèo này rồi lừa cô chắc?”

Cô y tá cẩn thận nhìn thật kỹ ảnh trên màn hình một lúc, sau đó thay đổi bộ dáng nghiêm túc ban nãy mà hiền lành cười nói: “Ai, xin lỗi! Hiện giờ những kẻ thích ngược đãi mèo càng ngày càng nhiều, chúng tôi cũng phải đề phòng một chút.”

Gần đây trên internet và báo chí đưa tin về những kẻ ngược đãi mèo càng ngày càng nhiều, các biện pháp tàn nhẫn ti tiện tầng tầng lớp lớp, xảy ra ở khắp nơi trên cả người. Những người yêu mèo đều tự phát tổ chức thành nhóm bảo vệ mèo hoang, tố giác những kẻ ngược đãi, bệnh viện thú y đương nhiên cũng tận tâm giúp đỡ. Mạc Tuy mới nhận nuôi không lâu đã quay lại mua con khác, làm cho người ta không muốn sinh nghi cũng khó.

Cô bỏ đi động vào túi, buông tay đi ra cửa, nhìn một vòng rồi quyết định đi chỗ khác. Bệnh viện thú y trong nội thành có mấy nơi, cô định đi dạo một vòng.

Nhưng cuối cùng cô đành thất vọng, nhìn bác sĩ thú y lịch sự gọn gàng trước mắt kêu lên: “Chó mèo hoang đây ra đây, sao chỗ các anh lại không có?”

“Chúng tôi không phải tổ chức cứu trợ động vật, cũng không được tính là đơn vị công ích, cùng lắm là ai mang tới thì nhận rồi chờ người thích hợp nhận nuôi!” Bác sĩ đẩy mắt kính trên mũi, “Hơn nữa chó mèo hoang đây ra đây sao cô không tự đi mà bắt?”

Bởi vì tôi không tự tiêm vắc-xin phòng bệnh được chứ sao! Mạc Tuy yên lặng kêu gào trong lòng, ánh mắt nhìn đối phương đầy chờ mong giống như có trăm bộ móng cào cào trong tim. Biết thế đã không tặng con mèo kia đi rồi, nếu không cũng không thành ra thế này.

Bên cạnh có một bác gái tính tiền nghe hai người nói chuyện này giờ, lúc này mới nói: “Cháu gái, cháu muốn nuôi mèo à?”

Mạc Tuy quay đầu nhìn, là bà lão quần áo bình thường, móc mai hoa râu, trên mặt là dấu vết năm tháng còn sót lại, mỉm cười nhìn cô, trên tay còn ôm một con mèo.

“Vâng.”

“Sao đột nhiên lại muốn nuôi mèo?”

“Mèo nhà cháu bị bắt, em cháu rất buồn nên cháu muốn tìm con khác cho nó.” Mạc Tuy liếc nhìn con mèo tiều tụy vì bệnh trên tay bà ấy, “Mèo của bà bị sao vậy?”

Bà ấy vuốt vuốt đầu con mèo, “Nó tiêu hóa không tốt, lại không chịu ăn nên bà đưa đến đây khám, có lẽ là bệnh tuổi già thôi.”

“Bà nuôi nó bao nhiêu năm rồi ạ.”

Bà lão đưa ngón tay lên, Mạc Tùy kinh ngạc, “Tám năm rồi ạ, quả đúng là rất lâu rồi.” Tuổi thọ của mèo cũng chỉ khoảng mười mấy năm, có thể nuôi tám năm đúng là không dễ.

Bà lão cười hề hề gật đầu, vẻ mặt có chút kiêu ngạo. Bà nói: “Đừng thấy nó già vậy rồi, mà lúc trước mới sinh một ổ mèo con đấy. Tầm này bắt được rồi, cô bé muốn nuôi thì đến nhà bà bắt một con”

Mạc Tùy ngượng ngừng gãi đầu, “Vây phiền bà quá.”

“Không sao! Cứ đến đi!”

Mạc Tùy nhìn bác sĩ, do dự gật đầu, trước khi chia tay bà lão có để lại số điện thoại và cùng địa chỉ. Mèo con đang thì cai sữa, để mấy ngày nữa bắt thì tốt hơn.

Về nhà thấy Tùy Kỳ đang chống hông lau sàn, hai người nhìn nhau một cái rồi không nói gì. Mạc Tùy ném chìa khóa lên tủ giày đi vào trong, khi đi ngang qua anh hừ một tiếng, “Còn nhớ thương con mèo của anh à?”

Tùy Kỳ siết chặt khăn lau, “Có thể lấy lại được không?”

Một người đàn ông sao lại có thể không có tiền đồ như vậy chứ. Mạc Tùy ghét bỏ nhăn mũi, “Mèo cho rồi như bát nước hắt đi, anh nói xem có thể lấy lại được không?”

Tùy Kỳ buồn rầu hé miệng, cúi người lại lau sàn như giận dỗi. Hai chân gập lại khiến quần jeans căng lên, hiện ra đường cong cơ bắp xinh đẹp căng đầy.

Cô nhíu mày, hứng thú nhìn vài lần. Cho dù Tùy Kỳ chất phác ngốc nghếch nhưng không thể phủ nhận anh là một người đàn ông đẹp trai cực kỳ hấp dẫn. Lòng yêu cái đẹp ai chẳng có, đương nhiên cô cũng không ngoại lệ.

Tùy tay kéo ghế ngồi xuống, bắt chéo hai chân chậm rãi thưởng thức dáng người hoàn mỹ của Tùy Kỳ khi cúi xuống làm việc, trong lòng đột nhiên sinh ra cảm giác về sự ưu việt, tự hào khi chinh phục người khác, tuy rằng cô chưa làm gì cả.

Tùy Kỳ khó hiểu nghiêng đầu nhìn cô, nếu không cần thiết hai người rất ít khi ở chung trong một không gian. Tuy trong lòng không thoải mái cũng không muốn thừa nhận nhưng sự thật là Mạc Tùy không thích nhìn thấy anh. Cô tự nhiên ngồi ở phòng khách, ánh mắt cực có thâm ý nhìn anh thế này là lần đầu tiên. Anh đương nhiên thích cô chú ý mình, chỉ là có chút không quen thôi.

Anh cúi đầu nhìn quần áo trên người, “Là. . . . Có chỗ nào không ổn sao?”

Mạc Tùy hất cằm, “Không, anh tiếp tục làm việc đi!”

Tùy Kỳ do dự, cảm thấy có chỗ nào đó không ổn, anh quay đầu cố gắng nhìn lưng mình nhưng chẳng có gì khác thường cả. Cùng lúc ấy áo bị kéo lên cao, phần bụng bằng phẳng rắn chắc hơi lộ ra, còn có cơ bụng rõ ràng.

“Chắc, anh cũng có cơ bụng cơ à?” Mạc Tùy kinh ngạc nói, lúc trước không phát hiện ra đâu nhé!

Tùy Kỳ sờ sờ bụng, có chút ngượng ngừng, “Lúc nào chẳng có!”

Anh làm việc ở siêu thị không lâu, lúc trước còn sống lưu lạc đầu đường, vậy mà vẫn giữ được cơ bắp đẹp như vậy chứng tỏ ngày xưa có tập luyện. Theo quần áo anh mặc lúc mới gặp nhau, càng chứng minh anh từng đã là công tử nhà giàu. Mạc Tùy vẻ mặt phức tạp sờ cằm, đến lúc trả được anh về nhà không biết sẽ vơ vét được bao nhiêu nhỉ?

Nhìn đối phương lại cúi xuống lắc eo thon vênh vênh cong lau sàn, Mạc Tùy lại nói: “Mông anh cũng đẹp nhỉ? Chẳng lẽ ngày trước là trai bao à?”

Chỉ thuận miệng nói, nhưng ngay sau đó sắc mặt cô liền thay đổi. Càng nghĩ càng thấy có khả năng, nhân viên chờ ăn chơi thường vì lấy lòng nữ khách mà tập luyện, có cơ bắp làm ăn cũng dễ dàng hơn. Hơn nữa những chỗ như vậy kiếm tiền rất dễ, ăn mặc đương nhiên phải đẳng cấp rồi. Bắn vào khuôn mặt vạn người mê của Tùy Kỳ một bữa sáng có khi cũng kiếm được ngàn vàng. Chẳng trách không có ai đăng tin tìm người, một trai bao thì ai tìm cơ chứ?

Những chỗ không hợp lý không nghĩ ra đột nhiên trở nên hợp lý, so với thân phận công tử nhà giàu thì trai bao rõ ràng là hợp lý hơn. Đồng thời Mạc Tỳ cũng sầu lo, mẹ nó nuôi một tên trai bao thì sau này ai đón? Không có ai đến đón đi thì vụ này cô lỗ nặng rồi còn gì? Ai sẽ trả cô thù lao? Nhưng suy nghĩ này chỉ thoáng qua rồi nhanh chóng phai nhạt. Tỳ Kỳ chẳng những biết làm việc nhà còn biết kiếm tiền, dù là trai bao thì cũng là một tên trai bao cải tà quy chính, không ai đến nhận thì cô nuôi. Cũng được.

Tỳ Kỳ ôm mộng nhìn vẻ mặt thay đổi liên xoành xoạch của Mạc Tỳ có chút bó tay. Anh không ngờ cô sẽ nói ra những lời lưu manh như vậy, tim anh đập thình thịch, nhưng lại không hề thấy khó chịu, chỉ có chút khô nóng.

Mạc Tỳ thấy mặt anh đột nhiên đỏ rực lại vẫn cứ ngô nghê không hiểu, đá đá thùng nước, nói: “Anh nhìn tôi làm gì, tiếp tục làm việc đi!” Về sau không có tiền thì bây giờ phải cố mà bóc lột.

Tỳ Kỳ hoàn hồn vội vàng cúi người như trốn tránh, nhưng trong lòng hết sức rối loạn. Chỉ cần nghĩ đến chuyện ánh mắt Mạc Tỳ ở đằng sau đang ‘không ngừng nhòm ngó’ cơ thể anh anh liền không kìm chế nổi rung động, mặt càng ngày càng đỏ, tay chân luống cuống.

Cũng vậy bởi vì căng thẳng mà mộng càng căng chặt gợi cảm, nâng giữa không trung, độ cong nửa vòng tròn xinh đẹp mê người. Mạc Tỳ cười gian. Ái chà, về sau nếu cô gái nào lừa tình được anh ta, chẳng phải sẽ bị quyến rũ đến mức dục hỏa đốt người sao?

Buổi chiều vài ngày sau, Mạc Tỳ kéo Tỳ Kỳ đi đón mèo.

28. Chương 29: Nhận Mèo

Đường phố chiều đông, xe cộ chen chúc khó đi, hai người đứng trên vỉa hè chờ đèn đỏ. Hôm nay gió hơi lớn, Mạc Tỳ rút cổ giấu nửa mặt sau cổ áo, nhử mày nhìn chằm chằm con số thông thả đếm ngược trước mặt.

“Sao đột nhiên lại định nuôi mèo?” Từ khi Tỳ Kỳ nghe nói đến chuyện này, anh vẫn thắc mắc.

“Không phải anh thích nuôi sao?” Mạc Tỳ trợn mắt. Cho con mèo kia đi xong tôi phải nhìn cái mặt anh phụng phịu mấy ngày trời, giờ còn hỏi hử?

Cô kéo anh, “Đi được rồi.”

Tỳ Kỳ bị động đi theo, trong lòng có một luồng gió ấm, nhìn Mạc Tỳ rút cổ mặt khó chịu, anh không nhịn được nở nụ cười, hóa ra thật sự là vì mình.

Đến bến xe buýt, Mạc Tỳ sờ cả túi chỉ còn một đồng tiền xu, “Này, anh còn đồng nào không?”

Tỳ Kỳ gạt đầu, xòe bàn tay ra, trơ trọi một đồng năm xu.

Đỉnh đầu có một cơn gió thổi qua, Mạc Tỳ run người: “Năm xu thì anh đi kiểu gì?” Không có chút thương thức gì cả. Cô ra lệnh, “Đi, ra quầy ăn vặt đổi tiền.”

Tỳ Kỳ quay người vui vẻ chạy đi đổi tiền xu, Mạc Tỳ ngồi trên một thanh ghế trong bến xe buýt, cúi đầu, bắt đầu nhìn kiến. Lúc sau có vài người bước vào, cô không hề chú ý tới.

Đến khi Tỳ Kỳ trở lại, vừa hay xe cũng tới, một vài người bắt đầu lên xe. Vô tình Mạc Tỳ quay sang, lại thấy một người phụ nữ khá quen mặt đứng đơn độc một mình, bên cạnh là một chiếc va li.

Mạc Tỳ giơ tay kéo cổ áo Tỳ Kỳ lại, “Chờ chút hẵng lên xe.”

Tỳ Kỳ bị kéo lao đảo suýt ngã đập vào khung cửa, có vẻ chật vật. Hành động này cũng kéo theo chú ý của người phụ nữ kia. Cô ấy nhìn qua bên này, rồi ngạc nhiên.

“Mạc Tỳ?”

Vốn còn chưa dám chắc chắn, nghe câu này thì không sai được rồi.

“Chị về nước rồi à?” Mạc Tỳ nhìn sang hành lý bên chân cô ấy. “Vừa về?”

“Về một thời gian rồi.” Cô ấy vén tóc mái, có vẻ hơi lúng túng, mặt mũi tay chân nhột nhột.

“Dạo này chị vẫn sống tốt chứ?”

“Cũng vậy thôi.” Cô cúi đầu, tóc dài xõa ra che khuất mặt, cô ấy hơi do dự rồi mới khẽ nói: “Chị ly hôn rồi.”

Mạc Tùy hơi sững sốt, nhìn hơi sương trắng phả ra lúc thở mà ngơ ngẩn một chút, rồi mới nói: “Ừm, Trần Lương Sinh không biết nhỉ?”

“Không biết.”

Sau đó là im lặng, chỉ có tiếng ồn phố thị xung quanh, Mạc Tùy túm góc cổ áo, đầu ngón chân kiễng lên kiễng xuống, cô nhìn xe cộ tới lui. Lại một cái xe số 2 khác tới.

Mạc Tùy quay đầu nhìn lại cô ấy, “Em đi trước đây.”

Cô ấy cười, gạt đầu, “Ừ.”

Lên xe cô chọn cái ghế đôi rồi ngồi xuống, xe bắt đầu chạy, Mạc Tùy thoáng liếc về gương chiếu hậu. Trương Mộng Mẫn lùi một bước, ngồi xuống va li, thông thả cúi người, khuỷu tay chống trên đầu gối, hai tay ôm đầu, như thể mệt mỏi vì vừa đánh nhau một trận vậy. Cô ấy là bạn thời đại học của Trần Lương Sinh, cũng không rõ Trần Lương Sinh có sức hấp dẫn gì mà khiến cho cô ấy mê mệt, hồi ấy còn từng tự sát vì anh ta, sau này chuyển trường rồi cũng vẫn quay lại thường xuyên, cho đến khi cô ấy ra nước ngoài để lấy chồng.

Trần Lương Sinh còn từng cho rằng cô ấy có vấn đề về thần kinh, nghiêm khắc căn dặn Mạc Tùy không được tiếp xúc với cô ấy. Nhưng khi Trương Mộng Mẫn tự sát phải nằm viện cô vẫn đi thăm, là giấu Trần Lương Sinh mà đi. Lý do ư? Có lẽ là cảm giác đồng bệnh tương liên, mặc dù, ở mức độ khác nhau.

Nhìn cô gái trẻ đã từng dạt dào sức sống lúc này đang giành giật sự sống trên giường bệnh, Mạc Tùy hỏi cô ấy thích điểm gì ở Trần Lương Sinh?

Cô ấy yên lặng thật lâu rồi mới trả lời: “Hồi cấp ba, anh ấy đến trường bọn chị tham gia hội thao. Hồi ấy chị học kém mà cũng chẳng ưa nhìn, lúc bị người ta bắt nạt chính anh ấy đã giúp chị. Sau này chị đi khắp nơi hỏi thăm về anh ấy, nhưng cũng chẳng hỏi được nhiều, chỉ biết anh ấy học rất giỏi. Về sau chị liền cố gắng học hành chăm chỉ, một ngày chỉ ngủ 4 5 tiếng, từ đội sổ thành học sinh xuất sắc. Cứ cách nửa tháng được về nhà chị lại tới cổng trường anh ấy chờ, rất nhiều lần vẫn không gặp được. Hai năm, số lần chị chờ được anh ấy chỉ đếm trên đầu ngón tay, nhưng chị biết nhà hai người ở đâu đấy, giờ chị vẫn nhớ. Chị biết em là em gái anh ấy, nhưng quan hệ hai người không tốt.”

“Chị vượt qua toàn bộ quãng đời cấp ba đen tối đều vì anh ấy, có lẽ cũng trong lúc ấy chị đã vô thức thích anh ấy, sau này thì thành yêu. Chị không ngờ đến có thể thi vào cùng một trường với anh ấy. Ngày nhập học biết tin đó chị đã mừng phát khóc. Nhưng anh ấy thì chẳng nhớ ra chị.”

“Cô ấy là ai vậy?” Đột nhiên Tùy Kỳ hỏi, anh vừa nghe thấy tên người đàn ông đáng ghét đó, có liên quan đến người phụ nữ vừa rồi.

“Chỉ là một người quen thôi.” Cô dừng một chút, “Một người rất cực đoan.”

“Quan hệ thân thiết lắm sao?”

“Đã nói chỉ là quen, làm sao mà thân được?”

Tùy Kỳ nhìn cô một cái, nhỏ giọng nói: “Cô quen biết rộng quá.”

Mạc Tùy hơi ngả người ra sau, bỗng nhiên vui vẻ cười: “Đúng thế đấy. Không phải tôi nói khoác chứ không xuất hiện thì thôi, đã xuất hiện thì ai ai cũng muốn làm quen với tôi đó.” Cô vỗ vỗ hai tay áo, “Nhưng thật đáng tiếc, tôi không có hứng thú tùy tiện làm quen.”

Tùy Kỳ bĩu môi, nghĩ một lát, lại nói: “Người phụ nữ vừa nãy có quan hệ thế nào với người tên Trần Lương Sinh đó vậy?”

“Cô ấy hả...” Mạc Tùy hí mắt, vẻ mặt phức tạp, lắc đầu, “Khó nói lắm.”

Sau mấy bến, hai người xuống xe, đến một cửa hàng gần đó mua bánh ngọt và sữa, sau đó dựa theo địa chỉ đi đến nhà bà cụ. Bà rất nhiệt tình, ở nhà còn có một cô cháu gái mười mấy, cô cháu gái này thấy Tùy Kỳ xong thì nhiệt tình càng bốc lên như lửa.

Mèo nhà bà cụ đều là mèo tam thể, màu lông rất tạp, các mảng màu lông cũng gần giống nhau, nhìn qua thì không phân biệt nổi. Chỉ có thể chọn được hay cái.

Tùy Kỳ muốn nuôi con cái, anh cảm thấy sau này mèo cái còn dễ được mèo con, sẽ rất đông vui.

Mạc Tùy muốn nuôi con được, cô thấy con được vừa sạch, chỉ cần xích lại sẽ không đi gieo giống.

“Đã phá lệ cho anh nuôi mèo rồi, được hay cái anh phải nghe tôi.” Mạc Tùy bắt mẫn lườm Tùy Kỳ, cô thấy gần đây anh ý kiến hơi bị nhiều, trước đây vẫn đáng yêu hơn. “Nghe chưa?”

Tùy Kỳ nghĩ một chút rồi gật đầu ngoan ngoãn. “Được rồi.”

Lúc đi, bà cụ nhất định không chịu nhận tiền hai người đưa. Hai người ép mãi, cuối cùng may mà cô cháu nói đỡ mới đưa được.

Mèo con chưa được tắm rửa bao giờ, cũng chưa được tiêm vắc-xin, vi khuẩn đương nhiên cũng rất nhiều. Mạc Tùy cho nó vào túi ném cho Tùy Kỳ xách, rồi ngồi xe buýt đi về. Lúc đi xe vắng như thể một mình họ một xe, giờ thì đông đến nỗi không có chỗ mà đặt nổi bàn chân.

Mạc Tùy bám cả người vào cột, không nhúc nhích, xung quanh toàn người là người, nghiêng ngả hết bên nọ bên kia vì xe chạy, bí đến mức khó chịu.

Phía sau bên phải có một người đàn ông trung niên, cứ lúc xe nhấn ga hoặc phanh là lại chạm tay vào hông Mạc Tùy. Cô thì chẳng có cảm giác, còn không kiên nhẫn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tùy Kỳ lại đột nhiên cứng người lại, hai mắt lạnh lẽo nhìn bàn tay to thô kệch chai sạn đó, vẻ ôn hòa vốn có hoàn toàn biến mất. Họ đều đứng gần cửa ra. Tùy Kỳ vốn đứng ngay sau lưng Mạc Tùy, vì có một hành khách lên xe nên họ phải lùi lại đằng sau. Mắt anh đảo một cái, đụng thật mạnh vào lão đàn ông đang suy nghĩ viễn vông kia kia. Lão ta không kịp đề phòng, lão đảo một cái, lập tức ngã ra ngoài cửa xe. Lão ta kinh ngạc ngẩng đầu thì nhìn ngay thấy đôi mắt âm u lạnh lẽo của Tùy Kỳ. Khi mọi người còn kinh ngạc chưa kịp hoàn hồn thì xe đã từ từ chạy.

Có quá nhiều người, hành khách đứng đầu xe cũng ngờ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra, còn Mạc Tùy sau khi định thần lại thì cười khẩy một tiếng rất vô lương tâm. “Mẹ nó, nghìn năm có một đây! Ông ta xui xẻo đến mức nào mới phải xuống xe bằng tư thế ấy nhỉ.”

Tùy Kỳ lén lút bảo vệ cô giữa hai tay mình, mím môi cười cười, vẻ mặt ác độc khi này đã sớm biến mất.

Đến bệnh viện thú y kiểm tra toàn diện cho con mèo, tiện thể mua vài đồ dùng hàng ngày cho nó. Cô y tá ngày trước lại tỏ ra vô cùng thân thiện với Mạc Tùy.

“Đã tìm được mèo mới rồi à? Nhanh tay quá!” Cô ấy bế con mèo lên nhìn một chút, “Màu lông đều đặn, lớn lên nhất định sẽ đẹp.”

Mạc Tùy cong khóe môi, cười đắc ý, “Cảm ơn lời chúc của cô.”

Mèo con còn bé quá, phải hơn một tháng nữa mới được tiêm vắc xin, Mạc Tùy đã hẹn lịch xong xuôi với bác sĩ, bắt đầu thanh toán. Nhìn con số trên hóa đơn, cô nói: “Dù sao chúng tôi cũng đã đến lần thứ hai rồi, phải bớt chút chứ.”

“Người ta đến lần thứ ba chúng tôi cũng không bớt đâu.” Bác sĩ tướng mạo nhả nhả cười.

Mạc Tùy bĩu môi, rất không cam lòng, nhưng vẫn phải trả tiền rồi đi.

Tùy Kỳ xách theo một đồng hồ đi bên cạnh cô, nói: “Đừng khó chịu thế, nhất định tôi sẽ kiếm được rất nhiều tiền.”

Một nhân viên bốc vác trong cái siêu thị rách nát đó thì kiếm được bao nhiêu chứ, nhưng có lòng là tốt rồi, Mạc Tùy cười, “Được đó, anh cố gắng lên nhé.”

Mấy ngày sau đó, hết giờ làm hai người lại đi về nhà như bình thường, vừa lên xe ra khỏi cửa cho nhân viên đã bị một chiếc xe khác ngăn lại, cửa sổ xe từ từ hạ xuống, hiện ra khuôn mặt hơi có vẻ nghiêm túc của Trần Lương Sinh.

Tùy Kỳ tức khắc dựng đứng lông tơ như con mèo hoảng, vừa cảnh giác vừa phòng bị nhìn chăm chăm anh ta. Anh cực kì không thích người đàn ông khí thế bức người trước mắt, nhất là sau khi biết người này có khả năng ảnh hưởng rất lớn đến Mạc Tùy thì càng phản cảm hơn.

Mạc Tùy nhú mào, “Sao anh lại đến đây?”

Trần Lương Sinh nhàn nhạt liếc qua đôi tay đặt hờ trên lưng Tùy Kỳ của cô, “Có việc cần tìm em, sang đây.”

“Có việc gì?”

“Sang đây.” Trần Lương Sinh lạnh lùng cường điệu.

Mạc Tùy lẳng lặng mặt đối mặt anh ta vài giây, rồi đứng lên, định bước tới.

Tùy Kỳ lập tức kéo cô lại, nhỏ giọng bảo: “Đừng đi.”

Mạc Tùy vỗ vỗ tay anh, “Không sao đâu, buông ra nào.” Cô chỉ đơn giản nghĩ là anh lo cho cô, dù sao lần chạm mặt trước cũng không vui vẻ gì.

Bàn tay nín góc áo của Tùy Kỳ càng nắm chặt đến trắng bệch, thậm chí còn run rẩy, không có vẻ gì là sẽ thả lỏng.

Mạc Tùy chờ anh một lúc, cau mày, “Hôm nay anh làm sao vậy? Mau buông ra.”

Tùy Kỳ nhìn thẳng vào mắt cô, “Nếu không buông thì sao?”

Câu này nghe rõ ràng có chút khiêu khích, Mạc Tùy kìm chế, nhìn anh khó hiểu, “Anh đột nhiên chấp dây thần kinh nào à? Sao lại không để cho tôi đi?”

“Tôi không thích anh ta.” Anh gượng gạo nói.

“Vớ vẩn, anh là đàn ông, nếu anh mà còn thích được đàn ông nữa thì có mà loạn à?”

“Cô biết ý tôi không có ý đó.”

Mạc Tùy xua tay, ý tôi ý anh cái gì chứ, anh ta cũng bắt đầu biết ăn nói quanh co rồi. “Mau buông tay ra, đừng để tôi tức giận lần nữa.”

Gần đây cô không còn hay làm khó dễ Tùy Kỳ như ngày trước nữa. Thứ nhất là vì hai người quen thân hơn, thứ hai là dù Mạc Tùy có vô lương tâm cũng biết Tùy Kỳ rất tốt, cô không đành lòng tiếp tục bắt nạt anh.

Nhưng cô không biết rằng cô vẫn là cô của ngày đầu mới gặp anh, nhưng Tùy Kỳ đã không còn là Tùy Kỳ của khi đó nữa rồi.

29. Chương 30: Sinh Nhật Trần Lương Sinh

“Tôi không buông.”

Mạc Tùy mở to mắt, buồn cười nói: “Nói hay nhỉ, chẳng lẽ anh đã quên thân phận và vị trí của mình rồi hả?”

Ánh mắt Tùy Kỳ lóe lên, dường như nhớ tới cái gì, trở nên có chút yếu ớt và uất ức.

Mạc Tùy thông thả mà dứt khoát gỡ áo ra khỏi tay anh, vỗ vỗ cánh tay cứng ngắc của anh, “Anh về nhà trước đi! Tôi sẽ về sớm thôi!”

Tùy Kỳ cúi thấp đầu, vẫn không nhúc nhích thẫn thờ nhìn chăm chăm mặt đất, rất rõ là anh đang không vui. Mạc Tùy không biết anh lại thần kinh cái gì.

“Tôi nói với anh đấy, có nghe thấy không?” Anh không lên tiếng, Mạc Tùy đá đá yên sau xe đạp, cao giọng, “Nói!”

Tùy Kỳ ngẩng đầu nhìn cô một cái, gật đầu.

Mạc Tùy vừa lòng, xoay người đi đến trước mặt Trần Lương Sinh. Anh ta luôn lẳng lẳng nhìn bọn họ, không chen vào một câu.

“Nói đi, chuyện gì?”

Trần Lương Sinh chỉ phía dưới, “Lên xe!”

“Không cần, nói luôn đi!”

Ngón tay Trần Lương Sinh gõ nhẹ lên tay lái, ánh mắt chăm chú quan sát từng biểu cảm của cô, cuối cùng lộ ra chút thất vọng, đột nhiên cười nói: “Hóa ra em đã quên.”

Mạc Tùy sững sốt, nâng tay nhìn đồng hồ, sau đó giật mình nói: “Hôm nay là sinh nhật anh?”

Nhiều năm như vậy cô chưa bao giờ quên, hôm nay lại hoàn toàn không nhớ ra.

“Ừ! Vội lên xe được chưa!” Giọng Trần Lương Sinh thực nhẹ nhàng, tay đặt lên trên tay lái lại siết chặt.

“Sao không tìm Triệu Yến Phi?” Ngày này không phải ở bên người yêu mới có ý nghĩa sao? Hơn nữa từ khi mẹ con bọn họ chuyển đến nhà họ Mạc, hai người không còn cùng chúc mừng sinh nhật nữa, chỉ tự động nhắn tin thôi.

“Cô ấy hôm nay phải đi họp, không rảnh!” Trần Lương Sinh nhàn nhạt nhìn người trước mắt, “Không đến nổi ngay cả cùng anh qua sinh nhật cũng khó như vậy chứ?”

“Không nghiêm trọng như anh nói đâu.” Mạc Tùy bình tĩnh đáp lại rồi xoay người lên xe, “Đi thôi!”

Trần Lương Sinh lắc đầu, “Nói bao nhiêu lần rồi mà vẫn như vậy.”

Nói xong nghiêng người thắt dây an toàn cho cô. Anh ta đột nhiên tới gần khiến Mạc Tùy kinh ngạc, sau đó là xấu hổ không kìm nổi. Cô có thể cảm nhận rõ ràng nhiệt độ cơ thể và hơi thở của Trần Lương Sinh, không nhận được nhũ mày nghiêng đầu, vừa khéo chạm phải tầm mắt Tùy Kỳ ngoài cửa sổ. Khoảng cách hơi xa nên cô nhìn không rõ, nhưng cô vẫn cảm nhận được sự lạnh lẽo trong ánh mắt ấy, không hiểu sao đột nhiên có chút chột dạ.

Mạc Tùy nuốt nước miếng, vỗ vỗ vai anh ta, “A, tự em làm.”

“Không sao, cũng sắp xong rồi.”

Khi nói chuyện tóc Trần Lương Sinh nhẹ nhàng cọ qua vành tai cô, ngứa ngứa.

Mạc Tùy cố áp người vào cửa, thắt dây an toàn thôi, ấn vào khác là xong, mẹ nó, anh ấn lâu như vậy làm gì, đây là loại dây an toàn chó má gì vậy? Trong lòng cô phiền chán rít gào.

“Xong rồi!” Cuối cùng Trần Lương Sinh hơi lùi lại, nâng tay xoa nhẹ tóc cô rồi mới ngồi về chỗ.

Mạc Tùy vuốt tóc mái, bất mãn nói: “Đã nói với anh bao nhiêu lần rồi hả? Đừng chạm vào tóc em!”

Trần Lương Sinh lơ đãng cong khóe miệng, lái xe đi.

Tùy Kỳ nhìn xe biến mất mới cứng ngắc giật giật chân, đầy mắt như phủ một tầng khói mù.

Trần Lương Sinh lái xe về thẳng nhà mình. Mạc Tùy đi theo lên tầng, cửa vừa mở xông vào mũi là mùi thơm, trên bàn cơm cách đó không xa là nồi lẩu nghi ngút khói.

Thay giày xong, Mạc Tùy đặt bánh ngọt mua trên đường đi lên bàn, nhìn nồi lẩu muối quấy quấy, “Nhiều quá vậy.”

Bên cạnh còn đặt rất nhiều thịt sống, rau, gia vị, Mạc Tùy cười nói: “Nồi lẩu này đủ cho năm sáu người ăn ấy chứ, hay là gọi thêm mấy người tới?”

“Đừng gọi, mau ăn đi!” Trần Lương Sinh để áo khoác cô cởi ra sang một bên, ngồi xuống, “Hơn nữa nhà anh không phải ai cũng tùy tiện tiếp đãi.”

Mạc Tùy khinh thường hừ một tiếng, “Ghét nhất là loại người như mấy người, cứ làm như thể mình đặc biệt hơn người khác vậy.”

Trần Lương Sinh gấp thịt bò vừa nhúng xong vào bát cô, “Phải, cảm miệng đi, ít nhất người đáng ghét này còn đang phục vụ em đây.”

Mạc Tùy ngượng ngùng cười gượng.

Ăn lẩu thường làm cho người ta có cảm giác không giới hạn, dường như ăn thế nào cũng không đủ no, thời gian cũng trở nên vô nghĩa. Mạc Tùy bình thường không thích ăn lẩu, phải ăn vội ăn vàng rất khó chịu.

Khoảng hơn một tiếng sau điện thoại của cô vang, là số lạ. Cô không để ý, nghe luôn.

“Cô Mạc phải không? Tôi ở đồn công an xx, bạn cô xảy ra chút chuyện, mời cô tới đây một chuyến!” Giọng nói tầm trung tuổi và tiếng ồn ào xung quanh truyền tới.

“Có phải nhầm không ạ? Bác nói bạn nào cơ?”

“Tên. Tùy Kỳ, là bạn cô đúng không?”

Mạc Tùy nhíu mày, “Đúng, anh ấy làm sao?”

“Một hai câu cũng không nói rõ được, cô cứ qua đây đi! Phía bên tôi cũng bận, cô mau một chút.” Cũng không chờ Mạc Tùy đáp lời liền cúp máy.

Trong lòng cô có chút lo lắng, Tùy Kỳ sao tự dừng lại vào đồn công an? Người trung thực như anh ngoại trừ thỉnh thoảng đứt dây thần kinh não nổi điên với cô thì đối với người ngoài luôn hòa nhã, chưa bao giờ gây sự.

Mạc Tùy ngồi không yên, chỉ sợ anh bị người ta bắt nạt, đánh nhau không sợ chỉ sợ cãi lộn, cái tên ngốc kia vốn đâu biết ăn nói.

“Em có việc phải đi, anh từ từ ăn!” Mạc Tùy đứng dậy đi lấy áo khoác.

Trần Lương Sinh vòng qua bàn giữ chặt tay cô, vẻ mặt hồ hững, “Chuyện quan trọng gì mà ngay cả bữa cơm cũng không kịp ăn?”

“Bạn em xảy ra chuyện, em phải đi ngay.” Mạc Tùy giãy giụa, lại khiến anh ta giữ càng chặt hơn. Cô vội la lên: “Em thật sự có việc, anh mau buông ra!”

“Bạn nào? Chuyện gì?” Nhìn cô sốt ruột cuống quýt, Trần Lương Sinh thờ ơ.

Mạc Tùy theo bản năng không muốn cho anh ta biết người kia là Tùy Kỳ. Trước không nói Tùy Kỳ mắc tội gì, nhờ là chuyện không hay thì sao? Trần Lương Sinh vốn đã rất phản đối chuyện họ ở chung rồi, giờ thêm chuyện này nữa có khi lại làm to chuyện ra. Cô còn đang giấu gia đình, nói ra anh ta để lộ cho họ biết thì làm thế nào? Tuy rằng bọn họ có biết cũng không thay đổi được quyết định của cô, nhưng nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, phiền toái!

“Chuyện này anh không cần phải quan tâm, dù sao tự em có thể giải quyết được.”

“Em có thể giải quyết được hay không anh nghe sẽ biết, cứ nói xem là chuyện gì đã.”

“Anh không thấy phiền à?” Thấy thời gian trôi qua, còn không biết Tùy Kỳ ra sao, anh ta lại còn lải nhải, Mạc Tùy tức giận, “Sao em lại phải nói cho anh? Em cũng không phải trẻ con ba tuổi ngay cả quyền riêng tư cũng không có, anh không thấy mình quá gia trưởng à?”

“Anh đang lo cho em.”

“Anh không cần lo nhiều như vậy! Em chịu không nổi.”

Trần Lương Sinh thở dốc một hơi, cố gắng đè nén cơn tức cuộn cuộn, “Cũng chỉ hỏi em có chuyện gì mà thôi, cần gì phải cãi nhau như vậy?”

“Em cũng thấy chúng ta không cần cãi nhau, nhưng anh hỏi, còn em trả lời hay không là quyền của em.” Mạc Tuyền quay đầu đi, “Em ghét người khác ép em.”

Trần Lương Sinh sững sốt, sắc mặt dần trở nên khó coi.

Mạc Tuyền không thêm quan tâm đến anh ta, dùng sức rút tay ra, vội vàng đi ra ngoài. Vừa đi vừa nói: “Em đi đây, hôm nay rất xin lỗi, có cơ hội lần sau bù cho anh, hẹn gặp lại.”

Khi cô tới sở cảnh sát đã là nửa giờ sau, Tuyền Kỳ ngồi ở chỗ góc tường, quần áo bẩn thỉu xốc xếch, hai tay có ngoại thương lớn nhỏ không đều. Ngoại trừ những điều này ra thì không thấy bất cứ vấn đề nào mất thường có thể nhìn thấy nữa

Thấy Mạc Tuyền mắt anh sáng lên rồi lập tức tối lại, cúi đầu rầu rĩ nhìn mặt đất.

30. Chương 31: Bị Lừa

Lúc này, một cảnh sát mặc đồng phục đi tới: “Mạc Tuyền đúng không?”

“Vâng, là tôi.” Mạc Tuyền đảo mắt nhìn qua mấy tờ giấy trong tay anh ta,

“Đồng chí cảnh sát, bạn tôi gặp chuyện gì vậy?”

“Đánh nhau, gây rối.” Anh ta cuộn tờ giấy thành cuộn đập đập vào lòng bàn tay, “Hậu quả không hề nhẹ chút nào.”

Sau đó nhanh chóng giải thích chuyện đã xảy ra, nghe nói là Tuyền Kỳ ra tay đánh người trước. Người ta có ba người, chẳng làm gì cả, chỉ đứng ven đường tán phét mà đột nhiên bị anh đánh chảy máu cả đám.

Mạc Tuyền nghe xong, lập tức phản đối, “Chắc chắn là nhầm lẫn rồi, bạn tôi không thể nào vô cớ đánh người được, chắc chắn là bọn họ có vấn đề gì đó.”

Anh chàng cảnh sát không thêm để ý, chỉ nói: “Người nào đến báo lãnh cũng nói câu này, chúng tôi nghe chán rồi.”

“Này, sao các anh lại có thể như thế chứ.” Mạc Tuyền hết sức bất mãn nhìn anh ta.

Đồng chí cảnh sát làm ngơ, bảo một người khác đưa Mạc Tuyền đến xem ba người bị thương kia.

Người bị thương ở trong phòng làm việc, lúc họ đi vào mấy người đó đang ngồi nói chuyện với nhau. Mạc Tuyền liếc mắt nhìn lướt qua họ, nhưng về cơ bản nhìn ai cũng tàn tạ hơn Tuyền Kỳ.

Họ thấy có người đến, vội vàng lao tới kêu gào bồi thường, đáng vẻ còn có chút hung dữ, nhưng Mạc Tuyền chẳng sợ chút nào, đây là đâu chứ? Đây là đồn cảnh sát, mẹ kiếp, anh có phách lối thể đi nữa cũng chẳng động được vào một sợi tóc của tôi.

Một người trong số đó vẫn im lặng này giờ đột nhiên quát: “Mẹ kiếp, mấy anh em bọn tao cũng không phải chúng mày muốn đánh là đánh được đâu, tốt nhất là chúng mày hãy giải quyết cho hợp lý, không thì không xong đâu.”

Giải quyết hợp lý? Không phải là muốn ăn vạ thôi sao?

Nhưng... Giọng người này quen quen, Mạc Tuyền nhíu mày, tay chống cằm. Nghe ở đâu rồi nhỉ?

Người kia nghĩ cô đang cân nhắc cách giải quyết, bèn tỏ thái độ, ngăm liếc nhìn ra hiệu với đồng bọn, càng lớn lối hơn: “Việc này nhìn thế nào cũng là chúng mày sai. Tao mà kiện là không xong đâu. Bọn tao sẽ không ngừng kháng án, xem chúng mày có được yên thân không.”

Mạc Tuyền nhìn bọn họ như nhìn lũ thiếu năng, rồi nói thảm vài câu với cảnh sát đứng bên cạnh. Mặt anh cảnh sát lập tức biến sắc, đưa Mạc Tuyền ra ngoài.

Ba người bên trong dường như rất sợ Mạc Tuyền nói bậy vu oan cho bọn họ, liên tục gào thét, cuối cùng bị đồng chí cảnh sát canh ở đó quát ỏi ôm tức mà câm miệng.

Sau đó Mạc Tuyền kể lại chuyện lần trước cô gặp cướp với cảnh sát, ra ý là đặc điểm nhận dạng của tên cướp ấy cực kỳ giống với một trong ba người. Cảnh sát nửa tin nửa ngờ lật lại hồ sơ, phát hiện ba người này đúng là đều có tiền sự được ghi lại ở đây, vụ Mạc Tuyền bị cướp cũng nằm trong đó.

Có thông tin quan trọng như vậy chuyện Tuyền Kỳ đánh người không hẳn là vô cớ nữa. Nguyên nhân có thể thông cảm nhưng cách làm của anh vẫn là không đúng.

Mạc Tuyền kí tên, nghe anh cảnh sát không ngừng lải nhải, chỉ biết liên tục gật đầu, sau đó thản nhiên đưa Tuyền Kỳ đi.

Đi ra đến đường lớn, cô mới nhìn Tuyền Kỳ, “Nói đi, chuyện này là sao?”

“Nhìn ngứa mắt.” Thực ra là trong lòng khó chịu nên muốn phát tiết, ai bảo tên kia xui xẻo động vào anh.

“Ngứa mắt là đánh người? Ai dạy anh thế?” Người này có tư tưởng tiêu cực như vậy từ bao giờ?

“Lúc trước hắn còn đi ăn cướp.”

“Đó là lúc trước, lần này hắn ta có cướp gì của anh không?” Mà có cướp thì cũng cướp được cái gì đâu?

Tuyền Kỳ bóp chặt vết thương rách da không lên tiếng, lại trở về tư thế rầu rĩ đầu cúi gằm mà đi.

Nhìn anh uể oải như thế Mạc Tuyền không giận nổi. Cô biết dù mình có nổi giận mắng anh ta thế nào đi chăng nữa thì anh ta vẫn sẽ bày ra cái vẻ sống dở chết dở ấy mà thôi.

“Đừng bóp nữa.” Cô kéo tay anh ra, vết thương lại bắt đầu rỉ máu. Mạc Tuyền trừng anh: “Anh cũng thật là, bóp làm gì? Chảy máu nhìn đẹp lắm à? Tôi mới rời anh ra chưa được bao lâu anh đã gặp chuyện không may rồi.”

Vừa nói cô vừa lấy khăn tay ra lau vết máu cho anh. Mạc Tuyền không dùng nước hoa, nhưng trên người cô luôn có một mùi hương dễ chịu, có lẽ là mùi nước giặt quần áo, cũng có thể là mùi dầu gội trên tóc, hoặc cũng có thể là mỹ phẩm dưỡng da thông thường, nhưng những thứ đó hòa trộn vào nhau lại tạo ra một mùi hương của riêng cô.

Tuyền Kỳ nhắm mắt lại, thỏa mãn như muốn ngủ thiếp đi.

Anh nói: “Vậy cô đừng bỏ rơi tôi.”

Mạc Tuyền trợn mắt lườm anh, đến một hàng thuốc gần đó mua thuốc rồi cùng đi về nhà.

Gần năm mới, đôi chim sẻ nhà Phạm Tư Nhiễm cũng bắt đầu được nghỉ. Tư Phàm về quê, Phạm Tư Nhiễm không có việc gì lại tìm Mạc Tuyền. Giữa siêu thị mà cứ có một người rảnh rỗi đứng chình ịch ra đấy đương nhiên là không được đẹp mắt cho lắm. Được mấy ngày, Vương Triệu Tường đã tỏ vẻ khó chịu ra mặt.

Mạc Tuyền đá đá Phạm Tư Nhiễm đang ngồi ỳ ra trên ghế, “Cậu không có chút tự giác nào à? Ông chủ mình sắp vật lông mình rồi kìa, ngày mai cậu đừng đến nữa.”

Phạm Tư Nhiễm nhìn Vương Triệu Tường vừa đi, “Có sao đâu. Cửa hàng mở là để cho khách vào đi dạo, sao mình không được tới?”

“Chân nào của cậu đang đi dạo?”

“Hừ, cậu đúng là làm màu, sống như vậy còn gì thú vị nữa? Cùng lắm thì cậu đi làm việc, vậy ông ta sẽ không ý kiến nữa.”

Mạc Tuyền ném hộp bút lông trong tay lên người cô ấy, “Xếp lên giá hàng theo loại ỳnh.”

“Tiên sư cậu.”

Thấy Phạm Tư Nhiễm làm việc, Vương Triệu Tường đi qua không nhìn với ánh mắt hình viên đạn nữa, hai người cũng có thể yên tâm thoải mái nói chuyện.

“Sắp Tết rồi chuẩn bị xong chưa?”

“Có hai người, cũng chẳng biết chuẩn bị gì.” Phạm Tư Nhiễm lơ đãng nói:

“Cơ mà cậu định thế nào? Về nhà à? Còn Tùy Kỳ.”

“Không về đâu, về làm sao được.” Mạc Tùy cầm tờ giấy nhỏ thỉnh thoảng lại viết mã hàng, chuẩn bị kiểm kê. “Đương nhiên Tùy Kỳ sẽ đón Tết với mình, anh ấy không có người thân.”

Phạm Tư Nhiễm nghĩ một chút, nói: “Này, vậy cả bốn người chúng ta cùng đón năm mới đi. Càng vui.”

“Được thôi.” Mạc Tùy dừng tay nhìn cô ấy, “Có điều hai người cũng phải làm, đừng có lấy cớ đến làm khách mà lười.”

“Xi.” Phạm Tư Nhiễm khinh bỉ, “Đồ keo kiệt.”

Trần Lương Sinh cách một thời gian lại gọi điện thoại một lần. Đề tài của hai người càng lúc càng ít, một phần là vì tính cách hai bên, cuối cùng cuộc nói chuyện đều biến thành chất vấn nhau hoặc giận dữ rồi kết thúc. Mạc Tùy buồn phiền phát hiện ra không khí nói chuyện hòa hợp nay đã trở thành điều xa xỉ rồi. Những năm bất hòa khiến không chỉ gia đình mà ngay cả những kỷ ức và kỷ niệm của hai người cũng đã trở nên xa cách.

Đạo gần đây chuyện hay nghe nói đến nhất là Tết. Tối tan làm về nhà, hai người cùng ăn khuya. Tùy Kỳ vào phòng bếp dọn dẹp, Mạc Tùy thì ra ban công nghe điện thoại. Gió lạnh có thể giữ cô tỉnh táo hơn một chút.

“Nếu đã muốn hai bên đều vui vẻ, vậy em mong lần sau không phải nghe đến chuyện cả nhà tụ họp như vậy nữa. Em rất không thích, thật sự. Nếu anh đã nhiệt tình vun vén như vậy thì em chỉ có thể nói một câu đó là từ nay về sau chúng ta đừng nói chuyện nữa, miễn cho lần nào cũng cãi vã. Em mệt mỏi lắm rồi, không muốn nổi nóng.”

Đêm nay không có gió. Nhưng nhiệt độ không khí vẫn lạnh đáng sợ, Mạc Tùy chỉ mặc một cái áo len mỏng, cô run rẩy vì lạnh, miệng thở ra khói trắng lan ra không trung. Ánh đèn đường lấp lánh đằng xa tạo thành vầng sáng mờ ảo, mang đến chút ấm áp ột đêm vắng.

Xung quanh yên tĩnh khiến tiếng hô hấp của Trần Lương Sinh truyền qua có vẻ càng rõ ràng, đều đều, trầm ổn kín đáo như chính con người anh.

“Được rồi, chuyện đón năm mới anh không nói nữa, nhưng ăn bữa cơm bình thường thì vẫn nên có.” Không để Mạc Tùy kịp từ chối, anh ta tiếp tục nói: “Hôm sinh nhật anh em đã bỏ chạy rồi, lần này coi như bồi thường, tối mai anh đến đón em, cùng về nhà ăn cơm. Yến Phi cũng đến.”

Mạc Tùy có cảm giác như bị ai đánh vào bụng vậy, không lẽ những câu cô nói đều là đàn gảy tai trâu à?

“Chỉ một lần này thôi.” Anh ta nói tiếp, “Một lần cuối cùng, lần sau chắc chắn anh sẽ không ép em nữa.”

Mạc Tùy nghĩ ngợi, cuối cùng vẫn đồng ý. Trần Lương Sinh không phải người chỉ nói mà không làm, nếu đã nói là lần cuối vậy có nghĩa là không có lần thứ hai nữa, cô tin anh ta. Dù cơm có khó nuốt thì cũng chỉ phải chịu tội một lần, đổi lại tự do vĩnh viễn, có gì không thể?

Hôm sau, tan tầm, Trần Lương Sinh và Triệu Yến Phi quả thật đúng giờ đứng chờ ở cổng. Mạc Tùy hơi hást cảm với Triệu Yến Phi coi như chào hỏi, sau đó mở cửa xe ngồi vào. Tùy Kỳ đứng bên cạnh lẳng lặng nhìn, không phản ứng gay gắt như mấy lần trước. Vì lo anh có cảm giác bài xích mãnh liệt với Trần Lương Sinh, Mạc Tùy đã giải thích ngắn gọn cho anh, người đó là anh trai của cô.

Tùy Kỳ không ngốc, nghe xong bật người dậy hỏi: “Vì sao anh ta họ Trần?”

Về mặt Mạc Tùy bối rối, đây là chuyện cô khó mở lời, thế nên cô không kiên nhẫn trừng anh: “Vì đó là con trai mẹ kế của tôi.”

Cho nên hai người không có quan hệ huyết thống, nhưng không thể phủ nhận họ là người nhà.

Cái thời Mạc Tùy còn ngây thơ đã từng dùng bạo lực, sống buông thả, hành vi khiếm nhã, sống không mục đích để phát tiết những tâm trạng tiêu cực. Nhưng đó là trước mặt người ngoài, còn với Trần Lương Sinh, cô luôn theo bản năng làm mọi chuyện ở mức tốt nhất. Có thể là vì trời sinh mỗi người đều có một thiên

địch, điểm yếu của Mạc Tuyền ngay cả người qua đường cũng biết. Tuy cái vĩ xích xích đến tận giờ, nhưng cô chưa bao giờ ngờ người giẫm lên điểm yếu ấy lại là Trần Lương Sinh. Vì thế cô thất vọng, đau đến tận cực điểm.

Đến nhà họ Mạc, cô đẩy cửa đi vào, sau đó nhìn một bàn đầy thức ăn, ngơ ngẩn nghe Mạc Vĩ Tân bình tĩnh nói: “Năm nay chúng ta dời tiệc tất niên sang hôm nay. Khó được một ngày mọi người đông đủ, đã lâu rồi không đông vui thế này, hôm nay cả nhà ăn một bữa thật ngon nhé.”

Đây là “Chuyện đón năm mới không nói nữa, chỉ ăn cơm bình thường thôi” sao?

31. Chương 32: Nói Dối Cũng Là Nhân Phẩm

Nói xong vui mừng vỗ vai Trần Lương Sinh, ra vẻ vô cùng vừa lòng, mà anh ta cũng chỉ cười, sắm vai người con trung hiếu hoàn mỹ. Mạc Tuyền nhìn anh ta mà thấy nực cười, người đàn ông tối hôm qua còn nói là một bữa cơm bình thường cơm về sau sẽ không bao giờ ép cô nữa từ khi nào lại gian dối như thế? Từ khi nào đã bắt đầu dùng mưu kế với cô?

Mạc Tuyền thấy lạnh, cảm giác lạnh này là do bàng hoàng cực độ cùng thất vọng tạo ra. Có lẽ khi thời gian xây dựng hoàn mỹ và không hoàn mỹ cũng đã lặng lẽ mà kiên định thay đổi bản chất con người. Sau một thời gian, dù bạn có muốn thừa nhận hay không thì vẫn luôn có một số người vì thay đổi quá nhiều mà biến thành xa lạ.

Trần Lương Sinh không phải không cảm nhận được cái nhìn của Mạc Tuyền. Khi mọi người đi về phía bàn ăn, anh đi tới bên Mạc Tuyền vẫn đang đứng ngây người ở chỗ cũ, có chút áy náy khi đối diện với tầm mắt cô, “Anh xin lỗi!”

Mạc Tuyền nở nụ cười, dùng vẻ mặt đã hiểu, sau đó ngay cả liếc nhìn anh ta một cái cũng cảm thấy không cần thiết, đi vào theo.

Theo tính tình bình thường của cô chắc chắn phải làm loạn một trận, khiến anh phải dùng mọi cách để khuyên bảo mới không tình nguyện chấp nhận. Lúc này cô bình tĩnh lại thường lại khiến trong lòng Trần Lương Sinh càng thêm buồn bực.

Mấy người cùng nhau hòa thuận ăn cơm, nhìn Mạc Tuyền hôm nay ngoan ngoãn, Mạc Vĩ Tân không khỏi cảm khái trong lòng, con trẻ phản nghịch không ngờ cũng có lúc trưởng thành, cuối cùng cũng nghĩ thông suốt không để tâm chuyện vụn vặt nữa rồi.

Ông gấp một miếng thức ăn đặt vào bát Mạc Tuyền, “Hôm nay ở lại nhà đi, đừng về nữa.”

Mạc Tuyền cúi đầu chăm chú ăn cơm, thấy không rõ vẻ mặt, cũng không đáp.

Trần Tố Quyên đang tán gẫu hăng say với Triệu Yên Phi lúc này cũng phụ họa nói: “Đúng vậy, Tiểu Tuyền hôm nay ở lại nhà đi, mấy ngày hôm trước đi đã phơi chăn gối cho con rồi, buổi tối ngủ cũng thoải mái.”

Mạc Tuyền ném miếng xương gặm này giờ lên bàn, cầm lấy khăn giấy lau miệng, mắt cũng không thèm ngước lên, nói: “Ai cho phép bà vào phòng tôi?”

Tuy rằng cô không về, nhưng phòng vẫn được giữ lại, chìa khóa cũng chỉ có mình cô có, lúc đi cô đã khóa cửa, người đàn bà này vào bằng cách nào?

Mạc Tuyền nhìn về phía bố mình, lạnh nhạt nói: “Bố cậy cửa hay là thay ổ khóa vậy?”

Giọng điệu kiêu ngạo cuồng vọng khiến Mạc Vĩ Tân buồn bực, nhưng nói như thế nào cũng là năm mới, ông nén giận, “Nhà đã hơi cũ, lúc trước tìm người đến sơn lại, không thể để kệ phòng con được, cho nên bố liền bảo người ta cậy cửa, thuận tiện thay cửa cho con.”

Mấy người đều đã dùng ăn cơm, lúc này trong phòng yên tĩnh làm người ta hít thở không thông, trong không khí mang theo cảm giác kích động sắp bùng nổ.

Mạc Tuyền cầm dũa cọ thành bát phân tán sự chú ý của mình, ngực rõ ràng đập phồng kịch liệt hơn vừa rồi không ít. Lúc đi cô thậm chí lười báo cho bọn họ một tiếng, nhưng cuối cùng vẫn dặn Mạc Vĩ Tân vĩnh viễn không cho Trần Tố Quyên đi vào phòng cô một bước. Lần trước đến cô có phát hiện nhà đã sửa, nhưng bởi vì từng nhấn mạnh rất nhiều lần nên không ngờ phòng sẽ bị cạy cửa. Tuy không còn lưu luyến nhưng dù thế nào cô cũng mang họ Mạc, không muốn thừa nhận nhưng máu trong người vẫn là họ Mạc, chỉ cần không chết cô vĩnh viễn sẽ không thể hoàn toàn cắt đứt quan hệ với những người này. Cô biết vậy cô để dành ỉnh một nơi sống yên ổn tại nơi này, trong cái nhà này. Nhưng muốn bọn họ đụng vào hay không là chuyện khác.

Những chuyện xảy ra này hôm nay đều như đang khiêu chiến cực hạn của cô, đầu đau ong ong như bị người ta giáng một đòn. Mạc Tuyền cảm thấy mình còn có thể thần nhiên ngồi ở chỗ này quả thực chính là thần, nhưng cô còn phải tiếp tục thần, bởi vì thời gian còn chưa tới.

Thở dài một hơi, sau đó bình tĩnh thờ ơ tiếp tục gấp đồ ăn. Mấy người bên cạnh cũng thả lỏng sống lưng cứng đờ, căng thẳng vừa rồi biến mất trong nháy mắt.

Mạc Vĩ Tân vẻ mặt phức tạp nhìn con gái, trong lòng vừa vui mừng vừa chua xót. Vui mừng đương nhiên là bởi vì Mạc Tuyền đúng mực không cãi cọ, chua xót là vì không ai hiểu con gái bằng cha, sao ông có thể không biết trong lòng cô đang bức tức. Nhưng ông là người chủ gia đình, sao có thể để Mạc Tuyền tùy ý làm loạn, người ở bên ông nửa đời sau dù sao cũng không phải Mạc Tuyền, mà đây cũng chẳng phải chuyện lớn, tóm lại là vì tốt cho cô.

Nhưng ông ta không nghĩ lại xem mình đã từng suy nghĩ chuyện này ở góc độ của Mạc Tuyền.

Lúc gần xong bữa Mạc Tuyền đứng dậy rời đi trước, nhà đã trang hoàng lại thì nên tham quan một vòng mới phải. Lâu rồi cô không tới, cũng phải nhìn xem có chỗ nào thay đổi hay không.

Nghe lý do đó không ai ngăn cản cô, mà cũng không có tư cách, thân phận ngăn cản. Người nhà họ Mạc chẳng lẽ cả ngay cả nhà mình cũng không được tham quan sao?

Mạc Tuyền đưa tay về phía Mạc Vĩ Tân, “Chìa khóa!”

Trần Tố Quyên vội vàng buông dũa xuống đứng dậy lấy một chùm chìa khóa từ trong ngăn kéo phòng khách, tìm chìa phòng Mạc Tuyền tháo ra đưa cho cô, cười nói: “Chìa khóa dự phòng ở đây, con cầm hết đi.”

Bà không phải người mù, Mạc Tuyền vừa rồi bắt mắt mãnh liệt đến thế ai cũng có thể nhìn ra, đâu còn dám trái ý tiểu tử tông nữ.

Mạc Tuyền cầm mấy cái chìa khóa đút hết vào túi, lạnh lùng nhìn bà ta một cái, xoay người lên tầng.

Triệu Yên Phi gấp cá bỏ vào bát Trần Lương Sinh, xoa tay anh ta đặt trên đầu gối, khẽ nói: “Anh ăn thêm một chút đi.”

Phòng Mạc Tuyền ở góc đông nam tầng hai, cạnh hang sói của Trần Lương Sinh. Cô mở cửa nhìn lướt một vòng, đi thẳng đến đầu giường mở mật mã ngăn tủ lấy một ra một hộp gỗ. Đây là đồ cưới trước kia của mẹ cô, bên trong đặt chút đồ trang điểm giá rẻ, khi ấy không có tiền nên cũng chẳng có gì đáng giá. Nhưng Mạc Tuyền từ nhỏ đã thích cầm nghịch, sau này mẹ cô cho cô luôn cái hộp, hiện giờ bên trong đặt mấy bức ảnh chụp chung của hai mẹ con. Từ hoa văn bên ngoài hộp có thể thấy được hộp đã cũ, cô nhẹ nhàng xoa xoa sau đó bỏ vào trong túi áo khoác. May mà túi cô, tuy có chút cần người nhưng không đến mức khó chịu.

Đổ đầy nước vào bồn tắm trong phòng vệ sinh, sau đó đến thư phòng lấy một lọ mực xanh và một lọ mực đen. Tiếc là không đủ, đổ cả vào cũng không thấy lên màu lắm.

Cô chạy xuống tầng, thái độ hòa nhã nói: “Con ra siêu thị một lát, sẽ về ngay thôi.”

Mạc Tuyền ra cửa còn có thể chủ động trở về quả thực là trăm năm khó gặp, mọi người bên bàn cũng ngăn cả người. Mạc Vĩ Tân càng vui mừng hơi, nghĩ rằng, quả nhiên đã nghĩ thông suốt rồi.

Ông ta vui vẻ nói: “Được, về sớm một chút, đi đường cẩn thận.”

Mạc Tuyền vẫy tay chạy ra ngoài.

Siêu thị không xa, cô mua toàn bộ mực trên giá, không quan tâm là đỏ đen hay xanh, chỉ cần có màu là mực nó được rồi. Mấy chục lọ ném hết lên xe đẩy hàng sau đó ra tính tiền.

Nhân viên thu ngân thấy vậy vừa nhìn vừa cười nói: “Này, cô mua nhiều mực như vậy làm gì?”

“Sắp khai giảng mà, tôi mua thưởng cho học sinh.”

“Cô là giáo viên à, dạy môn gì vậy?”

“Toán, học sinh mỗi ngày viết nháp nên mực cũng nhanh hết.” Mạc Tuy chỉ túi vải bên cạnh, “Đó là gì vậy?”

“Quà khuyến mãi.” Nhân viên thu ngân ấn má, che miệng nhỏ giọng nói: “Lúc đi học tôi thích toán nhất, nể tình cô là giáo viên dạy toán, tôi khuyến mãi cho cô.”

“Vay cảm ơn nhé!” Mạc Tuy đang lo không có gì để mà che, cái này rất tối, túi kín không nhìn thấy gì, nói dối không chớp mắt cũng là nhân phẩm.

32. Chương 33: Đại Chiến

Cả một túi mực đương nhiên không nhẹ, may mà bình thường Mạc Tuy đi làm cũng phải chuyển hàng nhiều nên không đến mức xách không nổi. Cô bắt xe đi thẳng về nhà, vào cửa xong tiện tay lấy búa trong đồng đồ đạc đút vào túi.

Mấy người kia ăn cơm xong ngồi trong phòng khách nói chuyện. Bây giờ Mạc Tuy chẳng muốn giả vờ thân thiết với bọn họ làm gì, không chào không hỏi liên tục lên phòng, đi thẳng vào phòng tắm đổ hết mực vừa mua vào trong. Mực lan thành từng luồng như cá mực phun ra vậy, tuy có cả đỏ và xanh nhưng khi khuấy lên thì cũng vẫn biến thành một màu đen sì.

Mạc Tuy ném túi mua sắm đựng đầy vỏ vào trong bồn cầu, sau đó cầm chậu rửa mặt múc nước tạt lên tường gian ngoài, ướt cả người mình cô cũng chẳng quan tâm. Mẹ nó, cho các người tự càn rỡ này, cho các người sung sướng này, cho các người đứng trước mặt làm chứng mắt tôi này. Tại sao các người không nghĩ đến lúc mẹ tôi còn sống chưa từng được hưởng một ngày yên bình, cuối cùng còn bị các người hãm hại uất ức mà chết, giờ còn muốn ăn sắn của mẹ tôi? Thối lắm, chỉ cần tôi còn sống, các người đừng có mơ!

Tùng chậu nước hắt ra, căn phòng càng lúc càng nhếch nhác, chăn bông trên giường đã ướt đẫm, vách tường màu vàng nhạt loang lổ từng mảng đen, tuy không đen rõ rệt, nhưng cũng đủ xấu xí và bẩn thỉu.

“Tôi cho các người sửa nhà này, mẹ nó các người cứ tiếp tục sửa đi.” Mạc Tuy thở hồng hộc lại mắng, tay lại bê nước sang những phòng khác.

Cô không mong mình sức đi hết các phòng. Chỉ cần cho con hai cáo già đó phải dọn là đủ rồi. Vì thế cô bê nước, lặng lẽ bước vào phòng ngủ của Mạc Vi Tân. Căn phòng này to gấp rưỡi phòng Mạc Tuy, cô không định bôi kỹ, chỉ dội qua là được, nhưng qua loa như vậy thôi cũng đủ cho hai ông bà già đó đêm nay đừng hòng ngủ.

Mạc Tuy về phòng, quăng chậu qua một bên, lau mồ hôi, chăm chú ngắm nhìn thành quả lao động của mình. Tường loang lổ, nước màu đen vẩy khắp nơi từ tủ quần áo cho đến mặt đất, giống như cảnh lá cây khô vàng phủ ngập mặt đường sau cơn mưa cuối thu, mang đầy vẻ thê lương của cái chết.

Viền mắt đỏ hoe, cô cố sức mở to mắt, lẩm bẩm: “Một lần cuối cùng.”

Lúc này cô đang rất nóng, nhưng vẫn mặc áo khoác vào như thường. Cô vén ống tay áo, cầm lấy cây búa dựng cạnh tường. Chỉ còn một chuyện cuối cùng, trò hay dù gì cũng phải có người xem đúng không, nếu không thì quá phí công cô làm rồi.

Lúc cô hắt nước đã khóa cửa, Mạc Tuy quay lại cửa phòng mở toang trước mắt mình, nhếch miệng cười mỉa mai.

Chất gỗ làm cửa rất tốt, Mạc Tuyền không nghĩ mình có thể đập nát nó chỉ với một phát búa. Cô xát xát tay. Ít ra cô có thể làm nó hoàn toàn thay hình đổi dạng.

Chịu đựng kẻ ngón cái đau đớn do ma sát, Mạc Tuyền dùng hết sức cúi gập cả người mà đập búa, lần đầu tiên cô còn suýt làm bay cả cây búa.

Tiếng va chạm quá lớn làm mấy người bên dưới gọi to lên, sau đó là một tràng tiếng bước chân liên tiếp.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, mấy người đều sửng sốt. Mạc Vĩ Tân là người lên tiếng đầu tiên, giận dữ: “Mạc Tuyền, con đang làm cái gì vậy hả? Bỏ ngay cây búa đó xuống cho bố.”

Trên cửa đã hằn mấy vết lõm, Mạc Tuyền thấy hiệu quả không lớn lắm bèn nhả tay nắm cửa mà đập. Tay nắm mạ vàng giờ đã sắp long ra.

Cô quệt ngang tóc mái trước trán, tay cầm búa còn đang run, thở ra một hơi rồi cười: “Tôi làm gì ông không nhìn thấy à? Mắt chưa kém đến mức đấy chứ?”

Trần Tố Quyên vào phòng mình rồi đi ra, Triệu Yến Phi đi theo bên cạnh, bà ta cũng không giữ được nét mặt hiền hòa nữa. “Mạc Tuyền, dì biết con bất mãn, nhưng năm hết tết đến rồi còn làm vậy có quá đáng không?”

“Quá đáng? Đây là nhà tôi, tôi có đốt nhà thì cũng là tôi thích thế, bà ý kiến à? Bà là cái thá gì? Bà đừng quên bà họ Trần, cho dù chết bà cũng không được mang họ Mạc.”

“Mày im miệng cho tao.” Mạc Vĩ Tân tức giận đến run rẩy, chỉ tay vào mặt cô, “Cái thứ của nợ như mày, nhiều năm qua cũng chỉ vì mày mà không ai được yên, mày nói xem mày cứ cố chấp như thế là muốn làm gì? Dì Trần của mày bao năm qua có lỗi với mày à? Có chỗ nào kém mẹ mày chưa?”

“Ông đừng có nhắc đến mẹ tôi.” Mạc Tuyền cao giọng quát. “Ông còn mặt mũi mà nói? Nếu không phải ông tăng tị với bà ta, chu cấp cho bà ta mẹ tôi có chết không? Bà ta là cái gì chứ, không phải hồ ly tinh quyến rũ chồng người khác à, bà ta không xứng để so với mẹ tôi. Đến cả bước vào cửa này bà ta cũng không có tư cách, bà ta...”

Một cái bóng vụt qua, Mạc Tuyền còn chưa kịp phản ứng đã nhận lấy một cái tát.

Tiếng động ấy khiến những người đang cãi nhau đều yên tĩnh đi, Trần Tố Quyên giàn giụa nước mắt tức giận nói: “Lương Sinh, sao con lại đánh Mạc Tuyền?”

Sau đó chạy về phía Mạc Tuyền, “Mạc Tuyền, con đừng trách nó...”

“Cút. Mẹ kiếp, đừng có đụng vào tôi.” Ngay trước khi người kia kịp chạm vào quần áo của cô, Mạc Tuyền đã hất mạnh tay bà ta ra, mặt tỏ vẻ buồn nôn.

Trần Lương Sinh vội đỡ Trần Tố Quyên. Anh ta nói: “Mạc Tuyền, dù sao cũng là tất niên, làm loạn xong thì nên yên đi.”

“Ở đây đến lượt anh nói chuyện à?” Mạc Tuyền đưa đầu lưỡi chạm chạm phần khoang miệng bị thương bởi cú đánh, khinh bỉ liếc qua anh ta, không thèm để ý Trần Lương Sinh lập tức tái nhợt mặt. Cô chuyển sang hướng Mạc Vĩ Tân, “Nhìn thấy chưa? Người nhà họ Mạc bị đánh đấy, ông định giải quyết thế nào?”

Mạc Tuyền cười cười, tỏ vẻ không thèm quan tâm: “Tôi nói một câu nhé, thật ra tôi cũng chán giằng co rồi, là người ai cũng sẽ mệt, hôm nay chúng ta nói cho rõ ràng đi.” Nói xong, tiện tay ném cái búa nặng đi, nếu không phải Triệu Yến Phi kéo Trần Lương Sinh lại thì cái búa đã nện lên chân anh ta rồi.

“Con muốn nói rõ ràng cái gì?” Mạc Vĩ Tân sắc mặt khó coi nói. Con gái mình bị đánh ông ta đương nhiên không vui, nhưng lần này Mạc Tuyền thật sự rất quá đáng.

“Cho bọn họ rời khỏi căn nhà này, sau đó không cho họ bước vào đây một lần nào nữa.”

“Không thể, bố nợ dì Trần con rất nhiều, hai chúng ta sẽ không rời xa nhau.”

Mạc Vĩ Tân ôm vai Trần Tố Quyên, vỗ vỗ, hai người liếc nhìn nhau. “Mạc Tuyền, bố vẫn mong một ngày nào đó con hiểu được cho bố, tuổi bố đã cao rồi, cũng không còn mong theo đuổi nhiều thứ như xưa nữa, chỉ mong người một nhà cùng sống bình an, điều này không quá khó đúng không?”

Mạc Tuyền nhìn bọn họ, ánh mắt bình tĩnh đến kì dị. Quả là một đôi vợ chồng ân ái tình cảm gương mẫu, còn có hai đứa con cũng tình cảm y như vậy, bốn người cũng miễn cưỡng đứng đủ thành một vòng, tất cả đều nhìn cô bằng ánh mắt vừa bất an sợ hãi vừa mơ hồ bất mãn. Cảm giác bị bài xích mạnh đến mức cô không thể làm ngơ. Phải rồi, mấy năm nay các vị bồi đắp tình cảm tốt như vậy cơ mà, cô là cái gì cơ chứ? Chẳng qua cũng chỉ là một đứa con gái không nghe lời của mẹ vợ đã chết. Một lúc lâu sau, cô đột nhiên bất lực mà ôm mặt, cười: “Phải rồi, không khó, sau này ông cứ bảo vệ cuộc sống của hai mẹ con bà Trần đây cho tốt đi, đừng có rảnh rỗi đi diễn mấy cái trò cha con tình sâu nghĩa nặng với tôi nữa, tôi không thừa thời gian gặp ông đâu.”

“Sau này, hai chúng ta nước giếng không phạm nước sông. Đừng cố làm khó nhau, có như vậy lỡ đi đường mà gặp nhau tôi còn có thể chào ông một tiếng ông Mạc, không đến mức phải làm như không thấy.”

Mạc Vĩ Tân chấn động, sau đó phùng phùng nổi giận, “Mày nói cái quái gì đó hả, mày muốn từ cả bố mày đấy hả?”

Trần Tố Quyên cũng kinh ngạc nhìn Mạc Tuyền, “Mạc Tuyền, sao con lại có thể nói với bố con như thế?”

“Phải rồi, con trai bà Trần sau này cũng chẳng bạc đãi ông đâu, ông bảo vệ cho tốt thằng con nuôi này đi nhé. Tôi cũng chẳng phải hạng tốt lành gì, tôi nghĩ từ mấy năm trước ông đã chẳng hy vọng xa vời là tôi sẽ phụng dưỡng ông lúc về già rồi, đã vậy thì, tôi sẽ theo ý ông.”

Nói hết lời, Mạc Tuyền xốc lại cổ áo, đi thẳng ra ngoài, không muốn liếc nhìn bọn họ lấy một cái. Trần Lương Sinh kéo tay cô lại, nhưng nhìn về mặt quật cường của cô, môi run lên mà chẳng nói được một lời.

Mạc Tuyền chỉ chỉ tay anh ta, mắt lạnh băng nhìn. “Buông ra, đừng tưởng tôi không dám đáp trả. Trần Lương Sinh, quan hệ giữa hai chúng ta chấm dứt từ ngày hôm nay, anh đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi.”

33. Chương 34: Điều Tuyền Kỳ Muốn

Xưa kia, bởi vì nhỏ tuổi ngây ngô nên dù bất mãn cũng không thể trút ra được. Sau này vì không còn tiếp xúc nhiều với nhau, cô cũng không thừa hơi nói những câu đâm chọc vậy nữa nên cũng mặc kệ bọn họ. Nếu Mạc Vĩ Tân cứ kệ Mạc Tuyền làm gì thì làm như trước thì đã không xảy ra chuyện ngày hôm nay. Đáng tiếc, một bên muốn cứu vãn tình cha con, bên kia lại chẳng ngoảnh đầu lại, càng tiếp xúc nhiều càng bảo mòn sự kiên nhẫn của nhau. Hôm nay cuối cùng đã chạm đến điểm giới hạn của cô, tổn thương cũng đã bắt đầu xuất hiện. Thực ra chỉ cần trong lòng đã có vướng mắc thì chuyện trở mặt là sớm hay muộn mà thôi. Có điều kết quả dù sao cũng khiến người ta khó mà chấp nhận được.

Tuyền Kỳ mua lê về, gần đây Mạc Tuyền hay than là cổ họng khó chịu, mấy hôm nay bắt đầu ho rồi, bảo uống thuốc thì không chịu. Anh lo lắng, nên định làm nước lê nấu đường phèn.

Không biết chính xác bao giờ thì cô về, cho nên sau khi ăn qua loa cho xong bữa cơm một lúc lâu anh mới bắt đầu làm. Trong lúc gọt lê bỏ vào đường, cho dù chỉ là những công việc rất đơn giản, nhưng cứ nghĩ đây là làm cho Mạc Tuyền anh lại không kìm được làm tỉ mỉ hơn, từ nhiệt độ của nước, độ tan của đường, đến cả độ dày của miếng lê. Rất lâu sau nhớ lại, anh bất đắc dĩ phát hiện ra rằng chỉ khi đối mặt với người ấy, anh mới trở nên không giống chính mình như vậy.

Mạc Tuyền về sớm hơn dự kiến, chỉ là người ngợm nhem nhuốc tóc tai bù xù, mặt tái nhợt, nhìn như thể vừa bệnh trận thập tử nhất sinh, vô cùng tiêu tụy.

Tuyền Kỳ đang bung nước lê nấu đường kích động chạy ra cũng sững sờ khựng lại, nhìn cô không biết phải làm sao. Nhưng cũng chỉ vài giây mà thôi, rồi anh lại vội vã chạy tới trước mặt cô, lo lắng nói: “Sao lại thành ra thế này? Không khỏe sao?”

“Không cần anh quan tâm!” Ánh mắt cô quét qua hai tay anh, “Đây là cái gì?”

“Lê nấu đường phèn, tôi thấy cổ họng cô gần đây không tốt nên làm đó!” Tùy Kỳ cười khoe mắt cong cong, nâng nước lê lên trước mặt cô, “Cô thử đi!”

Mạc Tùy ngẩn ra, giơ tay hất mạnh, mắt đỏ ngầu, quát: “Tôi có bảo anh tôi thích cái này à? Anh tốt bụng đến thế sao? Họng tôi khó chịu là chuyện của tôi anh quan tâm làm gì? Anh nghĩ anh là gì mà đứng khua tay múa chân trước mặt tôi?”

Tùy Kỳ ngẩn người, nước đường lê vẫn còn ấm, dù không quá nóng, tạt lên tay anh vẫn không nhịn được run lên một chút.

“Anh thương hại tôi phải không? Đến bố tôi còn chẳng cần tôi, anh còn trông mong điều gì? Ông ấy vì một con hồ ly tinh mà chẳng thiết cái gì khác, còn mong tôi cút đi cho khuất mắt. Mẹ kiếp, tất cả đều là đám lòng lang dạ sói, sao tôi lại họ Mạc cơ chứ? Sao tôi lại mang máu của nhà Mạc cơ chứ? Tôi là cái gì đâu, tôi bị đánh là đáng đời rồi!”

Mạc Tùy hực hơi thở hổn hển, bắt đầu nói lộn xộn: “Có điều cũng nên nhớ kỹ bài học này, anh nói xem tại sao tôi lại phải nhịn nhiều năm thế cơ chứ? Sao tôi lại có thể để ẹ con nhà đó sống yên ổn ở nhà họ Mạc nhiều năm như thế hả? Dù không đuổi được thì ít ra cũng phải làm loạn lên chứ, làm từ sớm ấy, anh nói xem sao tôi lại chịu đựng được vậy?”

Tùy Kỳ nhú mày đau lòng nhìn cô, cuối cùng đưa tay ôm cô vào lòng, vỗ nhẹ lưng cô, thấp giọng an ủi: “Không sao, không sao đâu, đừng buồn, Mạc Tùy, tôi cần cô, cô đừng buồn!”

Mạc Tùy ra sức đẩy anh, “Buồn cái rắm, mắt nào của anh thấy tôi buồn? Chị đây sống vô cùng tự do tự tại, chị đây không biết hai chữ đau buồn đó viết ra sao nữa!”

Tùy Kỳ vội dỗ dành, “Được được được, cô không đau buồn, là tôi đau, tôi buồn, được chưa?”

Mạc Tùy đột nhiên bật khóc, là khóc thét lên không giữ chút hình tượng nào, nước mắt cứ chảy tuôn ra như suối, mũi đỏ hồng, mắt bị bao phủ bởi ánh lệ chẳng nhìn thấy được gì nữa, miệng gào to đến mức Tùy Kỳ có thể thấy cuống họng run lên theo tiếng khóc của cô.

Cô giống như một đứa trẻ mẫu giáo bị đánh, trừ khóc ra chẳng còn cách nào để phát tiết. Tùy Kỳ đã thấy rất nhiều mặt cô biểu hiện ra ngoài như cứng đầu, ương ngạnh, nhưng anh chưa bao giờ thấy cô yếu đuối thế này. Ngay cả lần trước bị thương cô cũng chỉ cắn răng chịu đựng. Vậy nên, tiếng khóc của cô làm ngực anh càng lúc càng thắt lại.

Mạc Tùy cũng không kích động quá lâu, chỉ mấy phút sau đã lau khô nước mắt, nếu không có hai mắt đỏ hoe và tiếng nấc cục, anh gần như đã cho rằng lúc này chỉ là ảo giác.

Cô yên lặng ngồi bệt xuống dựa vào tường, tâm trạng tệ đến nỗi không muốn nói chuyện gì nữa.

Tùy Kỳ dọn dẹp miếng sứ vỡ, rồi lại múc một bát bưng ra, vừa đi vừa thận trọng quan sát sắc mặt cô, cuối cùng, anh ngồi xuống bên cạnh cô, yên lặng cùng cô.

Lúc này, Mạc Tùy đã mất hết tri giác, chỉ thất thần nhìn chằm chằm sàn nhà màu nâu trước mặt, đầu trống rỗng, như thể sự bùng nổ ban này đã phá vỡ hết những gì trong đầu rồi. Trong phòng sáng đèn, yên tĩnh đến nỗi có thể nghe thấy tiếng hít thở khe khẽ của hai người, trong tầm mắt có thể thấy ngón tay Tùy Kỳ đang từng chút từng chút giữ chặt miệng bát sứ, do dự như nội tâm của chính anh.

Mạc Tùy giật lấy cái bát, uống hết một hơi trước ánh mắt kinh ngạc của anh, rồi đặt cái bát không qua bên, tức giận nói: “Hôm nay coi như là nằm mơ, không nên nhớ thì mẹ nó đừng nhớ nữa!”

Tùy Kỳ vừa nghĩ đã hiểu ý của cô, ghé sát lại gần cô, nhỏ giọng nói: “Mạc Tùy, tôi cần cô!”

Mạc Tùy lườm anh, nói một chữ, “Cút!”

“Tôi nói thật đó, cho dù cả thế giới này không cần cô, thì tôi cũng sẽ vẫn cần cô, tôi sẽ đối xử tốt với cô, sẽ vĩnh viễn đối xử tốt với cô!”

“Vì sao?”

Tùy Kỳ lấp bắp không nói được lời nào, lo lắng nhú mào, đôi mắt long lanh như nước lóe lên theo cảm xúc của anh, “Nhất định phải có lý do sao?”

“Đối xử tốt với một người chẳng lẽ không cần lý do?”

“Nhưng cô cũng đối xử tốt với tôi đó thôi.”

“Tôi toàn mắng anh, đánh anh, còn đuổi anh nữa.” Mạc Tùy bình tĩnh nói.

“Nhưng cuối cùng tôi vẫn đang ở đây mà.” Tùy Kỳ vô tội nhìn cô, mặc dù cô nói sự thật, cũng từng có lúc làm anh đau lòng, nhưng bây giờ anh vẫn sống ở đây đó thôi, hơn nữa cho dù có một ngày nào đó anh rời đi thì liệu có đối xử không tốt với cô không? Không.

Mạc Tùy cũng nhớ lại những chuyện đã qua, người đàn ông trước mặt cô bị đuổi rất nhiều lần nhưng chẳng bao giờ thành công, giờ nghĩ lại có lẽ đó là ý trời không nỡ để cô phải khổ sở một mình.

Cô cười: “Những lời anh vừa nói đều là thật chứ?”

Tùy Kỳ gật đầu lia lịa, vẻ mặt nghiêm túc, “Thật!”

“Tốt, rất tốt, ít ra còn có một người cần tôi!” Mạc Tùy thì thầm như đang tự nhủ.

Sau một đêm, Mạc Tùy lại khôi phục sức sống như trước, sự ngoan ngoãn của Tùy Kỳ cũng làm cô càng thấy anh thuận mắt. Mèo con đã ở nhà được một thời gian, hơn nữa nhờ chăm sóc tốt nên đã không còn về nhút nhát co đầu rụt cổ lúc mới về nữa rồi, lúc nào tâm trạng cô tốt, cô cũng sẽ cùng nó chơi một lúc.

Sắp sang năm mới, lần ở nhà họ Mạc đó đương nhiên là không tính, Mạc Tùy chỉ huy Tùy Kỳ dọn dẹp từ trong ra ngoài xong cũng định lôi mèo đi tắm. Đưa đến bệnh viện thú y tắm thì quá đắt, gọi một tý nước sẩy một tý lông đã mất toi cả trăm tệ rồi, loại dân đen như cô không chịu được loại tiêu pha xa xỉ này.

Mèo trời sinh sợ nước, không sợ nước thì là thần mèo, Tùy Kỳ đã chọn trúng thần mèo vạn con có một, không những không sợ nước mà lại còn thích nhắm chỗ nào có nước là lặn vào. Gọi nước vào người nó là nó sung sướng híp cả mắt lại, Mạc Tùy nhìn cái mặt ngu si của nó mà cũng buồn cười.

“Biết thể hiện quá, ừm, thể là tốt, chứ mào mà nghịch ngợm thì có khi tao đã ném mào đi rồi.”

Con mèo ướt sũng nhìn bé bằng một nửa bình thường, hai mắt tròn xoe như viên bi càng có cảm giác to hơn. Mạc Tùy với lấy sữa tắm ở bên cạnh chuẩn bị xoa lên đầu nó.

Tùy Kỳ ngăn cô lại, “Tôi mua dầu tắm chuyên dụng cho nó rồi, ở đằng đó!”

“Anh mua bao giờ vậy?” Hôm nay quyết định tắm ẻo cũng chỉ là bột phát thôi mà? Cô cầm lấy một bình nhỏ màu xanh nước biển in đầy chữ tiếng Anh, “Cái này á?”

Tùy Kỳ gật đầu, cười ngượng. “Từ lúc nó mới về tôi đã mua rồi!”

Chuẩn bị chu đáo thật!

Mạc Tùy bôi một đồng trên đầu nó, sau đó kệ Tùy Kỳ xử lý còn mình cầm cái chai nghiên cứu. Có điều nhìn mấy lượt cũng chẳng hiểu gì cả.

“Không phải mua nhầm chứ, mua phải hàng hết hạn thì sao!”

“Vừa sản xuất được mấy tháng, hạn sử dụng ba năm cơ mà!” Tùy Kỳ giơ ngón tay đầy bột lên chỉ vào bình, “Đó, ở đây này!”

Mạc Tùy nghi hoặc nhìn lại chỗ anh chỉ, vẫn chẳng hiểu gì cả, biết sao giờ, tiếng Anh đã chữ thầy trả thầy không biết từ mấy trăm năm trước rồi, đơn giản là cô mù chữ.

“Anh đọc hiểu được cái này à?” Ngay một giây sau, Mạc Tùy thốt lên hỏi như vừa phát kiến ra châu lục mới.

34. Chương 35: Năm Mới

Nhìn thấy Tùy Kỳ gật đầu không hề do dự, cô trợn mắt kinh ngạc. Xem ra người này trước khi mất trí nhớ không khéo còn là trí thức học hành cao, ít ra thì chắc chắn không phải trai bao. Mạc Tùy cũng không rõ thế là tốt hay xấu, nếu đúng là một người học hành tử tế mà lại lưu lạc đến mức phải đi bốc vác hàng siêu thị thì đúng là quá uổng phí tài năng, để cha mẹ anh biết chắc sẽ đau lòng lắm.

Cũng vì thế, không biết là Mạc Tùy đột nhiên lương tâm trời dậy hay là lên cơn động kinh, còn chạy thẳng lên đồng công an hỏi tiến triển điều tra, đáng tiếc là vẫn chẳng có thông tin gì hơn cả.

Đêm 30, Mạc Tùy đưa chìa khóa cho Phạm Tư Nhiễm, để hai người họ đến nhà chuẩn bị trước, còn cô và anh đi làm như bình thường. Siêu thị mấy ngày lễ tết lại càng bận hơn, đến tận bốn rưỡi chiều toàn thể công nhân viên mới được cho về.

Hôm qua trời đổ tuyết, hiện giờ không khí càng lạnh hơn, Mạc Tùy run rẩy dút tay vào túi áo Tùy Kỳ sưởi ấm, quãng đường có 10 phút cũng đủ để cô lạnh cóng cả người.

Vào nhà một lúc mới đỡ hơn. Bây giờ không khí ngày tết ít náo nhiệt hơn xưa rất nhiều, đối với mấy người bọn họ đây cũng chỉ là một dịp để tụ hội vui vẻ mà thôi, điểm khác biệt duy nhất là thời gian.

Mấy người đang ngồi quây quần ăn uống vui vẻ, thì chuông cửa vang lên.

“Giờ này còn ai đến nhỉ? Không phải là chủ nhà của hai cậu chứ?” Phạm Tư Nhiễm cắn dũa nói.

“Cả nhà chủ về quê ăn tết rồi, trời sập cũng không phải họ đâu!”

Phạm Tư Nhiễm lườm Mạc Tùy, “Năm hết tết đến, lấy ví dụ cũng phải lấy cái gì hay ho chứ!”

“Rồi rồi rồi!” Mạc Tùy đặt dũa xuống, căn Tùy Kỳ đang định đứng lên mở cửa, “Ba người ăn tiếp đi, mình đi mở.”

Cô nhảy xuống ghế, bước nhanh ra mở cửa. Khi mở cửa nhìn thấy người đến mặt không hề thay đổi một chút nào, vẫn cười cười như cũ, dùng âm lượng chỉ đủ 2 người nghe, nói nhanh: “Chờ chút!”

Cửa lại đập “rầm” một cái.

Phạm Tư Nhiễm phối hợp với cái nhìn dò hỏi của Tùy Kỳ và tiếng nhai nuốt rất thờ ơ của Tư Phàm, hỏi: “Ai đấy?”

“Không có ai cả, chắc là gió bên ngoài to quá.” Mạc Tùy bỏ con tôm Tùy Kỳ đã bóc xong vào miệng, vừa ăn vừa nói với anh: “Này, bóc tiếp hai con nữa đi.”

Tùy Kỳ gật đầu, thế là cầm mặt vào bóc tôm cho cô.

Phạm Tư Nhiễm nhìn mà buồn cười.

Không khí vui vẻ nên Mạc Tùy uống vài hớp rượu, chẳng bao lâu rượu bốc lên, mặt đỏ bừng.

Cô vỗ vỗ mặt, đột nhiên bảo: “Ôi, nóng quá, mình ra ngoài một lát đây, vừa hay hôm nay quên mua sỏi cỏ, mình đi mua đây.”

“Giờ này còn hàng nào mở?”

Mạc Tùy mặc áo khoác, “Hàng tạp hóa ở góc phố chắc vẫn mở, mình đi xem.”

Tùy Kỳ bật dậy, “Tôi cũng đi.”

“Không cần, tôi tự đi.”

“Tôi cũng đi.” Tùy Kỳ kiên quyết,

Mạc Tùy liếc anh, “Đi đi cái gì, anh mấy tuổi rồi mà tôi đi đâu cũng bám theo thế? Ra dáng đàn ông chút được không?”

Cô cầm chìa khóa đặt bên cạnh lên, gơ tay cảnh cáo Tùy Kỳ đang tỏ vẻ bất mãn, “Ngoan ngoãn ngồi xuống ăn cơm đi.”

Tư Phàm ngồi trên ghế ngà ngà say, ngẩng đầu nhìn Tùy Kỳ, rồi kéo tay áo anh, “Cậu ngồi xuống đi xem nào, Mạc Tùy không thích trẻ con không dứt sữa đâu.”

Tùy Kỳ giật giật môi, cuối cùng cũng ngồi xuống.

Nhiệt độ bên ngoài thấp đến run cả người, gió lạnh giống như len lỏi vào tận xương.

Mạc Tùy dứt tay vào túi, đi xuống cầu thang trước, Trần Lương Sinh lặng lẽ đi theo.

Anh ta chưa từng tới nhà Tùy Kỳ bao giờ, hôm nay đến được cũng là nhờ các bác già tầng dưới.

Ngày tất niên không có chỗ nào ngồi được, Mạc Tùy ra đường tìm một mái hiên chắn gió để đứng, rụt cổ run lấy bầy, hiển nhiên là đang rất lạnh.

Trần Lương Sinh giơ tay lên cởi khăn quàng của mình, Mạc Tùy nhìn thấy, nhếch môi trào phúng, “Nếu anh nóng thì cứ tháo, nếu định đưa tôi thì miễn đi, hai chúng ta không cần thiết phải giả vờ diễn trò thể đâu, anh không thấy phiền nhưng tôi mệt rồi.”

Tay Trần Lương Sinh khựng lại rồi chậm chậm hạ xuống, “Diễn? Em nghĩ tất cả những việc anh làm là diễn?”

Mạc Tùy cúi thấp đầu, dường như đang cố tìm lời để nói, một lúc lâu mới mở miệng: “Nói thẳng luôn nhé, quan hệ lúc gần lúc xa trước đây của hai chúng ta nếu bảo anh hoàn toàn là diễn thì không đúng, cùng lắm là nửa thật nửa giả, đương nhiên chuyện này chủ yếu là do tôi, ai bảo tôi có tình cảm với anh.”

Đây là lần đầu tiên Mạc Tùy nói thẳng tình cảm của mình với anh ta, nhưng cũng chính như thế là đủ thấy chuyện này đã đi đến bước nào. Trần Lương Sinh không nhịn được tự hỏi lòng, đêm nay, anh ta tới đây làm gì?

Mạc Tùy vẫn bình tĩnh nói, “Với quan hệ của người nhà chúng ta cũng như tính cách của tôi, có thể chung sống hòa bình với anh là chuyện bất khả thi. Trước đây tôi còn chưa tỉnh ra, vẫn đi trong sương mù, nhưng sau hôm nay cũng nên phân rõ giới hạn thôi. Trần Lương Sinh, anh, đối với tôi, chẳng là gì cả. Nếu như trước đây còn xem là bạn, sau này cùng lắm chỉ là một người tôi từng quen. Anh cũng đừng ra vẻ người lớn đến dạy dỗ tôi nữa, miễn để hai bên đều khó chịu.”

Nhưng lời cô nói, dù chỉ là một dấu chấm câu Trần Lương Sinh cũng có thể nghe ra sự dứt khoát chấm dứt trong đó. Mạc Tùy là người lạnh nhạt, điều này anh ta vẫn luôn biết. Chỉ không ngờ có ngày sự lạnh nhạt ấy sẽ đối với mình. Thực ra chỉ cần quan hệ của vợ chồng Mạc Vĩ Tân vẫn còn đó thì cục diện hôm nay là chuyện tất yếu.

Mạc Tùy đợi một lúc mà không thấy anh ta nói gì liền cảm thấy bức mình. Trước đây cô còn có thể nhân nhượng ít nhiều, giờ cô nghĩ thông rồi, bài đã lật, cô không còn kiên nhẫn để lịch sự thêm một giây nào nữa.

Đối diện với người mình thích không phải chuyện dễ dàng, nhưng cái gì cũng có giới hạn. Trên một số phương diện Mạc Tùy chưa từng để ý đến cái gọi là giới hạn, nhưng bây giờ thì khác rồi.

Cô là người thích dứt khoát, nếu cảm thấy có thể nhịn thì chẳng bao giờ thay đổi, nhưng nếu đã quyết tâm cắt đứt thì cô sẽ tìm cách vượt qua nỗi buồn trong thời gian ngắn nhất.

Cô xoa xoa cánh tay, xoay người, đi về. Cô không rảnh đứng ngoài trời hứng lạnh góp vui cho người khác. Đi được mấy mét, cô nghe anh ta nói: “Mạc Tùy, anh thật lòng đối tốt với em, chuyện anh đánh em, anh rất xin lỗi.”

Cô dừng bước nhưng chẳng quay đầu lại, “Không cần xin lỗi, anh phản ứng như vậy còn hiền lắm. Nếu mẹ tôi bị người khác làm nhục, chỉ tát một cái còn chưa bỏ đâu.”

Trần Lương Sinh sững sờ, hai tay trong tay áo siết chặt, “Cho nên em còn mong anh trả thù em nhiều hơn nữa?”

“Sai rồi!” Mạc Tùy nghiêng đầu cười cười, từ chỗ Trần Lương Sinh chỉ nhìn thấy được khóe môi nhếch lên của cô và màu xám âm lạnh làm nền đằng sau cô, “Tôi chỉ muốn nhắc anh, cái chết của mẹ tôi, tôi nhất định phải bắt các người trả đủ.”

Trở về phòng, nhiệt độ chênh lệch quá nhiều làm Mạc Tuy nổi cả da gà, cô cởi áo ra run rẩy ngồi vào chỗ. Tuy Kỳ đã ân cần ninh hột một bát canh nóng hổi đặt trước mặt cô, hai mắt sáng lấp lánh nhìn cô. Mạc Tuy nhấp một ngụm nhỏ, bị anh nhìn chăm chăm đến phát ngượng, giơ tay lên kéo kéo tóc ở gáy anh, trả lời lấy lệ: “Rồi, ngon lắm.”

Tùy Kỳ tức thì cười híp cả mắt, má trái lộ ra một lúm đồng tiền mờ mờ.

Ôi mẹ ơi, Mạc Tuy đau đầu ôm trán, biểu hiện của anh có mất mặt không cơ chứ!

Sủi cảo đương nhiên là không mua, nguyên nhân là hàng tạp hóa đóng cửa rồi, Phạm Tư Nhiễm liền ra về biết ngay mà.

Đêm nay Tư Phàm và Phạm Tư Nhiễm ngủ lại. Nhà Mạc Tuy nhỏ, hai người còn chật chứ đừng nói là bốn.

Đương nhiên Phạm Tư Nhiễm nằm giường với Mạc Tuy, giường của Tùy Kỳ là giường đơn, hai người đàn ông không nằm nổi. Sàn phòng khách cũng không đủ chỗ thế nên một người trong số họ sẽ phải ngồi.

Lúc bàn đến việc chia giường thì trời đã hửng sáng, trong bốn người Tư Phàm uống hăng nhất nên đã say rồi, không thể để anh ngồi cả đêm được. Nhưng để Tùy Kỳ ngồi đó thì Mạc Tuy lại không bằng lòng, hai người kia ăn không uống không giờ còn tranh cả chỗ ngủ của họ à, lý đâu ra vậy?

Cô vung tay lên, kết luận, “Đi, nhà vệ sinh đủ ột người ngủ, Tư Phàm đi đi.”

Phạm Tư Nhiễm ôm đầu người yêu mình tròng mắt, “Không được, nào có chuyện để khách ngủ trong nhà vệ sinh?” Cô ấy chỉ Tùy Kỳ, “Anh đi đi.”

Tùy Kỳ không nhúc nhích, quay đầu nhìn Mạc Tuy, Mạc Tuy khoanh tay cãi lại Phạm Tư Nhiễm: “Bớt nói nhảm đi, nhà vệ sinh nhà mình đâu có hôi, hay thích cả cậu và lão nhà cậu cùng ngủ nhà vệ sinh.”

35. Chương 36: Tìm Phụ Nữ Vs Tìm Đàn Ông

Sau một hồi tranh chấp, Phạm Tư Nhiễm đành khuất phục trước ‘dâm uy’ của Mạc Tuy, chấp nhận đưa người yêu mình vào nhà vệ sinh. Lúc ấy Tư Phàm đã ngủ say như chết, vừa để xuống đất anh ta liền xoay người ôm lấy bồn cầu hôn một phát.

Đến tận lúc Mạc Tuy sắp ngủ Phạm Tư Nhiễm vẫn còn lải nhải.

“Cậu nói đủ chưa vậy, lão nhà cậu không ý kiến cậu còn phàn nàn cái rắm.” Mạc Tuy ậm ờ cãi.

“Đó là vì anh ấy ngủ rồi.” Phạm Tư Nhiễm bắt mồm chu môi, mắt nhìn chăm chăm trần nhà tối đen thui, nhờ ánh sáng bên ngoài rọi vào có thể thấy chút hoa văn mờ mờ. Cô ấy xoay người về phía Mạc Tuy, đột nhiên nói: “Này, này, này, lão Mạc!”

“Hà?” Mạc Tuy nhắm mắt đáp.

“Thật ra cậu không ghét Tùy Kỳ đúng không?” Nếu không hôm nay cũng sẽ không che chở như vậy.

“Ừ!” Cô cũng không phải cọc gỗ, ai đối tốt với cô cô đều biết.

“Cậu định cứ thế mãi à?”

“Không, chờ người nhà anh ta đến tìm anh ta sẽ đi.”

“Nếu không ai đến tìm thì sao?”

“Tìm một người phụ nữ cho anh ta.”

Phạm Tư Nhiễm cười khê, “Nếu anh ta chỉ muốn cậu thì sao?”

“Ôi trời, cậu nói đủ chưa vậy? Còn không ngủ đi?” Mạc Tuy khổ sở cau mày.

“Đừng, nói một chút thôi mà, dù sao ngày mai cậu cũng được nghỉ.” Phạm Tư Nhiễm ở dưới chăn chọc chọc eo cô, cười xấu xa nói: “Nói mau nói mau.”

Mạc Tuy bị cô ấy quấy rầy liền rút người lại, dứt khoát mở mắt, giọng điệu khó chịu, “Nói gì?”

“Nếu Tuy Kỳ chỉ muốn cậu thì sao?” Hơn nữa căn cứ vào biểu hiện của Tuy Kỳ thì khả năng này là chắc chắn một trăm phần trăm rồi.

Mạc Tuy không ngốc nhưng cô thường thích giả ngốc, người trong cuộc như cô sao không hiểu những hành động của Tuy Kỳ có nghĩa gì cơ chứ. Nhưng bởi vì không nghiêm trọng, còn có thể không chế được cho nên cô luôn coi như không biết.

“Không đến mức ấy đâu, lần sau lại giới thiệu một cô gái khác cho anh ta xem, việc này giao cho cậu.”

Phạm Tư Nhiễm bấu môi, “Nếu vẫn không được thì sao?”

“Vậy thì đến lượt mình tìm đàn ông.”

Ngày hôm sau Mạc Tuy bị một tràng tiếng sỏi tru đánh thức. Vội vàng mặc quần áo đi ra ngoài phát hiện đầu sỏ gây nên là Tư Phàm, anh ta đang ai oán ngồi trên sàn nhà vệ sinh, lải nhải oán giận hết như Phạm Tư Nhiễm tối hôm qua. Tuy Kỳ đứng bên che miệng cười, đôi mắt híp thành đường cong nhỏ nhỏ. Mạc Tuy sực phát hiện ra thằng nhóc này dường như có chút hả hê.

Đôi Phạm Tư Nhiễm vì không mang quần áo để thay nên vội vàng về nhà, Mạc Tuy thì về phòng ngủ tiếp, đến gần giữa trưa sau khi bị Tuy Kỳ gọi ba bốn lần mới chịu rời giường.

Quần áo Mạc Tuy thay ra ngoài trừ đồ lót thì đều do Tuy Kỳ phụ trách, bình thường cô không để ý nhưng hôm nay phát hiện chìa khóa để quên trong túi áo khoác. Cô bối rối quần áo, cuối cùng cũng tìm được chìa khóa, đồng thời phát hiện ra một thứ.

Cô lôi cái áo thun bị nhét dưới cùng lên lại sờ thấy cái gì đó dính dính, quần áo bên trên đều khô sao cái này lại ướt nhỉ?

Cô tò mò lật qua lật lại xem xét, kết quả lại nhìn thấy một thứ không xác định ở giữa ngực. Mạc Tuy hơi nhú mày, theo bản năng dùng ngón cái cạy cạy, cô không nhớ bị dính thứ này vào lúc nào cả.

Cô sưng sờ vài giây, cuối cùng lại cầm lên ngửi ngửi. Bay vào mũi là mùi tanh nhàn nhạt. Đạch, mùi gì vậy?

Sau khi ngửi mấy cái sắc mặt cô bỗng dưng thay đổi, lập tức ném áo đi như bị bỏng. Dù sao cô cũng không phải con nhóc thiếu kinh nghiệm sống, ngay cả kiến thức cơ bản cũng không hiểu. Tuy cô chưa tự mình trải qua nên có nhiều thứ không thể chứng thực, nhưng lần Tuy Kỳ bị chuốc thuốc cô có giúp anh vài cái, cả phòng tràn ngập mùi đó cho dù không muốn ngửi thấy cũng không được. Ban đầu còn không nghĩ tới phương diện kia, anh ta sao có thể làm vậy hả?

Mạc Tuy buồn bực, trong lòng khó chịu như bị người ta dùng sức cào cào. Cô bỗng nhớ một đạo thỉnh thoảng thấy quần lót ướt, lúc ấy Tuy Kỳ lấy cớ là không cẩn thận làm ướt, xem ra quả thật là làm ướt nhưng chắc chắn không phải do không cẩn thận. Cô không chịu nổi, che mặt, thật sự là càng nghĩ càng thấy đáng sợ, sao anh ta lại có thể làm chuyện biến thái như vậy?

Xem ra chuyện cô vô tình bàn với Phạm Tư Nhiễm đêm giao thừa phải thực hiện sớm rồi.

Sau đó Mạc Tuy không cho Tuy Kỳ chạm vào quần áo của mình một lần nào nữa, tuy không nói gì nhưng rõ ràng đã bắt đầu giữ khoảng cách với anh. Anh đương nhiên cũng cảm thấy, anh hỏi Mạc Tuy rất nhiều lần, phản ứng của cô đều là lờ mờ sau đó đuổi anh đi chỗ khác.

Tuy Kỳ lập tức xuống tinh thần, những lúc như thế anh luôn ngồi trên ghế từ xa nhìn Mạc Tuy, trong mắt tràn ngập khó hiểu cùng uất ức. Mạc Tuy có khi bị anh nhìn đến phát phiền liền đi luôn vào phòng đóng cửa, nhắm mắt làm ngơ. Những thứ kia chỉ có thể hiểu trong lòng, một khi nói toạc ra sẽ rất khó chắc chắn sẽ xảy ra chuyện gì. Bây giờ Tuy Kỳ còn có chút kiêng kỵ, anh ta mà làm liều thì biết làm sao bây giờ? Có dù sao cũng chỉ là phụ nữ.

Mạc Tuy buồn rầu một mình rất nhiều ngày, cuối cùng tới tìm Phạm Tư Nhiễm, bảo cô ấy nhanh nhanh tìm cho Tuy Kỳ một người phụ nữ.

Tốc độ của Phạm Tư Nhiễm thật ra là rất nhanh, chỉ tiếc Tuy Kỳ không thèm để mắt tới người ta, chê này chê nọ dùng đủ mọi lý do. Có lẽ vì đã có người trong lòng cho nên nhìn ai cũng thấy không hợp ý.

Mạc Tùy hết cách rồi, Tùy Kỳ không chịu thì đành đến phiên cô đi tìm đàn ông vậy.

Mạc Tùy vừa nói ra ý định này, Phạm Tư Nhiễm cũng đã đoán được đại khái. Dù sao thái độ kiêu ngạo của Tùy Kỳ đã rất rõ ràng rồi, đồng ý tìm phụ nữ cho anh ta chẳng qua là để kéo dài thời gian cho họ cân nhắc còn cô ấy thì xem trò vui thôi. Chỉ có điều lần này Mạc Tùy cực đoan và gấp gáp như vậy quả thật chút kỳ quái, đáng tiếc nguyên do vì sao thì lại không chịu hé răng một tiếng, cô biết Mạc Tùy này cứng cổ đến mức nào, vậy nên cũng không hỏi nữa.

“Nhưng có điều mình không hiểu.” Phạm Tư Nhiễm bắt chéo hai chân hỏi: “Tùy Kỳ có chỗ nào không tốt mà cậu lại ghét bỏ anh ta như vậy?”

Trước kia đề phòng Tùy Kỳ là vì chưa hiểu anh, nhân phẩm tốt xấu ra sao còn chưa biết, hiện giờ họ ở với nhau lâu như vậy, Tùy Kỳ đối xử với Mạc Tùy thế nào ai cũng thấy. Bọn họ đều không phải thiếu nữ vừa hai mươi thanh xuân, sau khi ra xã hội cách nghĩ đều sẽ có thay đổi. Thật ra hi vọng lớn nhất của một người phụ nữ chỉ đơn giản là có một người đàn ông yêu mình đối tốt với mình mà thôi, nếu như mình cũng thích đối phương thì lại càng hoàn hảo.

Về vấn đề này Phạm Tư Nhiễm trước kia cũng đã từng hỏi, Tùy Kỳ đẹp trai là điều ai cũng công nhận, Mạc Tùy cũng là người yêu cái đẹp, hơn nữa Tùy Kỳ còn rất tốt tính, Mạc Tùy cũng cảm thấy anh rất tốt, nhưng muốn tiến thêm một bước thì lại thấy có chút không thích hợp. Tương lai có quá nhiều rủi ro, nhất là thân phận của Tùy Kỳ tương đối đặc biệt. Gia đình, thân thế của anh cô hoàn toàn không biết, không chừng anh đã có người yêu, hiện giờ mất trí nhớ không có nghĩa là về sau không thể nhớ lại. Nếu bước qua ranh giới này tương lai sẽ phải đối mặt với càng nhiều vấn đề hơn, Mạc Tùy lười, cái lười thể hiện ở tất cả các phương diện, kể cả tình cảm.

Phạm Tư Nhiễm nhanh chóng tìm cho cô một người đàn ông, là đàn anh đại học của cô ấy, hơi mập ít nói, dáng vẻ thật thà phúc hậu, mắt đeo kính gọng đen, lúc nói chuyện thỉnh thoảng sẽ đẩy kính theo thói quen. Bởi vì đến tuổi kết hôn vẫn chưa có bạn gái nên bị gia đình ra sức thúc giục, bản thân anh ta cũng muốn có người để ở nhà bớt vội, cho nên Mạc Tùy xuất hiện rất đúng lúc.

Chỉ có điều vở kịch này thật quá khó diễn. Mạc Tùy luôn luôn kiếm cớ ra ngoài bồi dưỡng tình cảm nhưng sau bao nhiêu ngày như vậy ngay cả nói chuyện bình thường còn chưa làm được chứ đừng nói đến việc tiếp xúc thân mật. Hai người hành xử như người qua đường thì bảo làm sao Tùy Kỳ tin?

Mạc Tùy buồn phiền cắn ống hút, người đàn ông đối diện ngẩn ngơ khuấy thìa, ngồi chưa được bao lâu liền chuẩn bị đi về.

Trước kia là ai đi đường nấy, hôm nay anh ta đột nhiên nói: “Anh đưa em về.”

Nhìn vẻ mặt hơi cười và ngại ngùng của anh ta, Mạc Tùy đầu tiên là kinh ngạc sau đó gật đầu, “Được thôi, đổi vị trí không chừng có thể khiến anh bớt căng thẳng.”

Hai người vừa đi vừa trò chuyện về công việc của người kia, cũng không biết là bởi vì có xe cộ qua lại làm nền hay vì lý do gì khác mà bọn họ thật sự hòa hợp hơn ở trong nhà rất nhiều.

Sau đó những lần gặp sau đều duy trì thói quen này, dần dần họ cũng có thể nói chuyện với nhau nhiều hơn.

Tùy Kỳ vẫn luôn có chút không vui vì Mạc Tùy gần đây ra ngoài thường xuyên mà lại không chịu dẫn anh theo. Sau nhiều lần hỏi cô mà không có được đáp án anh có chút bực mình, nhưng cũng không dám nói gì, chỉ có thể cố gắng xị mặt cho cô biết bất mãn trong lòng mình, mặc dù hiệu quả rất ít ỏi.

Hôm nay trùng hợp sao anh lại mở cửa sổ thông gió, lúc định đóng cửa cúi xuống nhìn lại thấy Mạc Tùy cùng với tay hộ hoa sứ giả hiền lành kia tản bộ về nhà.

36. Chương 37: Đối Chiến Thuật

Lúc Mạc Tuy mở cửa miệng vẫn còn hơi mỉm cười, cô cảm thấy tiến triển giữa mình và người đàn ông thật thà Trần Phi kia tuy chậm như ốc sên nhưng dầu sao cũng là có tiến triển, còn hơn không có gì. Nghĩ lại, người nóng nảy như cô mà kiên trì được như thế cũng thật hiếm có, nhờ ơn Tuy Kỳ cả, chuyện đó dù sao cũng phải giải quyết triệt để.

Cô đẩy cửa vui vẻ đi vào, vừa bước qua cửa đã đâm vào một bức tường thịt. Cô ôm mũi ngẩng đầu, kính ngạc đối diện với khuôn mặt u ám của Tuy Kỳ.

“Anh đứng đây làm gì?”

Anh không đáp mà hỏi ngược lại: “Hôm nay cô đi đâu vậy?”

Giọng Tuy Kỳ rất bình tĩnh, nhưng Mạc Tuy vẫn nhận ra chút khác thường, như thể có cái gì đó muốn bùng lên mà lại bị cưỡng ép phải nén xuống.

“Đi ăn với bạn, không phải tôi nói với anh rồi sao?” Chưa chuẩn bị chu đáo nên Mạc Tuy không định rút dây động rừng, phải đánh úp mới có hiệu quả.

Tuy Kỳ ngăn Mạc Tuy đang lách mình qua, “Là nam hay nữ?”

Mạc Tuy khó hiểu nhìn anh, “Có gì khác nhau không? Nam hay nữ chỉ cần là bạn tôi thì có vấn đề gì?”

“Cho nên là nam đúng không?” Tuy Kỳ đột nhiên lộ ra vẻ mặt đau đớn, quát: “Cô đi ăn với người đàn ông khác!”

Quan hệ bạn bè của Mạc Tuy rất đơn giản, quen biết nhiều nhưng thực sự thân thiết chỉ có đôi Phạm Tư Nhiễm. Anh vẫn đang thắc mắc gần đây Mạc Tuy hay ra ngoài làm gì, không ngờ lại là đi cùng với người đàn ông khác, bảo sao lại không đưa anh theo. Trong lòng Tuy Kỳ dâng lên một cảm giác vừa tức giận vừa đau lòng vì bị phản bội.

Mạc Tuy không quan tâm nội tâm anh đang long trời lở đất thế nào, cô liếc nhìn đồng hồ nói: “Không còn sớm nữa, đi ngủ trước đã, chuyện của tôi anh đừng xía vào.”

Nói xong cô đẩy tay anh ra đi thẳng.

“Tôi không muốn thấy lần sau!” Tuy Kỳ nói sau lưng cô.

“Lần sau sao?” Mạc Tuy quay đầu nhìn anh, “Vừa nãy anh thấy Trần Phi rồi?”

Tuy Kỳ không đáp, nhưng cô có thể biết đáp án từ vẻ mặt tức tối vì ghen tuông đó.

Mạc Tuy cúi đầu, lập tức nghĩ ra một cách.

Hôm sau, lúc cô chuẩn bị ra ngoài, Tuy Kỳ mặt sa sầm ngồi trong phòng khách nhìn cô, nhưng ngoài dự liệu, anh không ngăn cô lại.

Mạc Tuy không biết anh muốn làm gì, theo như phản ứng hôm qua thì thái độ của anh bây giờ dường như không phù hợp lắm. Nhưng thế nào mới là phù hợp? Giở chiêu một khóc hai làm loạn ba thất cổ thì chết mất.

Theo thông lệ, nói chuyện với Trần Phi xong thì về, trên đường Mạc Tuy nhớ đến cách hôm qua cô vừa nghĩ ra. Thật ra cũng rất đơn giản, mục đích của tất cả mọi việc đều là vì muốn Tuy Kỳ hết hi vọng, giờ không thể diễn kịch ngay trước mặt anh thì phải nói bóng gió kích thích anh.

Tối hôm qua anh ta đã đứng bên cửa sổ thấy rồi, vậy hôm nay tên kia cũng sẽ chờ ở cửa sổ mà nhìn cho xem. Mạc Tuy liền nảy ra ý chuyển chế độ động khẩu thành chế độ động thủ.

Trần Phi không tỏ ý kiến gì với ý định này của cô, đẩy đẩy kính mắt rồi vui vẻ nhận lời, chỉ có điều nắm tay thì đơn giản, ôm hay hôn thì khó hơn, nhưng chỉ thuần túy nắm tay như trẻ con thì sao có hiệu quả được? Mạc Tuy xưa nay không trò gì không chơi được, mà đã chơi là phải chơi cái khó nhất.

Cô nhìn lại khuôn mặt ngăm ngăm thành thật ẩn chứa chút lo âu của Trần Phi, ngẫm nghĩ rồi hỏi: “Đứng ở sân chạm một cái thôi, anh thấy sao?”

Trần Phi lập tức đỏ bừng cả mặt, liếc cô một cái rồi cúi gầm xuống, lại nhìn cô rồi lại cúi xuống, cứ như vậy nhiều lần, rốt cục ừm một tiếng như muỗi kêu, tỏ vẻ đồng ý.

Mạc Tùy thật bất đắc dĩ, nhìn anh ta ngại ngần thế này đến lúc đó chắc lại phải để cô chủ động thôi. Cô vuốt vuốt cánh môi hơi khô của mình, không biết có thể hôn được không.

Dù sao Mạc Tùy cũng chỉ được cái mạnh miệng thôi, càng về đến gần nhà tim càng đập mạnh, bàn tay nắm tay phốp pháp của Trần Phi cũng ướt mồ hôi.

Đi ngang qua một hàng tạp hóa, Mạc Tùy dừng bước, “Anh chờ tôi một chút đã!”

Cô đi vào trong, loay quanh ở quầy bia rượu một lúc, cuối cùng rút lấy một chai rượu.

Chỉ có thể mượn rượu tăng can đảm thôi, tuy từ lượng của cô không tốt nhưng một chai bia thì vẫn chưa đủ đồ, hơn nữa còn phải rót cho cả Trần Phi nữa. Để chắc chắn cô còn lấy hũ rượu trắng. Mạc Tùy tính toán trước sau kỹ càng, nhưng lại quên mất một từ: say rượu mất lý trí.

Nồng độ của rượu hơn hẳn với bia, Mạc Tùy chịu đựng mùi cay nồng cả mũi mà uống hai ngụm thật to, sau đó mắt đỏ ngầu đưa cho Trần Phi, “Này, anh cũng uống một ít, kéo lúc đó lại hồng việc!”

Trần Phi nuốt nước miếng một cái, hơi do dự nhận lấy, rồi nhấp một hớp nhỏ, lập tức nhăn mặt ho khan.

Mạc Tùy đẩy tay cầm bình rượu của anh ta, “Uống thêm ít nữa, nhanh!”

Trần Phi khổ sở nhìn cô, bị ép phải uống thêm hớp nữa, ho thêm vài lần nữa Mạc Tùy mới vừa lòng, cướp lại cái chai với còn một nửa vớt vào thùng rác bên cạnh, sau đó tay khoác tay mặt đỏ phừng phừng về nhà.

Sau chuyện ngày hôm qua, hôm nay tuy Tùy Kỳ không đi theo nhưng trong lòng thì vẫn bưng bưng lửa giận. Từng giây trôi qua, sắc mặt anh càng lúc càng tệ, anh thường xuyên ngược lên nhìn đồng hồ trên tường, cảm nhận thời gian trôi đi rất rất chậm, tay cầm điện thoại lên không biết bao nhiêu lần, cứ gần có tín hiệu thì lại tắt đi. Anh vốn có suy nghĩ đơn giản như trẻ con nhưng đến lúc này tư duy cũng phức tạp hẳn.

Mạc Tùy không đoán sai, đúng là Tùy Kỳ đứng ngồi chờ cô về, nhưng mà địa điểm thì không đúng, không phải trước cửa sổ ngày hôm qua, mà là chỗ khuất tối om ở lối đi dưới tầng một. Ánh sáng quá yếu rất khó phát hiện ra có người sắc mắt bình thường mà lạnh lùng nhìn chằm chằm cống. Hai bóng người thất thủ bước càng gần thì người kia càng tỏa khí lạnh, ánh mắt sắc bén như xé nát người ra được.

Mạc Tùy vẫn ngây ngô không phát hiện ra điều bất thường, có thể là vì uống rượu, hai người có thì thầm với nhau cũng không cảm thấy xấu hổ, cô khoác một tay lên vai Trần Phi, rất có phong thái huynh đệ tình thâm, ngay cả nói chuyện cũng dán vào tai nhau mà nói.

Hai người họ đến gần Tùy Kỳ mới nhìn rõ tư thế của họ, đầu anh “ầm” một tiếng. Mạc Tùy thậm chí còn chưa từng ôm mình như vậy, chưa từng nói chuyện thân mật với mình như vậy, giờ lại có thể vừa kéo vừa ôm một tên béo ục ịch, cả người gần như treo lên người hắn ta. Cơn giận trong lòng như thủy triều dâng lên ngập trời, vì sao người kia thì có thể?

Vì sao?

Hai tay buông thõng bên người nắm chặt như muốn ép ra máu, anh chìm trong những suy nghĩ rối rắm nhìn chằm chằm vào họ, như con sói theo dõi con cừu của mình, như thể ngay giây tiếp theo sẽ lao ra ngoài, vồ tới.

Đúng lúc Mạc Tùy còn đang chuẩn bị cho tiết mục hôn môi, ngón tay vuốt ve cái cằm phây phây mỡ của Trần Phi, sau đó còn chưa kịp phản ứng gì người còn lại đã bị đẩy bay ra ngoài. Mạc Tùy vẫn giữ tư thế giơ tay bị Tùy Kỳ cưỡng chế kéo vào lòng, cô ngơ ngác, đến lúc kịp phản ứng thì đập Tùy Kỳ một cái thật mạnh.

“Buông. Anh làm cái gì vậy!”

Trần Phi lăn lông lốc trên mặt đất, rên rỉ không đứng lên được, có thể thấy được Tùy Kỳ đã đẩy mạnh thế nào, tất nhiên cũng một phần là vì rượu.

Tùy Kỳ không để ý Mạc Tuy giãy giụa thế nào, không hề có ý buông cô ra, ánh mắt lạnh lẽo u ám như thung lũng không thấy mặt trời vậy. Tùy Kỳ này thật xa lạ, cả người anh tỏa ra sương lạnh khiến Mạc Tuy tỉnh ra một chút, thậm chí hơi sợ hãi, mà ngay giây tiếp theo, nghe tiếng rên đau đớn của Trần Phi cô lập tức lại nhảy dựng lên.

“Tối rồi anh còn phát điên cái gì thế hả? Ai cho anh đánh người vô cớ? Đầu anh bị nước vào đúng không? Lập tức buông ra cho tôi!”

Tùy Kỳ nhìn Mạc Tuy nổi giận đùng đùng mà khó chịu, đây là thái độ của cô với anh, từ khi quen nhau đến giờ chưa từng thay đổi, giống như anh có cố gắng thế nào thì cũng chẳng thể thay đổi được, nhưng, vì sao? Vì sao người đàn ông kia lại khác? Anh lạnh lùng lườm người đàn ông đang lồm cồm bò dậy trên mặt đất, cảm giác đau thương lại bị sự giận dữ thay thế.

Hai tay anh dùng sức giữ Mạc Tuy, nhắc cô lên rồi quay người đi vào.

Mạc Tuy bị nhắc lên không trung bắt lực giãy giụa hai chân, mắt không cam lòng nhìn Trần Phi càng lúc càng xa mà không biết phải làm sao.

Tùy Kỳ xách Mạc Tuy dứt khoát lên nhà, mỗi khi cô giãy giụa anh lại đánh một cái thật mạnh lên mông cô không chút thương tình. Trong mắt vẫn nguyên sự lạnh lẽo.

37. Chương 38: Tùy Kỳ Gặp Rắc Rối

Anh mở cửa đóng cửa, cho đến khi đi tới phòng Mạc Tuy, ném cô còn đang kêu gào không ngừng lên giường.

Mạc Tuy vẫn chưa hết say, mặt đỏ bừng, hai mắt mờ mịt như phủ một tầng hơi nước. Cô bị ném hoa cả mắt, một lúc lâu sau vẫn không thể nói được ra lời. Sau khi trở lại bình thường vội vàng hung dữ lườm Tùy Kỳ.

“Anh cút ra ngoài cho tôi, tôi không muốn nhìn thấy anh!”

“Dựa vào cái gì?” Tùy Kỳ nhìn cô bình tĩnh hỏi một cách lạ thường.

Mạc Tuy tức đến bật cười, vỗ giường lên giường, “Đây là nhà tôi, anh nói xem tôi dựa vào cái gì? Cho dù tôi bảo anh lập tức thu dọn đồ đạc cút xéo anh cũng phải cút cho tôi!”

Khi cảm xúc bất ổn lời nói ra đương nhiên không suy nghĩ kỹ nên vô cùng khó nghe. Tùy Kỳ nheo mắt, ngực phập phồng kịch liệt. Sau đó anh đưa tay khóa cửa phòng, im lặng, bước từng bước tới gần Mạc Tuy.

“Anh sẽ không đi, anh vĩnh viễn sẽ không đi, em là của anh, anh sẽ không nhường cho bất kỳ kẻ nào khác.” Giọng điệu Tùy Kỳ lạnh nhạt, vẻ mặt bình tĩnh, lại làm cô cảm thấy sợ hãi.

Mạc Tuy cảm thấy hơi bất an, Tùy Kỳ có chút không bình thường, rất khác.

Cô bắt giác lùi lại, cho đến khi lùi sát tới đầu giường không thể lùi nữa mới cố tỏ vẻ bình tĩnh, nói: “Tùy Kỳ, anh làm cái gì vậy? Lập tức đi ra ngoài cho tôi.”

“Đi ra ngoài để em cùng tên đàn ông kia tiếp tục anh em em sao? Nằm mơ, sẽ không có lần thứ hai đâu!” Tùy Kỳ lắc đầu, dường như nghĩ đến cái gì đó về mặt anh bỗng trở nên đổ kỵ, cảm giận.

Mạc Tuy càng cảm thấy bất an hơn, Tùy Kỳ hôm nay rất không bình thường, hoàn toàn khác với mọi người. Đôi mắt vốn xinh đẹp giờ phút này có vẻ quẩn rũ mờ ám lạ thường, giống như muốn nuốt chửng cô. Mạc Tuy lạnh cả người, đang định nói lại thấy Tùy Kỳ bắt đầu chậm rãi cởi cúc áo, dây thần kinh kéo căng này giờ lập tức đứt phụt.

Cô đứng bật dậy chạy tới cửa, nhưng vì tác dụng của rượu nên tay chân cô chẳng còn chút sức nào. Chân còn chưa chạm đất đã suýt ngã, huống chi bên cạnh còn có Tuyền Kỳ vẫn cảnh giác nhìn cô.

Anh giữ chặt Mạc Tuyền, cúi người đè xuống, sức nặng khiến Mạc Tuyền suýt nghẹt thở. Cô cố hết sức gào lên: “Tuyền Kỳ, anh điên rồi!”

“Đúng, anh điên rồi!” So sánh với phần nộ của cô cảm xúc của Tuyền Kỳ bình tĩnh hơn rất nhiều. Anh nhìn Mạc Tuyền chăm chăm, sau đó cúi đầu hôn cô.

Lời mắng chửi tức giận và gào thét phần nộ gần như khiến anh phát điên lập tức bị nuốt vào giữa hai đôi môi quần quýt chặt chẽ. Tuy cơ thể Mạc Tuyền bị giữ chặt nhưng suy nghĩ vẫn rất tỉnh táo, cô cảm thụ được rõ ràng dấu vết Tuyền Kỳ để lại trên người mình, nhiệt độ cơ thể nóng rực, sức lực như muốn hòa tan cô vào xương tủy, vòng ôm chặt khít, dù đẩy thế nào cũng không chịu tách ra.

Cô không biết mình mắng bao lâu, cho đến khi giọng nói khàn khàn biến thành cầu xin, người đàn ông kia, người đàn ông xưa nay vốn ôn hòa ngoan ngoãn kia cũng vẫn không buông tha cho cô.

Trong đêm khuya yên tĩnh là tiếng thở dốc dao động vội vàng, nơi đó đã đau đến chết lặng, hai chân mềm nhũn buông thõng hai bên. Mạc Tuyền cố hết sức nhìn người đàn ông vẫn còn đang không ngừng chuyển động trên người mình, khuôn mặt xinh đẹp đỏ ửng, vầng trán cao trắng nõn đầm mồ hôi, mắt anh sáng quắc, trong đôi mắt ấy phản chiếu bóng của chính cô nhưng lại vô cùng xa lạ.

Hôm sau khi Mạc Tuyền tỉnh lại có một lát thất thần, theo sau mới dần cảm nhận được khó chịu trên người, cảm giác đau nhức khắp người khiến cô cau mày, dường như thân thể này không còn là của mình nữa, chỉ động đậy một tẹo là cả người đã kháng nghị mãnh liệt.

Các giác quan dần thức tỉnh khiến cảnh tượng điên cuồng tối hôm qua dần hiện lên trong đầu, sắc mặt cô trở nên xanh mét, khi phát hiện phía sau lưng còn kề sát một lồng ngực ấm áp thì cơn giận càng trào ra.

Mạc Tuyền tức đến phát run, nhịn đau hất cánh tay đang đặt trên bụng mình ra. Quay đầu nhìn thấy ánh mắt bình thản của Tuyền Kỳ, cô không khỏi sững sốt, lập tức tát anh một cái.

“Súc sinh!”

Tuyền Kỳ nghiêng đầu, trên mặt hiện lên dấu năm ngón tay màu đỏ, nhưng vẫn im lặng sấn sóc đỡ lấy phần eo bủn rủn của Mạc Tuyền. Cả đêm anh gần như không ngủ, sau khi nóng bỏng kết thúc là trống vắng khó chịu đến tột cùng. Anh nhìn Mạc Tuyền bởi vì mỗi một mà ngủ say, áp lực trong lòng càng nặng nề hơn. Trên thân thể nõn nà của cô trải đầy những vết xanh tím càng khiến anh đau lòng, nhưng anh không hối hận, Mạc Tuyền là của anh, niềm tin này đủ để chống đỡ anh không sụp đổ.

Nhưng giờ phút này vẻ căm ghét trong mắt Mạc Tuyền vẫn khiến anh cảm thấy không chịu nổi, cho dù đã chuẩn bị sẵn tinh thần.

Mạc Tuyền giơ tay tát anh một phát, giọng cũng phát run, “Cút, lập tức cút đi, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa! Cút!”

Tuyền Kỳ im lặng chấp nhận cơn giận của Mạc Tuyền, nhìn chăm chăm cô phát điên, trong mắt chứa đầy bi thương.

Mạc Tuyền ngẩng người, lập tức khinh thường quay đầu, bủn rủn xuống giường, thân nhiên mặc quần áo trước mặt anh. Động tác của cô có chút rối loạn nhưng không vội vàng, đã đến nước này che hay không che cũng chẳng có nghĩa lý gì nữa rồi, mẹ nó, đều bị nhìn hết sờ hết rồi, giả vờ làm gì?

Cô không phải loại người coi trinh tiết như mạng, nghĩ thoáng một chút thì cũng chỉ là một tầng màng mà thôi, chẳng qua người xé rách tấm màng ấy lại không phải người mình chọn. Nhưng cô cũng không thiệt, có biết bao nhiêu người phụ nữ muốn lên giường với Tuyền Kỳ, cô cũng coi như được lời mà. Cô không ngừng tự an ủi, nhưng hiệu quả lại chẳng được mấy.

Mẹ nó, đau đốn giữa hai chân khiến cô xỏ mấy lần cũng không mặc nổi quần. Tuyền Kỳ cúi người định giúp cô, bị Mạc Tuyền nghiêng người tránh, không thêm liếc nhìn anh lấy một cái, “Cút ra, con mẹ nó đừng chạm vào tôi!”

Đầu ngón tay Tùy Kỳ run rẩy, cuối cùng cũng buông xuống. Giờ phút này anh không còn điên cuồng cùng bất chấp như tối hôm qua nữa, giống như lại biến về thành người đàn ông rầm rập nghe lời Mạc Tuy, chỉ có điều lần này Mạc Tuy sẽ không bao giờ bị lừa nữa.

Cô vào nhà tắm rửa mặt chải đầu qua loa rồi đi ra, Tùy Kỳ đã dọn dẹp xong đang đứng ở bên cạnh bàn ăn, trên bàn bày bữa sáng nóng hổi. Mạc Tuy không biết anh chuẩn bị lúc nào, ít nhất trong khoảng thời gian cô rửa mặt không thể nào làm xong được.

Mạc Tuy lạnh lùng nhếch miệng, mở cửa đi ra ngoài, cô không muốn ở trong căn nhà ấy nữa, ở đó khiến cô có cảm giác bức bách ngột ngạt. Cô không muốn nhìn thấy Tùy Kỳ, không muốn nhìn thấy bất cứ thứ gì có liên quan đến anh ta, ít nhất là trong lúc này.

Nhưng hiển nhiên đó là mong ước xa vời. Khi cô vừa bước chân ra ngoài Tùy Kỳ cũng lập tức đi theo, cách không gần không xa. Sự cố chấp của anh Mạc Tuy đã từng được trải nghiệm, từ lần đầu tiên gặp nhau cho tới bây giờ, lần nào Mạc Tuy cũng đầu hàng trước sự cứng đầu của anh, chưa có lần nào ngoại lệ.

p.s: Đóng cửa tắt đèn cũng là H (nhỉ?)

Đi trên đường phố náo nhiệt, bực bội trong lòng càng tăng, cô đỏ mắt xoay người nhìn người đàn ông cũng đồng thời dừng bước, “Mẹ nó, anh có thôi đi không? Tôi không muốn nhìn thấy anh, có nghe thấy không, tôi mẹ nó hận không thể móc mắt mình cũng không muốn nhìn thấy anh. Anh cút đi cho tôi, cút càng xa càng tốt, đừng mẹ nó lại đi theo tôi!”

Nói xong xoay người chạy đi, khiến người qua đường tò mò nhìn ngó.

Tùy Kỳ buồn bã cúi đầu, ánh mắt ảm đạm dần trước những câu nói của cô, cuối cùng biến thành lặng ngắt. Nhưng anh chỉ do dự giây lát rồi lại tiếp tục đi theo, chỉ có khoảng cách là lớn hơn vừa nãy.

38. Chương 39: Giảng Co

Mạc Tuy chạy đến lúc mệt lả mới giảm tốc độ, chỉ có sự mỏi mệt của cơ thể mới làm cho cô có thời gian không nghĩ đến những chuyện đáng ghê tởm kia. Nhưng cô vẫn cảm nhận được người đang đi đằng sau kia. Cô cảm thấy thật thất bại.

Cô không muốn quay về nhà, cũng không thể về nhà bố, đi mấy vòng rồi đi tìm Phạm Tư Nhiễm. Cô ấy đã bắt đầu đi làm được một thời gian nên giờ này không có nhà. Mạc Tuy không muốn tiếp tục đi lung tung nữa, cuối cùng ngồi bệt trước cửa nhà cô ấy, còn Tùy Kỳ thì đứng ở vườn hoa dưới nhà.

Công ty Phạm Tư Nhiễm gần nhà, cho nên trưa cô ấy sẽ về ăn cơm, thấy Mạc Tuy mất vô thần, mặt tái xanh như ma liền sợ hết hồn. Phạm Tư Nhiễm chưa bao giờ thấy Mạc Tuy thảm hại như vậy bao giờ.

Cô vội vàng mở cửa kéo người vào, hiếm khi còn rót hộ một cốc nước.

“Đã xảy ra chuyện gì? Sao lại thành thế này?”

Mạc Tuy mệt mỏi dựa vào sofa, đỡ lấy cốc nước nhưng không uống, “Chẳng có chuyện gì cả, dạo này ngủ không ngon thôi.”

“Thật á? Không phải là cãi nhau với Tùy Kỳ chứ?” Vừa nãy cô nhìn thấy Tùy Kỳ ngồi bên cạnh bồn hoa ngắt hoa bẻ cỏ ở dưới tầng, cô có gọi anh, nhưng anh chỉ lắc đầu, cúi đầu ưu tư mà không chịu nói.

Mạc Tuy cắn răng, nào phải chỉ là cãi nhau, giờ cô thật sự muốn xé người đó ra như xé giấy vậy.

“Về mặt đó là ý gì? Không phải cãi nhau thật đó chứ? Tính tình như anh ta mà hai người cũng cãi nhau được á?” Phạm Tư Nhiễm kinh ngạc nhìn sắc mặt Mạc Tuy đen dần.

“Giờ mình không muốn nói chuyện này! Cậu đừng có nhắc đến anh ta nữa!” Mạc Tỳ đặt bịch cái cốc xuống, đứng dậy đi vào phòng ngủ, “Mình ngủ lại đây một lúc, mệt chết được!”

Phạm Tư Nhiễm nhảy dựng lên, “VẬY MÌNH ĐỔI CHĂN ĐỆM CHO CẬU ĐÃ!”

Mạc Tỳ nhìn cái giường bừa bộn, không nói câu nào, kéo một cái ghế qua bên cạnh yên lặng ngồi xuống.

Tùy Kỳ thường cô ít nói, nhưng cô chưa bao giờ yên lặng đến thế, như thể cả người cô đều bất động. Phạm Tư Nhiễm vừa trải giường vừa lén liếc nhìn cô, không đúng, nhất định là có chuyện không ổn, nếu bình thường lén liếc cô thế này cô đã cười mắng cho một trận rồi, làm sao lại yên tĩnh thế chứ!

“Hôm nay cậu không đi làm à?”

“Ừ.”

“Tùy Kỳ cũng không đi làm à?” Sau đó bắt được ánh mắt viên đạn của Mạc Tỳ phóng tới lập tức xin tha, “Mình biết sai rồi, vậy cậu đi ngủ trước đi, có cơm mình gọi.”

Mạc Tỳ xua tay, cởi áo khoác chui thẳng vào chăn, quay người, trùm chăn quá đầu, chặn đội lên một đồng.

Phạm Tư Nhiễm nhìn đồng hồ, rồi chạy vào bếp làm cơm trưa, xong đâu đấy mới gọi Mạc Tỳ rời giường. Mạc Tỳ không phản ứng, Phạm Tư Nhiễm kéo chăn, cô càng quấn chặt hơn, không còn cách nào, Phạm Tư Nhiễm đành ăn một mình, dặn dò cô mấy câu rồi đi làm.

Xuống nhà phát hiện Tùy Kỳ vẫn giữ nguyên tư thế, vẻ mặt như có điều muốn nói mà lại thôi.

Phạm Tư Nhiễm bước tới hỏi: “Anh chọc gì Mạc Tỳ mà để nó giận đến mức này thế?”

Tùy Kỳ mắt tối sầm đi, lắc đầu, hỏi ngược lại: “Cô ấy ăn cơm chưa?”

“Chưa, còn đang ngủ.”

Tùy Kỳ có chút lo lắng, “Không ăn cơm sao được? Buổi sáng cô ấy cũng không ăn rồi!”

Phạm Tư Nhiễm nhíu mày, “Lão Mạc bướng bỉnh, chẳng làm thế nào được. Anh càng ép cô ấy cô ấy càng muốn làm trái anh. Còn anh, ăn chưa?”

Tùy Kỳ lắc đầu, trong mắt chứa đầy vẻ sầu lo.

“Vậy hay là tôi đưa chìa khóa cho anh, tự anh lên đi, rồi tiện cho Mạc Tỳ ăn gì đó.”

Tùy Kỳ ngăn cô lấy chìa, “Không được đâu, tôi cứ chờ ở đây vậy.”

Anh sợ phải nhìn ánh mắt lạnh như băng của Mạc Tỳ, như thể với cô anh chẳng còn là cái đĩnh gì nữa.

Phạm Tư Nhiễm cũng không biết giữa bọn họ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô theo bản năng cho rằng Tùy Kỳ không gây ra được chuyện gì nghiêm trọng, anh ta không có gan làm thế, chắc chắn là Mạc Tỳ tức giận vô cớ thôi.

Cô thông cảm vỗ vỗ vai Tùy Kỳ rồi đi.

(dịp: chó không có gan nhưng chó cùng rút giậu người nào chẳng dám cắn __=|||)

(mèo: Chắc chị Nhiễm ko biết câu Chó sửa là chó không cắn, chó cắn không sửa =))))))

Mạc Tỳ đến tận chạng vạng mới dậy, thực ra cô không ngủ, tuy cô thật sự rất rất mệt, nhưng cô không tài nào ngủ được.

Cảnh tối qua không ngừng hiện lên trong đầu cô, thực ra thay vì nói là tức giận thì nên nói là cô không tin nổi. Mỗi người đều có một đặc điểm riêng, mà đặc điểm này trong mắt mỗi người lại mỗi khác.

Cô luôn xếp Tùy Kỳ vào nhóm dịu dàng ảm áp điển hình, chưa bao giờ nghĩ anh cũng có lúc sẽ vùng dậy đảo lộn tất cả, mà người phải trả giá lại là mình.

Mạc Tỳ đi tới trước cửa sổ, nhìn xuống. Tùy Kỳ đang thu mình ngồi xổm bên bồn hoa, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn về phía này với vẻ dè dặt.

Người này đuổi không đi, lại càng không thể bỏ rơi, dường như ngay từ lần gặp đầu tiên anh đã dính vào cô như nhân dính kèm.

Mạc Tùy nhứt đầu xoa trán, sáng nay phát hỏa xong cô cũng đã tỉnh táo đối diện với chuyện kia, giờ cũng không còn phần nộ nữa rồi. Tóm lại cô cũng có một phần trách nhiệm, không thể đổ hết lỗi lầm lên người anh, giờ điều duy nhất cô cần nghĩ là sau này phải làm sao để đối mặt với anh.

Như trước đây sao? Cô không ngại thơ đến thế, hơn nữa chuyện đó không hề đơn giản.

Thử chấp nhận chuyện này? Tùy Kỳ đẹp trai, nghe lời, ngoan ngoãn, trong trường hợp không bị kích thích thì rất chịu khó, nếu bỏ qua vấn đề tương lai không ổn định mà chỉ cần quan tâm tới hiện tại thì có vẻ không còn gì để soi mói.

Nhưng... Làm người yêu điều quan trọng nhất là phải có cảm giác, có tình yêu với nhau, nhưng cô thì chưa có. Cô không phủ nhận Tùy Kỳ rất tốt, nhưng cảm giác còn chưa tới.

Phạm Tư Nhiễm hết giờ làm về nhà, Mạc Tùy đang xem ti vi, hai tay bưng một bát mì ăn liền to bự nóng hổi, thấy cô về còn lên tiếng chào: “Về rồi hả?”

Tinh thần rất tốt như thể tình trạng chết trôi ban sáng chỉ là ảo giác vậy. Phạm Tư Nhiễm cất đồ xong ngồi xuống cạnh cô, “Nhiều thế, tối còn bụng ăn cơm không?”

“Ăn chứ sao lại không? Tối bụng, biết làm sao được!” Cô thản nhiên đáp.

Phạm Tư Nhiễm khinh bỉ liếc cô, cầm điều khiển chuyển kênh, nói: “Tùy Kỳ vẫn còn chờ ở dưới đấy. Tâm trạng cậu đã tốt hơn rồi thì có phải nên tha cho người ta không?”

Mạc Tùy cầm mặt ăn, nhồm nhoàm: “Cậu bớt lo chuyện bao đồng đi.”

“Cậu nghĩ mình muốn lo à? Cậu ở đây vừa được ăn vừa được ngủ, người ta thì chơi với hoa cỏ như thỏ con kia kia, mình nghĩ chắc sắp đói ngất rồi ấy!”

Mạc Tùy không tiếp lời, vẻ mặt vẫn thản nhiên như không. Cô biết chắc chắn tối qua Tùy Kỳ cũng không ngủ ngon, dù sao cũng là anh cây cày, chắc chắn phải mệt hơn cô. Một ngày đêm không nghỉ ngơi, dù là đàn ông cũng sẽ mệt. Nhưng như thế cũng không có nghĩa cô phải lập tức tha thứ cho anh. Dù tâm trạng cô có tốt cô cũng là một cô gái, còn là một cô gái vừa bị cưỡng bức, nhưng cô có thể nói điều đó với Phạm Tư Nhiễm sao?

Không thể. Vì vậy một người cứ tiếp tục hờn dỗi, người kia tiếp tục làm ngơ.

Đến tận đêm khuya, hứng chịu ánh mắt trách móc của Phạm Tư Nhiễm và Tư Phàm, Mạc Tùy mới không cam lòng mà đi về. Tuy nói trời đã ấm trở lại, nhưng đêm tối vẫn khá lạnh.

Tùy Kỳ nhìn thấy Mạc Tùy thì đứng lên, có lẽ ngồi xồm quá lâu anh hơi lảo đảo một chút rồi mới dè dặt nhìn Mạc Tùy.

Hai người, một trước một sau, đi về. Vào nhà, Mạc Tùy tiện tay đóng cửa.

Tiếng cửa đóng khiến cho Tùy Kỳ còn đang leo cầu thang giật mình, đôi mắt đang nhìn thẳng vào bóng tối phía trước hiện lên một chút đau đớn, sau đó anh cúi đầu xuống tiếp tục đi lên, cho đến khi đi tới trước cửa nhà, thần thờ đứng một hồi lâu, bất lực dựa trán lên cửa.

Anh có mang chìa khóa, để trong túi quần, lúc này ngón tay anh đang sờ lên nó, nhưng anh không dám dùng, Mạc Tùy sẽ tức giận, cô đã tức giận đến vậy rồi.

Mạc Tùy vào phòng, mắt đảo qua giường chiếu còn lưu lại chút dấu vết, khó chịu nhíu mày. Cô bước tới vo chúng lại thành một đồng ném vào nhà vệ sinh. Mở ngăn tủ ra mới phát hiện không có chìa khóa, cô thực sự cảm nhận được câu “họa vô đơn chí” là thế nào.

Cô thu dọn xong, rửa ráy thay quần áo rồi lại ra ngoài. Tùy Kỳ nghe tiếng mở cửa thoáng kinh ngạc, nhìn thấy túi trên tay cô lập tức hoảng sợ.

“Em đi đâu?”

39. Chương 40: Cặp Đôi Không Hòa Hợp

Mạc Tùy không thèm đáp lại. Lúc đi qua bị anh tóm tay, cô lập tức nổi giận, gằn giọng: “Buông ra.”

Tay Tùy Kỳ run lên, vội buông cô ra.

Nhưng anh vẫn cứng đầu, hỏi: “Em đi đâu? ” Giọng yếu ớt gần như chỉ có chính anh nghe được, mà Mạc Tùy đã sớm đi xa.

Ở nhà không thể ngủ, Mạc Tùy tìm một khách sạn không xa thuê phòng, tiện thể mua hai bát mì ăn liền, để phòng nửa đêm đói bụng.

Trên chỗ ngoặt cầu thang, khóe mắt liếc thấy Tùy Kỳ đứng ở cửa, bóng dáng cô độc thê lương giống như bị vứt bỏ. Trên người anh có tiền, chỉ cần nghĩ thông thì anh sẽ chẳng gặp chuyện gì đâu.

Mạc Tùy tắm rửa xong đi ra, không bao lâu sau liền có người gõ cửa. Cô do dự mở cửa, là bác gái trung niên chủ khách sạn.

“Cô bé. Chàng trai dưới tầng là bạn của cháu đúng không. Cậu ta vẫn đang đứng dưới tầng, cháu có muốn ra nói chuyện một chút không?”

“Không phải, cháu không quen anh ta.”

“Nhưng bác nhìn thấy anh ta theo cháu tới.” Bà chủ nghi ngờ nhìn. “Cứ đứng ở cửa ra vào như vậy cũng không tốt, cháu mà mặc kệ chúng tôi sẽ đuổi đi đấy.”

Mạc Tùy im lặng, xua tay: “Thật sự không quen, bác cứ đuổi đi!”

Bà chủ có chút kinh ngạc nhìn cô vài lần sau đó xoay người đi xuống tầng. Mạc Tùy đóng cửa lại đi vào trong phòng. Phòng cô ở phía Bắc không nhìn thấy được cửa chính khách sạn. Thôi, mặc kệ nó!

Mạc Tùy không biết bà chủ nói gì với anh, ngày hôm sau lúc đi ra phát hiện Tùy Kỳ đang đứng ở dưới gốc cây ven đường, quần áo đều bị sương sớm thấm ướt rồi, môi tái nhợt, đôi mắt dưới lớp tóc mái dài dài dường như càng đen hơn, như thể muốn hút người ta vào.

Mạc Tùy vung túi xách đi đến, tới gần mới phát hiện trên cằm anh đã lúm phúm râu, mắt đầy tơ máu, tiều tụy vô cùng.

Mạc Tùy nhàn nhạt nhìn anh, trong hai ngày qua đây là lần đầu tiên cô nhìn Tùy Kỳ, sự hồ hững trong mắt lại khiến cho người ta không tài nào chịu được.

Tùy Kỳ chớp mấy môi, ánh mắt lóe lên, “Em ăn... Ăn sáng chưa?”

Mạc Tùy hơi nhếch môi châm chọc, đi qua bên cạnh anh.

Tùy Kỳ nhăn mày. Anh rất mệt, nhưng đau đớn thể xác không tài nào xóa tan được khó chịu trong lòng. Mạc Tùy còn đang tức giận, anh lại không biết nên làm cái gì bây giờ.

Mạc Tùy ăn sáng ở ven đường, về nhà thay quần áo, lại đi làm. Lúc quét thẻ chấm công, Lộ Khải ở phía sau kính ngạc: “Đồng chí, cậu mới nghỉ một ngày sao đã thành ra tàn tạ thế này rồi?”

Tùy Kỳ nhìn bóng lưng cô quét thẻ xong đi lên tầng một mình, lắc đầu trả lời: “Không sao.”

Mạc Tùy ngoan ngoãn tới khu mình phụ trách, đúng lúc đó lại có hàng mới về nhưng vì không phải phiên cô dỡ hàng nên không xuống. Chờ mọi người dỡ hàng xong mới có người nói cho cô biết Tùy Kỳ vừa rời suýt ngất xỉu, tình trạng không tốt.

Lâu như vậy không ngủ chút nào, tốt mới là lạ.

Mạc Tùy cầm khăn lau lau hàng trên giá mà không yên lòng, cứ tiếp tục như thế này liệu có xảy ra án mạng không đây?

Tan ca đi ra chỗ đậu xe lại thấy Tùy Kỳ đứng cách đó không xa, vài cô bé thu ngân trẻ tuổi vây quanh anh hỏi han. Mạc Tùy quét mắt thấy xe đi qua.

Tùy Kỳ vốn đang im lặng ngăn người không đếm xỉa tới những người hỏi han xung quanh, lúc này vội đẩy mọi người ra đi theo cô. Ý nghĩ của anh rất đơn giản, đó là không thể để Mạc Tùy cách mình quá xa, nếu không anh lại không biết nên làm cái gì, giống như bị ném vào khoảng không khôn cùng. Đã đến nước này rồi, nếu như còn không được thấy cô anh sẽ sụp đổ mất.

Mạc Tùy theo đường cũ về nhà, mua đồ ăn, cất xe lên tầng, mở cửa vào nhà xong cũng không đóng cửa. Tùy Kỳ thấy vậy hai mắt sáng lên, sau đó đứng bên cạnh cửa lén nhìn vào trong, không hiểu thái độ này của cô nghĩa là gì.

Mạc Tùy vào phòng bếp cất đồ ăn xong đi ra, lờm anh, Tùy Kỳ rụt cổ. Cô cười lạnh một tiếng, “Giải lắm!”

Sau đó cô đi đến bên bàn ăn, ngồi xuống, bắt chéo hai chân đung đưa, mệt mỏi liếc anh. Mấy ngày không để ý lại sắp biến về hình dạng ăn xin rồi, nếu để thêm mấy ngày nữa chắc sẽ quay về thành ăn xin thật, đúng là cái số ăn xin mà.

Mạc Tùy cam chịu số phận thử dài, nói: “Đừng đứng ý ra đó nữa, vào đi!”

Tùy Kỳ vội vàng bước vào, đóng cửa thật kỹ, vừa mừng lại vừa lo nhìn cô. Anh không ngờ Mạc Tùy sẽ cho anh vào, quan trọng nhất là giọng điệu và thái độ không quá tệ.

Mạc Tùy khoanh tay cân nhắc xem nên mở lời thế nào cho ổn. Cô không phải người nhỏ nhen, cũng không phải người dám làm mà không dám nhận. Tùy Kỳ từ xưa tới nay ở trước mặt cô luôn nhún nhường, bởi vậy cô luôn có ảo giác mình là người chiếm ưu thế, có lẽ đó thật sự không phải ảo giác, thế cho nên dù phải trải qua chuyện kia trong lòng Mạc Tùy cũng không lưu lại ám ảnh, nhìn thấy anh cũng không sợ hãi, giống như cô mới là người cường bức anh vậy.

“Ngồi đi.” Mạc Tùy hất cằm về phía cái ghế đối diện, “Hôm nay chúng ta nói chuyện cho rõ ràng.”

Tùy Kỳ nghe lời ngồi xuống, hai tay đặt ở trên đầu gối, ngồi nghiêm chỉnh như trẻ mẫu giáo.

“Chuyện lúc trước có phải anh nên xin lỗi tôi không nhỉ?”

“Anh không sai!”

Anh không muốn xin lỗi, trong chuyện kia anh không cảm thấy mình sai. Nếu được lựa chọn một lần nữa, anh vẫn sẽ làm như vậy. Mạc Tùy là của anh, là của riêng anh, làm sao có thể nhường cho người khác?

“Anh không sai?” Mạc Tùy trợn mắt, không tài nào hiểu được vẻ ngây ngô không sợ chết đứng của anh. “Anh có biết đó là phạm pháp không? Một cuộc điện thoại của tôi có thể đưa anh vào tù đấy.”

Tùy Kỳ nhìn thẳng vào cô, ánh mắt kiên quyết, giọng điệu cứng rắn lặp lại: “Anh không sai!”

Mạc Tùy không tài nào hiểu được logic của anh, sững sốt mấy giây mới thở dài một hơi, giơ hai tay đầu hàng, “Thôi được rồi, vậy anh nói xem phải giải quyết thế nào? Anh định làm gì? Muốn gì?”

Tùy Kỳ rũ mắt, khí thế vừa rồi lập tức biến mất, lại quay về trạng thái ngại ngùng khúm núm. Anh liếc nhanh Mạc Tùy một cái, đỏ mặt nhỏ giọng nói: “Anh muốn ở bên em.”

“Chúng ta vốn đã ở cùng nhau rồi.” Mạc Tùy chỉ chỉ lên trên, “Anh thấy trong nhà này còn ai nữa không?”

“Không phải chỉ cái này.” Tùy Kỳ cắn môi, hai mắt ửng đỏ ướt sũng, “Anh muốn em vĩnh viễn ở bên anh, không nhìn người đàn ông nào khác dù là liếc mắt một cái cũng không.”

Một câu đơn giản bao hàm bá đạo và chiếm hữu độc hữu của đàn ông. Tùy Kỳ không mong ước gì nhiều, chỉ cần Mạc Tùy có thể nhìn anh là được rồi.

Mạc Tùy nuốt chút nữa cắn phải đầu lưỡi của mình, sắc mặt khác thường nhìn anh chằm chằm, cắn răng nói: “Nhìn nhiều sẽ chán. Anh tưởng mình đẹp trai lắm chắc.”

“Bọn họ đều nói anh rất đẹp trai.” Tùy Kỳ vô tội nói, mặc dù không quá quan tâm tới cái nhìn của người khác nhưng điều kiện bản thân thế nào anh vẫn biết.

“Nhưng tôi không thấy thế.”

Ánh mắt Tùy Kỳ tối sầm, xoắn ngón tay, “Em cứ nhìn thử xem, thật ra thì cũng rất được mà!”

Nói một tràng Mạc Tùy thậm chí còn không tìm thấy ý nghĩa của cuộc nói chuyện này đâu. Nếu muốn sống chung dưới một mái nhà, mà kỳ hạn lại còn chưa xác định, không thử thì còn biết làm thế nào?

Cô cam chịu nghỉ, một lúc sau lại quay lại nhìn người đàn ông đang ủ rũ kia, “Này, đói bụng rồi đói bụng rồi, đi nấu cơm đi đã.”

Tùy Kỳ lập tức đứng dậy vào phòng bếp, nửa giờ sau bưng đồ ăn đã nấu xong lên, trước ngực treo tạp dề hồng nhạt, ánh mắt vui sướng, mang lại sinh khí cho khuôn mặt chán chường.

Mạc Tùy đi rửa tay xong ngồi vào vị trí. Tùy Kỳ đã xới cơm cho cô, còn gấp mấy miếng thức ăn, dịu dàng săn sóc khiến người ta không tìm ra bất cứ sai lầm nào.

40. Chương 41: Trần Phi Đáng Thương

Chiều hôm đó Tùy Kỳ ngủ đến lúc trời tối thui, khuôn mặt đã rửa sạch sẽ núp trong chăn trơn bóng như sứ trắng, bàn tay đặt bên ngoài nắm góc áo Mạc Tùy như thể sợ cô bỏ trốn.

Mạc Tùy dựa vào giường gấp của anh chơi điện thoại, thì báo có điện thoại của Phạm Tư Nhiễm.

“Lão Mạc, mình báo cho cậu một tiếng, Trần Phi nằm viện, bị ngã gãy xương sườn, nói sao thì nói cũng đã là quen biết, mình phải qua xem, cậu đi không?”

“Chuyện lúc nào vậy?”

“Mới hai ngày nay, cụ thể lúc nào thì không biết.”

Mạc Tùy nhớ lại, đêm đó Tùy Kỳ đâm một cú hình như Trần Phi nằm trên đất một hồi lâu cũng không dậy. Không trùng hợp thế chứ? Nhưng dù có phải tại Tùy Kỳ hay không, Trần Phi gặp chuyện cô phải đi thăm, đây là vấn đề nguyên tắc.

“Mình và cậu cùng đi bây giờ à?”

“Ừ, mình chờ cậu ở hàng hoa quả nhà lão Trương nhé.”

“Ừ được.”

Mạc Tùy cúp điện thoại quay đầu nhìn Tùy Kỳ. Anh ngủ rất say, đầu lông mi dài hạ xuống như một chiếc quạt nhỏ. Suy nghĩ một chút, Mạc Tùy kéo áo khỏi tay anh. Đi qua chắc không mất bao nhiêu thời gian, cứ để anh ngủ vậy.

Chỉ là mới đứng lên Tùy Kỳ liền thức. Sau vài giây ngái ngủ, anh kinh hoàng nhảy dựng lên, nóng nảy nhìn Mạc Tùy: “Em đi đâu!”

Cũng khó trách anh phản ứng lớn như thế, hai ngày liên tục lo lắng sợ hãi, suy nghĩ vẩn vơ, được Mạc Tùy dễ dàng tha thứ còn chấp nhận mình như vậy, anh vẫn cảm thấy mình đang nằm mơ, anh rất sợ quay đầu lại, chẳng qua là do mình tự tưởng tượng.

“Anh đi cùng em.” Tùy Kỳ vội vội vàng vàng mặc quần áo.

Mạc Tùy nhìn người trước mặt – mới ngủ được ba tiếng đồng hồ. Thật ra cô cũng không mong hai người đó gặp mặt nhau, nhờ đâu đúng là do một đám của Tùy Kỳ mà Trần Phi bị như vậy thì sẽ xấu hổ lắm.

“Em sẽ về ngay, anh đi theo làm gì, đi ngủ đi.”

Tùy Kỳ nhìn cô, “Không ngủ. Đi theo em.”

Rõ ràng biểu cảm mềm mại mà lại khó bắt nạt kì lạ.

“Muốn đi theo cũng được, có điều phải nghe lời. Đừng có hơi tí là đánh người.” Mạc Tùy gạt vài sợi tóc ra, thấy Tùy Kỳ còn nhìn nghi hoặc, nói tiếp: “Trần Phi nằm viện, giờ chúng ta đi thăm.”

Tùy Kỳ lập tức yên lặng, vừa nghe là biết đó là nam: “Là người lần trước.”

Mạc Tùy vội ho một tiếng, “Đúng rồi. Anh đừng không vui, người ta nằm viện có khi là vì anh đấy.”

“Được rồi” Tùy Kỳ buồn bực bắt đầu đi giày, còn nhấn mạnh: “Em đừng quên đã nhận lời anh rồi.”

Mạc Tùy đảo mắt: “Chắc anh hiểu lầm rồi. Em đồng ý anh, không có nghĩ cái gì cũng phải lấy anh làm trung tâm, em có tự do của em, anh không thể ngăn cản.”

Tùy Kỳ nghe xong rất không vui, cảm giác hình như anh đối với Mạc Tùy vẫn chẳng là gì quan trọng. Nhưng giờ cũng không nên giải thích gì nhiều, quan hệ của họ mới hòa hoãn, không thể lại bị hủy hoại. Trong vô thức Tùy Kỳ có lẽ đã không còn là Tùy Kỳ ngày trước, bên ngoài nhìn thì không có gì lạ, nhưng tâm tư bên trong thì phức tạp hơn hẳn. Đây có lẽ là sự trưởng thành mà bất cứ ai cũng phải trải qua.

Phạm Tư Nhiễm thấy Tùy Kỳ cũng đi theo, kéo Mạc Tùy qua một bên nhỏ giọng hỏi: “Sao cậu đưa cả anh ta theo vậy?”

“Mình không muốn tranh cãi với anh ta.”

“Vậy bây giờ không phải cậu đang hẹn hò với Trần Phi à, dẫn theo anh ta thấy sao cũng không ổn ấy.”

Trước đó tìm một người cho Mạc Tùy cũng vì để Tùy Kỳ bỏ cuộc. Hai người này sớm muộn cũng phải chạm mặt, có điều phải chọn thời điểm! Người ta đang nằm viện còn sức đâu mà đối phó. Hơn nữa không phải cô coi thường ai, nhưng dạo này Mạc Tùy không biết bị làm sao, người ta đã sớm đánh nhau rồi.

Mạc Tùy cũng không biết nên giải thích thế nào, cuối cùng đành ba phải qua loa: “Không nghiêm trọng như cậu nghĩ đâu. Đi đã rồi nói.”

Phạm Tư Nhiễm không thể nào yên tâm, nhìn họ vài lần rồi mới bị Mạc Tùy vừa đẩy vừa kéo vào cửa hàng bên cạnh.

Mua xong vài loại đồ bổ sung dinh dưỡng và hoa quả, họ tới thẳng phòng bệnh trên tầng ba bệnh viện. Chỉ có mình Trần Phi mặc đồng phục bệnh viện rộng thùng thình nằm trên giường, mặt tiêu tụy. Thấy bọn họ tới, anh kinh ngạc, mắt nhìn thấy Tùy Kỳ, miệng đang há hốc liền cứng lại, sau đó chào hỏi như không có gì: “Mọi người sao lại tới?”

Mạc Tùy cẩn thận quan sát vẻ mặt của anh ta, sự kinh hoàng lúc nãy đương nhiên cô không bỏ sót. Xem ra là gần như chắc chắn rồi.

“Tới thăm anh một chút xem bình phục đến đâu rồi. Ôi, anh cũng khổ quá, đi đường thôi mà sao cũng ngã được vậy.”

Phạm Tư Nhiễm đi vào, đặt đồ trên tay lên tủ, “Bao giờ xuất viện?”

“Còn phải mất một thời gian.” Anh ta chỉ chỉ ghế ở một bên “Mọi người ngồi đi đừng đứng nữa.”

Mạc Tùy đẩy Tùy Kỳ đang đứng sát mình một cái, cảnh cáo trừng mắt nhìn cái tay đang không yên phận liên tục kéo quần áo kia của anh, sau đó ngồi xuống sau Phạm Tư Nhiễm.

Trong lúc ấy chẳng ai nói câu nào, đến tận khi Phạm Tư Nhiễm có việc đi ra ngoài, Mạc Tùy nhân lúc đó gợn gàng dứt khoát hỏi: “Vết thương này không phải là ngã đúng không?”

Thấy anh ta định chối lập tức bổ sung: “Nếu anh định nói dối thì tìm lý do nào nghe tin được ấy, đừng tùy tiện nói một câu cho qua chuyện.”

Trần Phi ngượng ngùng cười cười, giơ tay lên sờ đầu, không cẩn thận chạm vào chỗ bầm xanh tím trên mắt, đau đến nhe răng. Đây coi như là đồng ý.

Mạc Tuyền lấy từ trong túi ra một phong bì đưa anh: “Chuyện này là do tôi, rất xin lỗi.”

“Làm gì vậy?” Trần Phi lập tức từ chối: “Không phải chuyện gì lớn đâu, đừng làm thế.”

Mạc Tuyền hơi mất tự nhiên. Nói thật đời cô chưa được mấy lần đi xin lỗi ai, nhưng tóm lại, là lỗi của họ, người khác không đáng chịu đánh, cũng không thể không có biểu hiện gì, vốn là trách nhiệm của Tuyền Kỳ, phải gọi anh ra nhận lỗi.

Không phải cô chưa từng nghĩ, nhưng cứ cảm thấy không ổn. Vậy cũng không khác hôm đó Trần Lương Sinh yêu cầu cô xin lỗi Triệu Yến Phi, cũng là hoàn cảnh như thế.

Mạc Tuyền không quan tâm anh ta nói gì, cố ý nhét phong bì vào tay anh ta, sau đó kiểng cố đi ra ngoài. Đã muộn rồi, họ còn phải đi làm, giờ tìm một chỗ ăn cơm chạy tới thì vừa lúc.

Cuộc sống lại trở về như trước. Điều duy nhất có thay đổi là Tuyền Kỳ càng dính người hơn. Có lẽ háo sắc là bản tính của đàn ông, ngay cả anh cũng không ngoại lệ. Có lúc Mạc Tuyền bị quấy quá phiền liền hung dữ mắng anh mấy câu. Không biết là do cách nói hay là tự anh nhìn ra Mạc Tuyền chỉ là hồ giấy, Tuyền Kỳ chỉ híp mắt cười nghe, xong rồi lại đâu hoàn đó.

Mạc Tuyền ở một phương diện khác mà nói, là một người may mắn. Ví dụ như chuyện đến tháng.

Không giống Phạm Tư Nhiễm mỗi lần đến tháng là như thể sắp chết, lăn lộn trên giường dở sống dở chết, uống thuốc, tiêm thuốc cũng không có tác dụng gì. Nghe người ta bảo sau khi có con là sẽ hết thôi, trước không nói cái này có đúng hay không, nhưng chỉ cần chịu đến lúc sinh con cũng đủ lấy mạng Phạm Tư Nhiễm rồi. Hồi đi học có một lần Mạc Tuyền còn ác độc nhìn rồi hả hê, ai bảo cô tốt số chưa phải chịu khổ như thế chứ, trừ việc phải dán thêm vài thứ lên quần, ăn lạnh chua cay tí tí thứ cũng chẳng bị làm sao.

Có điều số cũng có lúc tận, thỉnh thoảng vận đen cũng phải hiển linh một lần. Mạc Tuyền không thể nào ngờ tới mình cũng có ngày hôm nay, nằm lỳ trên giường đau đến toát mồ hôi, đến sức để nói cũng không có, lực phủ ngũ tạng như thể bị ai xéo, làm gì cũng không có tác dụng, không sao bớt được đau đớn muốn chết này.

Lão Phạm vẫn đều đau, nhưng ít ra thỉnh thoảng nó còn ngừng một chút, dựa vào cái gì cô lại là đau liên tục đến cả dùng để thở cũng không cho? Quá không công bằng!

Mạc Tuyền cắn môi, mặt vàng như nền rất xấu xí, mắt oán giận trừng trừng nhìn trần nhà, vẻ mặt không cam tâm.

Tuyền Kỳ đang bận rộn trong bếp thì đau lòng muốn chết, đã bao giờ anh nhìn thấy Mạc Tuyền khốn khổ đáng thương như thế đâu? Cho dù là Phạm Tư Nhiễm chắc cũng không đến nỗi như Mạc Tuyền, lăn lộn đến nỗi không còn sức sống. Tay pha nước đường đổ càng nhanh hơn, chân mày nhíu chặt, cả người đều ảm đạm đi như phủ một lớp bụi.

41. Chương 42: “đến Tháng” Phiền Phức

Sau khi pha xong, anh bưng cốc vào phòng ngủ, tiện tay cầm túi chườm nóng đã sạc đầy điện từ phòng khách vào. Túi chườm nóng này lúc trước đã bị cất đi rồi, là anh lại lôi nó ra.

Anh đi đến bên giường, Mạc Tuyền nằm co ro, yếu ớt lườm anh. Đôi mắt vốn cực kỳ tức giận lúc này cũng có vẻ mông lung không tiêu cực. Tóc mái dài lộn xộn xoa trên trán, có vài sợi che cả mắt, màu tóc đen như mực càng tôn lên vẻ tái nhợt của cô lúc này.

Tuyền Kỳ cúi xuống vén tóc ra sau tai cho cô, sau đó nhắc chân lên đặt túi chườm lên bụng cô, còn dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve.

Mạc Tuyền xấu hổ, ôm túi chườm rồi đẩy tay anh ra ngoài, “Bỏ ra, bỏ ra ngay.”

Tuy nói vậy nhưng động tác lại yếu xìu, dù sao chuyện thân thiết hơn nữa họ cũng đã từng làm rồi. Chẳng qua là trong trạng thái tỉnh táo như bây giờ cô khiến cô có chút không quen mà thôi.

Tùy Kỳ ngoan ngoãn rút tay ra, bưng bát lên, dịu dàng nói, “Uống chút nước đường đồ nóng sẽ đỡ hơn đó.” Mạc Tùy bây giờ ngay cả thở cũng không có sức, cô nghiêng đầu tỏ vẻ không muốn động đây, kết quả là bị Tùy Kỳ ôm dậy. Cô đau đến rên hừ hừ, “Anh đừng đụng vào em, đừng có đụng vào em.”

Tùy Kỳ siết chặt tay ôm cô, “Đi bệnh viện thôi.”

Cô còn đang không muốn động đây chứ nói gì đến đi bệnh viện. Hơn nữa cho dù đi cũng vô dụng. Trước kia phạm tư nhiệm không biết truyền bao nhiêu bình nước biển, uống bao nhiêu thuốc đông y. Kết quả có đỡ chút nào đâu. Cô còn lâu mới đi tự hành xác.

“Không đi!” Mạc Tùy co gối, lắc đầu, “Một hai ngày thôi, cố chịu là được. Không đi!”

Tùy Kỳ lau mồ hôi cho cô, lo lắng nói: “Nhưng em đã đau thành thế này rồi.” Thật sự rất muốn bế cô đi thẳng đến bệnh viện.

Mạc Tùy hung dữ lườm anh một cái, dù cho bây giờ ánh mắt không có chút lực sát thương nào: “Anh thì biết cái gì? Anh đâu phải phụ nữ, chẳng lẽ anh còn biết hơn em chắc?”

Tùy Kỳ không nói nữa mà đưa cốc nước tới bên miệng cô, chịu thua: “Không đi thì thôi, uống cái này đi đã kéo nguội mắt.”

Tùy Kỳ ghét bỏ cau mũi, sau đó uống một hơi cạn sạch.

Tùy Kỳ để cái cốc không sang một bên, sau đó nhân lúc Mạc Tùy không để ý vén chăn lên chui vào.

“Xéo ra ngay!” Mạc Tùy lập tức xù lông quát, giận dữ nhìn anh. Quả đúng là được nước làm tới, mới hiền lành với anh ta mấy hôm mà đã bắt đầu coi trời bằng vung rồi.

Tùy Kỳ khựng lại, mím môi, có chút tội nghiệp nhìn cô. Ngay sau đó lại chậm rãi nhưng kiên quyết tiếp tục chui vào, đến khi ôm trọn cô vào lòng.

“Anh làm cái gì đấy? Em bảo anh xéo ra cơ mà, điếc à?” Bây giờ cô chẳng còn tý sức nào, tay chân khua khoắc chống cự cũng chỉ như con mèo con cào cào thôi.

Tùy Kỳ đặt tay lên túi chườm cho ấm sau đó áp tay lên bụng Mạc Tùy. Cơ thể dưới lòng bàn tay cứng đờ, anh vừa nhẹ nhàng xoa vừa nói: “Thả lỏng, như thế có thể sẽ đỡ hơn đấy.”

Tính chân thật của những lời này không đáng tin tẹo nào, chỉ riêng hành động này cũng đủ khiến tất cả các giác quan của Mạc Tùy tập trung hết vào bàn tay ấm áp của anh. Động tác thân mật với người khác phải làm cô nổi da gà. Cô không phải thực nữ, cũng không có tế bào lãng mạn. Chuyện người khác thấy cảm động cô lại thấy không chấp nhận được.

Mạc Tùy cứng ngắc để Tùy kỳ sờ vuốt ve, đến khi hết mệt mỏi mới dần thả lỏng, chấp nhận số mệnh nằm trong lòng anh tiếp tục chống cự nổi đau đón người thường không chịu nổi này.

Tùy Kỳ ôm lấy người trong lòng, thân mật từ cằm lên đỉnh đầu cô, ngửi thấy mùi hương ấm áp đặc biệt của cô khiến anh cảm thấy thỏa mãn, mặc dù đối với Mạc Tùy bây giờ thì lại là tàn nhẫn.

Cách Tùy Kỳ nghỉ ra cũng không phát huy hiệu quả như trong dự đoán. Mạc Tùy đau tái mặt cuối cùng cũng chỉ biết cắn lấy áo Tùy Kỳ.

Đêm đã khuya, tối nay hai người đều ngủ không ngon, đến khi trời hửng sáng mới đỡ hơn một chút. Tùy Kỳ cúi đầu nhìn Mạc Tùy đã thiếp đi, ngón tay thon dài cẩn thận vuốt ve đường nét khuôn mặt cô sau đó hôn xuống. Cô không ưu tú, cũng không quá xinh đẹp, thậm chí có vô số khuyết điểm khiến người ta đau đầu. Nhưng cô là độc nhất vô nhị, là người duy nhất trên thế giới này có thể khiến anh mất khống chế.

Mạc Tùy cho là mình ngủ rất lâu nhưng khi mở mắt ra cũng mới chỉ có hai tiếng mà thôi. Cô khẽ cử động, lập tức cứng đờ. Đêm qua đi là lúc thủy triều dâng, đau đón thay phía dưới lũ lụt rồi.

Tùy Kỳ nhận thấy sự khác thường của cô, lo lắng hỏi: “Sao vậy? Lại đau à?”

Mạc Tùy khóc không ra nước mắt, đẩy đẩy anh: “Đồng chí, anh đi xuống trước đi, nhanh lên.”

Tùy kỳ chần chờ đến khi cô không chịu nổi mà gào lên: “Thay băng vệ sinh cũng không cho à?”

Anh đỏ mặt ngồi dậy, sau đó hai người đều hóa đá. Tùy Kỳ mặc quần ở nhà màu vàng nhạt, lúc này ở phần đùi dính một vệt đỏ chói mắt, hơn nữa còn đã khô.

Dù là người bình tĩnh dù gặp phải tình huống như thế này cũng không bình tĩnh nổi nữa. Mạc Tùy há hốc miệng, mặt đen như đất nhìn anh còn thản nhiên lấy tay lau lau. Cô không chịu nổi quát: “Lau cái rắm mà lau, còn không mau đi thay quần đi.”

Thứ kia không phải chất lỏng bình thường, còn bị đàn ông sờ như vậy Mạc Tùy nhìn mà ngứa răng.

Tùy Kỳ liếc nhìn ga giường cô, lựa lời: “Em cũng nên đi thay đi.”

Quần anh còn bị bẩn thì chắc chắn ga giường và quần lót của Mạc Tùy đều bẩn. Nghĩ vậy anh không khỏi có chút nóng mặt.

“Nói thừa, anh còn không mau đi ra ngoài.”

“Anh giúp em thay.”

Mạc Tùy cầm gối ôm ném tới, nghiêng rằng: “Cút!”

Tùy Kỳ thất vọng đi ra ngoài, vào phòng tắm thay quần xong liền ra ngoài ngồi đợi cô.

Mạc Tùy vén chăn trông thấy đồng hồ bên trong không khỏi chán nản nhắm mắt. Cô lấy áo từ ngăn tủ mặc vào rồi đi ra ngoài, liếc cái tên đang xán tới một cái rồi đi vào nhà tắm, thuận tay đóng cửa lại.

Đợi sau khi rửa ráy xong, Mạc Tùy lại trợn tròn mắt, quả nhiên là họa vô đơn chí, băng vệ sinh dùng hết mất rồi.

Cô cúi đầu nhìn, lại nhìn cái vỏ không, đau đớn muốn khóc.

Tùy Kỳ ở bên ngoài đợi lâu mà không thấy cô ra liền tới gõ cửa, “Vẫn chưa xong à?”

Mạc Tùy gấp giấy vệ sinh lại thật dày tạm thời dùng tạm, đứng dậy đi ra ngoài. Mở cửa vừa khéo nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Tùy Kỳ, nhớ hôm qua anh thức trắng đêm chăm cô, chút bực bội trong lòng cũng không nở trút lên anh.

“Có chuyện gì không? Không có gì thì anh đi ngủ đi.”

Nói xong cô thay giày định ra ngoài. Tùy Kỳ vội vàng ngăn cô lại, “Đã thế này rồi em còn muốn đi đâu?”

Mạc Tùy giãy không nổi, bây giờ cô vẫn rất mệt, bất đắc dĩ nói: “Em đi mua đồ, không phải đi chơi.”

“Mua đồ gì.”

“Đồ cần dùng.”

“Rất quan trọng à?”

“Nói thừa, lập tức cần dùng anh nói xem có quan trọng không?” Vừa to tiếng một câu Mạc Tùy đã cảm thấy phía dưới chảy ra ồ ồ, cô vội la lên, “Mau buông em ra.”

Tùy Kỳ nói thật tự nhiên, còn Mạc Tùy lại lúng túng liếm môi, có cảm giác như ‘không trâu bắt chó đi cày’.

Qua một lát im lặng, Tùy Kỳ lại nói: “Anh đi mua cho em.”

Miệng Mạc Tùy giật giật, càng ngày càng không hiểu nổi lối suy nghĩ của Tùy Kỳ.

“Không cần, em tự đi.”

“Giờ em đi không tiện!” Anh nhăn nhó liếc cô, “Cứ để anh đi cho!”

“Anh có thể dùng dùng vẻ mặt đó nhìn em được không?” Mạc Tùy phát điên mất, khuôn mặt đẹp trai là thế sao cứ phải có vẻ mặt bỉ ổi vậy nhỉ? Nhất là khi đối tượng còn là cô.

Tùy Kỳ không hiểu sao lại bị cô mắng, vẻ mặt ngơ ngác.

Mạc Tùy bị anh nhìn tới nghẹn lời, người ta đã không thèm để ý đến sĩ diện đàn ông như vậy thì cô còn băn khoăn cái gì?

Cô đành phải quay lại ghế ngồi, cũng chẳng muốn đắn đo nữa. Lao động miễn phí tự động dâng đến trước mặt, còn là lao động miễn phí không cần sĩ diện, không trưng dụng thì đúng là lãng phí.

“Vậy anh đi đi, mua mấy gói vào, tháng sau đỡ phải đi.”

Tùy Kỳ ngoan ngoãn gật đầu.

Mạc Tùy giơ tay lên chỉ vào nhà tắm. “Anh vào lấy cái gói không ra đây.”

Chờ anh mang ra cô lại dặn dò, “Em luôn dùng của hãng này, anh đừng có mua nhầm. Còn nữa, phải là loại lót bông, cái này là ban ngày, cái này là ban đêm, loại ban đêm phải mua cái dài nhất, hiểu chưa?”

Tùy Kỳ nhìn qua nhìn lại đồng bao bì hồng hồng tím tím, liên tục gật đầu, “Hiểu rồi, hãng này, bông, ban đêm dùng dài nhất.”

Mạc Tùy hài lòng, “Đúng rồi, đi đi!” Rồi lại dúm hai cái gói không vào tay anh, “Quên thì xem lại.”

Tùy Kỳ cất hai gói vào túi rồi đưa bát đường đỏ mới tranh thủ pha và túi chườm đã sạc đầy điện vào tay cô, xong mới đi.

Trong nhà lại trở nên yên tĩnh, Mạc Tùy bóp bóp túi chườm, một lúc lâu sau mới bưng bát lên, nhấp một ngụm. Vị ngọt chạy dọc đầu lưỡi tràn khắp khoang miệng, mắt cô nóng lên, không nhìn được sứt sứt mũi một cái. ***

42. Chương 43: Trò Đùa Của Mạc Tùy

Chẳng bao lâu sau, Tùy Kỳ đã về, tay xách theo hai túi to đùng. Mạc Tùy tiện tay lôi ra xem xong hết sức vừa ý, chạy vào nhà tắm xử lý xong xuôi rồi đi ra. Cô và Tùy Kỳ ai nấy ngủ một giấc say, lúc dậy tinh thần đã tốt hơn hẳn.

Vốn tưởng hôm nay lại phải xin nghỉ, giờ xem ra cũng không cần nữa, chỉ có Tùy Kỳ nhíu mày đi theo sau Mạc Tùy là vẫn chưa hoàn toàn yên tâm.

Mạc Tùy thấy khá hơn một chút là lại chủ quan, vừa tan làm liền hớn hở chạy tới tủ lạnh định mua kem. Trước đây cô cũng hay ăn, nhưng lần đau bụng kinh này làm Tùy Kỳ cũng lơ mờ hiểu thêm vài thứ, dù không thể nói là sành sỏi nhưng bây giờ sao anh còn có thể dung túng cho cô ăn kem được chứ?

“Không được ăn, ăn xong lại đau bụng thì sao?”

Mạc Tùy xua tay như không, “Không xui xẻo đến mức đau tiếp đâu.”

“Không được!” Tùy Kỳ giữ cánh tay định thò vào tủ của cô, kiên quyết: “Từ tháng sau, mấy ngày tới kỳ không cho phép em ăn đồ lạnh nữa!”

Mạc Tùy rất không vui, trước đây đâu có ai quản cô như vậy. Ngay cả Trần Lương Sinh thích lo chuyện bao đồng cũng chưa bao giờ răn dạy cô vì chuyện này. Tuy Tùy Kỳ làm thế là vì lo cho cô, nhưng một đứa trẻ con quen chạy nhảy nghịch đất nghịch cát suốt ngày bỗng bị nhốt lại thì sao mà chịu nổi?

“Haiz, anh cứ kệ em, em tự lo được.” Vừa nói vừa đưa tay ra.

Tùy Kỳ lại kéo cô sang một bên, lạnh giọng: “Em thấy tối qua vui lắm à? Đau sống dở chết dở có dễ chịu không?”

Dưới ánh đèn trắng, khuôn mặt vốn ôn hòa của Tùy Kỳ trở nên lạnh như tượng đá, góc cạnh cũng sắc nét như thể dùng dao gọt giữa, nhiệt độ xung quanh lập tức giảm xuống, bị đè nén bởi một lực ép vô hình nặng nề.

Mạc Tùy sững sốt, nhớ tới khuôn mặt lo lắng sốt sắng của Tùy Kỳ khi ấy, cô nhăn mũi ngượng ngùng.

Tùy Kỳ nâng mặt cô lên, xoa mạnh, ánh mắt vẫn nặng nề như trước, nhỏ giọng: “Anh còn khó chịu hơn cả em nữa.”

Được, Mạc Tùy không nói nữa, cô vốn là người chỉ thích mềm không thích cứng, hơn nữa những hành động gần đây của Tùy Kỳ làm cô rất kinh hãi, lần này dù có muốn mua cũng không dám đưa tay ra nữa.

Cuối cùng, cô lưu luyến nhìn tủ lạnh, vung tay, “Đi thôi, không mua thì không mua.”

Tùy Kỳ thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó liền nở nụ cười, áp suất khổng lồ vừa nữa lập tức biến mất như ảo giác, không khí ấm áp như mùa xuân lại quay về.

Con mèo kia nuôi một thời gian ngắn đã to lên không ít, hàng ngày ưỡn cái bụng tròn vo mướt mà lên bệ cửa sổ phơi nắng, vừa nghe tiếng mở cửa là gào lên quẩn lầy người. Chẳng mấy khi tâm trạng Mạc Tùy tốt như hôm nay, thế là cô dùng đầu ngón chân chơi với nó.

Đến tận lúc ăn cơm, Mạc Tùy rửa tay xong đi ra, Tùy Kỳ đã nấu xong cơm rồi. Cô là người cuồng ăn cay, vừa thấy bàn ăn hôm nay không có nổi một món cay cảm giác chua xót liền dâng trào.

Cô quay vào phòng bếp lấy từ trong ngăn kéo ra một chai rượu đỏ mua hồi tết, quay lại bàn ăn, đặt cốc xuống.

Tùy Kỳ thấy vậy, vội vã cầm lấy, nhìn cô đề phòng, “Không được uống rượu.”

“Em cũng đâu có nói em muốn uống, đưa đây cho em.”

“Không uống thì em lấy ra làm gì?”

“Em không uống thì anh uống chứ sao?” Mạc Tùy cướp lại từ tay anh, híp mắt cười rớt cho anh một chén, “Anh uống đi, mau uống đi, đừng để đến lúc em ngứa miệng.”

Anh đương nhiên biết tử lượng của Mạc Tùy như thế nào, hơn nữa cuộc sống của Mạc Tùy tuy nhìn có vẻ mất trật tự nhưng không rượu chè không cờ bạc. Thế nên, dù trong lòng vẫn còn nghi ngờ nhưng để đề phòng anh vẫn cứ uống, miễn cho ai đó lại nổi hứng lên làm loạn.

Hai người ăn cơm tối khá muộn, lại thêm Tùy Kỳ uống rượu nên khi ăn xong thì trời đã tối đen. Mạc Tùy bật đèn, Tùy Kỳ dưới ánh đèn vàng đã đỏ ửng hai gò má, đôi mắt mơ màng như mặt nước gợn sóng, mê hoặc lòng người.

Mạc Tùy không nhịn được kéo cái ghế tới gần anh một chút, quốc sắc thiên hương mặc cho người hái, cô không làm gì chẳng phải quá có lỗi với bản thân sao?

Người ta đã là người của cô, tuy rằng quá trình không ai ngờ được, nhưng kết quả thì đã rành rành ra đó rồi. Từ nay về sau, rất rất nhiều về sau, bọn họ đều muốn ở mãi bên nhau như thế này.

Cô cười, dựa sát lại, cẩn thận quan sát khuôn mặt anh như đang ngắm nhìn một món đồ quý giá. Rất đẹp, còn đẹp hơn trước kia nhiều. Cô đưa tay véo mặt anh một cái, cảm giác không tệ, da rất mịn, còn đẹp hơn da cô cả trăm lần, không tệ không tệ.

Do rượu nên toàn thân Tùy Kỳ nóng rực lên, tay Mạc Tùy vừa chạm tới, ngoại trừ sự vui mừng còn có cảm giác man mát rất thoải mái. Anh vô thức cọ cọ.

“Thật là đẹp trai quá đi!” Mạc Tùy cảm thán, sau đó nghiêng người hôn chụt một cái lên mặt anh.

Tim Tùy Kỳ đập lệch một nhịp, sau đó lập tức tăng tốc điên cuồng như thể muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Đây là lần đầu tiên Mạc Tùy chủ động gần gũi anh, điều này làm anh kích động muốn điên mất.

Còn cả lời cô nói... “...Em thích không?”

Mạc Tùy khe khẽ vỗ mặt anh, “Thích, cái gì đẹp em đều thích.” Vừa nói vừa hôn anh, hương rượu trong hơi thở Tùy Kỳ hình như cũng làm cho cô say.

Rõ ràng là đáp án anh mong đợi mà nghe xong lại thấy thất vọng, chỉ là “cái gì đẹp” thôi sao?

Anh lập tức kéo cô xuống, hôn điên cuồng. Sau khoảnh khắc kinh ngạc, Mạc Tùy cũng bắt đầu nhiệt tình đáp lại, nước bọt hòa quyện và đầu lưỡi khiêu khích khiến nụ hôn này trở nên kích thích hơn bao giờ hết,

làm cả người Tùy Kỳ bắt đầu sôi sục, hai tay không ngừng di chuyển trên người cô. Tiếng vải ma sát nhắc nhở anh đây không phải là ảo giác như mọi ngày.

Mạc Tùy bám vào vai anh nhảy qua ngồi lên đùi anh, cơ thể không ngừng cọ sát về phía trước dụ dỗ giác quan đang ngày càng bành trướng của anh, hai tay ôm lấy đầu anh, mười đầu ngón đan vào mái tóc anh. Hô hấp càng lúc càng gấp gáp, ngọn lửa trong cơ thể chuyển hóa thành tiếng rên rỉ tràn ra từ trong miệng.

Đôi mắt Mạc Tùy mơ màng, khóe miệng cong cong lên, nhẹ nhàng đong đưa vòng eo, dùng sự mềm mại của mình tấn công sự cứng rắn của một nơi nào đó đã dâng cao.

Không ngoài ý muốn, ngay sau đó Tùy Kỳ liền rên rỉ thành tiếng, cảm xúc càng tăng cấp, cơ thể không thể giữ tự chủ, cách tăng tăng gồng xiềng bắt đầu va chạm theo bản năng nguyên thủy.

Nhiệt độ trong phòng không ngừng lên cao, kích tình tràn ngập trong từng phân tử khí. Mạc Tùy ngược cổ lên hứng lấy những vết cắn Tùy Kỳ không ngừng hạ xuống. Cách một lớp quần, bàn tay anh bắt đầu đi xuống, khi đi qua giao điểm bí ẩn nhất giữa hai chân cô anh lập tức cứng đờ, mà Mạc Tùy bắt đầu hả hê cười như điên.

“Quên rồi hả, quên rồi hả, tưởng bỏ rồi chứ gì?” Mạc Tùy liếc nhìn anh cười xấu xa, gương mặt trắng trẻo đã bị nhuộm đỏ, làm cho biểu cảm muốn trêu ghẹo có vẻ càng sinh động.

Tùy Kỳ mặt đen sì, buồn bực nhìn cô, “Em cố ý!”

Rõ ràng đang hành kinh không thể làm chuyện phòng the, vậy mà còn khiêu khích anh.

Mạc Tùy đưa tay búng một cái lên đỉnh lều của anh, hài lòng nghe tiếng anh kêu, rồi cười nói: “Anh muốn hiểu vậy cũng được.”

Tùy Kỳ mím môi, vừa bó tay với trò đùa quái ác của cô, vừa thấy thích sự nhiệt tình của cô. Thật là mâu thuẫn.

43. Chương 44: Trần Lương Sinh Sắp Đính Hôn

Editor: mềomỡ

Mạc Tùy vẫn chỉ ngồi trên người anh, nhẹ nhàng di chuyển thân thể, thỉnh thoảng đụng vào anh. Tùy Kỳ không từ chối, giống như đang hưởng thụ, mặc dù hưởng thụ như vậy rất giày vò.

“Có muốn giải quyết không?”

“Muốn.” Giọng nói đã khàn khàn.

Một tay ôm cổ anh, một tay di chuyển xuống phía dưới cách lớp quần bò dùng sức nắm chặt. Đôi chân dưới tay cô lập tức run lên. Phản ứng này đúng là đáng yêu.

“Muốn em giúp anh cũng được thôi, nhưng em không làm ăn lỗ vốn.”

Tùy Kỳ yêu vẻ mặt xấu xa này của cô muốn chết, kiềm chế, nói: “Em muốn anh làm gì?”

“Còn chưa nghĩ ra.” Mạc Tùy chậm rãi cởi thắt lưng, kéo khóa quần anh xuống: “Cho nợ, sau này nghĩ ra sẽ nói cho anh biết.”

Cùng lúc đó ngón tay hơi lạnh đang liên tục ma sát ở mép quần lót. Hầu kết anh không ngừng di chuyển lên xuống, “Được!”

“Dù là chuyện gì cũng phải đồng ý đấy nhé.”

“Được!”

Anh vừa dứt lời, ngón tay liền từ bên mép quần lót luồn vào, nhẹ nhàng thuần thực cầm lấy thứ nóng bỏng kia, từ dưới lên trên, bắt đầu xoa nắn như mát xa, thỉnh thoảng còn ần ần hai viên tròn phía dưới. (mèo: Amen, tha lỗi cho anh ko biết dùng từ gì :v) (dip: vậy trông tôi giống tôi biết dùng?)

Tùy Kỳ run lên, rướn người, tấm lưng tạo thành độ cong xinh đẹp, áo tuột ra một nửa lộ ra hai vai và lồng ngực khêu gợi. Mặc Tùy nheo mắt, cúi người cắn nhẹ một cái lên điểm đỏ trước ngực, sau đó liếm liếm.

“Sao em lại...” Tùy Kỳ thở gấp, kinh ngạc vì sự to gan đồng thời cũng chìm đắm trong hành động ấy của Mặc Tùy.

Mặc Tùy không phải thiếu nữ không biết gì. Bắt đầu từ thời kì ngây thơ đã cùng Phạm Tư Nhiễm ngồi trước máy tính xem phim cảm chất lượng cao. Qua nhiều năm, không tới trăm bộ cũng có vài chục bộ rồi, có tư thế nào cô chưa xem chứ. Kinh nghiệm thực chiến tuy bằng không, nhưng cũng học được chút mảnh khoe đủ làm anh thỏa mãn.

“Cố mà thưởng thức đi, đây chính là phục vụ độc nhất vô nhị toàn thế giới đấy.”

“Ừm... Chỉ mình anh?”

Nhíu mày, “Ừ.”

Mắt Tùy Kỳ nóng lên, đột nhiên kéo cô về phía mình, sau đó hai tay luồn từ dưới áo vào. Dưới ánh mắt kinh ngạc của Mặc Tùy, anh dùng sức xoa nắn lấy nơi đầy đặn mềm mại ấy.

Sau đó Mặc Tùy cũng không bình tĩnh nổi nữa. Tiếng rên rỉ hòa lẫn với thở gấp quặn rũ của đàn ông, cả căn phòng ngập tràn hương vị động tình.

Đến khi trắng lên đỉnh đầu mới dần ngừng lại. Trên người cả hai đều là đồng lộn xộn khó coi.

Về phần yêu cầu trong lúc vui đùa kia, Tùy Kỳ vĩnh viễn sẽ không ngờ trong tương lai không xa anh sẽ vì nó mà đau khổ.

Thân thể đã nếm thử tình dục có vẻ vô cùng nhạy cảm, khát vọng cũng không giống bình thường.

Tùy Kỳ ngày ngày mặt dày mày dạn quần lấy Mặc Tùy, đến khi tay cô phát run mới không tình nguyện dừng lại.

Một tuần sau, ‘bà dì’ của Mặc Tùy đã đi, Tùy Kỳ lại càng không phải kiêng kỵ nữa. Bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu cũng kéo cô động dục, ngay cả ngày nghỉ cũng giữ cô ở nhà triền miên. Mọi góc ngách trong căn nhà đều có dấu ấn hoan ái của hai người. Mặc Tùy không dưới một lần lo anh sẽ ‘kiệt sức mà chết’.

Phạm Tư Nhiễm sau mấy lần gặp Mặc Tùy cũng đã phát hiện sự thay đổi của họ. Cô ấy không nói gì, chỉ cười rất mờ ám. Dù sao tình trạng này cũng đã sớm nằm trong dự đoán.

Trần Lương Sinh sắp đính hôn, thời gian là một tuần sau.

Hôm nhận được tin, Mặc Tùy vừa tan ca, ngồi ở ghi-đông sau xe véo phần eo dễ nhột của Tùy Kỳ. Phản ứng giãy giụa của anh làm cô thấy rất thú vị.

Tùy Kỳ vẫn vững vàng nắm tay lái, làn da dưới quần áo lại đang không ngừng run rẩy. Anh hỏn hỏn nói, “Mặc Tùy, đừng nghịch, cẩn thận ngã bây giờ.”

“Ngã thì ngã, sợ cái gì?” Mặc Tùy lại dùng ngón trỏ chọc chọc eo anh.

Tùy Kỳ bó tay, đến đoạn rẽ liền dừng lại, ngay sau đó lại nhìn thấy một cặp đôi cực kỳ bắt mắt đứng phía trước.

Mặc Tùy không nhúc nhích, hai chân đặt trên trục bánh xe, tay ôm eo Tùy Kỳ, thoải mái dựa lên lưng anh, ánh mắt hồ hững nhìn thẳng hai người kia.

Triệu Yến Phi kéo Trần Lương Sinh, đi về phía bọn họ, dừng cách họ một mét.

“Mặc Tùy, gần đây em bận à?” Triệu Yến Phi cười hỏi, cô vẫn chỉ mặc đồ công sở nghiêm túc nhưng không giấu được nét dịu dàng trời sinh.

“Cũng bình thường, hai người đi mua đồ hay cố ý chờ em?”

Triệu Yên Phi liếc Trần Lương Sinh, ánh mắt anh tôi thản nhiên nhìn Mạc Tùy, không rõ cảm xúc cũng không có ý muốn nói.

“Đang đợi em đó. Bọn chị có chuyện cần nói.”

Mạc Tùy hất cằm ra hiệu cho cô ấy nói tiếp.

“Thứ Sáu tuần sau chị và Lương Sinh đính hôn, bọn chị hi vọng em có thể tới tham gia.” Triệu Yên Phi lại quay sang Trần Lương Sinh, gắt giọng, “Anh nói gì đi chứ?”

Trần Lương Sinh im lặng một chút mới nói: “Em có đến không?”

Hai người này đính hôn là chuyện đương nhiên, chỉ không ngờ sẽ nhanh như vậy thôi. Mạc Tùy hơi kinh ngạc, sau đó gật đầu, “Đến chứ sao không, lão Phạm cũng sẽ đến đúng không? Hôm đó bọn em sẽ cùng đi.”

Thân thể Trần Lương Sinh cứng đờ, ánh mắt càng âm đạm vài phần, khẽ liếc qua đôi tay cô đang ôm eo Tùy Kỳ. Anh ta hơi cười cười, “Được, hôm đó gặp.”

Mạc Tùy vẫy tay.

Lúc chuẩn bị đi Triệu Yên Phi đột nhiên nói: “Mạc Tùy, không định giới thiệu cho bọn chị anh chàng bên cạnh em sao?”

Mạc Tùy nhếch miệng, tay tại lên lút véo eo Tùy Kỳ, nhìn thấy mặt anh hơi giật giật mới cười nói: “Còn cần giới thiệu sao? Em còn tưởng chị phải nhìn ra rồi chứ?”

Cô đứng lên xoay đầu Tùy Kỳ lại, kiễng chân hôn một cái lên khóe môi anh. Tùy Kỳ xấu hổ đỏ mặt, đây là lần đầu tiên bọn họ thân mật trước mặt người ngoài, trong lòng anh vừa ngượng ngùng vừa kích động.

Mạc Tùy vuốt mặt anh, đắc ý nhướn mày với Triệu Yên Phi, “Hiểu chưa? So với anh chàng của chị không kém chút nào đâu.”

Triệu Yên Phi che miệng cười, “Đúng thế, chỉ có hơn chứ không có kém. Đi thôi.”

Trần Lương Sinh vẫn đứng im, anh ta nhìn chằm chằm về một điểm phía trước, đó là mặt kính chiếu hậu, bên trong phản chiếu về mặt sinh động tươi tắn chỉ có ở Mạc Tùy ngày trước, một ngày trước rất xa.

Tối đó Phạm Tư Nhiễm cũng được biết tin tức này, cô ấy lập tức gọi cho Mạc Tùy.

“Lão Mạc, cậu ổn chứ?” Phạm Tư Nhiễm hỏi thẳng.

Mạc Tùy đang dựa lên người Tùy Kỳ ăn ô mai, “Ổn cái gì?”

“Thì Trần Lương Sinh đó, anh ta sắp đính hôn, cậu biết chưa?”

“Biết, nhưng thế thì sao? Đã sớm là quá khứ rồi.”

“Thật sự không sao à?” Phạm Tư Nhiễm có chút không tin, “Dù sao cũng thích nhiều năm như vậy rồi. Khi đó thích cũng không phải giả, làm sao có thể dễ dàng quên như vậy?”

Mạc Tùy ngậm ô mai mãi mà không nói, một lúc lâu sau mới trả lời: “Mình nghĩ mình sẽ hoài niệm tình cảm của những năm tháng ấy, kể cả bây giờ mình vẫn không thể nào quên được. Nhưng đã không còn là người kia nữa rồi.”

p/s: Làm chương này cứ thấy lằng lằng vui sướng, chỉ hận sao bốSinh kia không lấy vợ ngay từ văn án :vvvv Rốt cuộc thì ông anh này được thêm vào truyện để làm gì vậy =v=

44. Chương 45: Tìm Thấy

Editor: dipM

Beta: mèo mỗ

Chẳng mấy chốc đã tới thứ sáu, Mạc Tùy và Tùy Kỳ cùng xin nghỉ, sắp xếp xong xuôi, hẹn đôi Phạm Tư Nhiễm rồi cùng tới khách sạn.

Khách tới đều là bạn bè thân thiết, hầu hết mọi người đều quen nhau. Vợ chồng Mạc Vĩ Tân đương nhiên cũng có mặt, mấy người nhìn thấy nhau từ xa. Thấy họ định đi tới, Mạc Tùy liền xoay người kéo Tùy Kỳ sang hướng khác.

Mặt Mạc Vĩ Tân trầm hẳn đi, nặng nề hừ một tiếng, “Cái tính này là ai đẻ ra không biết.”

Trần Tố Quyên đương nhiên cũng nhìn thấy, an ủi vỗ vỗ vai ông ta.

Tiệc rượu mới bắt đầu, Mạc Tùy cố ý ngồi cùng với Phạm Tư Nhiễm và Tư Phàm ở bàn xa nhất. Hôm nay cô đến không phải với tư cách là người nhà họ Mạc mà chỉ là một người bạn, đương nhiên không cần ngồi ở bàn chủ tọa. Thật ra bây giờ gọi là bạn bè cũng gượng ép lắm rồi, nhưng dù sao quen biết nhau bao nhiêu năm, tình cảm vẫn phải có.

Phạm Tư Nhiễm ghé vào thăm thì bên tai cô: “Bố cậu lườm cậu mãi kìa!”

Mạc Tùy bĩu môi: “Lo chuyện của cậu đi!”

Chuyện xảy ra hôm về nhà lúc gần Tết cô không nói với ai, lần đó không phải giận dữ, những gì cô đã nói đều là nghiêm túc.

Ăn được một nửa, cô đi WC, lúc đi ra thì đụng phải Trần Lương Sinh, áo quần là lượt, vest đen cởi ra, sơ mi màu hồng nhạt bên trong để mở cổ áo. Anh ta thấy cô cũng không hề kinh ngạc, có phải là vô tình gặp hay không thì không dám chắc.

Mạc Tùy rửa tay, nhìn anh ta trong gương: “Sao vậy? Khách khứa không cần tiếp sao?”

Trần Lương Sinh nghiêng người dựa lên tường, trả lời sang chuyện khác: “Mẹ anh hôm nay rất vui, em có vui không?”

“Con trai đính hôn đương nhiên làm mẹ sẽ vui, còn buồn được nữa thì thần kinh có vấn đề rồi!” Mạc Tùy tắt nước, xoay người, hai tay ướt đầm tựa trên bồn rửa, cười: “Còn em thì không có cảm giác gì, anh cũng chẳng phải anh ruột em mà người yêu càng không, hôm nay em đến chỉ là vì thói quen biết mấy chục năm qua thôi.”

Trần Lương Sinh không thể diễn tả nỗi cảm giác trong lòng mình lúc này, có vài điều từ lâu đã hiểu, nhưng khi nó thật sự xảy ra thì vẫn thấy hụt hẫng.

Anh ta bước lên vài bước, đột nhiên lại gần đến mức Mạc Tùy ngửi được mùi rượu trên người anh ta. Không hề giống Tùy Kỳ, không có cái gì là “say lòng người” cả.

Mạc Tùy nhú mày, né sang một bên định đi ra ngoài, lại bị anh ta lôi vào ôm lấy.

“Mạc Tùy!” Anh ta ôm cơ thể ấm áp mềm mại, gọi với giọng buồn buồn.

“Xin chú ý thân phận của anh!” Mạc Tùy đành hạ giọng cảnh cáo, cổ giãy ra khỏi tay anh ta.

Trần Lương Sinh áp mặt lên cổ cô, hít một hơi thật sâu, rồi buông tay.

Mạc Tùy sửa sang lại quần áo, rồi cũng đi thẳng không quay đầu lại.

Đến khi Trần Lương Sinh xuất hiện lần nữa, trên mặt anh ta đã lại trưng ra nụ cười vui vẻ khiêm tốn, cử chỉ nhã nhặn khéo léo, như thể sự mất kiểm soát khi nãy chỉ là ảo giác.

Mạc Tùy thấy Tùy Kỳ cũng đã ăn được kha khá thì kéo anh về, đến khi tiệc coi như sắp tàn Mạc Vĩ Tân cố ý tìm cô nói chuyện thì đã chẳng thấy người đâu nữa.

Hai người hôm nay đều xin nghỉ, không thể về đi làm tiếp được. Đi lang thang một hồi Mạc Tỳ liền rủ anh đi xem phim, từ khi gặp nhau đến giờ củi khô lửa cháy không biết bao nhiêu lần, thế mà một lần hẹn hò ra hồn cũng chẳng có thì thật không ra làm sao.

Tùy Kỳ đương nhiên không phản đối, với anh, chỉ cần Mạc Tỳ vui vẻ muốn anh làm gì cũng được.

Mạc Tỳ nắn nắn tay anh, vui vẻ cười: “Anh thật ngoan, phải tiếp tục phát huy đấy nhé.”

Tùy Kỳ cười cong cả mắt: “Anh nhất định sẽ nghe lời.”

Lúc hai người đi qua đường, một chiếc xe con hàng hiệu đắt tiền dừng kít lại cạnh họ. Mạc Tỳ nghi hoặc nhìn sang, đang định đi vòng qua thì lại thấy hai người đàn ông bước xuống từ trên xe, trên mặt tỏ rõ sự kinh hãi cực độ và phần nộ không thể kiềm chế được.

Còn chưa kịp phản ứng, một người trong đó đã lao tới, túm cổ áo Tùy Kỳ, dưới ánh mắt kinh ngạc của anh, anh ta đâm một phát.

“Phương Như Thần, đồ khốn!” Anh ta gào lên, nghiêng răng nghiêng lợi như muốn ăn sống người vừa bị đâm, sau đó, người khác còn tưởng anh ta sẽ lao vào đánh tiếp mạnh hơn ai ngờ anh ta bật khóc.

Đây là lần đầu tiên Mạc Tỳ thấy một người đàn ông khóc, khóc đến khàn cả giọng, đỏ mặt tía tai nổi cả mạch máu trên cổ, nước mắt chảy ra còn nhiều hơn nhanh hơn cả con gái, trong đôi mắt giàn giụa nước chứa đầy nỗi đau thương.

Tùy Kỳ còn đang sững sờ trước phản ứng không khống chế được của người kia nên chẳng biết phải làm thế nào. Anh lúng túng nhìn Mạc Tỳ.

Mà Mạc Tỳ bắt đầu nhận ra được một chuyện cô đã tưởng tượng ra vô số lần: người thân của Tùy Kỳ cuối cùng đã tìm đến, có phải cô nên chấp hai tay dâng người cho bọn họ không?

Mấy người lên xe, Tùy Kỳ có lẽ cũng nhận ra được điều này nên có vẻ hơi đề phòng, không muốn rời Mạc Tỳ, cứ cố chấp kéo tay cô bắt cô ngồi ở phía sau.

Người đàn ông tuy đã lấy lại bình tĩnh nhưng mắt vẫn đỏ ngầu kia thì ngồi ở ghế lái phụ, từ khi anh ta biết chuyện Tùy Kỳ bị mất trí nhớ thì chẳng mở miệng nói câu nào cả, vẫn kinh ngạc ngơ ngác không biết đang nghĩ cái gì.

Trái lại, người đang lái xe thì bình tĩnh hơn hẳn, anh ta liếc Mạc Tỳ từ kính chiếu hậu, cười nói: “Tôi là Lục Thổ.” Rồi chỉ chỉ sang bên cạnh, “Cậu ấy là Lâm Sâm, không biết phải xưng hô với cô thế nào?”

“Mạc Tỳ!” Cô nói ít mà ý nhiều, cũng chỉ sang bên cạnh, “Người này là Tùy Kỳ.”

Về mặt Lục Thổ lập tức cứng lại, sau đó cười gượng gạo.

Bọn họ nhanh chóng tới được nhà Mạc Tỳ, sau khi xuống xe Lục Thổ ngẩng nhìn xung quanh, hơi nhíu mày, nhìn lại Tùy Kỳ bằng một ánh mắt phức tạp.

Mấy người cùng lên nhà, cầu thang khá là hẹp, bình thường cũng không có ai dọn dẹp nên có mùi hôi. Trong nhà, diện tích vốn đã nhỏ, bây giờ lại nhét thêm hai người đàn ông cao to thực sự là chứa không nổi. Ngay cả Lâm Sâm giờ trên mặt cũng xuất hiện chút cảm xúc.

Mạc Tỳ chỉ vào ghế bàn ăn, “Ngồi đi.” Còn mình thì ngồi xuống thảm trải trên sàn. Tùy Kỳ bị sai đi rót nước cho hai người họ rồi cũng ngồi xuống cạnh Mạc Tỳ, nhân tiện đặt cốc sữa tươi vào tay Mạc Tỳ.

Lâm Sâm quay mặt đi, thở hắt ra một hơi.

Nhất thời chẳng ai nói câu nào, bầu không khí có phần nặng nề.

Tùy Kỳ cúi đầu chăm chú ngắm nghía ngón tay Mạc Tỳ. Ngón tay của cô rất dẻo, có thể bẻ ngược ra 90 độ, trong lúc thả lỏng có cảm giác như tay không có khớp vậy. Lần trước anh không cẩn thận ép ngược tay cô ra còn toát mồ hôi hột, tưởng mình làm cô gãy xương.

Ba người còn lại mỗi người một tâm trạng, Mạc Tỳ vẫn giữ yên lặng, lấy bất động ứng vạn biến.

Hiện tại Lục Thổ cũng đang nghĩ nát óc, anh ta nghĩ sao cũng không ngờ được Phương Như Thần lại mất trí nhớ. Lúc đầu còn cho là anh giận dữ, cố tình giả vờ mất trí một thời gian sau sẽ trở lại. Kết quả đợi mãi chẳng thấy về mới nghĩ đến có lẽ đã xảy ra chuyện gì không hay, ví dụ như không thể đi lại rồi lại vì một lý do nào đó mà không thể liên lạc về, đang dưỡng thương ở đâu đó. Cho tới bây giờ là nửa năm rồi, họ đã tìm ở rất nhiều nơi mà không có tin tức gì cả, thậm chí bắt đầu nghĩ tới khả năng tiêu cực là lật xe ở vách núi nào đó, không tìm thấy xác. Thế nhưng anh lại đột nhiên xuất hiện, rồi lại nói là đã quên tất cả, tình huống quả thực còn hỗn loạn hơn.

Phương thị còn bao nhiêu con cáo già dòn gó như vậy, chỉ cần hơi có gió thổi cũng sẽ lung lay, trong tình cảnh nhạy cảm như vậy mà anh lại chơi trò mất trí nhớ, nếu như để Phương lão phu nhân đang một mình chống đỡ biết chuyện này không phải sẽ tức đến ngắt xiếu sao?

Lục Thổ liếc qua Lâm Sâm, mặt anh ta trắng bệch, hiển nhiên cũng bị chuyện trước mắt đã kích không nhẹ. Nếu như trước đây hai người này... Đáng tiếc giờ nói gì cũng đã muộn.

“Cô Mạc có thể nói cho chúng tôi biết hai người gặp nhau như thế nào không? Lúc đó...” Lục Thổ vội vàng lấy lại bình tĩnh liền mở lời, chỉ Tùy Kỳ, “Cậu ấy đang như thế nào?”

Có tận hai tên nên gọi tên nào bây giờ?

“Lúc tôi gặp anh ấy, anh ấy rất thảm.” Mạc Tùy nhắm một hộp sữa, chậm rãi nói: “Có điều các anh là gì của anh ấy? Có cái gì chứng minh được thân phận của hai anh không?”

45. Chương 46: Đi Hay Ở

Editor: mềomỡ

Mạc Tùy trả lời lập lờ nước đôi khiến Lục Thổ không tìm được chút manh mối nào từ những gì cô nói.

“Chúng tôi là bạn cậu ấy, về phần chứng minh, không biết thế nào mới tính là chứng minh?”

Mạc Tùy ra vẻ kinh ngạc nhìn anh ta, “Nhìn bề ngoài có vẻ anh là thành phần trí thức cao, sao ngay cả cái này cũng không hiểu? Chưa nghe từ thuyết phục bao giờ à? Tôi thấy chỉ cần không phải là những lời sáo rỗng giống như vẹt kêu là được, xem ra tôi đánh giá cao anh rồi.”

Lục Thổ hơi biến sắc, có vẻ có chút ngượng ngùng.

Anh ta lấy điện thoại ra lướt vài cái, sau đó quay màn hình về phía hai người. Trong đó là hình anh ta và Tùy Kỳ, hai người mỉm cười, khoác vai đứng trên du thuyền, phía sau là biển khơi vô bờ, xung quanh còn có vài con hải âu đang bay lượn. Dưới ánh nắng, người trong hình chói mắt khiến người ta cảm thấy lạ lẫm.

“Chụp đẹp đấy.” Mạc Tùy khen thật lòng, sau đó quay sang Lâm Sâm, “Còn anh?”

“Phần của anh ấy còn chưa đủ sao?” Anh ta nhàn nhạt nói, ánh mắt nhìn Mạc Tùy mang theo chút đắc ý.

“Đương nhiên không đủ, hai người đâu phải một.”

Lâm Sâm trầm ngâm ngay sau đó lại mỉm cười. Ngũ quan thanh tú bình thường nhờ nụ cười mà trở nên sắc nét hơn, giống như tranh phác thảo được lên màu. Mạc Tùy chợt cảm thấy hai người lạ đột nhiên xuất hiện này cũng khá dễ nhìn.

“Gáy anh ấy có vết sẹo dài bằng ngón cái, là do bị ngã vì đỡ tôi rơi từ trên cây xuống. Chân trái có một nốt ruồi, móng bên trái cũng có một cái, dưới vai phải hai mươi centimet có một nốt ruồi đỏ. Những chỗ đó đều là điểm mẫn cảm của anh ấy, khi liếm vào đó anh ấy sẽ trở nên kích động, thậm chí sẽ bắn sperm.”

Tất cả mọi người đều biến sắc, Lục Thổ là ngượng ngùng, anh ta theo bản năng kéo kéo ống tay áo Lâm Sâm, ý bảo Lâm Sâm đừng nói nữa, đáng tiếc anh ta không thèm nghe.

Lâm Sâm có chút khiêu khích nâng cằm, giọng điệu lạnh nhạt mà tự tin, “Chẳng hay cô Mạc đây có biết điều này không?”

Tùy Kỳ nghe tới đây mặt đã sa sầm, làm sao có thể, làm sao có thể? Tên kia nói là bạn cũ của anh anh còn có thể chấp nhận, nhưng tên này... Anh vội la lên: “Anh nói bậy, các người lập tức đi ra ngoài, nơi này không chào đón các người, đi ra ngoài, đi ra ngoài!”

Không dễ gì anh mới khiến cho Mạc Tùy chấp nhận mình, Mạc Tùy mới vừa để ý tới anh, đối tốt với anh, làm nũng với anh, không còn động một chút lại đuổi anh, khiến anh tổn thương.

Nhưng hai người này đang làm gì? Bọn họ phá hủy hạnh phúc không dễ gì mới có được của anh.

Mạc Tùy ngăn Tùy Kỳ đang kích động muốn đứng dậy đuổi người, sắc mặt tái nhợt đối diện với Lâm Sâm, “Cảm ơn anh đã nhắc nhở, tối nay tôi sẽ thử.”

Giọng điệu Mạc Tùy bình tĩnh, ánh mắt thản nhiên nhưng đó cũng chỉ là bề ngoài mà thôi. Dù sao thua người chứ không được để thua trận, trong lòng cô đương nhiên không thể nào bình tĩnh được như vẻ ngoài. Tùy Kỳ có người yêu là chuyện hết sức bình thường, ngoại hình yêu nghiệt đến mức ấy không muốn có người yêu cũng khó. Chỉ là cô không ngờ lại là một người yêu đồng tính mà thôi.

Mạc Tùy không kỳ thị người đồng tính, thậm chí cực kỳ thông cảm. Tình yêu mà, trước tình yêu vấn đề dù lớn thế nào cũng có thể giải quyết được, chỉ cần vượt qua chướng ngại trong lòng thì có gì mà không làm được?

Nhưng những điều này chỉ đúng với người ngoài mà thôi, khi nó thực sự xảy đến với mình hoặc người đàn ông của mình thì lại là một chuyện khác. Mạc Tùy không khổng chế không nổi bắt đầu tưởng tượng ra cảnh Tùy Kỳ và người đàn ông trước mắt này ân ái. Không biết ai ở trên?

Nếu như là Tùy Kỳ ở trên... Thứ từng tiến vào bộ phận nào đó của tên kia... Đột, mặt Mạc Tùy tái mét. Mà dù là ngược lại cũng không dễ chịu hơn, thân thể từng bị đàn ông đè giờ lại đè mình?

Toàn thân Mạc Tùy nổi da gà, không kiềm chế được mà cảm thấy rờn rợn.

Tùy Kỳ nắm thật chặt tay Mạc Tùy, cẩn thận quan sát từng biểu cảm của cô. Có lẽ do ở bên nhau lâu, đã quá hiểu nhau, dù chỉ là một nhịp thở cũng có thể biết đối phương đang nghĩ gì, thế cho nên lúc này Tùy Kỳ vô cùng lo lắng. Anh sẽ bị cô khinh thường, vứt bỏ sao?

Ánh mắt Lâm Sâm tối lại, mím môi không nói.

Lục Thổ nhấp hớp nước, xoa dịu không khí: “Cô Mạc và A Thần ở bên nhau đã bao lâu rồi? À, ý tôi là Tùy Kỳ.”

“Tầm nửa năm.”

“Thuận tiện nói một chút về tình hình của cậu ấy từ khi hai người gặp nhau tới giờ được chứ?” Lục Thổ cân nhắc cách dùng từ, lại nói: “Thân phận của A Thần tương đối nhạy cảm, trong nhà còn có rất nhiều người và việc chờ cậu ấy giải quyết. Chúng ta càng thẳng thắn càng dễ giải quyết những vấn đề phát sinh sau này.”

Mạc Tùy cân nhắc, cảm thấy lời anh ta nói cũng có lý liền kể lại đơn giản mọi chuyện.

“Lần đầu gặp anh ấy còn là một người ăn xin, sau đó anh ấy đi theo tôi, tôi không bỏ được mới buộc phải nhặt về. Khi đó anh ấy đã không nhớ được gì rồi, anh ấy nói là gặp tai nạn xe cộ mới quên hết mọi chuyện.”

Khi Lâm Sâm nghe thấy hai chữ ăn xin thì sững sốt sau đó chuyển thành đau đớn và tự trách.

Lục Thổ cười nói: “Cô Mạc có thể kiếm một chỗ nói chuyện được không?” Anh ta cũng có ý đồ, hy vọng có thể cho Lâm Sâm và Phương Như Thần cơ hội ở riêng.

“Không được.” Tùy Kỳ cướp lời. Anh giận dữ nhìn chằm chằm hai người, vô cùng chán ghét.

Mạc Tùy buông tay ra, “Những người ngồi đây đều là người trong cuộc. Tôi nghĩ dù là chuyện gì mọi người cũng có quyền được biết, không cần thiết phải lảng tránh. Chẳng lẽ những gì chúng ta nói riêng anh có thể đảm bảo sẽ không nói với người còn lại sao?” Cái gọi là lảng tránh thật ra là chỉ tránh mình Tùy Kỳ mà

thôi. Nhưng anh là nhân vật quan trọng nhất, tội gì phải làm vậy? Tùy Kỳ là người có quyền được biết nhất.

Lục Thổ nhăn mày, cười khỏ, nói ra trọng điểm: “Vừa rồi cô có nói là mình bắt đắc dĩ? Vậy tôi có thể hiểu là cô Mạc cũng không tình nguyện cứu mạng A Thần, có phải không?”

Ngón tay anh ta nhẹ nhàng gõ lên đầu gối, có khôn khéo và toan tính trời sinh của thương nhân.

“Vậy tôi có thể cho rằng A Thần không quan trọng với cô không? Tôi hy vọng có thể đón cậu ấy đi trong thời gian ngắn nhất, cho cậu ấy được chữa trị một cách tốt nhất để khôi phục trí nhớ, đồng thời chúng tôi cũng sẽ hậu tạ cô một khoản tiền. Đây là lòng thành của chúng tôi, mong cô đồng ý. Cá nhân tôi cảm thấy làm như vậy đều là tốt nhất cho cả cậu ấy và cô.”

Trong lúc Lục Thổ nói, Tùy Kỳ muốn chen ngang bao nhiêu lần đều bị Mạc Tùy lườm bằng nãy lần ngăn lại. Ban đầu mới nhất được Tùy Kỳ quả thật cô chỉ là vì tiền, ảo tưởng anh là công tử nhà giàu, đến lúc đó có thể vét một vố lớn. Chuyện bây giờ hoàn toàn phù hợp với dự tính của cô, đúng như anh ta nói, vậy là tốt nhất.

Chỉ có điều thân phận của Tùy Kỳ phức tạp hơn cô tưởng tượng nhiều, chưa nói đến sau này, chỉ cần hai người trước mắt cũng đủ làm cô đau đầu rồi.

Nếu là trước kia cô chắc chắn sẽ không chút do dự giao người, nhưng hiện tại... Cô nghĩ tới vô số điểm tốt của Tùy Kỳ, dù thế nào cũng không nỡ.

Trong lòng trăm mối ngổn ngang, cô nhìn Tùy Kỳ, không nhịn được nhéo nhéo lòng bàn tay anh, nên làm thế nào bây giờ? Giữ anh lại sao? Nhưng nếu cô buông tay cuộc sống của anh sẽ tốt hơn hiện nay. Mạc Tùy tự nhận mình là người ích kỷ, chỉ hết lòng hết dạ với người thân nhất, cảm xúc không nỡ mãnh liệt lúc này đúng là hiếm có.

Nhưng chỉ chút chần chờ đó cũng đủ tàn khốc với Tùy Kỳ. Anh mở to mắt, sợ hãi nhìn do dự trong mắt Mạc Tùy, đột nhiên túm lấy vai cô hét lớn: “Anh không đi, em đừng đuổi anh!”

Anh có thể từ bỏ tất cả mọi thứ, chỉ không thể không có Mạc Tùy.

Không ai biết, một giọt nước vượt quavạn dặm để tìm ra biển khơi gian nan đến nhường nào, cũng như Mạc Tùy vĩnh viễn sẽ không hiểu, nếu có một ngày thế giới của Tùy Kỳ không còn cô, có lẽ, sống cũng chỉ còn là tồn tại mà thôi.

Mạc Tùy hoàn hồn, đưa tay vỗ vỗ mặt anh trấn an. Nhìn đi, chính Tùy Kỳ không muốn đi cho dù cô buông tay cũng vô dụng, không phải sao? Hơn nữa nào có lý gì cô phải chấp tay nhường cho người ta, phức tạp hóa vấn đề quả thật không tốt.

Nghĩ như vậy cô liền lấy lại bình tĩnh, quay sang Lục Thổ, “Anh xem, tình hình này thì không phải do tôi có đồng ý hay không nữa rồi. Chỉ cần Tùy Kỳ không muốn đi tôi cũng sẽ vĩnh viễn không ruồng bỏ anh ấy, trái lại, tôi cũng sẽ không ngăn cản. Cho nên thay vì thuyết phục tôi, không bằng thuyết phục anh ấy.”

Mạc Tùy nghiêng đầu về phía Tùy Kỳ, “Sẽ hiệu quả hơn đấy.”

Lục Thổ nhìn Tùy Kỳ chỉ chăm chăm nhìn Mạc Tùy, bọn họ còn có thể làm được gì nữa.

“Cũng đành vậy. Nhưng tôi hi vọng A Thần có thể tiếp xúc với chúng tôi nhiều một chút. Yêu cầu này không quá đáng đúng không?”

“Đương nhiên, các anh là bạn tốt của anh ấy, chắc chắn sẽ không hại anh ấy, tôi không có lý do gì phải ngăn cản cả.” Chỉ là Tùy Kỳ có đồng ý tiếp xúc với các anh hay không thì là chuyện khác rồi.

Không đạt được mục đích mong muốn bọn họ tiếp tục ở lại đây cũng vô dụng. Lục Thổ kéo Lâm Sâm một cái ra hiệu, dù sao ở lại cũng chỉ phản tác dụng.

Lâm Sâm không cam lòng nhìn Tùy Kỳ trong mắt đã không còn mình, hạt giống ghen tị lan ra như điên, nhưng lại không làm được gì, chỉ có thể kiềm chế, đứng dậy theo Lục Thổ đi ra ngoài.

Đến cửa ra vào anh ta quay đầu nhìn về phía Tùy Kỳ, Tùy Kỳ lại bực tức cau mày, thẳng tay đóng sầm cửa lại.

Lâm Sâm lão đảo, kinh ngạc nhìn cánh cửa trước mắt, ngây dại.

p.s: Chẹp, anh là công nhơ =)))))))) Cường mỹ công x bình phạm thụ *chẹp* lẽ ra nên đăng chương phá couple này vào hôm qua =))))

46. Chương 47: Rối Rắm

Editor: mềomỡ

Lục Thổ lắc đầu, không khỏi có chút cảm khái. Xưa kia đều là Phương Như Thần nâng niu Lâm Sâm, đừng nói một câu nặng lời, ngay cả cao giọng một chút cũng không nỡ, chứ đừng nói đến thượng cẳng chân hạ cẳng tay. Bây giờ thái độ chênh lệch như nước sông và nước biển, cũng khó trách Lâm Sâm bị shock như vậy. Đáng buồn thay, từ sau lần duy nhất cãi vã hai người họ đã thành ra thế này.

“Đi thôi, về nghĩ cách, dù thế nào cũng phải đưa A Thần về. Cậu ấy là người lãnh đạo của Phương thị, tuyệt đối không thể ở lại cái nơi như thế này được.”

Lâm Sâm lau mặt, gật đầu, đi xuống trước.

Mạc Tùy tiễn khách xong im lặng ngồi xuống, mặt vô cảm cực kỳ nghiêm túc.

Tùy Kỳ dè dặt nhìn cô, cuối cùng không kiềm chế được đi tới gần muốn ôm cô, kết quả bị cô đẩy ra, lạnh lùng nói: “Đừng đụng vào em!”

Sự lạnh lùng trong giọng nói khiến trái tim Tùy Kỳ lạnh giá, uất ức tổn thương nhìn cô, “Cái này không thể trách anh, anh không quen bọn họ, anh cũng không thích người đàn ông đó.”

Mắt Mạc Tùy run run, sao cô không biết chứ? Nhưng dù sao đó cũng là quá khứ của anh, không biết thì thôi nếu biết rồi ai cũng sẽ canh cánh trong lòng mà thôi.

Nhưng... Tùy Kỳ chẳng lẽ không vô tội sao?

“Em không trách anh, chỉ là chưa hoàn hồn thôi. Anh xem TV đi, em đi ngủ một giấc.”

Mạc Tùy vỗ đầu gối đứng lên, nhưng vừa mới xoay người đã bị Tùy Kỳ ôm chặt lấy từ đằng sau. Cách quần áo cũng có thể cảm giác được anh đang run rẩy.

“Em không thích anh đúng không? Nhưng anh đã quên hết rồi mà, anh không quen bọn họ. Anh càng không quen người đàn ông đó. Tại sao em vẫn không thích anh?” Tùy Kỳ áp sát vào bên tai cô, kích động nói. Kỳ thực anh đang sợ hãi, anh vừa mới có được Mạc Tùy lại lập tức sắp vượt mất cô, anh thật sự không chịu nổi. Nhưng những gì người đàn ông đó nói ngay cả anh còn khó chấp nhận huống chi là Mạc Tùy? Nghĩ như vậy anh lại càng cảm thấy buồn bã.

So sánh với anh thì Mạc Tùy bình tĩnh hơn rất nhiều. Cô vỗ vỗ cánh tay anh, “Kêu la cái gì? Mau thả em ra.”

Tùy Kỳ cắn môi dưới không nhúc nhích, Mạc Tùy có chút bất lực lại có chút đau lòng, “Được rồi, em biết anh đang nghĩ cái gì, anh yên tâm, những gì em vừa nói với họ đều là thật, chỉ cần chính anh không muốn đi em chắc chắn sẽ không ruồng bỏ anh.”

“Thật sao?” Anh khẽ hỏi lại.

“Ừ, thật.”

Sau khi về phòng, Mạc Tuyền thở dài một hơi, sau đó bắt đầu lắp chiếc máy tính cũ rách xếp xó ở góc tường. Máy tính đời cũ, chạy rất chậm, cho dù dùng cũng không dùng được vào việc gì, vậy nên về cơ bản Mạc Tuyền coi nó như đồ trang trí.

Bề mặt phủ một lớp bụi dày, cô đặt màn hình lên bàn lắp ráp, cũng may linh kiện chưa hỏng, cắm điện chờ mấy phút cuối cùng cũng bật.

Kết nối với băng thông, sau đó mở trang web. Tốc độ rùa bò khiến Mạc Tuyền rất bực mình, suýt nữa không nhìn được ném chuột. Sau nhiều lần thất bại cuối cùng trang web cũng hiện lên.

Mạc Tuyền nhanh chóng nhập ba chữ ‘Phương Như Thần’, một lúc lâu sau liền hiện ra gần vạn tin tức tư liệu. Từng du học ở nước ngoài, sau khi về nước bắt đầu quản lý Phương thị, phong cách hành sự như sấm rền gió cuốn của anh khiến đồng nghiệp trong giới khiếp sợ. Trong ba năm ngắn ngủi đã khiến thị trường của Phương thị tăng gấp đôi, thành tích thương nghiệp đáng tự hào ấy luôn được người ta ca ngợi. Theo tin tức thì hiện nay anh đang nghỉ phép ở nước ngoài.

Mạc Tuyền mang theo tâm trạng phức tạp xem hết một lượt, sau đó bần thần nhìn ảnh chụp được phóng to trên màn hình.

Vẫn khuôn mặt ấy, nụ cười ấy, rõ ràng là cùng một người nhưng lại không cảm thấy chút quen thuộc nào. Cô bỗng nhớ tới mấy lần Tuyền Kỳ mất khống chế bất giác tỏa ra khí thế kinh người và bá đạo. Hóa ra, đó mới thật sự là anh.

Đến tối, Tuyền Kỳ lại xán tới, Mạc Tuyền không có tâm trạng, cố ý dịch sang bên, nhú mày lườm anh, “Lại tình trùng lên nào à? Dùng tay phải mà giải quyết đi.”

Tuyền Kỳ chớp chớp mắt, bĩu môi, “VẬY cũng phải là... Tay phải của em cơ.”

Mạc Tuyền sợ chảy mồ hôi lạnh, chỉ tay vào anh, “Miệng anh bị làm sao đấy? Bĩu thử một lần nữa xem em có cắt luôn nó đi không.”

Rõ ràng là đang làm nũng, đây không phải trò của các bé ‘tiểu thụ’ sao? Mẹ kiếp! Nghĩ vậy mặt cô càng sa sầm lại.

Tuyền Kỳ không hiểu tại sao cô lại phản ứng mạnh như vậy, đưa tay che miệng sau đó giả bộ điềm nhiên như không tiếp tục xán tới nằm trên người cô. Ngoan ngoãn được một lát hai tay lại bắt đầu không yên, luồn vào trong áo cô.

“Rốt cuộc anh bị làm sao vậy!” Mạc Tuyền chật vật trốn tránh, vóc dáng cô nhỏ bé hơn Tuyền Kỳ, tay nhỏ chân nhỏ quả thật không đẩy nổi.

Ngày hôm sau lúc thức dậy chân mềm nhũn suýt chút nữa không đi nổi. Mạc Tuyền vỗ vào đầu anh một cái, cảnh cáo: “Lần sau kiềm chế một chút!”

Đây dường như là tình huống quen thuộc vào buổi sáng sau mỗi lần hai người vận động, nhưng lần sau Tuyền Kỳ sẽ vẫn chứng nào tật nấy tiếp tục không kiềm chế, mãnh liệt đến mức làm người ta phẫn nộ. Lần nào Mạc Tuyền cũng bị anh lấn qua lấn lại đến chết khiếp.

Trong cuộc sống đột nhiên có thêm hai người xa lạ chen vào, cho dù đã từng quen biết cũng vẫn khiến người ta cảm thấy không thoải mái. Lúc đối mặt với bọn họ Tuyền Kỳ luôn cực kỳ im lặng và bài xích, hai người kia cũng cảm thấy bất lực và nóng, nhất là Lâm Sâm. Anh ta vẫn không thể nào chấp nhận được sự thật là người yêu đã quên mình mà yêu người khác.

Kể đi kể lại những kỷ niệm về hai người đến mức sắp rách cả miệng mà Tuyền Kỳ vẫn không có phản ứng như khúc gỗ, thậm chí thỉnh thoảng trong mắt còn lóe lên sự chán ghét, dồn nén nhiều ngày Lâm Sâm rốt cục bùng nổ.

“Con mẹ nó anh không có chút phản ứng nào được à? Anh rốt cuộc có cố gắng nhớ lại hay không vậy? Con mẹ nó quên nhiều như vậy chẳng lẽ là đúng sao? Anh có biết có bao nhiêu chuyện đang chờ anh giải quyết, không phải muốn quên là quên không.” Lâm Sâm mặt đỏ tới mang tai bực bội vỗ tóc, anh ta thậm chí tức giận muốn xách cổ người đối diện lên đánh cho nhừ tử. Nhưng nhìn thấy ánh mắt hờ hững của người kia anh talại không ra tay được. Sao anh có thể quên chứ? Sao có thể?

Lục Thổ vỗ vỗ vai anh ta trấn an, “Từ từ bình tĩnh. Không thể nóng vội được.”

Lâm Sâm hất tay anh ta ra, quát: “Mẹ nó, còn muốn từ từ đến khi nào? Tôi không chịu được nữa rồi, tiếp tục như vậy sẽ phát điên mất.”

“Biết làm sao? Cho dù không chịu được cũng phải chịu.”

Lâm Sâm thở hổn hển, ủ rũ ngồi xuống, cúi gằm đầu không nói gì nữa.

Tùy Kỳ vẻ mặt hồ hững nhìn đồng hồ sau đó nói: “Hết 20 phút rồi, tôi phải đi nấu cơm cho Mạc Tùy.”

Anh đứng dậy mở cửa, ánh mắt sáng quắc nhìn bọn họ.

Trong mắt Lâm Sâm chứa đầy bi thương và tuyệt vọng, Lục Thổ kéo anh ta đứng dậy, quay đầu liếc nhìn phòng ngủ. Tùy Kỳ nhắm mắt, nghiêng người chắt tâm mắt của anh ta, hất cằm về phía ngoài: “Đi đi.”

Hai người vừa đi ra khỏi nhà Tùy Kỳ liền đóng sầm cửa lại, vui vẻ đi nấu cơm. Mạc Tùy còn đang ngủ, không biết vừa rồi lớn tiếng như vậy có đánh thức cô không. Anh quay đầu nhìn cửa phòng đóng chặt, ừm... Hẳn là không.

Mạc Tùy thật ra không ngủ, ban đầu cô còn hào hứng xem đám Lục Thổ có thể nói gì với anh nhưng được mấy lần liền chán. Nói đi nói lại nhiều như vậy cô sắp thuộc luôn rồi. Về phần Tùy Kỳ, 20 phút này đối với anh chẳng khác nào hành xác, chỉ mong sao mau mau chóng chóng được giải thoát, cô còn phải sợ anh đi theo hai người kia sao? Thế nên sau này khi bọn họ tới, cô luôn kiếm cớ trốn trong phòng lên mạng chơi trò chơi.

Mạc Tùy chưa từng nghĩ Lục Thổ sẽ lên tìm mình, cho dù muốn tìm cũng nên tìm Tùy Kỳ mới đúng, dù sao mục đích của họ cũng là Tùy Kỳ. Vậy nên khi nhìn thấy anh ta, cô không khỏi có chút kinh ngạc.

===

p.s: Em Dip chán thương nên tôi lại thả thôi :)) Thật ngứa mắt với em ‘Cây tiểu thụ’ quá =v=

47. Chương 48: Biện Pháp Của Lục Thổ

Editor: mèomơ

Thân phận hai bên đều có chút nhạy cảm, Mạc Tùy cũng lười khách sáo, hỏi thẳng: “Chuyện gì?”

Lục Thổ đảo mắt nhìn qua giấy bút trong tay cô: “Cô đang bận sao?”

“Nói thừa.” Cô đang ghi chép số hàng để báo cáo, đây là trình tự cố định của siêu thị, cứ một ngày phải báo một lần.”

“Vậy chờ cô hết bận rồi nói chuyện.”

“Chờ tôi rảnh hẵng đến.”

“Không sao, tôi chờ ở đây, đi đi lại lại nhiều rất phiền.” Lục Thổ cười tủm tỉm nói.

Mạc Tùy gõ gõ bút trên giấy, cười như không cười nhìn anh ta, “Nhưng anh cứ đứng ỳ ở đây rất chướng mắt, ảnh hưởng đến công việc của tôi.”

“Đây cũng là tại cô thôi, sao có thể dễ dàng bị người khác làm ảnh hưởng như vậy. Hơn nữa tôi chỉ đứng một chỗ thôi mà.” Lục Thổ rất không hài lòng lắc đầu, sau đó xắn tay áo, “Hay để tôi giúp cô, nào nào, cô đọc đi tôi ghi cho.”

Mạc Tùy nhìn anh ta từ trên xuống dưới một lượt, cảm thấy người này hôm nay hình như bị đập mạch. Bình thường cũng đâu ăn nói ngốc nghếch như vậy, chẳng lẽ bị lây bệnh của Tùy kỳ rồi?

Lục Thổ lại giơ tay, ra hiệu cô hãy đưa đồ trong tay cho anh ta. Mạc Tuy suy nghĩ một chút, đưa tới: “Được rồi, anh ghi cho cẩn thận, viết sai một chữ thì liệu hồn.” Cô cười, thêm một câu: “Dù thế nào thì bây giờ Tuy kỳ vẫn đang nghe lời tôi đây.”

Ba người bọn họ vốn gặp nhau 20 phút, vì Mạc Tuy yêu cầu mà biến thành một tiếng. Tuy kỳ không cam lòng nhưng vẫn phải đồng ý. Nếu không nhờ cô thì ngay cả gặp Tuy kỳ cũng là vấn đề, cho nên có thể nói Mạc Tuy vẫn là người khoan dung độ lượng, nhưng khoan dung của cô chỉ đến mức này mà thôi.

“Lời này tôi sẽ ghi nhớ thật kỹ.” Lục Thổ cúi đầu nhìn quyển sổ trước mặt cô, gật đầu: “Nói đi, ghi thế nào.”

Có người giúp tội gì không nhận, Mạc Tuy vừa dặn anh ta ghi theo mã vạch trên giá hàng sau đó nhìn theo vị trí mà sắp xếp, vừa dùng tay chỉ hướng dẫn. Nửa giờ sau cô nhận lấy bảng kê trong tay anh ta, chữ viết sạch sẽ xinh đẹp rất thích mắt.

“Rất tốt, tôi vào phòng làm việc giao báo cáo.” Tuy Tuy vỗ vỗ tệp giấy, cười thật vui vẻ.

“Đi đi.” Lục Thổ lấy khăn tay từ trong túi tiền, lau tay, “Tôi ở đây chờ cô.”

Mạc Tuy nhìn khăn tay ca-rô màu xám kia, khoe miệng giật giật.

Từ phòng làm việc đi ra xa xa đã trông thấy Lục Thổ đứng nói chuyện với nhân viên xếp hàng khu vực khác, trong tay còn cầm một cốc trà nóng, nụ cười nho nhã ôn hòa khiến đám con gái mê như điên. Chắc chắn, quy định có ghi không thể rời vị trí trong thời gian làm việc, đám con gái này vì trai đẹp mà không sợ cả trừ tiền lương rồi.

Đến khi Mạc Tuy đi vào, mấy người mập mờ nhìn cô vài lần rồi cười cười chạy đi, chắc hẳn trong đầu đang suy nghĩ mấy chuyện không đứng đắn.

Lục Thổ giơ cái cốc về phía cô, “Có muốn uống không?”

Fuck, còn là lá trà ngâm cơ đấy, Mạc Tuy lạnh nhạt đáp: “Không cần, cảm ơn.”

“Cô cũng sẽ nói cảm ơn cơ à?”

“Đương nhiên, anh sẽ không à? Muốn tôi dạy cho anh không?”

“Không cần, cảm ơn.”

Mạc Tuy bắt đầu sửa sang lại giá hàng, “Nhân lúc tâm trạng tôi còn tốt, có rắm mau đánh.”

Lục Thổ ném cốc giấy vào thùng rác bên cạnh, vừa giúp cô vừa nói: “Cô nói chuyện thực thô lỗ.”

“Không ảnh hưởng hiệu quả là được.”

“Có lý.” Lục Thổ đặt ngay ngắn đồng heo tiết kiệm cô vừa lau, “Chắc cô cũng đoán được tôi tới đây chủ yếu là vì chuyện của A Thần. Gần đây bọn tôi tiếp xúc với cậu ấy cũng không cải thiện được tình trạng chút nào. Tôi hi vọng cậu ấy có thể cùng chúng tôi ra ngoài hoặc ở riêng với Lâm Sâm. Có lẽ sẽ giúp cậu ấy khôi phục trí nhớ.”

Ngừng một chút, anh ta lại nói: “Cho nên hi vọng cô có thể giúp chúng tôi thuyết phục cậu ấy.”

Mạc Tuy quăng khăn lau đi, như cười như không nhìn anh ta: “Đồng chí, anh thật ngây thơ, ngoại trừ là bạn của các anh ấy còn là người yêu của tôi, xin hỏi dựa vào cái gì mà tôi phải hỗ trợ các anh giúp anh ấy khôi phục trí nhớ để anh ấy rời khỏi tôi? Bây giờ cho các anh vào nhà tôi đã là quá rộng lượng rồi, đừng không biết điều như thế.”

“Tôi đương nhiên cũng biết điều này, nhưng cô cũng phải hiểu một thân phận khác của A Thần, cho dù bây giờ cậu ấy không theo chúng tôi, sớm muộn gì cũng có ngày có người khác đến tìm cậu ấy.” Lục Thổ thu hồi vẻ mặt thoải mái, nghiêm túc nói: “Hơn nữa cô có thể đảm bảo cậu ấy sẽ vĩnh viễn như thế này, vĩnh viễn không bao giờ nhớ ra sao? Mất trí nhớ do ngoài ý muốn có khả năng phục hồi rất cao, cho dù cậu ấy không trị liệu cũng có thể có ngày nhớ lại tất cả. Đến lúc đó cậu ấy vẫn sẽ rời khỏi cô mà thôi.”

“Anh cũng nói là có thể, có nghĩa là không chắc chắn, hơn nữa đó là chuyện rất lâu sau, tôi không thích tự hành hạ bản thân bằng cách suy nghĩ những thứ không chắc chắn.” Mạc Tỳ thản nhiên nhún vai, “Cho dù sau này anh ấy nhớ lại thì sao, anh có tư cách gì cảm thấy sau khi nhớ ra anh ấy sẽ rời khỏi tôi? Tôi và anh ấy ở bên nhau không phải đùa cợt, chẳng lẽ anh ấy có thể phủ nhận hơn nửa năm này sao? Nói không chừng cho dù nhớ lại tất cả anh ấy vẫn không muốn về đâu.”

“Cho nên cô không giúp thật sao?”

“Hai mươi phút đã là sự giúp đỡ lớn nhất cho các anh rồi.”

Âm nhạc trong siêu thị vẫn không ngừng phát, tuy bây giờ là sáng sớm khách không nhiều lắm nhưng cũng không yên tĩnh, dưới tình huống ấy bầu không khí giữa hai người vẫn có chút nặng nề.

Thật lâu sau Lục Thố mới cười cười, “Được rồi, không làm người khác khó chịu, chúng tôi nghĩ cách khác vậy.” Sau đó cầm lấy khăn lau Mạc Tỳ ném đi lau giúp cô.

Một người đàn ông tuấn tú ăn mặc chỉnh chu lại cầm khăn lau màu xám lau giá hàng thật sự khiến người ta cảm thấy vô cùng không phù hợp, giống như Phượng Hoàng vào chuồng gà vậy.

“Anh còn không đi đi? Nịnh nọt tôi cũng vô dụng.” Sau khi kinh ngạc Mạc Tỳ đứng bên nhắc nhở.

“Đừng nghĩ nhiều, tôi cũng chỉ dùng thân phận một người bạn giúp cô thôi mà.”

“Bạn?” Mạc Tỳ cười cười như vừa nghe thấy một câu chuyện cười, không coi như kẻ địch đã là không tệ rồi chứ nói gì đến bạn. Đùa nhau à.

“Đương nhiên, quan hệ giữa tôi, cô và A Thần đều không bình thường, trở thành bạn cũng là điều dễ hiểu mà?” Lục Thố ranh mãnh nói, tay vẫn không ngừng lau, “Tất nhiên mỗi người đều có suy nghĩ riêng của mình, riêng tôi thì tôi cảm thấy như vậy.”

Mạc Tỳ tiếp tục thờ ơ, nếu anh ta thích làm trò thì cứ làm đi, cô thì sao cũng được, công việc có người làm hộ ai chẳng muốn?

Chỉ là không ngờ Lục Thố không chỉ tới một ngày hôm nay mà gần như ngày nào cũng đến, trưởng ban lúc đầu còn mang vẻ mặt khó chịu định tới nhắc nhở vài câu, sau đó không biết anh ta dùng biện pháp nào mà Vương Triệu Tường trông thấy anh ta không chỉ hờ hững mà còn vui mừng tới nói chuyện.

Trực giác mách bảo Mạc Tỳ là có vấn đề, tìm một cơ hội lén hỏi lãnh đạo mới biết Phương thị dự định mỗi tháng thưởng cho nhân viên bằng thẻ mua hàng định mức của siêu thị. Phương thị có bao nhiêu nhân viên? Không cần tất cả đều đến, chỉ cần một phòng ban thôi cũng đủ chỉ tiêu tiêu thụ của cả tháng rồi. Cấp trên nào nghe tin này mà không vui chứ?

“Các anh cũng hào phóng thật đấy, để hạn mức thẻ mua sắm nhiều như vậy, nhân viên của các anh chắc khóc thét nhỉ, tới siêu thị mua đồ cũng phải chạy cả nửa thành phố.”

Lục Thố bình tĩnh cười cười, “Chỉ có thể nói trí nhớ của cô không tốt lắm, trong thành phố còn có chi nhánh của siêu thị này mà.”

Về mặt Mạc Tỳ có chút mất tự nhiên. Cô quên khuấy mất.

Ở chỗ cô có một kẻ, đương nhiên chỗ Tỳ Kỳ cũng có một kẻ như vậy. Đây chính là cách của Lục Thố khi bí quá hóa liều, để Lâm Sâm và Tỳ Kỳ được ở riêng, anh ta chỉ có thể làm như vậy.

Thái độ của Tỳ Kỳ đương nhiên không tốt như Mạc Tỳ. Anh đối với Lâm Sâm có cảm giác bài xích và ghét bỏ phát ra từ nội tâm, trông thấy Lâm Sâm liền sa sầm mặt, thật khó tưởng tượng trước kia bọn họ là loại quan hệ đó.

p.s: Anh Kỳ có 2 thằng bạn c*t, 1 thằng cửa mình, 1 thằng cửa vợ mình :v Khốn nạn, quá khốn nạn

48. Chương 49: Lục Thổ Oan Hôn Đậu Nga

Editor: mèomỡ

Vì lý do công việc nên ngoại trừ thân phận ‘có hay không đều được’ kia thì Lâm Sâm vẫn khách hàng của siêu thị này. Tùy Kỳ không thể nổi nóng với anh ta được, lỡ như để xảy ra chuyện thì không chỉ anh mà Mạc Tùy cũng sẽ bị liên lụy. Nói thế nào cũng là do cô giới thiệu anh vào, không thể làm cô mất mặt, Mạc Tùy sĩ diện lắm.

Lâm Sâm ngồi trên mặt đất, cách đó mấy mét Tùy Kỳ đang xếp xi dầu lên giá. Dù anh ta nói gì Tùy Kỳ cũng sẽ thờ ơ, ngay cả tức tối như lúc mới gặp cũng không thềm, lạnh lùng như thể anh ta không hề tồn tại vậy. Lâm Sâm vì chuyện này mà tuyệt vọng vô cùng, anh ta không biết tình trạng này còn kéo dài bao lâu nữa.

“Phải thế nào anh mới đi theo em?” Anh ta nói gần như lảm bảm, “Nếu có một ngày anh nhớ lại mọi chuyện nhất định anh sẽ hối hận, A Thần, anh từng rất yêu em.”

Tùy Kỳ đen mặt lại đá thật mạnh vào một cái thùng rỗng, bắt đầu bày rượu Thiệu Hưng.

Lâm Sâm cười khở một tiếng, tiến tới giúp anh sắp đồ lên kệ, cứ như vậy thôi, còn mất bao lâu nữa cũng kệ, anh ta cũng không có cách khác. Phương Như Thần khi không tức giận rất hiền hòa, nhưng nhờ chạm đến giới hạn thì anh lại cố chấp hơn ai hết.

Đây là một cuộc chiến trường kỳ mà kết quả ra sao không ai biết được.

Trong cửa hàng đột nhiên xuất hiện hai người đặc biệt thế này không lý nào không ai chú ý, lời đồn đại nhanh chóng xuất hiện rồi lan đi với tốc độ ánh sáng. Nhưng những người trong cuộc đều rất ăn ý coi như không nghe thấy, cho đến lúc có người nói Lục Thổ là người yêu Mạc Tùy, hai người yêu nhau nhiều năm, còn Tùy Kỳ chỉ là nam phụ đơn phương tương tư mà thôi.

Tùy Kỳ đã không thể bình tĩnh nổi nữa, nhưng anh cũng không thể tùy tiện chạy lên tầng, đành sa sầm mặt đợi đến tan tầm. Nhìn thấy Lục Thổ vẫn lẻo đẻo đi theo sau lưng Mạc Tùy, nhất là hai người còn nói nói cười cười, máu nóng lập tức trào lên, anh lao tới nhanh như gió, tóm cổ áo người kia, đấm một phát.

Phát đấm kia trúng vào sống mũi Lục Thổ, máu chảy xuống ào ào. Tùy Kỳ chưa hả lại đánh thêm mấy cú nữa mới bị người khác kéo lại. Nhưng có bị cản anh cũng không quên kéo Mạc Tùy ra sau mình.

“Anh còn dám tiếp cận Mạc Tùy thử xem? Tôi giết anh đó!” Tùy Kỳ trừng trừng nhìn anh ta, giọng nói tàn nhẫn sắc bén lạ thường.

Người xung quanh đều bị bộ dạng hung dữ của anh dọa sợ không dám hé răng.

Mạc Tùy không phản ứng kịp, sao đột nhiên lại đánh nhau? Chuyện gì xảy ra?

“Mẹ nó, anh điên rồi!” Lâm Sâm kinh sợ hét lên, vội vã chạy tới đỡ Lục Thổ dậy, trên mặt anh ta còn be bét máu, “Có sao không? Chúng ta đi bệnh viện ngay.”

Bây giờ Lục Thổ hoàn toàn không nhìn thấy gì cả, cũng không dám chạm vào mũi mình, chỉ sợ động vào là mũi mình lệch mất. Anh ta vẫn luôn biết Phương Như Thần đánh nhau rất giỏi, ai bảo từ bé anh đã thích đánh đấm, nhưng anh ta chưa bao giờ nghĩ anh sẽ dùng nắm đấm với mình. Tuy anh ta cũng từng luyện vài đòn phòng thân, nhưng trước mặt Tùy Kỳ thì đúng là cách xa một trời một vực. Làm ơn đừng có hủy dung đó!

Một vài nhân viên quen thuộc với bọn họ giúp đưa người lên xe, trước khi đi Lâm Sâm lại liếc nhìn Mạc Tùy, trong ánh mắt là cực độ đau lòng và thất vọng.

Mạc Tùy vốn cũng muốn đi theo xem, sau khi quen thân hơn ấn tượng của cô với Lục Thổ vô cùng tốt, nhưng cô lại bị Tùy Kỳ nắm chặt tay, không nhúc nhích được.

Người vây xem tản dần, Mạc Tùy đá anh một phát: “Anh bị làm sao thế hả?”

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Tùy Kỳ vẫn còn nét hung dữ, khiến cho anh toát ra vẻ quỷ dị đáng sợ. Mạc Tùy nhú chặt mày, đè nén nỗi sợ xuất hiện trong lòng đập anh một cái nữa: “Nói! Mẹ nó, ánh mắt này của anh là có ý gì?” Cảm giác như muốn ăn thịt người vậy.

“Sau này em cách xa hẳn ta ra một chút!”

“Lục Thố á?” Mạc Tùy kinh ngạc nhướn mày, từ khi họ tiếp xúc đến giờ vẫn luôn như thế mà, hôm nay anh đột nhiên động kinh à?

Giọng nói có vẻ rất thân thiết của cô làm anh buồn bực gầm nhẹ: “Đúng, là hẳn đó, em cách xa hẳn ra, anh không cho em gặp hẳn ta nữa!”

Nói xong liền kéo Mạc Tùy ra chỗ để xe.

“Anh động kinh à, đâu phải lần đầu em gặp anh ta đâu!” Mạc Tùy bị ép phải đi theo, cô cố rút tay ra vài lần mà không được, “Này, anh còn lên cơn à? Nói rõ đầu đuôi em nghe xem nào, bằng không đêm nay đừng hòng ngủ! Có nghe thấy không?”

Tùy Kỳ cầm mặt xuống đất bước đi không thềm lên tiếng.

Mạc Tùy phát hỏa, ngồi thụp xuống đất định ăn vạ không đi, nhưng vì anh đang kéo nên theo đà đổ ra đằng trước. Vạy là ngã sấp mặt xuống.

Cuối cùng Tùy Kỳ cũng ngừng lại, ngồi xuống bên người Mạc Tùy định đỡ cô dậy.

Mạc Tùy lạnh lùng đẩy tay anh ra, duỗi chân ngồi bệt luôn, phui phui bụi trên tay, lạnh nhạt: “Nói đi, đừng có bày cái vẻ mặt nửa chết nửa sống ấy ra nữa, xấu lắm!”

Tùy Kỳ nghe vậy lại càng thương tâm hơn, tủi thân gào lên: “Đúng rồi, anh xấu đấy, em chỉ thích thằng hồ ly tinh kia thôi đúng không? Anh sẽ không để em đến với hẳn đâu, chết cũng không!”

Câu sau gần như là anh hét lên, cả người đều run lên vì kích động, mặt đỏ bừng, rõ ràng là vô cùng tức giận.

Mạc Tùy nhú mày, nhìn anh như nhìn bệnh nhân tâm thần, “Anh lấy kết luận đó ở đâu ra vậy?”

“Bọn họ đều nói em thích hẳn ta!” Tùy Kỳ gào lên.

Mạc Tùy giơ tay đập bộp xuống gáy anh, “Gào cái gì mà gào, em không có điếc!”

Chỉ cần nghĩ lại là biết có chuyện gì xảy ra, ở đâu có người ở đó có buồn đưa lê, mà chỗ có nhiều phụ nữ thì buồn đưa lê càng kinh khủng. Hơn nữa Lục Thố ngày ngày bám theo cô dù chỉ là để đề phòng cô làm hỏng chuyện của họ, nhưng người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ thế nào. Chắc chắn chắc, tai họa bất ngờ này thảm khốc quá, Mạc Tùy cũng phải thấy oan thay cho Lục Thố.

“Rồi rồi, là người ta nói lung tung, thế mà anh cũng tin được.” Mạc Tùy đứng lên phui mông, “Đi thôi, về nhà!”

Tùy Kỳ ở sau lưng cô cố chấp bằng được: “Nhưng mà em nhất định không được ở gần hẳn đâu đấy!”

Cho dù không phải là thật chẳng nữa anh cũng không muốn nghe thấy những chuyện này, tâm tình anh sẽ trở nên rất rất tệ. Mạc Tùy là của anh, chỉ của riêng anh thôi.

“Sao anh lằng nhằng thế nhỉ? Đã bảo không phải là thật rồi, anh còn khó chịu cái gì?”

“Mặc kệ, không được là không được!” Tùy Kỳ trầm giọng, “Nếu em vẫn ở bên cạnh hẳn, anh sẽ đánh cho đến khi hẳn biến mất luôn!”

Mạc Tùy không nhịn được quay đầu lại, đối diện với khuôn mặt lạnh như băng nguy hiểm của anh, trong lòng cô giật thót, trực giác cảm thấy anh đang nói thật, tính chiếm hữu quá mạnh của Tùy Kỳ khiến cô cảm thấy có phần biến thái.

Tùy Kỳ lúc không động kinh là một người dễ khổng chế, cũng rất nghe lời, đương nhiên điều kiện quan trọng nhất là phải để anh cảm thấy thế giới của Mạc Tùy chỉ có mình anh, điểm này làm cô hết sức đau đầu.

Mạc Tuyền cũng không muốn thử xem giới hạn của anh ở chỗ nào, lỡ như xảy ra chuyện thật thì... Tối đó bớt chút thời gian lên lút gọi cho Lục Thổ, anh ta nói là ổn, nhưng nghe giọng ồm ồm của anh ta thì hình như không lạc quan lắm.

“Được rồi, vậy anh cứ dưỡng thương cho tốt, còn nữa, sau này đừng xuất hiện trước mặt tôi, miễn cho lại xảy ra chuyện!”

Lúc đó Lục Thổ đang nằm trên giường bệnh, mũi bao băng gạc, trước mắt một màu trắng xóa, nhìn cái gì cũng khó, thế là đành nhắm mắt lại, “Vâng, biết rồi!”

Đừng nhìn Phương Như Thần bề ngoài nhã nhặn, nội tâm anh thực ra vô cùng ngang tàng, hôm nay bị đánh đã chứng minh được một điều, trước đây anh ta ôm vai bá cổ với Lâm Sâm Phương Như Thần đều ghen, mà bây giờ, hình như còn nghiêm trọng hơn hồi ấy.

“Khó có khi cô gọi đến an ủi tôi, tôi cứ nghĩ cô rất ghét nhìn thấy chúng tôi chứ.”

Mạc Tuyền cười, “Đúng là không ưa gì các anh đâu, nhưng tóm lại người ra tay là bạn trai tôi, giải hòa là chuyện nên làm, hơn nữa gần đây anh làm cu li không công nhiều như thế, cũng đáng thương lắm!”

Gần đây một nửa công việc của cô đều do Lục Thổ làm, phần lớn lúc hàng đến đều là anh ta xắn tay bê giúp. Tạm thời không nói đến mục đích của anh ta, chỉ riêng hành động đó cũng đủ để Mạc Tuyền gọi cú điện thoại này.

Lục Thổ trầm ngâm một lát mới nói: “Cô Mạc, nói thế nào chúng ta cũng đã quen biết mấy ngày, nhân cuộc điện thoại hôm nay tôi muốn nhắc cô một câu, A Thần phải quay về Phương thị, bất kể là dùng cách gì đi chăng nữa!”

49. Chương 50: Tuyền Kỳ Và Lâm Sâm

Editor: mèomỡ

Anh ta mở mắt ra nhìn trần nhà mơ hồ, “Hiện giờ tôi còn tốn công thuyết phục hai người đơn giản vì không muốn hai người khó xử mà thôi chứ thật sự trong lòng tôi vẫn luôn hi vọng A Thần có thể khôi phục sau đó trở về. Nhưng nếu như tiếp tục kéo dài thế này, chúng tôi không còn lựa chọn nào khác.”

Nụ cười trên môi Mạc Tuyền tắt dần, sau đó nhẹ nhàng nói: “Đến đâu hay đến đó, tôi cũng sẽ không tùy tiện buông tay người mình thích.”

Mấy ngày tiếp theo Lục Thổ và Lâm Sâm không xuất hiện nữa, mà từ sau hôm Tuyền Kỳ nổi giận thái độ của đồng nghiệp đối với anh cũng thay đổi rất nhiều, lời ăn tiếng nói luôn mang theo chút né tránh.

Tuyền Kỳ chẳng quan tâm, trong mắt anh ngoại trừ Mạc Tuyền những người khác đều không quan trọng.

Trong nhà có dàn máy vi tính, Mạc Tuyền lúc rảnh rỗi liền dạy Tuyền Kỳ chơi. Bởi vì cấu hình không đủ nên không thể chơi game online, thế nên cô liền dạy anh chơi game có sẵn trong máy. Tuyền Kỳ chơi mấy lần, cảm thấy rất thú vị, thế là từ đó cứ có thời gian ở nhà là lại ôm lấy máy tính chơi dò mìn hoặc đánh bài, có thể chơi một mình cả buổi chiều.

Một tuần sau, Lâm Sâm tới gõ cửa nhà Mạc Tuyền. Tuyền Kỳ thấy anh ta, sắc mặt còn tệ hơn cả lúc trước nhưng vẫn phải nhin, ngoan ngoãn ngồi đối diện anh ta, cúi đầu nhìn đồng hồ trên cổ tay, giống như muốn ngồi lì như vậy qua 20 phút.

Mạc Tuyền thì lại chạy về phòng, cô rất tin tưởng Tuyền Kỳ.

Lâm Sâm im lặng nhìn người đàn ông đối diện. Anh cúi đầu, sullen mặt quen thuộc anh ta đã nhìn hơn mười năm, người xưa thân thuộc đến từng nhịp thở mà nay đã trở nên xa lạ như vậy. Những chuyện xảy ra gần đây khiến anh ta có cảm giác như mình sắp kiệt sức.

“Cổ phiếu Phương thị rớt giá liên tục, tất cả thành viên hội đồng quản trị đều đang hoài nghi hướng đi của anh. A Thần, anh sẽ không hi vọng Phương thị xuống dốc trong tay mình chứ?”

Lúc trước vì che giấu tin Phương Như Thần mất tích, các quyết sách của công ty đều do lão phu nhân xử lý. Nhưng anh biến mất quá lâu, nghi ngờ càng lúc càng lớn, hiện giờ đã vô cùng cấp bách.

Nên làm cái gì bây giờ? Lâm Sâm không nghĩ ra được cách giải quyết. Cho dù anh ta ép được người về thì dựa vào tình trạng hiện nay của Phương Như Thần chắc chắn không thể xử lý được công việc.

“Đến lúc nào anh mới nhớ lại được?” Anh ta định nắm tay Tùy Kỳ lại bị anh ghét bỏ tránh mất.

Anh ngẩng đầu lạnh lùng nhìn về phía Lâm Sâm, mặc dù ánh mắt không có thiện ý nhưng cũng là lần đầu tiên anh nhìn thẳng Lâm Sâm.

“Các người thời gian qua thay nhau thuyết phục tôi không thấy mệt sao?” Anh nhàn nhạt nói: “Tôi không có hứng thú với mấy thứ các người nói. Tôi là của Mạc Tùy, cho dù trước kia không phải thì từ nay về sau cũng sẽ chỉ là của mình Mạc Tùy mà thôi. Các người luôn miệng nói tôi sẽ hối hận, nhưng các người đâu phải tôi, dựa vào cái gì mà dám nói tôi sẽ hối hận?”

“Nghe các người nói ban đầu tôi bỏ đi cũng bởi vì anh? Chắc là cãi nhau phát sinh tranh chấp nhỉ? Xem ra anh cũng chẳng tốt lành gì. Chưa biết chừng khi đó tôi đã ghét anh rồi? Nếu như tôi cãi nhau với Mạc Tùy, tôi sẽ quần lấy cô ấy đổ cô ấy người giận, cho dù chết tôi cũng sẽ không rời khỏi cô ấy nửa bước!” Tùy Kỳ hài lòng nhìn mặt đối phương trắng bệch, lạnh lùng cười, “Luôn miệng nói chúng ta trước kia thế này chúng ta trước kia thế nọ, nhưng hiện giờ so sánh sẽ thấy rõ ràng bên nào nặng bên nào nhẹ, anh còn cảm thấy tôi sẽ hối hận sao?”

Lâm Sâm lắc đầu, anh ta đột nhiên cảm thấy có chút choáng váng, sau đó ném cái cốc trong tay tới, quát: “Anh nói linh tinh cái gì thế hả? Con mẹ nó tên khốn, vô trách nhiệm. Sao anh không chết quách đi cho rồi, còn sống làm gì? Hả?”

Lâm Sâm tức giận tim phổi đau như cắt, mắt nóng gần như muốn rơi lệ.

Tùy Kỳ nheo mắt, thái dương bị cốc ném trúng, nước văng khắp mặt, cũng may nước đã để nguội, nếu không người chịu khổ là anh rồi.

Anh lau mặt, sau đó nhào tới. Lâm Sâm có phòng bị, nhanh chóng nghiêng người tránh né, nắm đấm của Tùy Kỳ liền sượt qua mặt anh ta, lún sâu vào đệm ghế.

Không ngờ đối phương có thể tránh, Tùy Kỳ sửng sốt, cùng lúc ấy Lâm Sâm đánh trả đấm một phát vào bụng anh. Đau đớn khiến cơn giận tăng vọt, Tùy Kỳ gầm nhẹ một tiếng xoay người tấn công. Hai người liền xông vào đánh tụi bụi.

Tiếng đánh nhau khiến Mạc Tùy muốn ngó lơ cũng khó, cô do dự mở cửa đi ra ngoài, ghé văng lung tung có hai cái còn gãy chân, bàn cũng lệch vị trí, mấy chiếc cốc đặt trên mặt bàn cũng rơi vỡ hết.

“Hai vị kiểm chế một chút, tài sản là của tôi đấy!” Mạc Tùy không chút lo lắng cho Tùy Kỳ. Dựa vào bản lĩnh của anh nhiều nhất là xước da. Còn Lâm Sâm, anh ta vốn là tình địch, ăn no rồi việc mới lo cho anh ta.

Tùy Kỳ đã đánh hăng máu, nghe thấy giọng Mạc Tùy mới hoàn hồn. Người bị anh đánh ngã đè phía dưới đã thở hổn hển, không còn sức chiến đấu, chỉ mở to mắt vừa tức giận vừa đau xót nhìn anh.

Anh buông tay đứng dậy, vuốt nếp nhăn trên cổ áo, mắt đảo qua đồng hồ bừa bộn trên mặt đất, ngay sau đó tầm nhìn dừng lại, vừa đau lòng vừa tức giận đánh thêm một phát, quát: “Khốn kiếp, anh làm vỡ cốc của tôi.”

Chiếc cốc kia anh từng dùng chung với Mạc Tùy, chiếc cốc sứ đáng yêu anh cực kỳ quý trọng đã vỡ nát.

Lâm Sâm lặn một vòng khó khăn tránh thoát đòn tấn công của anh, trên người đau đớn, không biết có gãy xương chỗ nào không, Tùy Kỳ ra tay vốn không chút lưu tình.

Mạc Tùy đi lên kéo Tùy Kỳ đang xù lông, ánh mắt nhàn nhạt liếc về phía Lâm Sâm, “Anh Lâm tổn thất hôm nay anh phải chịu trách nhiệm.”

Lâm Sâm khinh bỉ nhìn cô một cái, lão đảo đứng lên, gò má đã sưng phồng. Anh ta lau vết máu bên khóe miệng, “Cô Mạc chỉ quan tâm đến những thứ vớ vẩn này thôi sao?”

“Nói nhảm, tôi là dân chúng bình dân, mỗi một thứ ở nơi này đều mua bằng tiền mồ hôi nước mắt, nếu bị anh làm hỏng tôi yêu cầu bồi thường thì có gì không hợp lý?”

“Đúng vậy.” Anh ta gạt đầu sau đó nhìn về phía Tùy Kỳ vẫn đang tức giận nhìn mình chăm chăm, “A Thần, bạn gái anh trong tình huống như thế này không quan tâm anh đầu tiên mà lại chỉ lo xót tiền. Anh cảm thấy mình một lòng một dạ vì người phụ nữ như vậy có đáng không?”

Tùy Kỳ tức giận nói: “Không cần anh quan tâm.” Tay lại nắm chặt Mạc Tùy.

Mạc Tùy nhéo tay anh, cười nói với Lâm Sâm: “Tôi nghĩ anh nên lo cho mình trước thì hơn. Tôi rất tin tưởng Tùy Kỳ, bản lĩnh của anh ấy đến mức nào tôi rất rõ, anh không phải là đối thủ của anh ấy. Nếu chỉ vì anh mà phải lo lắng cho anh ấy thì không đáng.”

Cuối cùng Lâm Sâm bị Tùy Kỳ bắt để lại toàn bộ tiền mặt trên người, sau đó đuổi đi.

Trong nhà lộn xộn khiến căn nhà vốn nhỏ càng trở nên chật hẹp. Mạc Tùy cũng không muốn quét dọn liền kéo Tùy Kỳ vào phòng bôi thuốc. Cô đoán không có sai, cả người cũng chỉ có mấy chỗ bị thương ngoài da, so với Lâm Sâm quả là một trời một vực.

Tùy Kỳ vẫn luôn rầu rĩ ngồi im thin thít, đôi mắt thỉnh thoảng lại liếc nhìn Mạc Tùy. Chờ bôi thuốc cất hòm thuốc xong, Mạc Tùy đi tới vuốt vuốt mái tóc bù xù của anh: “Anh muốn nói gì?”

“Rốt cuộc em có thích anh không?” Tùy Kỳ túm tay cô, ánh mắt sáng ngời nhìn chăm chăm vào cô.

“VẬY anh thích em không?”

“Thích!” Anh gạt đầu lia lịa, giọng điệu kiên quyết, mạnh mẽ không chút do dự.

Mạc Tùy mỉm cười, cúi người hôn lên mặt anh một cái, “Em cũng thích.”

Sao lại không thích chứ? Cô không tìm ra bất cứ lý do nào để không thích Tùy Kỳ.

“Nhưng có một chút thôi.” Mạc Tùy giơ ngón trỏ lên quơ quơ, “Không cho anh quá bá đạo, không thể quá hạn chế tự do của em, nếu không thì không thích anh.”

Tùy Kỳ đang vui sướng kích động liền ngẩn ngơ, ngay sau đó nhăn mày, “Thế thôi hả?”

“Còn quyền tự do kết bạn của em.”

“Nam không được!”

Mạc Tùy trợn mắt đứng dậy muốn đi, Tùy Kỳ liền vội vàng kéo cô, ấp a ấp úng, “Nam phải!”

p/s: Hôm nay mị cos anh đẹp trai nên mị đang feeling đẹp trai, thế là có chương mới =))))))))))

50. Chương 51: Nhớ Lại

Editor: mềomỡ

“Thế giới này ngoại trừ nữ thì là nam. Ngoài đường toàn lũ đàn ông, chẳng lẽ em gặp ai cũng dẫn về nhà chắt? Bạn bè bình thường không cần quá nhiều bạn khác phái, nhưng dựa vào cái gì mà em lại không thể kết bạn với đàn ông?” Mạc Tùy buông tay, vẻ mặt buồn bực nhìn anh.

“Nếu như ngày nào đó em gặp được ai tốt hơn anh thì sao?” Tùy Kỳ bĩu môi. Thật ra là anh tự ti, bởi vì chưa đủ tốt nên mới sợ Mạc Tùy theo người khác. Cho dù Mạc Tùy không thích người khác cũng khó đảm

bảo rằng người khác sẽ không thích cô. Cảm giác người phụ nữ của mình bị kẻ khác ngấp nghé rất khó chịu, chỉ nghĩ thôi cũng thấy bực mình.

“Xin anh, em đâu phải loại người đứng núi này trông núi nọ?” Véo mặt anh. “Hơn nữa với bề ngoài này của anh muốn tìm được người hơn anh cũng khó.”

Tùy Kỳ ngoan ngoãn ngồi im mặc cho cô giày xéo mặt mình, miệng lúng búng nói: “Cho dù gặp được người đẹp trai hơn anh cũng không được thích người ta đâu đấy.”

Mạc Tùy nghĩ nghĩ, gật đầu: “Được.”

“Vậy cho dù là bạn cũng phải giữ khoảng cách.”

“Đương nhiên.”

“Tối đa là nói chuyện phiếm trong thời gian ngắn thôi nhé. Cái khác đều không được.” Anh nghiêm túc nói.

“Chẹp, sao anh lảm chuyện vậy?” Mạc Tùy bắt mồm nhíu mày, nhưng nhìn vẻ mặt kiên quyết của anh cô vẫn đầu hàng: “Rồi rồi rồi.”

“Cũng không được quen quá nhiều.” Anh lại nói.

Mạc Tùy hết chịu nổi, trừng mắt, “Con mẹ nó, sao anh lảm yêu cầu vậy. Đây rõ ràng là vấn đề của anh, chính anh suy nghĩ lung tung. Úp mặt vào tường sám hối cho em. Không thèm để ý đến anh nữa!”

Nói xong hất tay anh chạy mất. Tùy Kỳ ôm lấy cô từ phía sau, vùi mặt vào hõm vai cô ngửi ngửi, rầu rĩ nói: “Không nói nữa, em đừng giận, là anh sợ em không cần anh nữa.”

Mạc Tùy nghe vậy lại mềm lòng, chắc hẳn do ngày trước đuổi anh đi quá nhiều đã để lại ám ảnh trong lòng anh. Cô vỗ vỗ cánh tay anh: “Haiz. Biết rồi. Từ nay về sau chắc chắn không bỏ anh nữa. Thanh niên trai tráng sao cứ ủy mị vậy.”

Buổi sáng hôm nay Mạc Tùy ăn hơi nhiều nên bỏ bữa trưa, tới chiều lại đói rồi. Cô quảng máy chơi game chạy tới phòng ngủ, Tùy Kỳ đang hết sức chăm chú dò mìn.

“Này, em đói bụng rồi, anh đi làm cái gì ăn đi.” Mạc Tùy chờ anh chơi xong một ván mới nói.

Tùy Kỳ đứng dậy, “Em muốn ăn cái gì?”

“Đơn giản thôi, có cái gì thì làm cái đó, hoặc hâm nóng đồ thừa từ trưa cũng được.”

Anh gật đầu, trước khi đi ra ngoài còn liếc nhìn mấy vi tính. Mạc Tùy vỗ mán hình cười nói: “Đừng lưu luyến nữa, em không tranh với anh đâu.”

Tùy Kỳ dường như có chút xấu hổ, gãi gãi đầu đi ra ngoài.

Mạc Tùy không nghiện internet nhưng gần đây thỉnh thoảng cũng sẽ lên xem tin tức, chủ yếu là chú ý tình hình của Phương thị. Dù sao nó cũng có liên quan tới Tùy Kỳ, hiểu rõ hơn một chút cũng không xấu.

Mở trang chủ, ấn hiện địa chỉ thường dùng trong ô đánh địa chỉ. Mạc Tùy xem tin tức đều tương đối cố định bởi vậy trình duyệt chỉ cho ra một hai kết quả, nhưng hôm nay lại nhiều hơn. Cô không dạy Tùy Kỳ lên mạng nhưng máy tính này ngoài cô thì chỉ có anh sử dụng.

Cô không chút do dự ấn vào mấy đường link lạ. Tiêu đề cho thấy là trang web chính thức của Phương thị, nhưng phía dưới vẫn còn vài trang con. Mạc Tùy hơi nhíu mày, ấn vào link gần đây nhất.

Đó là một trang blog cá nhân, ảnh đại diện là hình hai bé trai hoạt hình, có vài bài viết. Bài viết cuối cùng là từ một năm trước.

Mạc Tùy lại mở album ảnh, lập tức nhảy ra mấy chục tấm ảnh chế độ riêng tư. Tất cả đều là ảnh chụp hai người, khuôn mặt vô cùng quen thuộc, là Tùy Kỳ và Lâm Sâm.

Đầu cô trống rỗng trong giây lát như bị sét đánh sau đó mới chợt hiểu hóa ra anh đã nhớ lại tất cả rồi.

Mạc Tùy bắt đầu nghĩ đến những cử chỉ gần đây của Tùy Kỳ, ngoại trừ ít nói hơn một chút thì không có gì khác thường. Anh khôi phục trí nhớ từ khi nào?

Ít nhất có thể chắc chắn là sau khi đánh nhau với Lâm Sâm, nếu không làm sao anh ra tay được?

Không phải chưa lường tới chuyện anh sẽ nhớ lại, chỉ không ngờ là sẽ đột nhiên như vậy thôi, ngay cả thời gian chuẩn bị cũng không có.

Mạc Tùy vỗ mạnh lên gáy, cô cảm thấy mạch suy nghĩ có chút đứt quãng, thần kinh co rút đau đớn.

Khi Tùy Kỳ bưng bát cơm rang trứng bước vào Mạc Tùy đang ngẩn người, anh đi tới nhìn màn hình, bộ bài tú lơ khơ đang nhảy loạn.

“Qua cửa rồi à? Trò này anh chưa thắng bao giờ.” Anh có chút tiếc nuối nói.

Mạc Tùy cầm bát từ trong tay anh, đứng dậy ngồi lên giường, “Anh không biết chơi bài lại biết dò mìn.”

“Bởi vì anh vẫn chưa chơi cấp độ khó.”

Mạc Tùy nhìn anh một cái, tiếp tục vùi đầu gảy cơm, “VẬY anh cố lên.”

“Ừ.” Tùy Kỳ lại ngồi lên ghế.

Mạc Tùy cứng ngắc nhai cơm trong miệng lại không cảm nhận được mùi vị. Trong lòng như bị thứ gì đó đè nặng, gần như không thở nổi. Tại sao anh phải giấu cô việc anh đã khôi phục trí nhớ? Sau này anh định làm gì?

Cô không ngờ, đường đường là đại thiếu gia nhà họ Phương sao có thể vứt bỏ cuộc sống xa hoa để chen chúc trong căn nhà trọ nhỏ hẹp này của cô? Cho nên anh nhất định sẽ đi, chỉ là không biết sẽ rời đi bằng cách nào thôi. Nhưng dù là cách nào đi nữa Mạc Tùy vẫn ghét nhất là bị lừa gạt.

“Mạc Tùy, em lạnh à?” Tùy Kỳ đột nhiên hỏi, cũng tiến đến trước mặt cô, cầm tay cô, nhíu mày, “Lạnh quá.”

Lúc này cô mới phát hiện thân thể bất giác đang phát run, nhìn bên ngoài mặt trời ấm áp đang tỏa nắng.

Mạc Tùy cười cười, rút tay ra, đặt bát vào tay anh, vỗ vỗ bụng, “Em no rồi, anh rửa đi.”

“Em mặc thêm áo vào, đừng để cảm lạnh.” Nói xong anh đứng dậy đi ra ngoài.

Mạc Tùy nhanh chóng đi đến trước máy vi tính, mở trang web ra, địa chỉ vừa rồi đã không thấy đâu nữa rồi.

Buổi tối hai người cùng ngồi xem TV, ngày xưa Mạc Tùy đều dùng Tùy Kỳ làm đệm lưng, tay cầm hoa quả, thoải mái dễ chịu.

Hôm nay mỗi người ngồi một bên, Mạc Tùy thỉnh thoảng lại phẩy tay phẩy chân nói là rèn luyện thân thể.

“Đúng rồi, Lục Thổ và Lâm Sâm gần đây cũng không xuất hiện, không biết sau này bọn họ có tính toán gì không?” Cô làm như vô ý hỏi.

Tùy Kỳ mím môi không đáp.

“Cẩn thận họ bí quá hóa liều sẽ trối anh lại mang về đấy.”

“Sẽ không đâu.” Anh lắc đầu, “Bọn họ sẽ không làm như vậy, hơn nữa anh cũng sẽ không để cho bọn họ trối.”

Nếu như anh vẫn chưa khôi phục trí nhớ sẽ trả lời thế nào? Có lẽ sẽ nói như thế này: Bọn họ dám! Sau đó giọng điệu sẽ cực kỳ tức giận.

“Lần trước hai người bọn họ đều bị anh đánh, cũng không biết bây giờ sao rồi, nhất là tên họ Lâm.” Mạc Tùy đưa tay dựa vào đệm tựa, vắn cổ, “Ngày đó bị anh đánh ngã, chắc hẳn còn bị thương nặng hơn Lục Thổ.”

Tùy Kỳ nhíu mày, đáng vẻ có chút cứng ngắc, có lẽ còn có lo lắng.

Mạc Tùy trước kia không bao giờ nói tới hai người kia trước mặt anh, không biết anh sẽ có phản ứng như thế nào cho nên không thể so sánh, nhưng chắc chắn không phải như thế này.

Lâm Sâm từng nói bọn họ muốn ở bên nhau đã phải trải qua rất nhiều chuyện, chướng ngại không phải người ngoài có thể tưởng tượng ra được. Cũng không khó hiểu, dù là xã hội hiện đại nhưng đồng tính vẫn không được nhiều người chấp nhận, cho nên... Bây giờ trong lòng Tùy Kỳ nhất định vẫn có người kia!

Mạc Tùy khá cố chấp, ở vài phương diện cũng bị bệnh sạch sẽ quá mức, Trần Lương Sinh chính là ví dụ tốt nhất. Nhiều năm như vậy cô vẫn có thể không vượt qua giới hạn, ngoại trừ do ân oán đời trước đương nhiên còn cả Triệu Yên Phi. Cô không phải loại người sẽ chia xẻ người yêu với kẻ khác.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tron-doi-em-nuoi-anh>